

PHAN 6
SERIES

PERCY JACKSON

VÀ CÁC VỊ THẦN TRÊN ĐỈNH OLYMPUS

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA
PERCY JACKSON

RICK RIORDAN

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Mục lục

[Thời Khởi Thủy Này Nọ](#)

[Giới Thiệu](#)

[Thời Đại Hoàng Kim Của Việc Ăn Thịt Người](#)

[Các Thần Olympian Đạp Vài Cái Đầu](#)

[Zeus](#)

[Hestia Chọn Chàng Độc Thân Số Không](#)

[Demeter Biến Thành Đười Ươi Ngũ Cốc](#)

[Persephone Cưỡi Kẻ Rình Lén Mình](#)

[Hera Bắt Được Con Chim Cu](#)

[Hades Tân Trang Nhà Cửa](#)

[Poseidon Trở Nên Sâu Sắc](#)

[Zeus Giết Sạch Sành Sanh](#)

[Athena Nhận Nuôi Một Chiếc Khăn Tay](#)

[Các Người Phái Yêu Aphrodite](#)

[Ares, Tay Đàn Ông Đầy Nam Tính](#)

[Hephaestus Làm Cho Tôi Một Con Lạc Đà Không Bướu Bằng Vàng](#)

[Apollo Ca Hát Nhảy Múa Và Bắn Người Ta](#)

[Artemis Thả Ra Lợn Tử Thần](#)

[Hermes Vào Trại Cải Tạo Thiếu Niên](#)

[Dionysus Chinh Phục Thế Giới Bằng Thức Uống Giải Khát](#)

[Lời Bạt](#)

CÁC VỊ THẦN HI LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Thời Khởi Thủy Này Nọ

Vào thời khởi thủy, tôi không có mặt tại đây. Tôi nghĩ người Hi Lạp cổ đại cũng chưa hiện diện đâu. Chẳng ai có giấy bút mà ghi lại, nên tôi không thể xác thực cho những gì kể ra sau đây, nhưng tôi có thể nói với bạn rằng đây là những gì mà người Hi Lạp nghĩ là đã xảy ra.

Thoạt đầu, gần như chẳng có gì. Toàn là chẳng có gì.

Vị thần đầu tiên, nếu ta có thể gọi như thế, là Chaos Hỗn Mang - là một mớ mù sương âm u sền sệt, cùng các vật chất trong vũ trụ dật dờ xung quanh. Thực tế này: Chaos có nghĩa là Gap, mà không phải chúng ta đang nói về hiệu quần áo đâu nhé.

Dần dà Chaos biến thành bết hỗn độn hơn. Có lẽ do đã chán ngấy cứ phải âm u u mù mù mịt mịt mãi. Vài vật chất trong nó tụ về rần đánh lại thành đất, không may thay lại phát triển ra một nhân cách mang sự sống. Bà ta tự gọi mình là Gaea, Đất Mẹ.

Bà Gaea này thực tình là đất - nào là núi, là đồi, là thung lũng, tất tần tật. Nhưng bà ta cũng có thể khoác vào hình dáng con người. Bà ta thích đi băng qua mặt đất - cơ bản là băng qua chính người mình ấy - trong hình hài một phụ nữ đường bệ với chiếc váy màu xanh lục bênh bồng, với mái tóc đen loăn xoăn, và gương mặt phẳng phất nụ cười hiền hậu. Nụ cười ấy che giấu một tính khí ác hiểm. Các bạn sẽ chóng hiểu ra thôi.

Sau một hồi lâu ở một thân một mình, Gaea nhìn lên đám hư không mù mịt trên mặt đất mà tự nhủ: "Người biết điều gì sẽ là hay ho không? Một bầu trời. Ta quả thực sẽ yêu thích bầu trời lắm lắm. Và còn hay hơn nữa nếu bầu trời cũng là một tên đàn ông điển trai mà ta có thể đem lòng yêu quý, bởi vì ta ở dưới này đúng thật cô đơn với chỉ mấy quả núi kia."

Hoặc là vì Chaos nghe thấu lời bà ta hợp tác, hoặc do Gaea đơn giản vận ý chí khiến điều đó xảy ra. Một bầu trời hình thành ngay trên mặt đất - một vòm che chắn mang sắc xanh vào ban ngày và màu đen vào ban đêm. Bầu trời tự gọi mình là Ouranos - ừ phải rồi, đây là cách viết khác của Uranus. Dường như khi bạn kêu tên ấy ra thì người ta không thể nào không cười khúc khích cả. Nghe nghịch tai làm sao. Sao ông ta không tự chọn các nào khác hay ho hơn cho - như là Deathbringer hay là Jose ấy - thì tôi không biết, nhưng cái tên ấy ấy có thể giải thích được lý do vì sao lúc nào Ouranos cũng cáu kỉnh.

Giống như Gaea, Ouranos có thể mang hình hài con người đi thăm thú trời đất - như thế lại hay, vì bầu trời ở mãi tít trên kia và mối quan hệ từ xa thì chẳng bao giờ có kết quả cả.

Trong hình dạng con người, Ouranos là một tay cao lớn vạm vỡ có mái tóc sẫm màu dài dài. Ông ta chỉ đóng khố, còn da thì đổi sắc luôn - khi màu thiên thanh gờn gợn vân mây ngang qua cơ bắp, lúc lại tối sẫm lấp lánh ánh sao. Ê này, Gaea đã mơ cho ông ta trông như thế mà lại. Đừng có trách tôi. Thỉnh thoảng bạn sẽ những bức tranh về ông ta tay đang cầm bánh xe hoàng đạo, đại diện cho mọi chòm thiên văn bay ngang qua bầu trời từ kiếp này sang kiếp khác

Mà thôi, Ouranos và Gaea cưới nhau.

Hạnh phúc đến răng long đầu bạc không đây?

Không hẳn.

Một phần là vì Chaos hơi nổi hứng sáng tạo. Nó tự nhủ với cái bản thân u ám mù mịt của nó rằng: Ê, Trời và Đất. Chơi vui thật đấy! Ta chắc chắn không biết mình còn có thể làm gì khác được đây.

Chẳng mấy chốc nó sáng tạo ra một đồng rắc rối khác - ý tôi muốn nói đến các vị thần ấy. Nước được gom lại từ sương mù trong Chaos, tụ vào phần sâu thẳm nhất trái đất, rồi hình thành nên những vùng biển đầu tiên, và đương nhiên cũng phát triển ra ý thức - là thần Pontus.

Rồi Chaos rờ cả lên và nghĩ: Ta biết rồi! Thế một mái vòm như là trời, nhưng ở đáy trái đất thì sao nhỉ! Sẽ tuyệt lắm đấy!

Thế là một cái vòm khác thành hình bên dưới trái đất, nhưng nó lại tối om đục ngầu và nói chung là không dễ thương gì, vì nó luôn bị khuất khỏi ánh sáng từ bầu trời. Đây là Tartarus, Vực thẳm của cái Ác; và theo như bạn đoán ra từ các tên ấy, thì khi tay này phát triển thành thần, gã chẳng thắng được một cuộc thi được lòng người hâm mộ nào cả.

Vấn đề là, cả Pontus và Tartarus đều thích Gaea, tạo nên sức ép lên mối quan hệ giữa bà ta và Ouranos.

Một mớ thánh thần nguyên thủy khác xuất hiện, nhưng nếu tôi mà ra sức kể hết tên họ thì chúng ta sẽ ngồi lì đây vài tuần mất. Chaos và Tatarus có con chung (đừng hỏi là bằng cách nào nhé; tôi chẳng biết đâu) tên Nyx, là hiện thân của ban đêm. Rồi cái cô Nyx này, tự thân vận động bằng cách nào đó, lại có một con gái tên Hemera, là hiện thân ban ngày. Hai người này chẳng bao giờ hòa hợp được với nhau vì họ khác nhau một trời một vực, các bạn biết rồi đấy.

Theo như một số câu chuyện thì Chaos cũng tạo ra thần Eros, thần của sự sinh sôi... nói theo cách khác là, các thần bố mẹ sinh ra một đồng thần nhí. Một vài câu chuyện khác lại cho rằng Eros là con trai của nữ thần Aphrodite. Chúng ta bàn về bà này sau. Tôi không biết phiên bản nào là

đúng, nhưng tôi quả có biết rằng Gaea và Ouranos bắt đầu sinh con đẻ cái - mà kết quả thì vô cùng phức tạp.

Trước hết, họ sinh một lứa mười hai - sáu trai sáu gái được gọi là các thần Titan. Mấy đứa này trông như con người, rằng mười hai đứa con là quá đủ rồi chứ gì? Ý tôi là, với một gia đình đông đến mức đó, thì cơ bản là ta đã có thể dựng lên được nguyên một chương trình truyền hình thực tế cho riêng ta rồi chứ còn sao nữa.

Với lại, khi đám Titan sinh ra đời, cuộc hôn nhân giữa Ouranos và Gaea bắt đầu xấu đi. Ouranos dành phần lớn thời gian lang thang trên trời. Ông ta chẳng ghé qua nhà. Không phụ chăm sóc con cái. Gaea cáu. Hai người họ bắt đầu cự cãi. Khi đám con lớn lên, Ouranos lại quát tháo chúng và cư xử như một ông bố tồi tệ.

Có đôi lần, Gaea và Ouranos cũng cố hàn gắn quan hệ. Gaea định rằng việc có thêm một bề con nữa có lẽ sẽ đưa họ xích lại gần nhau hơn...

Vâng biết mà. Ý kiến tôi quá nhỉ?

Bà ta sinh ba. Vấn đề là: mấy đứa mới ra lò này xác định ngữ nghĩa của từ XẤU XÍ. Chúng to lớn khỏe mạnh như đám Titan, trừ việc chúng thô kệch vụng về, đần độn hung dữ và rất cần phải được tẩy lông khắp mình. Mà kinh nhất là, mỗi đứa chỉ có một con mắt ngay giữa trán.

Chúng mang gương mặt xấu xí đến nỗi chỉ có mẹ chúng mới yêu được. Thế đấy, Gaea yêu đám con này. Bà ta đặt tên cho chúng là Cyclope lớn, và dần dà chúng sẽ sản sinh ra cả một thế hệ Cyclope khác thiếu năng hơn. Nhưng chuyện ấy mãi tận đến sau này.

Khi Ouranos trông thấy ba anh em Cyclope, ông này phát hoảng lên. "Chúng không thể nào là con ta được! Chúng thậm chí trông không giống ta nữa!"

"Chúng là con của ông đấy, đồ đầu đất!" Gaea gào lên đáp lại. "Đừng hòng bỏ mặc tôi một mình nuôi con đấy nhé!"

"Đừng lo, ta sẽ không làm thế đâu." Ouranos gầm lên.

Ông ta nện bước đi ra rồi quay lại mang theo những sợi xích dày làm từ bóng tối mịt mù của trời đêm. Ông trói gô ba anh em Cyclope lại rồi quăng chúng vào Tartarus, là phần tạo hóa duy nhất nơi Ouranos không phải nhìn thấy ba anh em chúng.

Ác quá phải không?

Gaea kêu gào van vỉ, nhưng Ouranos không chịu thả ba anh em Cyclope ra. Không ai dám cãi lệnh ông ta, vì vào thời đó ông ta đã mang tiếng là một gã khá đáng sợ rồi.

"Ta là chúa tể của vũ trụ!" Ouranos gầm lên. "Sao lại không thể được chứ? Ta rõ ràng đứng trên vạn vật cơ mà."

"Tôi căm thù ông!" Gaea rên rỉ.

"Xì! Bà sẽ làm như ta bảo. Ta là vị thần nguyên thủy đầu tiên quyền năng nhất."

"Tôi sinh ra trước cả ông kìa!" Gaea phản đối. "Ông thậm chí còn sẽ không có ở đây nếu tôi đã không ____"

"Đừng có thách ta." Ouranos gầm ghè. "Ta còn nhiều sợi xích bóng tối lắm đây này."

Các bạn đoán biết rồi đấy, Gaea nổi cơn tam bành động đất, nhưng bà ta không biết mình còn có thể làm gì khác hơn được. Đám con đầu của bà, đám Titan, lúc này gần trưởng thành hết cả. Chúng thấy tội nghiệp cho mẹ. Chúng cũng chẳng ưa gì bố - Gaea luôn miệng nói xấu ông ta, có lý do cả -

nhưng đám Tiatan lại sợ Ouranos và thấy bất lực không làm gì để ngăn ông ta lại.

Ta phải nhẫn nhịn vì lũ trẻ thôi, Gaea tự nhủ. Có lẽ ta nên thử thêm lần nữa với Ouranos.

Bà ta tổ chức một bữa tối lãng mạn để thương - hoa hồng, nến, nhạc êm dịu. Hẳn họ đã nhen nhóm lên một thứ pháp thuật xa xưa nào đó. Vài tháng sau, Gaea lại sinh ba.

Cứ làm như bà ta cần thêm bằng chứng nữa rằng cuộc hôn nhân của mình với Ouranos đã chết ngắc không bằng...

Mấy đứa con mới sinh này thậm chí trông còn gớm ghiếc hơn cả lũ Cyclope. Mỗi đứa có một trăm cánh tay tua tủa quanh ngực như gai nhím biển, cùng năm mươi cái đầu nhỏ xíu lia chia răng chen chúc trên vai. Gaea thì thấy không sai. Bà ta yêu quý mấy gương mặt tí xíu đấy - cả thấy một trăm năm mươi cái. Bà ta gọi bộ ba này là Những Kẻ Trăm Tay. Nhưng bà ta không kịp có thời gian đặt tên cho chúng đâu, Ouranos đã tiến vào, nhìn qua một lượt, rồi giăng chúng khỏi tay Gaea. Không nói không rằng, ông ta lại quấn xích quanh chúng rồi quăng chúng vào Tartarus như mấy bịch rác thải.

Rõ ràng cái tay người trời này có vấn đề thần kinh rồi.

Đến đây thì Gaea đã hết sức chịu được. Bà ta than khóc rên rỉ gậy ra bao nhiêu là cơ động đất đến nỗi đám con Titan phải chạy đến xem có chuyện gì.

"Bố của các con quả là một thằng -----!"

Tôi không biết bà ta đã gọi Ouranos là gì, nhưng tôi có cảm giác rằng đấy là lúc từ chữ thề đầu tiên được tạo ra.

Gaea giải thích chuyện đã xảy ra. Rồi bà ta giơ hai tay lên khiến mặt đất dưới chân rung chuyển. Bà ta triệu gọi thứ vật chất cứng chắc nhất từ lõi địa đất đai của mình, tạo hình cho nó từ trong cơn giận dữ, để tạo ra vũ khí đầu tiên nhất - một lưỡi dao bằng sắt cong cong dài chừng chín tấc. Bà ta gắn nó vào chiếc cán gỗ làm từ nhánh cây từ đó, rồi chìa cái phát minh của mình ra cho đám con Titan.

"Hãy nhìn đây, các con ta!" bà ta bảo. "Công cụ báo thù của ta. Ta gọi nó là lưỡi hái!"

Đám Titan rì rà rì rầm: Để làm gì vậy ta? Sao nó lại cong cong? Lưỡi hái đánh vùn ra sao ấy nhỉ?

"Một trong số các con phải đứng lên!" Gaea quát. "Ouranos không xứng đáng là chúa tể của vũ trụ. Một trong các con phải giết hẳn đi đoạt lấy chỗ của hẳn."

Đám con Titan trông rất chi bất an.

"Thế.... mẹ giải thích giùm vụ giết chóc này đi ạ" Oceanus lên tiếng. Anh này là Titan cả, nhưng chủ yếu là lang thang ở các vùng biển xa xôi với vị thần nước khởi thủy, anh ta gọi ông ấy là bác Pontus. "Giết nghĩa là sao ạ?"

"Mẹ muốn chúng ta kết liễu bố đấy mà" Themis dự đoán. Cô này là một trong những đứa con gái thông minh nhất, và ngay lập tức hiểu được khái niệm trừng phạt ai đó vì tội ác của họ. "Kiểu như khiến bố không tồn tại nữa ấy."

"Có thể được sao?" cô em Rhea hỏi. "Em nghĩ bọn mình là bất tử cả mà."

Gaea bực bội gất lên. "Đừng có nhát gan thế chứ! Chuyện rất đơn giản. Các con cầm lấy lưỡi dao sắc nhọn này mà xẻ bố con thành trăm

mảnh để hẳn ta không còn quấy rầy chúng ta được nữa. Bất cứ ai trong số các con mà ra tay thì sẽ trở thành kẻ thống trị vũ trụ này! Với lại, ta sẽ làm cho đứa đó cả món bánh quy mà con thích, rắc kẹo đường nữa đấy nhé."

À, ở thời đại ngày nay, chúng ta có một từ gọi tên cho hành vi này. Ta gọi là biến thái.

Ở thời đấy, những quy tắc về hành vi còn sơ sài lắm. Chắc các bạn sẽ thấy dễ chịu hơn về bà con của mình rồi, khi bạn biết rằng gia đình đầu tiên nhất của tạo hóa cũng là gia đình lệch lạc đầu tiên nhất.

Đám Titan bắt đầu lăm bằm chỉ trở nhau, "Ê, mày giết bố sẽ ngon lành lắm đấy."

"Ơ không đâu, tao nghĩ mày mới phải."

"Nói thiệt nhé, tao cũng muốn giết bố lắm, nhưng lại bận làm chuyện kia rồi, cho nên -"

"Con sẽ làm!" một giọng nói từ phía sau cuối vang lên.

Đứa con út trong số mười hai anh em chen vai tiến lên. Kronos nhỏ con hơn các anh chị mình. Cậu ta không phải là đứa thông minh hay khỏe mạnh hay nhanh nhẹn nhất gì. Nhưng cậu ta kẻ khát quyền lực nhất. Tôi cho là khi ta là em út ít trong mười hai anh chị em, thì ta luôn tìm tòi cách sao cho được nổi bật lên và gây được chú ý. Cậu Titan út khoái ý tưởng tiếp quản thế giới này, nhất là khi làm sếp hết thấy các anh các chị mình. Với lại còn được thưởng thêm bánh quy kẹo đường cũng không thiệt thòi gì cả.

Kronos đứng cao hai mét bảy, so với đám Titan thì còi cọc lắm. Cậu ta không trông có vẻ nguy hiểm bằng vài ông anh mình, nhưng thằng nhỏ này rất lỏi. Anh chị em cậu đã kịp đặt cho cậu cái danh hiệu "thằng Xỏ Lá", vì cậu ta ăn gian trong mấy trận đấu vật với anh em và chẳng bao giờ có mặt tại nơi đáng ra phải có mặt.

Cậu ta sở hữu nụ cười của mẹ cùng mái tóc đen loăn xoăn. Cậu ta thừa hưởng tính tàn bạo của bố. Khi cậu ta nhìn bạn, bạn sẽ không thể nào đoán được rằng cậu ta sắp tương một cú đấm hay sắp kể chuyện tiếu lâm nữa. Cả bộ râu của cậu ta cũng trông ngứa mắt vô cùng. Cậu ta khá trẻ chưa tới tuổi để râu, nhưng đã bắt đầu cho mấy cọng râu mọc thành một chùm chìa duy nhất thò ra từ cằm như mỏ con quạ.

Khi vừa trông thấy lưỡi hái, hai mắt Kronos sáng lên. Cậu muốn cái lưỡi dao sắt ấy. Trong cả đám anh chị em, cậu ta là người duy nhất hiểu được cái thứ kia có thể gây tổn thất to lớn đến thế nào.

Còn về việc sát hại bố ấy à - sao lại không nhỉ? Ouranos dường như chẳng để ý gì đến cậu. Mà về điều này thì cả Gaea cũng vậy thôi. Hẳn bố mẹ cậu còn không nhớ tên cậu nữa kìa.

Kronos ghét bị bỏ lỡ đi như vậy. Cậu nghĩ việc phải là đứa nhỏ nhất và phải xài lại mọi thứ quần áo Titan ngu xuẩn do anh chị bỏ lại lắm rồi.

"Con sẽ làm cho", cậu lặp lại. "Con sẽ băm nhỏ bố."

"Ôi đứa con ta yêu quý hơn cả!" Gaea kêu lên. "Con đỉnh quá! Mẹ biết là có thể tin tưởng nơi con mà, ơ... mà này con là đứa nào vậy?"

"Kronos." Cậu gượng cười. Ê, để có được lưỡi hái, bánh quy, cùng cơ hội phạm tội sát nhân, thì Kronos có thể che giấu được cảm xúc thật sự của mình lắm chứ. "Con sẽ rất vinh dự được ra tay hạ sát thay mẹ, thưa Mẹ. Nhưng chúng ta phải làm theo cách của con. trước hết, con muốn mẹ lừa Ouranos đến thăm mẹ. Nói với ông ấy là mẹ xin lỗi. Bảo ông ấy rằng đây là lỗi của mẹ và mẹ sẽ làm bữa tối thịnh soạn để xin lỗi. Mẹ hãy lừa ông ta đến đây tối nay và làm vẻ là mẹ vẫn còn yêu ôn ấy."

"Hừ!" Gaea phát sặc. "Con điên à?"

"Chỉ giả vờ thôi mà", Kronos nản nì. "Khi png6 ta ở trong hình dáng con người và ngồi cạnh mẹ rồi, thì con sẽ nhảy ra tấn công ông ấy. Nhưng con sẽ cần đến sự trợ giúp."

Cậu ta quay sang các anh chị, mấy người này đột nhiên tỏ ra thích thú chân cẳng của mình phết.

"Nghe này mấy anh mấy chị", Kronos bảo, "Nếu chuyện mà thất bại thì Ouranos sẽ trả thù hết chúng ta đấy. Chúng ta không thể phạm sai lầm. Em sẽ cần bốn người đè ông ấy xuống, sao cho ông ta không chạy thoát trở về bầu trời trước khi em giết hại xong."

Đám Titan còn lại im lặng. Chắc là đang cố hình dung ra cảnh thẳng em Kronos bé choắt đối đầu với ông bố to khủng hung bạo của mình, và cả bọn không thích tỉ lệ chọi ấy

"Ôi thôi nào!" Kronos gất lên. "Em sẽ làm việc từng xẻo mà. Bốn người các anh chỉ cần phải giữ bố ỉa thôi. Khi lên làm chúa tể, em sẽ ban thưởng cho bốn người ấy! Sẽ trao đổi cho mỗi người một góc trái đất mà trị vì - đông, tây, nam, bắc. mời mỗi lần một thôi đấy. Ai tham gi cùng em nào?"

Đám con gái khôn lăm nên không dính dáng đến vụ sát nhân. Họ viện cớ này cớ nọ để nọ rồi nhanh chóng linh mất. Anh trai cả, Oceanus, bồn chồn nhai nhai ngón tay cái. "Anh phải quay lại trở ra biển để, ờ à, để làm mấy chuyện nước nôi. Xin lỗi nhé..."

Như vậy chỉ còn lại bốn người anh của Kronos - Koios, Iapetus, Krios và Hyperion.

Kronos mỉm cười với họ. cậu lấy lưỡi hái từ tay Gaea để thử mũi dao, cắt một giọt máu vàng ươm từ chính ngón tay mình. "Thế là có bốn người xung phong! Vừa y!"

Iapetus hăng giọng. "Ừm, thật ra thì - "

Hyperion thúc cùi chỏ vào Iapetus. "Bọn anh tham gia đây, Kronos" cậu hứa. "Em có thể tin tưởng bọn này!"

"Tuyệt", Kronos bảo, đấy là lần đầu tiên một kẻ thiên tài tàn độc lại nói tuyệt. Cậu nói kế hoạch cho các anh.

Ngạc nhiên thay, tối hôm đấy, Ouranos chường mặt đến.

Ông ta thô thân vào trong thung lũng nơi thường gặp gỡ với Gaea rồi cau mày khi thấy bữa tối thịnh soạn bày trên bàn. "Ta nhận được lời nhắn của bà. Bà nghiêm túc với chuyện làm lành đấy chứ?"

"Tất nhiên rồi!" Gaea vận chiếc váy không tay màu xanh lục xinh đẹp nhất. Mái tóc xoăn của bà bện đủ loại ngọc (bà ta có được cũng dễ thôi, vì là đất mẹ mà), người tỏa hương hoa hồng, hoa nhài. Bà ta hững hờ tựa người trên sofa dưới ánh nến dịu dịu và đưa tay ra hiệu cho chồng chồng mình đến gần hơn.

Ouranos thấy mình đóng khổ thế này thì hơi quá xuề xòa. Ông ta cũng chẳng chải tóc tai gì cả. Làn da ban đêm của ông ta đen thui phủ đầy sao, nhưng chắc chắn không được coi như là kiểu trang phục lịch lãm cho một bữa tối sang trọng rồi. Ông này bắt đầu nghĩ là lẽ ra mình ít nhất cũng nên đánh răng.

Ông ấy có nghi ngờ gì khôn? Tôi không biết. Các bạn có nhớ cho, trước giờ chưa có ai bị dụ vào tròng và bị bằm vằm cả. Ông ta sẽ là người đầu tiên đấy. Tay này may mắn thật. Và lại, toàn lang thang trên trời nên Ouranos cô đơn lắm. Bạn đồng hành duy nhất của ông ta là mấy vì sao, là thần không khí Aither (kẻ thực tế là đầu rỗng tuếch), Nyx và Hemera, mẹ và con gái, hai người luôn cãi lộn với nhau mỗi đêm mỗi ngày.

"VẬY LÀ..." Hai lòng bàn tay Ouranos ướm nhẹp. Ông ta đã quên mấy Gaea có thể trông xinh đẹp đến nhường nào những khi bà ta không quát tháo vào mặt ông. "Bà không còn giận gì nữa phải không?"

"Không hề!" Gaea cam đoan.

"Và... bà đồng ý với việc ta xích con cái lại ném chúng xuống âm phủ chứ?"

Gaea nghiêng răng cố rặn ra nụ cười. "Tôi đồng ý với chuyện này."

"TỐ", Ouranos càu nhàu. "VÌ MẤY THẲNG OẮT ĐÓ QUÁ XẤU XÍ".

Gaea vỗ vỗ lên trường kỉ. "Đến đây ngồi với ta đi chàng".

Ouranos cười toe toét khệnh khạng đi đến.

Vừa khi ông ta ngồi xuống, Kronos từ sau tảng đá gần nhất thì thào:"Xông ra".

Bốn người anh của cậu từ nơi ẩn nấp nhảy xổ ra. Krios giả dạng làm một bụi cây. Cậu đào cho mình cái hố rồi dùng cành cây phủ lên che. Hyperion nhét mình xuống dưới tràng kỉ (cái ghế ấy to lắm), còn Iapetus đang cố trông như một cái cây với hai tay vươn ra làm cành. Chẳng hiểu sao là chiêu ấy có hiệu quả.

Bốn anh em vồ lấy Ouranos. Mỗi cậu tóm lấy tay hoặc chân rồi vật ông bố xuống đất, xoắn thẳng bốn vó.

Kronos từ bóng tối bước ra. Lưỡi hái bằng sắt trên tay cậu lấp lánh dưới ánh sao. "Chào bố ạ".

"Thế này nghĩa là gì hở?" Ouranos gầm lên. "Gaea, bảo chúng thả ta ra!"

"Há!" Gaea đứng dậy khỏi tràng kỉ. "Này chồng, ông có thương xót gì con ông đâu, nên ông chẳng đáng được thương xót. Với lại, ai lại mặc khố đi ăn tiệc tối chứ? Thật kinh tởm!"

Ouranos giãy giụa trong vô vọng. "Sao bọn mi lại dám! Ta là chúa tể của vũ trụ đây!"

"Không phải nữa rồi". Kronos giơ lưỡi hái lên.

"Coi chừng đấy! Nếu mi làm thế, thì... mà tên mi là gì vậy hử?"

"KRONOS!"

"Nếu mi làm thế Kronos này", Ouraos nói, "thì ta sẽ nguyện rửa mi! Một ngày nào đó, con cái của chính mi sẽ tiêu diệt mi và chiếm lấy ngôi của mi, giống như những gì mi sắp làm với ta đây!"

Kronos phá lên cười. "Cứ để bọn chúng thử xem."

Cậu chém lưỡi hái xuống.

Lưỡi hái phạt ngay vào Ouranos ở cái chỗ... thôi, các bạn biết gì không? Tôi thậm chí không thể nói ra được. Nếu mấy bạn là con trai, hãy tưởng tượng ra chỗ nào bạn bị đánh trúng mà cò thể đau đớn nhất ấy.

Vâng. Chỗ đấy đấy.

Kronos bầm bầm, Ouranos rống lên vì đau. Giống như một bộ phim kinh dị rẻ tiền gớm ghiếc nhất mà bạn có thể hình dung ra được. Máu me tùm lum - chỉ là máu của thần màu vàng óng, được gọi là ichor thôi.

Những giọt ichor văng lên đất đá; thứ máu đó đầy quyền phép đến nỗi về sau, khi không ai quan sát, các sinh vật từ ichor sản sinh ra - ba con quý có cánh khò khè tên là Nữ thần Đại Nộ, là những vong hồn của sự trừng phạt. Chúng lập tức lẩn vào bóng tối của Tartarus. Vài giọt máu thiên đình

khác rơi xuống đất đai màu mỡ, sau đấy biến thành những sinh vật hoang dã nhưng lại nền nã hơn, gọi là những tiên nữ và thần rừng.

Phần lớn máu bắn tung téo lên mọi thứ. Nói thật chứ, những vết bẩn ấy không bao giờ gột sạch khỏi áo của Kronos được.

"Làm tốt lắm mấy anh!" Kronos cười rách cả mang tai, lưỡi hái của cậu nhỏ tong tong những giọt vàng.

Iapetus nôn ngay tại trận. Mấy người còn lại cười hả hê vỗ vai nhau.

"Ôi các con của ta!" Gaea lên tiến. "Ta tự hào làm sao! Bánh quy và rượu trái cây cho mấy đứa này!"

Trước khi ăn mừng, Kronos gom phần thi thể còn lại của bố mình vào trong khăn trải bàn. Có lẽ ví cậu ta bức bối ông anh cả Oceanus vì đã không phụ giúp gì vụ sát hại này, nên Kronos mang thứ ấy ném xuống biển. tMau1 hòa lẫn với nước mặn, và... thôi, để sau rồi các bạn sẽ thấy thứ gì từ đấy tạo nên nhé.

Giờ thì các bạn sẽ bảo rằng, Okay, thế nếu bầu trời đã bị giết, thì sao tôi nhìn lên vẫn còn thấy bầu trời vậy chứ?

Câu trả lời: Chả biết.

Tôi đồ rằng Kronos giết đi hình dáng phàm của Ouranos thôi, để cho vị thần bầu trời không thể xuất hiện trên mặt đất tự cho mình là vua nữa. Cơ bản là họ trục xuất Ouranos vào không trung. Thế nên ông ta không hẳn là đã chết: nhưng giờ thì ông ấy chỉ có làm một hình vòm vô hại bao lấy thế giới mà thôi.

Vậy đấy, Kronos quay về thung lũng, anh em Titan mở tiệc chè chén.

Gaea ban cho kronos làm c húa tế vũ trụ. Bà ta làm cho cậu ấy một chiếc vương miện bằng vàng tuyệt cú mèo có một không hai và đủ các thứ khác. Kronos giữ lời hứa tặng cho bốn người anh đã phụ cho mình quyền kiểm soát bốn góc của trái đất. Iapetus thành thần Titan phía Tây. Hyperion nhận phần phía Đông. Koios phía Bắc và Krios phía Nam.

Đêm hôm ấy, Kronos nâng ly tiên tửu của mình lên, là thứ thức uống thần tiên bất tử ưa thích của cậu. Cậu thử nheén một nụ cười tự tin, vì vua chúa phải luôn ra vẻ tự tin mà, nhưng thật lòng thì cậu bắt đầu lo lắng về lời nguyền của Ouranos rồi - rằng một ngày nào đó con cái của chính Kronos sẽ truất phế ông ta.

Mặc dù vậy, Kronos vẫn nói lớn, "Nào anh chị em, cạn ly nào! Chúng ta đã mở màn cho Thời đại hoàng kim!"

Và nếu các bạn thích đủ các loại dối tá, trộm cắp, chơi xấu, ăn thịt người, thì hãy đọc tiếp nhé, bởi vì t hời đại ấy nhất định là Thời dai96 hoàng kim cho mấy trò này.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Tôi hi vọng mình được tưởng thưởng thêm về chuyện này.

Một nhà xuất bản ở New York yêu cầu tôi viết lại những gì mình biết về các vị thần Hi Lạp, thế là tôi nói, "Ta viết nặc danh được không nhỉ? Vì tôi không cần các vị trên đỉnh Olympia lại nổi đóa với tôi đâu."

Nhưng nếu giúp được cho bạn hiểu biết về các vị thần Hy Lạp, và sống sót qua một lần chạm trán với họ tỷ dụ có khi nào họ xuất hiện trước mặt bạn, thì tôi nghĩ việc ghi chép lại mọi chuyện đấy sẽ là việc tốt của tôi trong tuần này vậy.

Nếu các bạn không biết tôi, tôi tên là Percy Jackson. Tôi là một á thần hiện đại - là đứa con nửa người nửa thần của thần Poseidon - nhưng tôi sẽ không dông dài về bản thân đâu. Câu chuyện của tôi đã được ghi lại trong vài cuốn sách hoàn toàn hư cấu rồi (nháy nháy mắt) và tôi chỉ là một nhân vật trong câu chuyện mà thôi (khục - ừ phải rồi - khục khục).

Thư thư cho tôi một chút khi tôi kể chuyện về các thần, nhé? Gần như có đến cả bốn mươi tỷ tỷ phiên bản về những chuyện thần thoại này, nên các bạn cứ đừng có mà A, mình đã nghe khác kia, nên cậu SAI RỒI!

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe phiên bản mà tôi thấy hợp lí nhất.

Hứa là tôi không dựng chuyện bất cứ chi tiết nào. Tôi nghe mọi câu chuyện này từ mấy tay người Hi Lạp và La Mã cổ đại đầu tiên đã viết lại

chuyện ấy. Tin tôi đi, tôi không thể nào tự dựng lên mấy thứ chuyện kì quái đến mức này đây.

Rồi vậy đi. Trước tiên tôi sẽ kể cho các bạn nghe việc thế giới này hình thành như thế nào. Rồi tôi sẽ xưng tên các vị thần rồi đưa ra thiên ý của tôi về từng vị một. Chỉ mong sao là tôi không làm họ điên tiết đến mức thiêu rụi tôi trước khi tôi -

ARGGHHHHHHHHHHHHHHHHH!

Đùa tí thôi. Vẫn còn nguyên đây.

Mà thôi, tôi bắt đầu bằng câu chuyện của người Hi Lạp về sự tạo hóa, mà này nhé, cái tạo hóa ấy hỗn độn vô cùng. Đeo kính bảo hộ và áo mưa vào đi các bạn. Sẽ có máu me đấy.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Thời Đại Hoàng Kim Của Việc Ăn Thịt Người

Buổi đầu, Kronos không đến nỗi xấu. Ông ta phải hoạt động cật lực mới từ từ biến thành một tên ti tiện toàn tập

Ông ta phóng thích anh em Cyclope cùng Những kẻ trăm tay khỏi Tartarus, điều này khiến Gaea vui lắm. Đám những tên yêu quái ấy hóa ra cũng hữu dụng. Chúng đã dành hết thời gian dưới địa ngục để học cách rèn kim loại và xây dựng từ đất đá (tôi nghĩ dưới đây cơ bản chỉ có từng ấy thứ), thế là để báo đáp sự tự do, chúng xây nên một cung điện bao la cho Kronos trên đỉnh ngọn Othrys, vào thời đấy là ngọn núi cao nhất Hy Lạp.

Cung điện được xây từ đá cẩm thạch đen tuyền. Những cột đá lừng lừng cùng các sảnh đường thênh thang sáng lóng lánh dưới ánh sáng từ các ngọn đuốc pháp thuật. Ngai của Kronos được tạc từ một khối đá vỏ chai nguyên tảng, được khảm vàng và kim cương - nghe ầm tưng - nghe thì ầm tưng lắm đấy, nhưng chắc chắn chả êm ái gì đâu. Nhưng Kronos không màng. Ông ta có thể ngồi cả ngày ở đấy, rà soát theo dõi thế giới bên dưới mình, nham hiểm khúc khích, "Của ta! Tất cả là của ta!"

Năm anh trai cùng sáu chị gái Titan khổng lồ của ông ta không cự cãi gì. Họ đã chông chất nên lãnh địa yêu thích của riêng mình rồi - vả lại, sau khi chứng kiến cảnh Kronos vung cái lưỡi hái kia, thì họ chẳng muốn gây hấn gì với gã.

Ngoài việc làm chúa tể của vũ trụ, Kronos còn trở thành thần Titan cai quản thời gian. Ông ta không thể thò qua thò lại quanh dòng thời gian như Doctor Who hay gì đấy đâu, nhưng thỉnh thoảng ông ta có thể làm thời gian chậm lại hay nhanh lên. Bất cứ lúc nào bạn phải chịu đựng một tiết giảng chán không chịu nổi tưởng như kéo dài vô tận thì hãy trách Kronos ấy. Hoặc khi ngày nghỉ cuối tuần của bạn gần hết sức tưởng tượng, đấy cũng là lỗi của Kronos luôn.

Ông ta đặc biệt hứng thú với quyền năng phá hủy của thời gian. Và là thần bất tử, gã không thể tin được vài năm ngắn ngủi có thể gây ra cho một cuộc đời khả tử. Hứng chí lên, ông ta thường chu du vòng quanh thế giới, tua nhanh cuộc đời của cỏ cây, chim thú, để có thể quan sát chumg1 tàn lụi đi rồi chết. Ông ta chẳng khi nào chán trò ấy.

Còn về bốn người anh, bốn người đã giúp sức trong cuộc hạ sát Ouranos và đã được tặng cho bốn góc trái đất ấy - như thế cũng kì quặc thật, vì người Hy Lạp nghĩ rằng thế giới là một vòng tròn to lớn phẳng lì, nên nếu thực như thế thì sẽ chẳng có góc nào, nhưng thôi sao cũng được.

Krios là thần Titan phương Nam. Gã lấy hình con cừu đực là biểu tượng đặc trưng, vì chòm sao Bạch Dương mọc lên từ trời Nam. Bộ giáp màu xany thủy thủ của gã lấm tẩm những sao. Sừng cừu đực nhô từ mũ giáp. Krios là kiểu người tối tăm, thâm lặng. Gã luôn đứng ở rìa phía Nam thế giới, quan sát các chòm sao trầm tư mặc tưởng - hay có lẽ gã chỉ đang suy nghĩ lẽ ra mình nên đòi hỏi một công việc nào đó thú vị hơn.

Koios, vị thần Titan phương Bắc, sống ở đầu kia thế giới (hiển nhiên rồi). Đôi khi gã được gọi là Polus, vì gã cai quản Bắc cực. Đây là trước khi Ông Già Noel dọn tới kia. Koios đồng thời là cũng là thần Titan đầu tiên có tài tiên tri. Thực ra, Koios có nghĩa là "câu hỏi". Gã có thể hỏi những câu hỏi trên trời, và có lúc bầu trời thì thâm đáp trả. Ghê quá đúng không? Đúng. Tôi không biết liệu có phải gã đang nhỏ to tâm sự với linh hồn của Ouranos hay không, nhưng những hé lộ về tương lai của gã hữu ích đến các

thần Titan khác bắt đầu hỏi gã những câu hóc búa như: Thời tiết thứ Bảy sẽ như thế nào? Hôm nay Kronos có giết ta không? Ta nên mặc gì cho buổi khiêu vũ của Rhea nhỉ? Đại loại như thế. Dần dà sau này Koios truyền tài tiên tri cho con cháu.

Hypetion, thần Titan phương Đông, là thần hào nhoáng hơn cả. Vì ánh sáng ban ngày đến từ phương Đông vào mỗi buổi sáng, nên gã tự gọi mình là Chúa tể ánh sáng. Sau lưng thì những kẻ khác gọi gã là Kronos Nhật, vì gã làm theo bất cứ điều gì mà Kronos sai bảo, và cơ bản là giống Kronos nhưng chỉ chứa một nửa năng lượng và chẳng có vị gì. À, gã mặc áo giáp vàng chói và thi thoảng tự mình bùng cháy lên, khiến việc có gã trong các bữa tiệc cũng rất nhộn.

Vì thần đối tác của gã là Iapetus, thần Titan phương Tây, lại xuề xòa hơn. Một buổi hoàng hôn êm dịu luôn khiến bạn chỉ muốn thành thơi thư giãn. Nhưng dù vậy, bạn cũng không muốn chọc cho gã này nổi điên với bạn đâu. Gã là một võ sĩ thượng thừa biết sự dụng giáo đấ. Iapetus nghĩa đen là "Kẻ đâm xỏ", mà tôi cam đoan gã không mang tên ấy do làm nghề xỏ lỗ tai trong khu thương mại đâu nhé.

Về anh trai cuối cùng, Oceanus, vị thần này cai quản các vùng nước ngoài rìa bao quanh thế giới. Đây là lí do vì sao những vùng nước trải rộng viền quanh quả đất được gọi là ocean - đại dương. Chuyện đã có thể còn xấu hơn. Nếu Iapetus mà cai quản vùng nước, thì ngày nay chúng ta sẽ phải nói đến Đại tây iapet hoặc dong thuyền ra iapet xanh, nghe không xuôi tai bằng.

Nào, trước khi tôi đề cập đến sáu vị nữ thần Titan, cho phép tôi giải thích đôi điều khó nói trước đã.

Này nhé, bấy lâu sau rồi mấy thần Titan bắt đầu nghĩ, Ê, bố lấy Gaea làm vợ. Còn bọn mình sẽ lấy ai làm vợ đây? Rồi họ nhìn qua mấy nữ thần Titan rồi nghĩ, Hừm...

Tôi biết. Các bạn đang gào lên, EO! Mấy anh em trai lại muốn cưới chị em gái mình à?!

Đúng vậy. Cả tôi cũng thấy chuyện này kinh tởm lắm cơ, nhưng vấn đề là vậy: các thần Titan không xem mối quan hệ gia đình giống như chúng ta nghĩ.

Trước hết nhé, như lúc đầu tôi nói, các quy luật ứng xử thời đấy. Còn sơ sài lắm. Với lại, cũng chẳng có nhiều lựa chọn đối tượng để kết hôn. Không thể cứ đơn giản đăng nhập vào trang TitanMatch. com là tìm được bạn tâm đầu ý hợp đâu.

Nhưng quan trọng nhất là, các vị thần bất tử bất tử khác hẳn người phàm. Họ sống đến muôn đời, cơ bản là thế. Họ có các quyền năng hay ho. Họ mang ichor thay cho máu và ADN, nên họ không quan tâm đến việc dòng máu không hòa hợp. Vì những lý do đấy, họ không nghĩ đến mối quan hệ anh - em như cách chúng ta nghĩ. Bạn và cô gái bạn thích có thể có một mẹ sinh ra đấy, nhưng một khi bạn đã trưởng thành và cả hai đều là người lớn rồi, thì không nhất thiết bạn phải nghĩ cô ấy là em gái nữa đâu.

Đấy là thuyết của tôi. Hoặc đơn giản mấy thần Titan đấy rất một đám quái đản. Tôi để cho các bạn tự quyết định vậy.

Mà thôi, không phải ông anh nào cũng cưới em gái, nhưng đây là bản tóm tắt này.

Cô cả là nữ thần Theia. Nếu muốn cô ta chú ý đến , bạn chỉ cần phải vẫy vẫy thứ gì đấy sáng loáng trước mặt cô ấy. Cô ta thích những thứ lấp lánh và khung cảnh nên thơ tươi sáng. Mỗi buổi sáng cô ta sẽ từng bừng nhảy nhót khi ánh sáng ban ngày rọi lại. Cô ta sẽ leo lên núi chỉ để có thể nhìn ra xa vài dặm xung quanh. Thậm chí cô ta còn chui xuống lòng đất sinh sống để đen lên đá quý, sử dụng pháp thuật của mình biến chúng thành

ra long lang lóng lánh. Theia là vị thần đã ban cho vàng sắc huy hoàng và làm kim cương lấp lánh.

Cô ta trở thành thần Titan của tầm nhìn rõ ràng. Vì cô ta cứ sáng lòa lóng lánh, nên kết cục là cưới lấy Hyperion, vị thần ánh sáng. Như các bạn hình dung ra rồi đấy, hai vị thần hòa hợp vô cùng, dù làm sao mà họ ngủ được khi mà cả đêm Hyperion cứ sáng rực còn Theia thì khúc kha khúc khích, "Sáng quá! Sáng quá!" thì tôi chịu không biết được.

Cô em Themis thì sao? Khác hoàn toàn. Cô này trầm lắng suy tư không bao giờ lôi kéo chú ý về mình, luôn quàng chiếc khăn sam màu trắng đơn giản trên tóc. Cô ta nhận biết được từ sớm rằng mình bẩm sinh sở hữu ý thức về đúng sai. Cô ta nhận biết được từ sớm rằng mình bẩm sinh sở hữu ý thức về đúng sai. Cô ta hiểu điều gì là công bằng hay không công bằng. Hễ khi nào không chắc chắn lắm, thì cô ta tuyên bố mình có thể lôi kéo trí khôn ra từ ngay lòng đất. Nhưng tôi nghĩ ý cô ta không phải là từ Gaea, vì Gaea thật sự không câu nệ cái gì đúng cái gì sai cả.

Rồi đấy, Themis được anh chị em nể nang lắm. Cô ta có thể hòa giải cả những cuộc tranh cãi nảy lửa nhất. Cô ta trở thành nữ thần Titan của công lý và công bằng. Cô ta không cưới ông anh nào cả, điều này chứng tỏ cô ta khôn ngoan đến mức nào.

Cô em thứ ba: Tethys, và tôi xin hứa đây là tên con gái có chữ "T" cuối cùng đấy, bởi vì ngay cả chính tôi cũng lậm lậm cả lên. Cô này yêu thích sông ngòi, suối lạch, và bất cứ loại hình nước thiên nhiên xuôi chảy nào. Vị nữ thần này rất dễ mến, luôn mời mọc anh chị em mình uống gì đấy, mặc dù mấy thần Titan còn lại đã phát ngấy khi cứ phải nghe dân Titan cần uống trung bình hai mươi cốc nước lớn một ngày mới đủ nước. Mà thôi, Tethys tự nghĩ mình là bảo mẫu của cả thế giới, vì mọi sinh vật đều cần phải uống nước. Kết quả là cô ta cưới Oceanus, chuyện cũng dễ hiểu thôi mà. "Ê này, anh thích nước chứ gì? Em cũng thích! Bọn mình nhất quyết hẹn hò nhau!"

Phoebe, cô em thứ tư, sống ngay tại tâm địa lí thế giới, người Hi Lạp gọi đây là Đền thờ Delphi - một con suối thiêng nơi bạn thỉnh thoảng bạn có thể nghe thấy lời thì thầm về tương lai nếu bạn biết cách nghe. Người Hy Lạp gọi nơi này là omphalos, nghĩa đen là cái rốn của quả đất, dù họ không nói rõ đây là rốn lõi hay rối lõm.

Phoebe là một trong những người đầu tiên nghĩ ra cách nghe được những người đầu tiên nghĩ ra cách nghe được những lời nói từ Delphi, nhưng cô ta không phải kiểu thầy bói bí hiểm thâm u. Tên cô ta có nghĩa là sáng, nên cô ấy luôn nhìn vào khía cạnh tích cực của vấn đề. Những lời tiên tri của nữ thần này có khuynh hướng giống như mấy cái bánh quy bọc lời tiên đoán - toàn những lời khả quan. Mà như thế cũng tốt thôi, tôi cho là vậy, nếu bạn chỉ muốn nghe tin tốt thôi, tôi cho là vậy, nếu bạn chỉ muốn nghe tin tốt, nhưng như vậy lại không ổn cho lắm nếu bạn đang gặp rắc rối nghiêm trọng. Kiểu như là biết đâu ngày mai bạn lìa đời ấy, Phoebe thì sẽ nói thế này, "Ồ, ừm, ta nhìn thấy trước rằng cậu sẽ không cần phải lo cho lắng về bài kiểm tra toán tuần tới đâu!"

Rốt cuộc Phoebe kết hôn cùng Koios, gã khổng lồ phương Bắc, vì gã này cũng có tài tiên tri. Buồn thay là hai vị này chỉ thỉnh thoảng gặp nhau vì họ sống xa nhau lắm. Chi tiết tặng thêm này: mãi sau này, cháu của Phoebe, một cậu tên Apollo, đã tiếp quản đền thờ. Vì Apollo thừa hưởng quyền năng từ Phoebe, nên đôi khi ông ta được gọi là Phoebus Apollo.

Cô em thứ năm là Mnemosyne - trời đất ơi, do chứng khó đọc mà tôi phải kiểm tra chính tả cái tên này những hai mươi lần, mà chắc chắn vẫn sai. Tôi nhớ rõ tên này được phát âm là NEMO - sign. Mnemosyne được sinh ra với trí nhớ như sao chụp, rất lâu về trước khi có ai biết được một tấm ảnh là gì. Nói thật chứ, cô này nhớ hết tất tần tật - mọi ngày sinh của các chị em, bài tập về nhà, nhớ đem rác đi đổ, nhớ cho mèo ăn. Theo khía cạnh nào đấy thì như vậy cũng hay. Cô ta ghi giữ lịch sử gia đình và chẳng

bao giờ quên điều gì cả. Nhưng nhìn ở khía cạnh khác thì có cô này ở cạnh cũng phiền lắm, vì cô ta sẽ không bao giờ cho phép bạn quên đi chuyện gì.

Cái trò ngược muốn chết mà bạn làm khi lên tám chứ gì? Vâng, cô ta nhớ đấy. Lời hứa ba năm trước là sẽ trả lại cho cô ta số tiền đã mượn đấy ư? Nhớ luôn.

Còn tệ hơn nữa là, Mnemosyne muốn mọi người khác cũng có được trí nhớ tốt. Để giúp sức, cô ta phát minh ra chữ và cách viết để cho đám đầu đất đáng thương chúng ta đây khi không nhớ được tường tận chi tiết thì vẫn có thể ghi chép lưu giữ mọi thứ đến muôn đời. Cô ta trở thành nữ thần Titan về trí nhớ, đặc biệt là học thuộc lòng. Lần tới khi bạn phải bù đầu học cho một bài kiểm tra chính tả hay ghi nhớ thủ phủ của năm mươi tiểu bang vì chẳng lý do gì cụ thể, cảm ơn Mnemosyne đi nhé. Thứ bài tập như thế hoàn toàn là ý của cô ta đấy. Đám thần Titan chẳng ai muốn cưới cô ta cả. Thử nghĩ mà xem.

Cuối cùng cô em thứ sáu: Rhea. Rhea tội nghiệp. Cô là nữ thần Titan xinh đẹp, dịu dàng nhất, dĩ nhiên như thế có nghĩa là cô ấy kém may mắn nhất và cuộc đời lận đận vô cùng. Tên cô này có nghĩa là dòng chảy hoặc thoải mái. Cả hai định nghĩa đều phù hợp. Cô luôn chiều theo ý số đông, lúc nào cũng khiến người ta thoải mái. Cô ta lang thang qua khắp các thung lũng trên trái đất, thăm thú anh chị, trò chuyện với các tiên nữ và thần rừng sinh ra từ máu Ouranos. Cô cũng yêu quý muôn thú. Loài được cô ưa chuộng là sư tử. Nếu bạn có thấy tranh ảnh về Rhea, cô ta luôn có một cặp sư tử cận kề, giúp cô lang thang khắp nơi được an toàn, ngay trong những vùng nguy hiểm nhất.

Rhea trở thành nữ thần Titan của tình mẫu tử. Cô yêu thương con nít và luôn giúp cho các chị gái mình trong những kỳ sinh nở. Rồi sau này cô ấy sẽ được mang danh là Mẹ vĩ đại khi sinh con đẻ cái. Không may thay, cô ta phải kết hôn cái đã, đấy là bao rắc rối nảy sinh...

Ô, nhưng mọi chuyện yên ổn quá mà! Điều gì có thể xấu đi cơ chứ?

Đất Mẹ Gaea nghĩ thế đấy. Bà ta đang rất hài lòng khi thấy con cái mình thống trị thế giới, nên quyết định lặn xuống lòng đất một thời gian chỉ để làm, e hèm... làm đất. Bà ta đã chịu đựng bao cơ cực rồi. Để đến mười tám đứa con cơ mà. Bà xứng đáng được nghỉ ngơi.

Bà ta chắc hẳn là Kronos sẽ cai quản mọi thứ và sẽ là một vị vua tốt đến muôn kiếp muôn đời. (Vâng phải rồi). Thề là bà ngả lưng chợp mắt đôi chút, mà theo ngôn ngữ địa chất học thì có nghĩa là vài thiên niên kỉ.

Trong lúc ấy, các thần Titan bắt đầu sinh con, tạo ra thế hệ Titan thứ hai. Oceanus và Tethys, hai ông bà nhà Nước ấy, sinh ra con gái tên Klymene, sau này là nữ thần Titan của danh vọng. Tôi đoán cô này đam mê danh vọng là do lớn lên dưới đáy đại dương nơi chẳng có xảy ra chuyện gì. Cô ta toàn quan tâm đến chuyện ngồi lê đôi mách, đọc tin vịt, hoặc cập nhật tin tức mới nhất từ

Hollywood

... hay nếu có thể, giả như lúc đó đã có Hollywood. Giống như những kẻ bị ám ảnh danh vọng, cô ta đam mê về phía Tây. Rồi cuộc cô ta phải lòng thần Titan của hướng Tây, Iapetus.

Vâng tôi biết, cơ bản thì gã này là chú của cô ta. Kinh tởm nhỉ. Nhưng như tôi đã nói lúc trước, thần Titan khác lắm. Lời khuyên của tôi là đừng nên nghĩ ngợi quá nhiều về này.

Mà thôi, Iapetus và Klymene có một con trai tên là Atlas, hóa ra là một kẻ ngổ tào. Khi trưởng thành, tay này trở thành cánh tay phải đồng thời là kẻ hành pháp chủ đạo của Kronos.

Tiếp đến, Iapetus và Klymene có một con trai tên Prometheus, thông minh ngang ngửa Kronos. Theo một số truyền thuyết thì Prometheus đã

kiến tạo ra một tiêu hình thái sống mà hẳn các bạn đã có nghe đến - là con người. Một ngày nọ anh ta chỉ đang loanh quanh ngoài bờ sông, nặn đồ nặn đặc từ đất sét ướt, rồi tạc nên vài bức tượng hình dáng buồn cười hao hao người Titan, chỉ có điều là nhỏ hơn nhiều và dễ bị đập nát. Hoặc do chút máu của Ouranos thấm vào đất sét, hay có lẽ Prometheus cố tính hà sự sống vào trong những bức tượng - tôi không biết. Nhưng các bức tượng đất sét bỗng sống dậy và trở thành hai con người đầu tiên nhất.

Vì chuyện này nà Prometheus có nhận được huy chương gì không? Không hề. Các thần Titan nhìn con người như cái kiểu chúng ta nhìn mấy con chuột nháy. Vài thần nghĩ con người nhìn cũng dễ thương, mặc dù là họ chết nhanh quá mức và thực chẳng có công dụng gì. Những thần Titan khác thì nghĩ con người như thứ gặm nhấm đáng tởm. Vài thần còn không thèm mảy may chú ý đến con người nữa kia. Còn về phần con người, họ chui nhủi trong các hang động và len lỏi loanh quanh cố tránh không bị dẫm bẹp.

Các thần Titan liên tục sản sinh ra thêm con. Tôi sẽ không kể hết ra đâu bằng không thì Gaea chộp mắt chừng nào chúng ta sẽ phải ngồi lì ở đây chừng ấy, nhưng Koios và Phoebe, cặp đôi tiên tri, có một con gái tên Leto, cô này quyết định mình muốn làm nữ thần Titan bảo hộ cho người trẻ. Cô này là cô giữ trẻ đầu tiên nhất quả đất. Tất thảy các ông bố bà mẹ Titan kia đều rất vô cùng vui mừng rỡ khi gặp cô này.

Hyperion và Theia, ông bà Sáng Loáng, có một cặp sinh đôi tên là Helios và Selene, chịu trách nhiệm cho mặt trời và mặt trăng. Hợp lý quá, đúng không? Có gì sáng loáng hơn mặt trăng và mặt trời đâu.

Hằng ngày Helios đánh cỗ xe mặt trời chạy băng qua bầu trời, mặc dầu làm vậy khiến đồng hồ khoảng cách của cỗ xe nhảy biết bao nhiêu là số. Helios cho là mình khá hấp dẫn, anh ta còn có thói quen đáng ghét khi gọi mặt trời là "thỏi nam châm hút gái" của mình.

Selene thì không phô trương đến vậy. Cô ta chạy cỗ xe mặt trăng bạc của mình qua bầu trời đêm và chủ yếu sống lặng lẽ riêng mình, mặc dù cái lần mà cô ta đem lòng yêu ấy à, đấy là câu chuyện buồn thảm nhất trên đời. Nhưng để sau hẵng nhé.

Nhưng thôi, có một thần Titan nọ không kết hôn cũng chẳng con cái gì... ông ta tên Kronos, chúa tể vũ trụ. Ông ta chỉ ngồi trong ngai vàng của mình yong cumg điện trên ngọn Orthys mà cau cau có có nhìn mọi người đang vui vẻ hạnh phúc. Còn nhớ lời nguyện mà Ouranos từng nói với Kronos không - rằng một ngày nào đó chính con cái Kronos sẽ hạ bệ ông ta ấy? Kronos không thể nào gạt lời nguyện ấy ra khỏi đầu được.

Thoạt tiên gã tự nhủ, Ha, chuyện nhỏ thôi mà. Ta chỉ việc cưới vợ hay sinh con gì cả là được!

Nhưng khó chịu lắm thay khi phải một thân một mình trong lúc mọi người khác quanh mình đang yên bề gia thất và sinh con đẻ cái. Kronos đường đường chính chính đoạt được ngai vàng đấy, nhưng lời nguyện kia đã tước đi mọi điều vui thú của việc bảm xác cha mình của Kronos. Giờ đây gã ta phải lo nghĩ đến việc bị hạ bệ trong khi mọi người khác thì tận hưởng cuộc sống tươi đẹp. Chẳng bỏ.

Anh em thân thuộc không còn chăm đến thăm viếng Kronos. Khi Gaea lúi về đất, họ thôi không ghé qua cung điện cùng dùng bữa tối Chủ Nhật nữa. Họ bảo mình bận, nhưng Kronos thì đồ rằng anh chị, cháu trai cháu gái của mình chỉ đơn giản là e sợ mình. Quả là gã thừa hưởng tính khí nóng nảy cùng tâm địa độc ác của bố mình kia mà. Còn lưỡi hái của gã thì làm người khác khiếp đảm quá đi thôi. Thêm vào đó, gã còn hơi hơi có khuynh hướng làm người khác mất lửa khi gào lên, "Tasẽ giết hết bọn mi!" cứ mỗi khi có ai đó khiến gã nổi sung. Nhưng đấy có phải lỗi của gã không chứ?

Một sáng kia gã thật sự nổi đóa. Gã thức giấc vì một đám Cyclope đang nện búa vào một mảnh đồng ngay bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của gã. Bảy giờ sáng, ngày cuối tuần mới chết chứ!

Kronos từng hứa với mẹ mình là sẽ giải thoát cho đám Cyclope cùng Những kẻ trảm tay khỏi Tartarus, nhưng gã đang càng lúc càng mệt mỏi với đám bà con xấu xí này. Chúng càng lớn lên càng thêm kinh dị. Chúng bốc mùi như mấy cái bô di động. Vệ sinh cà nhân của chúng ấy à, là zero, rồi chúng lại còn làm ồn liên tu bất tận - xây xây đắp đắp, đập kim loại, cắt xén đất đá. Chúng từng rất có ích trong việc xây cung điện này, nhưng giờ thì chúng thật đáng ghét.

Kronos cho gọi Atlas cùng Hyperion thêm vài tên lâu la đến. Họ vây lấy đám Cyclope và Những kẻ trảm tay, bảo với chúng rằng mọi người sẽ đánh xe đi du ngoạn một vòng ra miền quê ngắm hoa thơm cỏ lạ. Rồi họ nhảy bổ vào mấy anh chàng đáng thương, lại trói gô chúng lại bằng xích, quăng chúng ngược vào Tartarus.

Nếu Gaea mà thức dậy thì sẽ không vui đâu - nhưng thế thì sao? Giờ Kronos là vua cơ mà. Mẹ thì cứ phải chấp nhận chuyện này đi thôi

Sau khi đó cung điện yên ắng hẳn, nhưng Kronos vẫn đánh cẩu tiết kinh lắm. Gã chẳng thể có được bạn gái thì thật bất công quá.

Thật ra thì, gã đã chú ý đặc biệt đến một cô rồi.

Bí mật là, gã mệt Rhea.

Cô ấy thật diễm lệ. Cứ mỗi lần gia đình Titan họp mặt là Kronos lén đưa mắt liếc nhìn cô ấy luôn. Nếu thấy có bất cứ gã nào khác ve vãn cô nàng là gã sẽ lôi cổ họ ra ngoài nói chuyện riêng với lưỡi hái ttong tay ngay, cảnh cáo họ không được ve vãn như thế nữa.

Gã yêu cái cách Rhea cười. Nụ cười của nàng còn rạng rỡ hơn "thời nam châm hút gái" của Helios... ừm, ý tôi là mặt trời ấy mà. Gã yêu mái tóc huyền loãn xoắn của nàng buông xõa trên vai. Đôi mắt biếc xanh như đồng cỏ, còn đôi môi nàng... à, Kronos mơ được hôn lên đôi môi ấy.

Vả lại, Rhea dịu dàng nhân hậu ai ai cũng yêu mến cô. Kronos nghĩ: nếu ta có được cô vợ y như thế, hẳn gia đình ta sẽ không e dè đến vậy. Họ sẽ thường ghé qua cung điện hơn. Rhea sẽ dạy ta làm một kẻ Titan tốt đẹp hơn. Cuộc sống này sẽ huy hoàng!

Nhưng một phần khác trong gã lại nghĩ, Không! Ta không thể cưới vợ, vì lời nguyện ngu xuẩn kia!

Kronos cầu nhàu bực bội. Gã là chúa tể của cái vũ trụ quỷ sứ này kia mà! Gã có thể làm bất cứ gì mình muốn chứ! Có thể là Ouranos chỉ trêu chọc gã thôi và chẳng có lời nguyện nào cả đâu. Hay có thể gã sẽ gặp may và chẳng có con cái gì.

Ghi chú cho bản thân: nếu bạn đang cố không có con, thì đừng có cưới một người là nữ thần Titan của tình mẫu tử.

Kronos ra sức kiểm chế bản thân, nhưng rốt cuộc vẫn không thể chịu đựng thêm được nữa. Gã mời Rhea đến một bữa tối lãng mạn để trút bỏ tâm tình. Gã cầu hôn cô nàng ngay tại chỗ.

Vâng, tôi thì tôi không biết Rhea có yêu gã hay không. Nếu cô ấy không yêu, thì tôi nghĩ cô ta cũng sợ đâu dám nói ra. Chẳng nào thì đây cũng là Kronos Xỏ Lá - là kẻ đã giết chết cha mình cơ mà. Là chúa tể vũ trụ chết tiệt.

Mà còn ghê hơn là trong suốt thời gian họ dùng bữa, lưỡi hái của gã được treo trên móc trên tường sau lưng gã, lưỡi dao ló lên trong ánh nến như thể nó vẫn còn phủ ichor vàng óng.

Rhea đồng ý lấy gã.

Có lẽ cô ấy nghĩ mình có thể biến gã thành người tốt hơn. Có lẽ cả Kronos cũng thế. Họ có một tuần trăng mật ngọt ngào. Vài tuần sau, khi Kronos nghe rằng (ngạc nhiên chưa!) Rhea đang mang thai đứa con đầu lòng của hai người, gã cố tự trấn an rằng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Gã đang hạnh phúc mà! Gã sẽ không bao giờ làm một ông bố tồi như Outanos đâu. Đứa bé có là bé trai hay bé gái Titan gì thì cũng chẳng sao. Kronos sẽ yêu thương cậu bé hay cô bé ấy quên đi lời nguyện ngày trước.

Rồi em bé chào đời - một bé gái tuyệt đẹp.

Rhea bấy lâu ngấm e ngại rằng đứa trẻ có thể là một Vyclope hay một thứ Trăm Tay. Có thể Kronos cũng lo lắng về điều này lắm. Nhưng không hề. Đứa trẻ đẹp hoàn hảo.

Thật ra thì, con bé hơi hoàn hảo quá.

Rhea đặt tên cho đứa bé là Hestia. Cô bọc đứa bé trong chăn mềm rồi đưa cho ông bố đang tự hào. Thoạt tiên thì Kronos mỉm cười. Đứa trẻ không phải quái vật - mừng quá! Nhưng khi gã cọ cọ cảm đứa bé và vừa nhìn vào mắt con vừa kêu lên vài tiếng goo - goo dễ thương như người ta hay làm, thì Kronos nhận ra Hestia không hoàn toàn là người Titan.

Cô bé nhỏ hơn em bé Titan, nhưng lại nặng hơn trong khi lại hoàn toàn cân đối. Đôi mắt cô bé quá lanh lợi hơn mắt trẻ sơ sinh. Từ cô bé tỏa ngời ngời ra sức mạnh. Với trình hiểu biết về thời gian của mình, Kronos có thể dễ dàng hình dung ra cô bé sẽ trông như thế nào khi lớn lên. Sẽ nhỏ con hơn các Titan nhưng lại có năng lực làm những chuyện vĩ đại. Cô bé sẽ vượt mặt bất cứ dân Titan nào trong bất cứ lĩnh vực mà cô chọn.

Hestia giống như mộ phiên bản cải tiến của người Titan - bản Titan 2.0, phiên bản Đỉnh của Tương Lai.

Đúng ra, cô bé không h62 là người Titan. Cô là một nữ thần - là thành viên đầu tiên của một nhánh hoàn toàn mới trong công cuộc tiến hóa 1cua3 giới bất tử.

Nhìn vào cô bé, Kronos có cảm giác như một chiếc điện thoại cũ nhìn vào một chiếc điện thoại di động đời cũ kỹ đang nhìn vào dòng điện thoại thông minh đời mới nhất. Gã biết ngày tàn của mình đang đến.

Nụ cười của ông bố tự hào liền nhạt đi. Đứa bé này không được phép lớn lên, bằng không thì lời sấm truyền của Ouranos sẽ thành sự thật. Kronos phải ra tay thật nhanh. Gã biết Rhea sẽ không bao giờ chịu để con mình bị giết, rồi thì cô ta sẽ mang hai con sư tử ngu xuẩn của mình đến như thường lệ cho xem. Gã không thể đánh nhau trong ngục điện. Với lại, khi bỗng đứa bé thì gã không thể vớit ay lấy lưỡi hái được. Gã phải xóa sổ Hestia ngay lập tức và không chừa lại khả năng đảo ngược tình thế.

Gã mở miệng - mở rộng thật rộng, rộng hơn cả chính bản thân gã tưởng. Hàm dưới gã ngoác ra như một trong con rắn khổng lồ có thể ăn trọn một con bò ấy. Gã tọng Hestia vào mồm vào nuốt trọn.

Ợc một phát. Bé con biến mất.

Như các bạn có thể tưởng tượng rồi đấy, Rhea hết hồn hết vía.

"Con tôi!" Cô gào lên. "Ông - ông vừa mới - "

"Ô ái chà." Kronos ợ ra. "Thôi chết. Xin lỗi nhé."

Hai mắt Rhea lồi ra. Cô gào hét thêm chút nữa. Lẽ ra cô đã nhào vào Kronos nện năm đấm vào mặt gã rồi đấy chứ, hoặc ra lệnh cho sư tử tấn công, nhưng cô sợ sẽ làm đau con mình hiện đang mắc kẹt trong bụng gã.

"Khạc nó ra!" Cô ra lệnh.

"Không được," Kronos đáp. "Ta có dạ dày chắc khỏe vô cùng. Một khi thứ gì đó đã trôi xuống rồi thì nó không thể trôi ngược lên lại được."

"Sao ông có thể nuốt con được chứ?" Rhea quát. "Đây là con của chúng ta cơ mà!"

"Á ừ, về chuyện này thì..." Kronos cố làm ra vẻ như hối lỗi lắm. "Cưng à, nghe này, đứa trẻ này rồi sẽ không nên cơm nên cháo gì đâu."

"Cơm cháo gì?"

"Có lời nguyên thế này." Kronos kể cho Rhea nghe điều Ouranos đã tiên đoán. "Ý ta là, coi nào bé yêu! Đứa trẻ ban nãy thậm chí chí không phải là một người Titan đùng nghĩa. Con bé này có vấn đề, ta nhìn thấy mà! Đứa con tiếp theo sẽ tốt hơn, ta chắc đấy."

Điều này với Kronos nghe vô cùng hợp lí, nhưng chẳng hiểu sao Rhea không bằng lòng. Cô phẫn nộ bỏ đi ra khỏi phòng.

Các bạn nghĩ rằng Rhea sẽ không bao giờ tha thứ cho Kronos. Ý tôi là, chồng bạn lại đi ăn đứa con đầu lòng của bạn như một miếng hamburger... Người mẹ điển hình trong bạn sẽ không bao giờ quên được điều ấy.

Nhưng tình cảnh của Rhea lại phức tạp.

Thứ nhất, Kronos đã nuốt lòng bé Hestia. Hestia, như bố mẹ mình, cơ bản là bất tử. Cô bé không thể chết, dù có phải ở trong dạ dày của bố mình. Trong đấy tằm chứ gì? Phải. hơi chút ngọt ngọt ư? Còn phải nói. Nhưng có mất mạng không? Không.

Con bé vẫn còn sống, Rhea tự an ủi. Mình có thể tìm ra cách lấy con bé ra.

Nghĩ được vậy khiến cho Rhea trấn tĩnh lại đôi chút, mặc dù cô chẳng có kế hoạch gì. Cô không thể dùng vũ lực để đạt được ý nguyện. Rhea là một nữ thần nhân hậu. Thậm chí nếu cô cố đánh trả, hầu hết các Titan dũng mãnh nhất, như Hyperion với lại tay Atlas đầu bò, đều hậu thuẫn cho Kronos.

Cô không thể liều tấn công bằng dao hay bằng lưỡi hái hay thậm chí với hai con sư tử của mình, vì như thế có thể làm hại đến đứa bé.

Có lẽ bạn đang nghĩ, Hưộm đã nào. Nếu đứa trẻ là bất tử, thì sao Rhea lại sợ tổn hại đến nó làm gì? Nhưng mà, các bạn hiểu cho, thần thánh bất tử có thể bị trọng thương, què quặt, hoặc cụt tay cụt chân lắm chứ. Một vết thương có thể có thể không giết được họ, nhưng họ không phải khi nào cũng lành lặn lại được. Họ có thể tàn tật suốt đời. Sau này các bạn sẽ thấy vài ví dụ cho xem. Rhea sẽ không mổ bụng Kronos và mạo hiểm cắt luôn đứa bé con mình đâu, vì sống mà phanh thây thì không không phải là sống, nhất là khi bạn phải sống mãi sống hoài.

Cô không thể ly dị Kronos, vì chưa có ai phát minh ra ly dị cả. Mà nếu đã có đi nữa, thì Rhea cũng sợ rất sợ không dám thử đâu. Bạn có trách cô ấy được không đấy? Như các bạn biết rồi đấy, Kronos là kẻ điên cuồng kia mà. Rhea đã biết là như thế rồi kể từ khi gã băm vằm bố của họ bằng lưỡi hái rồi đi vòng vòng trong buổi hậu tiệc trong chiếc áo còn vấy đầy ichor mà rêu rao, "Vụ giết người đình quá, anh chị ơi! Vỗ tay cái nào!"

Cô không thể bỏ chạy, vì Kronos là chúa tể của cả vũ trụ. Trừ phi cô muốn nhảy phác xuống Tartarus (cô chẳng muốn), bằng không thì chẳng có chỗ nào để bỏ đi cả.

Cơ may duy nhất của cô là cắn răng chịu đựng, rình thời cơ, chờ cho đến khi tìm được cách cứu được Hestia.

Kronos ra sức lấy lòng cô. Gã mua quà cáp, mời cô đi ăn tối, như thế làm vậy sẽ khiến cô quên đi được đứa con trong dạ dày gã.

Khi Kronos nghĩ rằng thời gian trôi đi đã đủ rồi - kiểu như ba bốn ngày gì đấy - thì gã nản nì rằng họ nên thử có thêm con.

Vì sao ư? Có ẽ gã âm thầm muốn được chết. Có lẽ vì gã bỗng trở nên ám ảnh với lời tiên tri của Ouranos mà muốn xem xem liệu đứa trẻ tiếp theo có là một dân Titan hay lại là một tiểu thần tiên quá hoàn hảo , quá dũng mãnh kinh khủng kia.

Thế là Rhea sinh ra một đứa bé khác - một bé gái thậm chí còn dễ thương hơn đứng đầu. Rhea đặt tên cô bé là Demeter.

Rhea hy vọng tràn trề. Demeter đáng yêu quá đỗi, có lẽ con bé sẽ làm tan chảy trái tim Kronos. Gã không thể nào lại bị đe dọa với bé con xiu xiu này được.

Kronos bỗng đứa bé lên và ngay lập tức nhận ra Demeter là một nữ thần nữa. Cô bé ngời ngời hào quang thậm chí chí còn uy lực hơn cả hào quang quanh Hestia. Con bé là rắc rối to đùng đây.

Lần này gã chẳng dùng dằng gì. Gã há to mồm nuốt ực cô bé xuống.

Rồi mẹ kêu gào rách cổ. Rồi lại xin lỗi í ôi.

Rhea quả tình muốn kêu hai con sư tử của mình ra rồi đấy, nhưng giờ rũi ro lại còn cao hơn. Kronos đang giữ hai đứa bé trong ấy.

Tôi biết, bạn đang nghĩ trong bụng chúa tể Titan ấy hẳn là chật chội ghê lắm. Nhưng thần thánh rất linh hoạt về kích cỡ. Có khi họ to tướng. Có khi họ chỉ bằng con người.

Tôi không ở trong bụng Kronos, tạ ơn trời đất, nhưng tôi đoán hai đứa bé thần thánh kia chỉ tự thu nhỏ lại thôi. Chúng tiếp tục lớn lên, nhưng không to xác thêm nữa. Chúng giống như lò xo càng ngày càng xoắn chặt lại, hy vọng rằng ngày nào đó chúng sẽ bật ra ngoài với bộ dạng trưởng thành hoàn toàn. Và mỗi ngày chúng nguyện cầu rằng Kronos sẽ không dùng món nước sốt cay cho bữa tối.

Rhea tội nghiệp. Kronos lại năn nì họ nên thử lần nữa.

"Đứa này sẽ tốt hơn mà," gã hứa. "Không nuốt con nữa đâu!"

Nhóc thứ ba á? Cũng là một bé gái. Rhea đặt tên cho cô bé là Hera, và cô bé càng giống nữ thần và không có chút Titan nào cả. Rhea quả thật là Người Mẹ Vĩ Đại. Đúng hơn thì, cô ấy làm mẹ hơn quá tài tình ấy chứ. Mỗi đứa con cô sinh ra đều đẹp đẽ và mạnh mẽ hơn đứa trước.

Rhea không muốn mang bé Hera cho Kronos, Nhưng thời đấy việc này đã là truyền thống mất rồi. Bố phải bế con. Là một trong những quy tắc tự nhiên mà Themis cứ luôn muốn phải được áp dụng. (Cũng có cả luật tự nhiên chống việc ăn thịt con mình nữa, nhưng Themis sợ Kronos đến nỗi không dám nhắc đến luật này với gã.)

Và thế là Rhea thu hết can đảm. "Thưa quân vương, thiếp xin trình lên Hera con gái người."

ỰC

Lần này, Rhea rời khỏi ngự điện mà chẳng thêm nỗi sung nỗi đóa gì nữa. Cô đã tê dại hết cả vì đau thương thống khổ ngoài sức tưởng tượng rồi. Cô đã kết hôn với một gã dối trá bệnh hoạn vừa là một kẻ sát nhân vừa là một kẻ thích ăn thịt con nít.

Sự việc có thể nào tồi tệ hơn nữa được không?

Ồ, chờ đã! Gã còn là vua vũ trụ, sở hữu thật nhiều tên tay sai dũng mãnh, khiến cô không thể đánh trả hay bỏ chạy được.

Vâng. Sự việc tồi tệ hơn chứ.

Thêm hai lần sinh nữa Rhea hạ sinh những bé thần đáng yêu, hoàn hảo. Bé thứ tư là bé trai tên Hades. Rhea hy vọng Kronos sẽ để thằng bé sống, bởi vì cha nào chẳng muốn có con trai để chơi chộp ném bóng, đúng không nào? Không hề. Lọt xuống hầm ngay, bạn hiền!

Bé thứ năm là một bé trai khác, Poseidon. Vẫn như cũ. OẶP.

Đến lúc này, Rhea đã bỏ trốn khỏi cung điện. Cô khóc lóc than vãn chẳng biết phải làm gì. Cô tìm đến anh chị mình, đến các cháu trai, cháu gái, bất cứ ai chịu lắng nghe. Cô cầu xin giúp đỡ. Những Titan khác hoặc quá sợ Kronos (như Themis) hoặc làm cho Kronos (như Hyperion) sợ đã bảo Rhea thôi đừng có than vãn nữa.

Cuối cùng, Rhea đến thăm chị gái Phoebe tại Đền thiêng Delphi, nhưng tiếc là ngay cả đền thiêng Oracle cũng chẳng có lời khuyên nào dành cho cô. Rhea chạy ra đồng cỏ gần nhất, gieo mình xuống đất và bắt đầu nức nở. Dột nhiên cô nghe thấy tiếng thì thầm từ lòng đất. Là giọng nói của Gaea, vẫn đang con mê ngủ; nhưng ngay cả trong mơ Đất Mẹ cũng không thể chịu được tiếng than vãn của con gái yêu.

Khi con sắp sủi hạ sinh đứa con tiếp theo của mình, giọng Gaea thì thầm, hãy đi đến Crete mà lâm bồn! Tại đây con sẽ được giúp đỡ! Đứa bé này sẽ khác! Nó sẽ cứu những đứa con còn lại!

Rhea sụt sùi cố trấn tĩnh lại. "Crete là đâu ạ?"

Là một hòn đảo phía Nam, giọng nói của Gaea đáp. Con hãy băng qua biển Ionian xuống đến, hình như là Kalamata thì phải. Rồi con rẽ trái và - biết sao không nào? Con sẽ tìm ra thôi.

Đến lúc gần sinh khi Rhea bụng đã to vượt mặt, cô hít vào vài hơi sâu, tỏ ra bình thản, lạch bạch đi vào ngự điện.

"Thưa quân vương Kronos," cô nói, "thiếp sẽ đi đến Crete. Thiếp sẽ mang em bé quay trở về."

"Crete à?" Kronos cau có. "Sao lại là Crete?"

"À ừ, chàng biết là Koios và Phoebe đôi khi thoàng nhìn thấy tương lai chứ gì?"

"Ừ thì sao?"

"Thiếp không muốn phá bĩnh, Nhưng hai người họ đã tiên tri rằng nếu thiếp sinh đứa bé này tại Crete, đứa bé sẽ khiến chàng hài lòng hết thảy!"

Kronos cau mày. Gã nghi ngờ đấy, nhưng rồi cũng nghĩ: Ê, mình đã ăn hết năm đứa nhỏ, vậy mà Rhea vẫn còn ở đây. Nếu cô ta có muốn làm việc gì đó mờ ám thì hẳn đã làm từ lâu rồi.

Với lại, đến thời điểm ấy suy nghĩ của gã trở nên trì độn. Gã đang có năm nhóc thần chạy qua chạy lại trong bụng, tranh giành chỗ, nên gã luôn cảm thấy mình như mới vừa ăn xong một bữa tối to kẹch và chỉ muốn nằm xuống chợp mắt mà thôi.

Ý tôi là, năm nhóc thần trong bụng - trời đất ơi. Chừng đó quân số là đủ cho một trận tennis đánh đôi, bao luôn trọng tài. Mấy cô cậu ấy ở trong đấy quá lâu rồi, chắc là đang mong Kronos nuốt xuống một bộ Cờ tỷ phú.

mà thôi, Kronos nhìn Rhea rồi nói, "Nàng sẽ mang ngay đứa bé đến cho ta chứ?"

"Tất nhiên ạ."

"Thôi được bạn cứ đi đi. Mà Crete là đâu thế?"

"Không rõ," Rhea đáp. "Thiếp sẽ tìm ra."

Mà cô tìm ra thật. Khi tìm đến nơi, ngay lập tức cô được vài tiên nữ thành thạo đón tiếp vì họ cũng nghe được giọng nói của Gaea. Họ mang Rhea đến một hang động ấm áp và kín đáo dưới chân ngọn núi Ida. Dòng suối của họ chảy qua gần đây, nên Rhea có đầy nước trong tươi mát. Cánh rừng sai trĩu quả cho cô ăn ắp thức ăn.

Vâng, tôi biết: thần tiên sống chủ yếu nhờ tiên tửu và cao lương mỹ vị: nhưng họ cũng có thể ăn những thứ khác thay thế. Làm thần thành chẳng còn gì là vui nếu khi bạn thi thoảng không được ăn một miếng pizza.

Rhea sinh một bé trai thần khỏe mạnh. Cậu bé là đứa trẻ xinh đẹp và hoàn hảo nhất. Rhea đặt tên cho bé là Zeus, có nghĩa là, tùy theo người bạn hỏi, thì hoặc là Bầu trời hoặc Lập lánh hoặc đơn giản là Còn sống. Cá nhân tôi thì tôi biểu quyết cho nghĩa cuối cùng ấy, vì tôi nghĩ đến hời điểm này Rhea chỉ có những hy vọng đơn giản cho đứa bé mà thôi - giữ bé sống sót tránh xa khỏi mấy cái dạ dày thù địch.

Zues bắt đầu khóc, có lẽ bé cảm nhận được nỗi bồn chồn lo lắng của mẹ. Tiếng khóc vang khắp hang vọng ra thế giới ngoài kia - âm thanh oang oang đến nỗi mọi người mẹ Titan đều biết là một đứa bé vừa mới chào đời.

"Ôi hay thật," Rhea lầu bầu. "Ta đã hứa sẽ mang ngay bé đến cho Kronos. Giờ thì tin tức sẽ đến ai Kronos rằng đã đến lúc nuốt em bé rồi đây."

Nền hang rùng rùng rung chuyển. Từ bụi đất một hòn đá to lồi lên - Hòn đá hình thoi nhẵn thín có y kích cỡ cân nặng như đứa bé thần.

Rhea không ngạc nhiên. Cô biết đây là món quà từ Gaea. Thường thì, bạn sẽ không hào hứng gì khi mẹ bạn tặng cho bạn một cục đá, nhưng Rhea hiểu mình cần phải làm gì với nó. cô quấn hòn đá trong tã bọc và trao bé Zeus

thật cho các tiên nữ trong nom. Cô chỉ mong sao mình diễn được tròn vai trong vụ hoán đổi này khi trở về cung điện.

"Ta sẽ đến thăm mọi khi có thể," Rhea hứa với các tiên nữ. "Nhưng các cô sẽ chăm cho bé thế nào?"

"Đừng lo lắng gì cả," Neda, một trong số các tiên nữ đáp. "Bọn tôi có thể cho nó ăn mật ong từ đám ong gần đây. Còn về sữa ư, bọn tôi có một con dê thần tuyệt cú mèo."

"Một con gì ấy nhỉ?" Rhea hỏi lại.

Các tiên nữ dẫn con dê Amaltheia của họ vào, con dê này tạo ra được loại sữa dê phép thuật diệu kỳ với nhiều vị khác nhau, gồm sữa ít béo, sô cô la, và sữa bột công thức cho trẻ em.

"Dê đẹp đấy," Rhea thừa nhận. "Nhưng nhờ em bé khóc thì sao? Kronos ngồi trên đỉnh Othrys đấy nhưng thính giác thì cực kỳ. Các cô thấy thằng bé này có hai lá phổi thế nào rồi. Kronos sẽ nghi ngờ cho xem."

Neda ngẫm nghĩ. Cô ta dẫn Rhea ra ngoài cửa hang rồi gọi lớn Đất Mẹ: "Ồ Gaea ơi! Tôi biết người đang say ngủ. Xin lỗi vì đã lam phiền. Nhưng bọn tôi cần chút giúp đỡ để canh gác cho đứa trẻ này! Chút giúp đỡ thật lớn tiếng lại càng tốt!"

Mặt đất lại rùng rùng. Ba kẻ trợ giúp xuất hiện, được sinh ra từ đất cùng máu vương vãi của Ouranos (tôi đã nói rồi, cái thứ ấy vương vãi khác nơi). Ba kẻ mới xuất hiện này manh hình dáng con người, to lớn và lông lá, ăn mặc lông thú lông chim cùng da thuộc như là họ đang trên đường dự một bữa tiệc nguyên thủy nào đấy sâu trong rừng rậm. Họ mang vũ khí là giáo và khiên, nên trông giống như mấy kẻ săn đầu người hơn là y công.

"CHÚNG TÔI LÀ KOURETE!" một người trong số đó hét bể cả phổi.
"CHÚNG TÔI SẼ GIÚP!"

"Cảm ơn," Rhea bảo "Các anh có cần phải nói lớn tiếng vậy không?"

"ĐÂY LÀ GIỌNG NÓI NỘI TÂM CỦA TÔI!" tay chiến binh thét văng.

Bé Zeus lại khóc. Ba vị chiến binh lập tức đập dìu theo một điệu nhảy bô lạc nhẹ nhàng nào đấy, vừa đập giáo vào khiên vừa la hét ngậm nga. Họ khóa át đi tiếng khóc.

Chẳng rõ vì sao, nhưng bé Zeus hình như lại thích tiếng động ấy. Bé ngủ thiếp trên tay tiên nữ Neda, thế là ba anh em Kourete dừng lại.

"À được rồi," Rhea nói, tai dỏng lên, "trông mọi người quản được mọi chuyện rồi đấy." Cô nâng em bé giả lên. "Cầu chúc ta may mắn đi nào."

Khi quay trở về ngọn núi Othrys, Rhea xông thẳng vào ngự diên với tảng đá bọc tã trong tay. Cô lo là kế hoạch của mình không trót lọt, nhưng sau bao năm kết hôn với Kronos, cô đã học để trở thành một diễn viên tài tình. Cô đóng bước thẳng đến Đức vua ăn thịt người mà la lớn, "Đây là đứa bé hoàn hảo nhất! Một bé trai khỏe mạnh tên là, ừm, Rocky! Và thiếp nghĩ chắc là chàng sẽ nuốt luôn thẳng bé này!"

Kronos cau mày. Nói thật chứ, gã cũng không hào hứng gì phải nuốt thêm một nhóc thần nữa đâu. Gã đã no căng bụng rồi! Nhưng đã là vua thì bạn phải làm việc cần làm mà thôi.

"Ừ - xin lỗi cưng nhé. Ta phải làm thế. Vì ba cái vụ lời nguyền ấy mà."

"Ta hận ngươi!" Rhea thét lên. "Ouranos từng là một ông bố tồi, nhưng ít ra ông ta không nuốt chúng ta mà!"

Kronos gầm gừ. "Đứa bé cho ta!"

"Không!"

Kronos gầm lên. Gã há hàm phô diễn tài há mồm tài tình. "NGAY!"

Gã giật phắt hòn đá quấn tã tọng vào họng mà không thèm nhìn đến, đúng như Rhea hằng mong đợi.

Trong bụng Kronos, năm nhóc thần không tiêu hóa được nghe thấy tiếng hòn đá lăn lộn lốc qua thực quản.

"Xuống này!" Poseidon la lên.

Năm nhóc di chuyển - cố hết sức có thể trong khoảng không chật chội - rồi Rocky rơi tôm ngay giữa chúng.

"Đây không phải là em bé," Hades quan sát. "Em nghĩ đây là cục đá."

Hades khi nào cũng đầy óc quan sát như thế.

Trong khi đấy, ngay ngự điện, Rhea nổi xung tài tình đến đáng đoạt giải Oscar. Cô ta gào thét, dậm chân dậm căng rồi gọi Kronos bằng đủ thứ mỹ danh không đáng nghe.

"RO - O - CCCCCKY!" cô rền rĩ. "KH- Ô - Ô - Ô - NG!"

Kronos bắt đầu cảm thấy đau dạ dày.

"Đứa trẻ kia làm căng cả bụng," gã phàn nàn. "Nàng cho nó ăn gì thế?"

"Người quan tâm làm gì?" Rhea than vãn. "Ta sẽ không bao giờ sinh thêm con nữa!"

Kronos chấp nhận tôi. Gã no chết nứt rồi.

Rhea gào thét bỏ chạy ra khỏi ngự điện, thế mà gã cũng chẳng định ngăn cô lại.

Rồi dần dà, mọi chuyện nơi cung điện trầm lắng trở lại. Lúc này Kronos tin rằng mình đã cản phá được lời nguyện của Ouranos. Con cái gã không cách nào hạ bệ được gã, vì gã biết chính xác bọn nhóc đang ở đâu. Gã là chúa tể vũ trụ và sẽ không bao giờ bị phế truất!

Trong khi đấy, Rhea ghé thăm ngọn Ida bất cứ khi nào có thể. Bé con của cô bắt đầu lớn lên, và Rhea phải đảm bảo sao cho thằng bé nghe được lắm chuyện kể trước khi ngủ về ông bố kinh dị cùng năm anh chị không được tiêu hóa đang chờ được cứu ra khỏi bụng của Kronos.

Vậy nên các bạn nên biết rằng khi Zeus đến thời, sẽ có một cuộc đối đầu cha - con long trời lở đất. Nếu bạn muốn có một đoạn kết hạnh phúc đời đời cho Kronos và đám Titan của gã, là tôi sẽ ngưng đọc ngay. Bởi vì sang chương sau, Zeus sẽ kinh thiên động địa.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Các Thần Olympian Đập Vài Cái Đầu

Zeus trải qua thời thơ ấu êm đềm trên ngọn Ida. Ngày ngày cậu cùng các tiên nữ và thần rừng rảo quanh vùng đồng quê, học cách đánh nhau với những người bạn ồn ào là anh em nhà Kourete, ăn uống no nê mật ong cùng sữa dê tuyệt diệu (ngon lành!), và tất nhiên cậu chẳng bao giờ tới trường, vì trường lớp lúc ấy chưa được phát minh ra.

Đến lúc lớn lên thành một nam thần trưởng thành, Zeus đã là một anh chàng trai đẹp mã - vạm vỡ rậm nắng nhờ thời gian ở trong rừng và trên bãi biển. Tóc cậu ngắn màu đen, hàm râu tía gọn, đôi máu biếc xanh màu trời, mặc dù chúng có thể sa sầm mây đen rất nhanh mỗi khi cậu nổi giận.

Ngày nọ, Rhea mẹ cậu đến thăm cậu trên cỗ xe do sư tử kéo.

"Zeus," bà nói, "con cần một việc làm mùa hè."

Zeus gãi gãi râu. Cậu thích hai từ mùa hè. Không chắc chắn với hai từ việc làm. "Mẹ đã có ý gì chưa?"

Mắt Rhea sáng lên. Bà đã lên kế hoạch phục thù Kronos từ lâu lắm rồi. Giờ đây, khi nhìn con trai mình - thật tự tin, mạnh mẽ, điển trai - bà biết thời điểm ấy đã đến.

"Có một chỗ trống xhi chân bê cốt trong cung điện," bà bảo.

"Nhưng con đâu có kinh nghiệm bưng cốc đâu," Zeus nói.

"Dễ lắm," Rhea hứa hẹn. "Hễ khi nào vua Kronos kêu thức uống, con cứ việc mang đến cho ông ta. Tiền công chẳng là bao, nhưng công việc ấy có những lợi ích cộng thêm, như là phế truất được cha con và trở thành chúa tể vũ trụ ấy."

"Thế thì con chịu ngay," Zeus bảo. "Nhưng liệu Kronos sẽ không nhận ra con là thần sao?"

"Mẹ đã suy nghĩ về chuyện này. Anh chị con bao năm qua vẫn sống sót trong bụng Kronos, và giống như con, đến bây giờ các anh chị đã trưởng thành hết rồi. Như thế có nghĩa chúng sẽ có pháp lực để biến đổi kích thước và hình dạng. Con cũng phải có pháp lực ấy. Hãy xem xem con có thể tự hiện thân thành ra bớt giống thần, mà giống người Titan hơn được không."

Zeus ngẫm nghĩ. Cậu phát hiện ra khả năng biến hình của mình rồi. Có lần, cậu dọn tiên nữ vú em của mình bằng xách biến hình thành gấu. Lần khác cuộc chạy đua với vài thần rừng nhờ biến thành sói. Thần rừng bảo cậu ăn gian, nhưng cậu đâu hẳn. Là cuộc thi chạy mà. Sói cũng chạy bằng chân vậy. Có phải cậu đã biến thành chim ưng đâu (cậu cũng làm được đấy nhé!).

Người Titan duy nhất mà cậu nhìn kỹ nhất là mẹ của cậu, nhưng cậu biết người Titan cơ bản là to lớn hơn mình. Họ không tỏa ra sức mạnh như cậu. Họ tỏa ra quầng xung động khác - bạo lực hơn và xù xì hơn quanh viền mép. Cậu tưởng tượng mình là một người Titan. Khi mở mắt ra, lần đầu tiên cậu bỗng cao hơn mẹ mình. Cậu có cảm giác như mình vừa ngủ một giấc trần trọc sau một ngày dài mãi siết cổ kẻ thù.

"Làm giỏi lắm!" Rhea thốt lên. "Nào ta đi phỏng vấn xin việc nào."

Khi Zeus lần đầu thấy ngọn Othrys, cậu há hốc cả miệng mồm. Cung điện thật đồ sộ. Những ngọn tháp màu đen ửng ánh của nó chọc thẳng lên

mây như những ngón tay tham lam vồ chụp sao trời.

Pháo đài được dựng nên để gieo rắc sợ hãi. Zeus ngay lập tức hiểu ra. Nhưng dường như cũng trông cô quạnh và ảm đạm - không phải là một nơi vui vẻ để làm vua. Zeus quyết định rằng nếu khi nào đó mình có được nơi chốn cho riêng mình, nơi đây hay hơn Othrys. Cậu không quá chú trọng đến vẻ ngoài "Chúa tể bóng tối" đâu. Cung điện của cậu phải sáng lòa, trắng lóa kia.

Từ từ từng việc một nhé, Zeus tự nhủ. Mình phải bê bối trước đã.

Rhea đi kèm con trai mình vào sảnh hoàng gia, nơi vị vua ăn thịt người già nua đang khò khò trên ngai vàng. Năm tháng đã không nhân từ gì với Kronos, nghe mới oái oăm làm sao, vì y là chúa tể thời gian cơ mà. Nói cho đúng thì y không bao giờ già đi, nhưng hình như có vẻ mệt mỏi bơ phờ. Việc khiến cả những hình dáng khả tử héo hon rồi chết đi không làm còn làm y vui thú nữa. Trò dẫm chân lên con người không còn khiến y cười vui như trước đây đã từng, dù cho con người có la hét vui tai.

Y tăng cân vì ăn uống quá độ. Nhính xác Kronos sẽ thích uống gì - tiên tửu nồng gia vị, rượu ướp lạnh pha chút chanh, rượu có ga pha thêm chút nước ép việt quất. Chàng cũng bày cho người Titan làm quen với cuộc thi uống, trò này khá phổ biến với dân thần rừng trên ngọn Ida. Mọi người quanh bàn cùng đồng loạt nốc. Kẻ nào nốc sạch nhất sẽ thắng. Anh ta được gì nào? À, chẳng gì cả - nhưng đây là một cách thú vị để khoe mẽ, bởi không gì khiến người ta trong ngời ngời nam tính (hay Titan tính) bằng hình ảnh rượu nhều ròn ròn xuống cằm xuống áo mình cả.

Những cuộc đua tài này nhe nhóm lại chút tinh thần ganh đua trong Kronos. Vâng, t là chúa tể vũ trụ đấy, nhưng vẫn là út ít trong mười hai anh chị em. Y không thể để cho các anh hay đám cháu trai tài giỏi hơn mình trong bất kì lĩnh vực nào. Bất chấp cái dạ dày lúc nào cũng đầy căng, y vẫn

cổ được tới mức có thể nốc sạch cốc rượu đầy chỉ trong ba giây, mà cốc rượu của người Titan là cỡ một thùng lọc làm lạnh đấy.

Y tin tưởng vào Zeus để chàng rót đầy ly y với bất cứ thứ gì có thể trộn tru trôi xuống họng y nhất.

Đấy chính xác là kế hoạch của Zeus.

Một đêm nọ khi Kronos đang dùng bữa với đám thân cận ưa thích của mình, Zeus pha vài thứ thức uống đặc biệt cho cuộc thi uống. Các tinfo nữ trên ngọn Ida từng dạy cho chàng lắm kiến thức về thảo dược các kiểu. Chàng biết loại lá nào có thể khiến bạn lơ đãng, thứ nào khiến bạn thấy kinh khủng, đến nỗi dạ dày chỉ muốn trào ra khỏi người bạn.

Cho những vị khách của bữa vua, Zeus pha ra một thứ rượu choáng - váng - ngủ - say - ngáy - phay - phay. Còn với Kronos chàng chế một loại rượu trộn đặc biệt với mù tạt. Có vài phiên bản chuyện khác thì nói Zeus dùng rượu vang, nhưng không thể nào đâu, vì rượu vang khi ấy chưa được phát chế ra mà. Chúng ta sẽ bàn đến điều này sau.

Rồi, cái thứ trong cốc của Kronos là siêu kinh dị. Zeus bỏ qua một bên chờ đến thời điểm thích hợp.

Bữa tối khởi đầu như thường lệ, ăn ăn uống uống thừa mứa, trao đổi nắm bắt tin tức dân Titan trong ngày. Zeus liên tục rót rượu ra. Chàng giúp vui quan khách bằng lời ca và truyện tếu. Đến gần cuối bữa tiệc, khi mọi người đều đã no say, thư thái và buồn ngủ, thì Zeus bắt đầu ca ngợi tài uống của đức vua.

"Kronos là trùn uống!" Chàng tuyên bố. "Quý vị phải chứng kiến mới được. Ngài ấy thật không tin nổi. Ý là kỷ lục của ngài là, bao nhiêu nhĩ - ba giây chẳng?"

"Ồ," Kronos đáp. Y đã no quá rồi và đang hi vọng tránh được cuộc thi uống.

"Nếu muốn," Zeus nói, "ngài có thể uống nhanh hơn tất cả các quý vị đây nhé! Tôi dám cá là tối nay ngài sẽ lập kỷ lục mới cho xem. Quý vị có muốn xem không ạ?"

Atlas, Hyperion, Koios, cùng những người khác reo hò đòi tổ chức cuộc thi.

Kronos thật tình là không có hứng, nhưng lại không thể khước từ. Danh tiếng siêu - nốc của y bị đe dọa. Y khoát tay ra hiệu chi Zeua dọn ra một tuần rượu nữa.

Zeus chạy ngay vào bếp đem thứ rượu của mình. Chàng dọn cho quan khách rượu gậy ngủ, rồi cuối cùng mới rót cho Kronos, khiến cho đức vua không có thời gian để ngửi rượu của mình mà la lên, "Chuẩn bị, sẵn sàng, uống!"

Đám Titan tu sạch thứ thức uống ngon lành. Kronos ngay lập tức thấy rượu của mình có vị kỳ kỳ, nhưng đây là một cuộc thi. Y không thể ngừng uống. Mục đích chính yếu là phải nốc sạch cơ mà! Có lẽ mấy cái nụ vị giác của y đang oải thôi. Dù sao Zeus chưa bao giờ làm hại y cả.

Kronos nốc sạch trong hai giây rưỡi. Y nện cốc xuống bàn mà gào lên: "Ta thắng! Ta -"

Âm thanh kể tiếp phát ra từ miệng y nghe như tiếng con hải mã được sơ cứu bằng thủ thuật Heimlich.

Không có cách nào miêu tả cho dễ nghe cả. Kronos nôn thốc. Y nôn một đợt xứng với tầm nôn của vị chúa tể vũ trụ. Một trận nôn kinh hoàng.

Dạ dày y cứ chực xoắn ra khỏi họng. Mồm y cứ tự động ngoác ra - thế mới nôn ra dễ hơn, bạn ạ - tổng ra năm vị thần, một hòn đá nhầy nhựa, khá nhiều rượu, vài chiếc bánh quy, cùng một biển số chiến xa. (Không, tôi không biết vì sao mấy thứ đấy lại chui vào trong ấy.)

Năm vị thần vừa được nôn ra đấy lập tức phồng lên thành kích thước người trưởng thành ngay trên bàn ăn. Đám Titan quan khách trở mắt đầy ngạc nhiên, đầu óc họ lơ mơ nhận ra do thứ rợc bị bỏ thuốc.

Còn Kronos, y vẫn đang cố không phun ruột lòng ra khắp ngự điện.

"Bắt - ọe ọe - chúng!"

Kẻ phản ứng đầu tiên là Atlas. Gã thét lên, "Lính canh đâu!", rồi ráng đứng dậy, nhưng gã chóng mặt đến quay cuồng, ngã lăn quay vào lòng Hyperion.

Zeus muốn phóng đến chộp lấy lưỡi hái của bố mình. Chàng muốn chặt vụn lão già ăn thịt người kia ngay tại trận, nhưng những Titan khác đã đang bắt đầu định thần lại sau cơn choáng váng. Có thể họ còn chậm chạp buồn ngủ đấy, nhưng họ lại có vũ khí. Trong khi đấy, vũ khí duy nhất của Zeus là cái mâm. Quân đoàn của chàng gồm năm vị thần tay trơn người nhầy nhựa, chỉ mới sống vài giây ngoài dạ dày, nói gì đến kinh nghiệm chinh chiến.

Lính canh bắt đầu tóa vào cung điện.

Zeus quay sang mấy anh chị đang ngơ ngác của mình. "Ta là Zeus em trai của các người. Đi theo ta, ta sẽ chi các người tự do và được phục thù. Với cả mật ong lẫn sữa dê nữa."

Chừng đó với mấy vị thần là quá ngon lành rồi. Trong khi Kronos nôn thốc nôn tháo còn các chiến binh của y đang mò mẫm vũ khí, Zeus cùng anh chị biến thành chim ưng sải cánh phóng vút ra khỏi cung điện.

"Giờ thì sao đây?" Hades hỏi.

Sáu vị thần đã tụ tập lại tại sào huyệt bí mật của Zeus trên ngọn Ida, nhưng anh chị Zeus lại không muốn gọi nơi đây là Động Zeus. Zeus đã kể ngắn gọn cho họ nghe những gì đang xảy ra trên thế giới, nhưng tất cả bọn họ đều hiểu họ không thể ở lại ngọn Ida lâu được. Các tiên nữ đã nghe thấy những lời lan truyền thì thào khắp thế gian: Kronos đang phái quân Titan của mình lùng sục thế giới tìm kiếm những kẻ đào tẩu. Y muốn bắt hết chúng lại, bị xiềng hay bị bãm nhỏ đều được. Y không chi tiết lắm.

"Giờ thì chúng ra chiến đấu," Zeus nói.

Poseidon càu nhàu. Cậu vừ mới ra khỏi dạ dày của Kronos được một ngày thôi, nhưng đã bắt đầu không thích thằng em út của mình rồi - thằng Zeus mới nòi này, cứ nghĩ nó phải là người chỉ huy chỉ vì nó mới vừa giải cứu cho anh chị.

"Anh đồng ý với việc chiến đấu chống lại bố," Poseidon bảo, "nhưng việc này đòi hỏi phải có vũ khí. Chú có món nào không?"

Zeus gãi gãi tai. Chàng quả thật không nghĩ xa đến thế. "À ừm, không..."

"Có thể chúng ta hòa hoãn được mà," Hestia đề nghị.

Những các vị thần trừng mắt nhìn cô như thể cô bị điên. Hestai là vị thần lớn tuổi nhất và cũng nhân từ nhất, nhưng các em của cô lại không coi trọng lời cô nói. Các bạn phải thắc mắc xem thế giới này hẳn đã khác đến thế nào khi Hestia được đặt làm chỉ huy, nhưng than ôi, cô ấy không phải chỉ huy gì cả.

"Ừm, không," Demeter nói. "Em sẽ không bao giờ tha thứ cho bố chúng ta đâu. Có lẽ chúng ta đánh cắp lưỡi hái của ông ta vậy. Chúng ta có thể bãm ông ta ra như ông ta đã làm với Ouranos ấy! Rồi em có thể dùng

lưỡi hái ấy cho việc gì có ích hơn - như gặt lúa mì chẳng hạn! Mọi người có thấy bao cánh đồng tươi đẹp mà chúng ta đã bay qua không?"

Hera quắc mắt nhìn bà chị mình. "Chị với mùa với màng có bị làm sao không thế? Bao nhiêu năm nằm trong bụng Kronos, chị chỉ toàn nói năng về cây cỏ không thôi, mà chị có khi nào nhìn thấy chúng cho mãi đến hôm nay đâu cơ chứ!"

Demeter đỏ mặt. "Chị không biết nữa. Chị luôn mơ thấy những cánh đồng xanh bát ngát. Thật xinh đẹp, thanh bình, và -"

"Chào các con của ra!" từ rừng già vọng ra tiếng nói.

Mẹ Rhea bước ra vùng đất trống. Bà ôm chầm lấy từng đứa con trai con gái vô giá của mình, nức nở sung sướng vì con được tự do. Rồi bà kéo các con lại gần mà bảo, "Ta biết nơi các con có thể tìm vũ khí."

Bà kể cho họ nghe về những kẻ Trăm Tay cùng Cyclope Lớn, đã bị Kronos đày lần hai xuống Tartarus.

"Trăm Tay là những thợ nề tài ba," Rhea nói. "Chúng đã xây cung điện cho Kronos."

"Cung điện khá ấn tượng," Zeus thừa nhận.

"Họ rất khỏe, và rất ghét Kronos," Rhea nói tiếp. "Họ sẽ rất có ích trong trận chiến. Còn mấy Cyclope, họ là thợ rèn đại tài. Nếu có kẻ nào đúc được vũ khí uy lực hơn lưỡi hái của cha các con, thì đấy là họ."

Đôi mắt tối đen của Hades ánh lên. Ý tưởng phải đi xuống phần nguy hiểm, độc ác nhất của đại hòa khng6 biết vì sao mà làm cho cậu hứng thú. "Vậy thì chúng ta xuống Tartarus, mang Cyclope cùng Trăm Tay trở lại."

"Dễ như ăn bánh," Hera nói. Cô rành bánh lắm, vì Kronos từng ăn rất nhiều bánh mà. Vụn bánh cùng kem đường luôn mắc vào tóc cô. "Đi thôi."

Cướp ngục dưới Tartarus với tôi hay các bạn đều không phải điều dễ dàng, nhưng sáu vị thần có thể đạt được nhiều chuyện lắm khi họ đồng lòng quyết tâm. Hades tìm thấy một hệ thống hang động sâu dẫn xuống Địa ngục. Cậu này hình như có khiếu định vị thông qua đường hầm. Cậu dẫn anh chị em đi qua con sông ngầm có tên Styx cho đến khi con sông đổ qua mỏm đá xuống vùng hư không trong Tartarus. Các vị thần hóa thành dơi (các bạn có thể phản đối rằng họ đã là dơi rồi, nhưng các bạn hiểu ý tôi mà) rồi bay vào vực thẳm.

Đến đáy vực, họ nhìn thấy một quang cảnh u ám ngững chớp đá, hoang mạc xám xịt, hố lửa phùng phùng, sương mù độc hại, cùng đủ loại quái vật nanh ác và linh hồn quỷ quyệt vất vưởng khắp nơi. Rõ ràng là Tartarus, linh hồn của vực thẳm, ở dưới này trong tối tăm đã sản sinh nhiều thứ thần nguyên thủy hơn, và chúng lại sinh con đẻ cái thêm nữa.

Sáu vị thần trẻ tuổi lần quanh cho đến khi tìm được khu vực an ninh tối đa, được bao quanh là lớp đồng cao cao có quỷ dữ tuần tra canh giữ. Trong hình dạng loài dơi thì các vị thần có thể dễ dàng bay qua các bức tường

89;c. Y nôn một đợt xúng với tầm nôn của vị chúa tể vũ trụ. Một trận nôn kinh hoàng.

Dạ dày y cứ chực xoắn ra khỏi họng. Mồm y cứ tự động ngoác ra - thế mới nôn ra dễ hơn, bạn ạ - tổng ra năm vị thần, một hòn đá nhầy nhụa, khá nhiều rượu, vài chiếc bánh quy, cùng một biển số chiến xa. (Không, tôi không biết vì sao mấy thứ đấy lại chui vào trong ấy.)

Năm vị thần vừa được nôn ra đấy lập tức phồng lên thành kích thước người trưởng thành ngay trên bàn ăn. Đám Titan quan khách trở mắt đầy

ngạc nhiên, đầu óc họ lơ mơ nhận ra do thứ rược bị bỏ thuốc.

Còn Kronos, y vẫn đang cố không phun ruột lòng ra khắp ngự điện.

"Bắt - ọe ọe - chúng!"

Kẻ phản ứng đầu tiên là Atlas. Gã thét lên, "Lính canh đâu!", rồi ráng đứng dậy, nhưng gã chóng mặt đến quay cuồng, ngã lăn quay vào lòng Hyperion.

Zeus muốn phóng đến chộp lấy lưỡi hái của bố mình. Chàng muốn chặt vụn lão già ăn thịt người kia ngay tại trận, nhưng những Titan khác đã đang bắt đầu định thần lại sau cơn choáng váng. Có thể họ còn chậm chạp buồn ngủ đấy, nhưng họ lại có vũ khí. Trong khi đấy, vũ khí duy nhất của Zeus là cái mâm. Quân đoàn của chàng gồm năm vị thần tay trơn người nhầy nhựa, chỉ mới sống vài giây ngoài dạ dày, nói gì đến kinh nghiệm chinh chiến.

Lính canh bắt đầu túa vào cung điện.

Zeus quay sang mấy anh chị đang ngỡ ngác của mình. "Ta là Zeus em trai của các người. Đi theo ta, ta sẽ chi các người tự do và được phục thù. Với cả mật ong lẫn sữa dê nữa."

Chừng đó với mấy vị thần là quá ngon lành rồi. Trong khi Kronos nôn thốc nôn tháo còn các chiến binh của y đang mò mẫm vũ khí, Zeus cùng anh chị biến thành chim ưng sải cánh phóng vút ra khỏi cung điện.

"Giờ thì sao đây?" Hades hỏi.

Sáu vị thần đã tụ tập lại tại sào huyệt bí mật của Zeus trên ngọn Ida, nhưng anh chị Zeus lại không muốn gọi nơi đấy là Động Zeus. Zeus đã kể ngắn gọn cho họ nghe những gì đang xảy ra trên thế giới, nhưng tất cả bọn họ đều hiểu họ không thể ở lại ngọn Ida lâu được. Các tiên nữ đã nghe thấy

những lời lan truyền thì thào khắp thế gian: Kronos đang phái quân Titan của mình lùng sục thế giới tìm kiếm những kẻ đào tẩu. Y muốn bắt hết chúng lại, bị xiềng hay bị băm nhỏ đều được. Y không chi tiết lắm.

"Giờ thì chúng ra chiến đấu," Zeus nói.

Poseidon càu nhàu. Cậu vừ mới ra khỏi dạ dày của Kronos được một ngày thôi, nhưng đã bắt đầu không thích thằng em út của mình rồi - thằng Zeus mới nòi này, cứ nghĩ nó phải là người chỉ huy chỉ vì nó mới vừa giải cứu cho anh chị.

"Anh đồng ý với việc chiến đấu chống lại bố," Poseidon bảo, "nhưng việc này đòi hỏi phải có vũ khí. Chú có món nào không?"

Zeus gãi gãi tai. Chàng quả thật không nghĩ xa đến thế. "À ừm, không..."

"Có thể chúng ta hòa hoãn được mà," Hestia đề nghị.

Những các vị thần trừng mắt nhìn cô như thể cô bị điên. Hestai là vị thần lớn tuổi nhất và cũng nhân từ nhất, nhưng các em của cô lại không coi trọng lời cô nói. Các bạn phải thắc mắc xem thế giới này hẳn đã khác đến thế nào khi Hestia được đặt làm chỉ huy, nhưng than ôi, cô ấy không phải chỉ huy gì cả.

"Ừm, không," Demeter nói. "Em sẽ không bao giờ tha thứ cho bố chúng ta đâu. Có lẽ chúng ta đánh cắp lưỡi hái của ông ta vậy. Chúng ta có thể băm ông ta ra như ông ta đã làm với Ouranos ấy! Rồi em có thể dùng lưỡi hái ấy cho việc gì có ích hơn - như gặt lúa mì chẳng hạn! Mọi người có thấy bao cánh đồng tươi đẹp mà chúng ta đã bay qua không?"

Hera quắc mắt nhìn bà chị mình. "Chị với mùa với màng có bị làm sao không thế? Bao nhiêu năm nằm trong bụng Kronos, chị chỉ toàn nói năng

về cây cỏ không thôi, mà chị có khi nào nhìn thấy chúng cho mãi đến hôm nay đâu cơ chứ!"

Demeter đỏ mặt. "Chị không biết nữa. Chị luôn mơ thấy những cánh đồng xanh bát ngát. Thật xinh đẹp, thanh bình, và -"

"Chào các con của ra!" từ rừng già vọng ra tiếng nói.

Mẹ Rhea bước ra vùng đất trống. Bà ôm chầm lấy từng đứa con trai con gái vô giá của mình, nức nở sung sướng vì con được tự do. Rồi bà kéo các con lại gần mà bảo, "Ta biết nơi các con có thể tìm vũ khí."

Bà kể cho họ nghe về những kẻ Trăm Tay cùng Cyclope Lớn, đã bị Kronos đày lần hai xuống Tartarus.

"Trăm Tay là những thợ nề tài ba," Rhea nói. "Chúng đã xây cung điện cho Kronos."

"Cung điện khá ấn tượng," Zeus thừa nhận.

"Họ rất khỏe, và rất ghét Kronos," Rhea nói tiếp. "Họ sẽ rất có ích trong trận chiến. Còn mấy Cyclope, họ là thợ rèn đại tài. Nếu có kẻ nào đúc được vũ khí uy lực hơn lưỡi hái của cha các con, thì đấy là họ."

Đôi mắt tối đen của Hades ánh lên. Ý tưởng phải đi xuống phần nguy hiểm, độc ác nhất của đại địa ngục biết vì sao mà làm cho cậu hứng thú. "Vậy thì chúng ta xuống Tartarus, mang Cyclope cùng Trăm Tay trở lại."

"Dễ như ăn bánh," Hera nói. Cô rành bánh lắm, vì Kronos từng ăn rất nhiều bánh mà. Vụn bánh cùng kem đường luôn mắc vào tóc cô. "Đi thôi."

Cướp ngục dưới Tartarus với tôi hay các bạn đều không phải điều dễ dàng, nhưng sáu vị thần có thể đạt được nhiều chuyện lắm khi họ đồng lòng quyết tâm. Hades tìm thấy một hệ thống hang động sâu dẫn xuống Địa

ngục. Cậu này hình như có khiêu định vị thông qua đường hầm. Cậu dẫn anh chị em đi qua con sông ngầm có tên Styx cho đến khi con sông đổ qua mỏm đá xuống vùng hư không trong Tartarus. Các vị thần hóa thành dơi (các bạn có thể phản đối rằng họ đã là dơi rồi, nhưng các bạn hiểu ý tôi mà) rồi bay vào vực thẳm.

Đến đáy vực, họ nhìn thấy một quang cảnh u ám ngững chớp đá, hoang mạc xám xịt, hố lửa phùng phùng, sương mù độc hại, cùng đủ loại quái vật nanh ác và linh hồn quỷ quyệt vất vưởng khắp nơi. Rõ ràng là Tartarus, linh hồn của vực thẳm, ở dưới này trong tối tăm đã sản sinh nhiều thứ thần nguyên thủy hơn, và chúng lại sinh con đẻ cái thêm nữa.

Sáu vị thần trẻ tuổi lần quanh cho đến khi tìm được khu vực an ninh tối đa, được bao quanh là lớp đồng cao cao có quỷ dữ tuần tra canh giữ. Trong hình dạng loài dơi thì các vị thần có thể dễ dàng bay qua các bức tường; nhưng một khi vào được bên trong rồi, nhìn thấy tên cai ngục họ xém chút bần loạn cả lên.

Kronos đã đích thân thuê một con quái vật kinh khủng nhất ở Tartarus để đảm bảo rằng những tù nhân cao già của y không bao giờ thoát được.

Tên mù là Kampe.

Tôi không biết có phải Kronos tìm thấy mù ở mục báo tìm việc hay là sao, nhưng nếu những sinh vật ghê gớm nhất trong cơn ác mộng của bạn có nằm thấy trong cơn ác mộng, thì chắc chắn chúng sẽ mơ thấy Kampe. Từ eo trở lên, mù mang hình hài phụ nữ nhưng đầu tóc toàn rắn. (Nếu nghe thấy quen, thì đây là kiểu tóc này được các quái vật ưa chuộng lắm.) Từ eo trở xuống, mù ta là con rồng bốn chân. Hàng nghìn con rắn độc nhú ra từ chân mù như chiếc váy rơm. Vòng quanh em mù là đầu của năm loài ác thú kinh tởm - gấu, lợn lòi, gấu túi, đủ thứ cả - cứ hầm hè tấp đớp chực lấy áo của Kampe.

Từ hai bả vai mọc ra hai cánh lớn đen đúa như loài bò sát. Cái đuôi như đuôi bọ cạp của mụ cứ quật tới quật lui, nhỏ nọc độc thành giọt. Nói chung thì, Kampe không được ai hện hò gì nhiều cho cam.

Các vị thần nắm sau một chồng đá đá tảng mà quan sát trong lúc mụ cai ngục quái vật kia cứ vằn tới vằn lui, vụt sợi roi lửa vào những Cyclope Lớn và chích đuôi bọ cạp của mụ vào những Kẻ Trăm Tay khi chúng ngỗ ngược.

Những tên tù nhân đáng thương bị buộc phải làm việc không ngơi - không nước uống, không ngủ, không thức ăn, không gì cả. Những Kẻ Trăm Tay suốt thời gian phải đứng ở đầu kia sân, đẽo từ khối đá ra khỏi nền núi lửa cứng chắc. Đám Cyclope lao động ở đầu này. Mỗi tên có một lò rèn để chúng nấu chảy kim loại và nện thành những tấm đồng tấm sắt. Nếu Cyclope định ngồi xuống, ay thậm chí ngưng tay đủ để hít lấy một hơi, thì mụ Kampe sẽ để lại ngay những những vết roi hằn bóng rát mới nguyên trên lưng chúng ngay.

Còn tôi tệ hơn nữa là, tù nhân không được phép hoàn tất bất cứ thứ gì chúng bắt tay vào. Ngay khi những Kẻ Trăm Tay chất lên được một chồng đá khối kha khá, Kampe liền bắt chúng đập nát đá ấy thành vụn ngay. Hễ Cyclope sắp làm xong một món vũ khí hay lá khiên hay thậm chí chỉ là một món dụng cụ có khả năng gây nguy hiểm, Kampe liền tịch thu ném ngược trở lại hố dung nham sôi ùng ục.

Chắc các bạn đang nghĩ: Ê, có đến sáu tên to tê lực lưỡng trong chỉ có một mụ Kampe. Sao chúng không xông vài khống chế mụ cho rồi?

Nhưng Kampe có roi đấy. Nọc độc từ đuôi mụ có thể làm một Cyclope lớn trong hàng giờ liền, để hằn quằn quại trong đau đớn. Mụ rồng cái này vô cùng kinh khủng, cò tù nhân thì bị xiềng quanh quanh nên không thể bỏ trốn đi đâu xa được.

Với lại, những Kẻ Trăm Tay và Cyclope là những kẻ nhân hậu. Dù có vẻ ngoài là thế, chúng là thợ xay chứ không phải chiến binh. Cứ đưa bọn này một thùng đồ chơi Lego là chúng sung sướng hàng mấy ngày cho xem.

Zeus chờ cho đến khi Kampe đi qua đầu kia sân tù. Rồi chàng lén đến Cyclope gần nhất.

"Suyt!" chàng gọi.

Cyclope hạ búa xuống. Gã quay sang Zeus, nhưng vì con mắt to lớn của gã bấy lâu nay mãi nhìn ngọn lửa nên gã không thể trông thấy người đang nói.

"Ta không phải là Suyt," tên Cyclope đáp. "Ta là Brontes."

Ôi trời ơi, Zeus than thầm. Chuyện này phải mất chót thời gian đây.

"Này Brontes." Zeus nói vừa chậm vừa vui vẻ, như thể chàng đang dụ một con chó nhỏ ra khỏi hộp. "Tôi là Zeus. Tôi đến để cứu các anh đây."

Brontes quắc mắt lên. "Trước đây ta từ nghe thế này rồi. Kronos gạt bọn ta."

"Vâng, tôi biết," Zeus đáp. "Kronos cũng là kẻ thù của tôi. Nếu cùng nhau, chúng ta có thể trả thù và quẳng hãn xuống dưới này. Nghe thấy thế nào hả?"

"Nghe hay đấy," Brontes đáp. "Nhưng bằng cách nào chứ?"

"Trước hết bọn tôi cần vũ khí," Zeus nói. "Anh làm cho chúng tôi một ít nhé?"

Brontes lắc đầu. "Kampe theo dõi luôn. Mụ sẽ không cho hoàn thành bất cứ dự án nào đâu."

"Thế nếu mỗi người trong các anh làm một phần của món vũ khí ấy thì sao?" Zeus gợi ý. "Rồi các anh có thể ráp lại vào phút cuối và quăng lại cho chúng tôi. Kampe sẽ chẳng bao giờ biết đâu."

"Cậu thông linh đấy."

"Tôi biết mà, đúng không? Chuyển lời vho bạn của anh đi nhé." Zeus bò ngược trở lại đồng đá.

Brontes thì thảo kế hoạch cho hai anh Arges và Steropes. Rồi họ gõ gõ vào đe của mình một mật mã bí mật mà họ phát minh ra, gửi thính điệp băng qua sân đến chỗ những Kẻ Trăm Tay - Briares, Kottos và Gyes.

Tôi biết mớ tên này nghe thấy ghê, nhưng hãy nhớ, Gaea không có được nhiều thời gian ôm ấp mấy đứa con sinh ba quái vật của mình trước khi Ouranos quăng chúng vào Tartarus. Ít nhất thì chúng không phải chịu những cái tên như là Huey, Dewey, hay Louie.

Các thần chờ đợi trong bóng tối trong lúc các Cyclope rền các mảnh của món vũ khí mới, làm từng mảnh trong như ba món vớ vẫn vô hại còn dang dở. Tôi không biết mấy thứ đó có lọt qua an ninh hàng không hay không, nhưng nó dư sức lừa được Kampe.

Lần tiếp theo khi mù rờng cái quay lưng đi về phía đầu kia sân, Brontes nhanh chóng ráp món vũ khí thần thánh đầu tiên lại và quăng qua cho Zeus. Món này trong như một quả tên lửa bằng đồng, dài một tấc hai, hai đầu u lên hình nón. Tay Zeus nắm vừa vặn ngay phần giữa. Ngay khi chàng nhắc món vũ khí lên, toàn thân chàng râm ran sức mạnh.

Poseidon cau mày. "Cái gì thế kia? Đây phải là lưỡi hái."

Tia lửa bắn ra từ hai đầu vũ khí. Dòng điện vống lên từ đầu sang đầu kia. Zeus nhắm vào tảng đá gần nhất, và hàng ngàn tia sét đánh vụn tảng đá thành bụi

"Ô hay quá," Zeus reo lên. "Ta có thể sử dụng món này đây."

May thay mù Kampe chừng như không để ý đến tiếng nổ. Có lẽ dưới Tartarus này cứ chập nổ luôn ấy mà.

Vài phút sau, Brontes nể cho họ vũ khí thứ hai - một ngọn giáo có ba chĩa. Poseidon chụp lấy.

Cậu lập tức yêu ngay cây đinh ba. Cậu thích mấy thứ có đầu nhọn mà! Với lại, cậu có thể cảm nhận được sức mạnh của cơn dông rùng rùng qua ngọn giáo. Khi cậu tập trung vào, một cơn lốc be bé xoáy quanh ba đầu chĩa, cậu càng chú tâm vào thì cơn lốc càng xoáy nhanh hơn và lan rộng hơn. Khi cậu đâm ngọn giáo xuống đất, nền vực thẳm bắt đầu rung rinh rồi nứt kẽ ra.

"Vũ khí tốt nhất rồi," cậu tuyên bố. "Ngay đây."

Brontes quăng sang món thứ ba. Hades bắt lấy cái này - một chiếc mũ bảo hộ bằng đồng óng ánh được chạm khắc những quang cảnh cái chết và sự tàn phá.

"Hai người được vũ khí," Hades làu bàu. "Tôi thì được cái mũ."

Cậu đội vào thì bỗng dưng biến mất.

"Ông anh, anh tàng hình kìa," Zeus bảo.

"Ừ." Hades đau khổ thở dài. "Anh quen rồi."

"Không, ý em là anh tàng hình thật sự kìa."

"Hừ." Hades vận ý chí để biến thành hữu hình trở lại.

"Đúng nhỉ," Hades đồng ý. "Đúng thật."

Cậu quyết định thử trò khác. Cậu trừng mắt nhìn anh em, từng làn sóng hoảng loạn tỏa ra từ chiếc mũ. Zeus và Poseidon xanh mét. Hai người bắt đầu vãi mồ hôi. Zeus xém đánh rơi món đồ tạo sét mới của mình.

"Thôi đi!" Zeus rít lên. "Anh làm em sợ quá!"

Hera khoanh tay trước ngực khinh khỉnh khịt mũi. "Bọn con trai với mấy thứ đồ chơi. Chị nghĩ bọn chị sẽ không có vũ khí đâu nhỉ? Thế bọn chị là phải lùi ra sau làn dân cổ vũ trong khi ba người các em đánh đấm chứ gì?"

Zeus nháy mắt với bà chị. "Đừng lo cưng à. Em sẽ bảo vệ chị."

"Tôi thấy mình sắp ói mất thôi," Hera nói.

Anh em Cyclope hẳn đã có thể làm ra vũ khí cho mấy phụ nữ. Nhưng đúng lúc ấy Kampe quay lại bước về phía anh em Cyclope. Có lẽ mù ta đã để ý đến ý thấy khói bốc ra từ vụ nổ sét của Zeus, hay những đám mây cuộn cuộn lên từ đỉnh ba của Poseidon. Có lẽ mù đã nếm thấy tàn dư sợ hãi trong không khí từ cái mũ của Hades. Dù là gì đã khiến mù sinh nghi đi nữa, mù cũng phát giác được sự hiện diện của các vị thần.

Mụ vung roi rống lớn, "RAWRGGGGWRRR!"

Mụ lao đến nơi các thần đang nấp, đuôi quăng quật, hàng nghìn hàng nghìn con rắn quanh chân mù nhều rỏ nọc độc.

"Hay chữa," Hera lầm bầm.

"Để em lo," Zeus hứa.

Chàng đứng lên, giương cao vũ khí sẵn sét bằng đồng. Chàng tập trung toàn bộ năng lượng của mình vào vũ khí.

BÀ - BÙM

Một cột năng lượng trắng sáng nóng rực phóng về phía Kampe - là thứ ánh sáng chói lòa nhất từng được trông thấy dưới Tatarus này.

Kampe chỉ có thời gian kịp nghĩ Ố ồ, rồi thì cột sét đập mụ thành hàng triệu mảnh hoa giấy bò sát cháy lèo xèo.

"Vậy mới phải chứ!" Zeus vui vẻ reo lên.

Posridon hạ cây đinh ba xuống. "Thôi đi ông, để cho bọn này có chút cơ hội chứ."

"Thì anh đi giải thoát cho anh em Cyclope với Trăm Tay đi," Zeus đề nghị.

Poseidon càu nhàu, nhưng rồi cậu dùng đinh ba đánh xuống những sợi xích bóng tối dưới chân các tù nhân.

"Cảm ơn nhé," Brontes bảo. "Chúng tôi sẽ giúp các cậu đánh lại Kronos."

"Tuyệt!" Zeus reo.

Hera hăng giọng. "Đúng rồi, nhưng còn mấy mìn vũ khí cho chị em phụ nữ - "

Từ bên ngoài những bức tường đồng, bao tiếng rống rền vang âm ào rung chuyển quanh vực thẳm. Mọi linh hồn lẫn ác thú nơi Tatarus này chắc là đã nhìn thấy ánh sét, nên giờ chúng đang kéo về điều tra.

"Bọn mình phải rời đi thôi," Demeter nói. "Đi ngay ấy."

Đây là ý kiến không liên quan đến ngũ cốc hay ho nhất nà Demeter từng nảy ra được, thế là Hades dẫn chị em mình quay lại trần thế, cùng với sáu người bạn to lớn của cả bọn.

Kronos không phải là kẻ dễ đánh bại.

Nói cho cùng, cuộc chiến người Titan kéo dài mười năm - hay có lẽ do Kronos chỉ dùng chiêu để khiến cho cuộc chiến có vẻ dài đến vậy, với hi vọng là các thần sẽ từ bỏ. Nếu quả là như thế thì trò này không hiệu quả.

Mẹ Vĩ Đại Rhea đến thăm từng người Titan mà mình có thể thăm được, cố thuyết phục họ về phe Zeus. Nhiều người cũng nghe theo. Dù gì Kronos cũng không phải lãnh tụ được yêu quý nhất. Hầu hết mọi nữ Titan đều hoặc là giúp cho Zeus hoặc tránh hẳn không liên quan gì. Prometheus, kẻ tạo ra con người, đã khôn khéo mà giữ thế trung dung. Oceanus ẩn thân dưới tầng sâu đại dương. Helios và Selene, mặt trời và mặt trăng, đồng ý không về phe nào cả miễn là họ giữ được việc làm.

Như thế thì Kronos còn lại đa số các Titan nam, trong đấy Atlas là tướng quân lẫn chiến binh hàng đầu của y.

Các thần và người khổng lồ Titan giao tranh qua lại - đánh sập một hòn đảo này, làm bốc hơi vùng biển kia. Phía Titan rất hùng mạnh và vũ khí ngập răng. Buổi đầu, họ chiếm ưu thế. Thậm chí là có các món vũ khí đầy phép thuật của anh em Cyclope đi chẳng nữa, các thần vẫn chưa quen chinh chiến. Khi Atlas xông vào bện, vừa quất tháo vừa vung vẩy kiếm, thì thật là khó mà không đánh rơi đinh ba để bỏ chạy được.

Nhưng các thần dần học được cách đánh. Anh em Cyclope dần dà trang bị cho đồng minh Zeus các loại vũ khí thượng hạng. Những Kẻ Trăn Tay học được cách ném những thùng đá tảng như một cỗ máy phóng đá sống.

Các bạn đang nghĩ rằng, Ném đá thì khó cái nỗi gì?

Được rồi này, bạn thử cùng lúc hai tay ném đá cho trúng đích xem. Nghe thế nhưng không dễ đâu. Giờ nhé, tưởng tượng bạn phải phối hợp một trăm cái tay - tất cả đều ném tảng đá to cỡ tủ lạnh ấy. Nếu không cần

thận, khéo mà bạn lại vương vãi đá khắp nơi, nghiền nát chính bạn hay các đồng minh của bạn ấy chứ.

Một khi các thần học được các đanh dấm rồi, cuộc chiến vẫn kéo dài, vì chẳng có chiến sĩ nào ở cả hai phe chết cả. Bạn không thể cứ đâm một tên, chém một tên, hay là ném cả ngôi nhà đè lên hẳn rồi coi như xong chuyện cả. Bạn phải bắt tận tay kẻ thù một rồi phải đảm bảo sao cho hẳn bị đả thương trầm trọng để không bao giờ lành lặn lại được. Rồi bạn lại phải nghĩ ra nên làm gì với cái thân xác què quặt của hẳn. Như Zeus đã biết, ngay cả việc ném ai đó vào Tartarus cũng không đảm bảo là hẳn sẽ biến mất vĩnh viễn.

Nhưng cuộc giao tranh lẻ tẻ ấy không giải quyết được gì.

Cuối cùng Zeus nảy ra một kế hoạch to tát.

"Chúng ta phải ồ ạt tấn công lên ngọn Othrys," chàng nói với anh chị trong cuộc họp chiến đấu hàng tuần. "Một đợt tấn công trực diện vài đại bản doanh của chúng. Nếu chúng ta làm thế, các Tiran thù địch sẽ ùa về bảo vệ cho Kronos. Khi đấy chúng ta có thể diệt sạch chúng cùng một lúc."

"Nói cách khác thì," Hades bảo, "chú muốn bọn anh đi tự sát."

Piseidon thì người lên đình ba. "Duy lần này, anh đồng ý với Hades. Nếu chúng ta diễu hành lên mây sườn núi Othrys, Atlas sẽ sẵn sàng nghênh đón chúng ta ngay. Các đạo quân của hẳn sẽ chiếm ưu thế. Chúng sẽ gĩa nát chúng ta. Nếu chúng ta bay vào, thì sẽ bị bắn rụng. Chúng có hàng đồng vũ khí tên lửa đối - thần đấy nhé."

Hai mắt Zeus sáng lên. "Nhưng em có kế hoạch khác. Chúng ta sẽ là chúng suy yếu bằng cách tấn công từ cách đấy một ngọn núi."

"Bằng cách gì đấy hử?" Demeter hỏi. Cô trông lóng ngóng trong bộ giáp, dù do chính tay cô thiết kế. Cô vẽ một bó lúa mạch và một bông cúc

lên khiên, và chọn xẻng làm vườn trông đến đáng sợ để làm vũ khí chính yếu.

Zeus vẽ bản đồ phần đất liền của Hi Lạp lên đất. Gần núi Othrys là một ngọn núi Hi Lạp khác - không cao bằng ngọn Othrys, cũng khing6 nổi tiếng bằng. Nó được gọi là ngọn Olympus.

"Chúng ta trèo lên ngọn Olympus," Zeus bảo. "Bọn chung sẽ không ngờ đến việc này, nhưng ngọn Othrys sẽ nằm trong tầm bắn vũ khí tên lửa của chúng ta. Những Kẻ Trăm Tay sẽ quăng hàng loạt đá tảng. Em sẽ phóng sét. Poseidon sẽ triệu hồi giông tố và động đất."

"Còn tôi sẽ biến thành vô hình," Hades làu bàu.

Zeus vỗ vai anh trai. "Anh cũng có việc quan trọng đấy. Anh gây ra hàng loạt cơn sóng hoảng loạn khắp hàng ngũ quân thù. Một khi chúng ta phá hủy được hàng thủ của chúng, chúng ta sẽ bay sang đấy - "

"Bao gồm ba nữ thần bọn này à?" Demeter thốt lên.

"Chắc chắn rồi!" Zeus mỉm cười bồn chồn. "Chị nghĩ em quên mất các chị sao?"

"Ừ," Demeter đáp.

"Ừm, mà thôi," Zeus nói tiếp, "chúng ta sẽ bay sang ngọn Othrys, đè bẹp bất cứ kẻ nào còn chống cự, rồi bắt hết làm tù binh."

Hestia quấn mình trong chiếc khăn sam màu nâu. "Tôi vẫn nghĩ chúng ta nên làm hòa thôi."

"KHÔNG!" những người vòn lại hét lên.

Hera gõ gõ vào bản đồ đất. "Một kế hoạch điên rồ. Ta thích lắm."

Sáng hôm sau, khi Helios đóng cỗ xe nam châm hút gái của mình lên bầu trời, vua Kronos giật mình thức dậy vì một tiếng động như sấm rền. Chắc có lẽ là sấm thật.

Những đám mây giông từ tứ phía cuồn cuộn đến. Zeus tung một tia chớp làm nổ tung những ngọn tháp cao nhất thành từng mảnh đá cẩm thạch đen. Những Kẻ Trăm Tay ném thật nhiều đá tảng sang ngọn Othrys đến nỗi khi Kronos nhìn qua cửa sổ, trời có vẻ đang đổ cơn mưa đồ gia dụng.

Những mái vòm xinh đẹp của cung điện nổ tung thành mấy đám bụi hình nấm. Tường vách đổ sụm. Cột kèo ngã hàng loạt nhưng quân cờ đô mi nô. Những Kẻ Trăm Tay đã xây nên ngọn Othrys, nên chúng hiểu rõ cách để phá hủy nó.

Trình khi cung điện rung chuyển, Kronos vợ lấy lưỡi hái hét gọi huynh đệ tấn công. Nhưng vấn đề là a) lưỡi hái chẳng có tác dụng gì mấy chống lại đá cuội cùng sấm sét, b) không ai nghe được tiếng y trong tiếng ồn, và c) cung điện quanh y đang sụp đổ. Ngay khi y vừa kêu, "Anh em Titan, xông lên!", thì một phần trần nhà nặng cả ba tấn đã đổ xuống đầu y.

Trận chiến là một cuộc thăm sát, nếu ta có thể có một cuộc thăm sát không ai chết cả. Vài dân Titan cố phản công, chỉ để rồi bị vùi lấp trong một cơn núi lở những xà bần và đá tảng.

Sau đợt tấn công phủ đầu, các thần bay vào quét sạch quân thù kháng cự. Poseidon triệu hồi hàng loạt cơn động đất để nuốt trọn quân thù. Hades hiện hình ra chỗ này chỗ kia mà quát, "Hù!" Chiếc mũ kinh hoàng của cậu khiến các Titan bỏ chạy thẳng ra khỏi mép đá, hay rơi ngay vào vòng tay đang chờ đón của anh em Cyclope.

Nhưng bụi đất lắng đi và đám mây giông tan biến, ngay cả các thần cũng kinh ngạc với những gì đã gây ra.

Không những tóa cung điện của Kronos biến mất, mà toàn bộ ngọn Othrys cũng đã bị xúc đi cùng.

Tôi có nói rằng Othrys là ngọn núi cao nhất ở Hi Lạp chưa nhỉ? Giờ thì chẳng còn nữa. Ngày nay ngọn Olympus, vốn là ngọn núi bé hơn, cao khoảng ba ngàn mét. Ngọn Othrys chỉ ngót nghét nghìn rưỡi. Zeus cùng Những Kẻ Trăm Tay cơ bản là đã xém ngọn núi đi hết nửa.

Anh em Cyclope moi người Titan ra khỏi đồng xà bần và bắt đầu xích họ lại. Không ai thoát được. Tướng Atlas cùng bốn anh em cai quản bốn góc trái đất bị kéo lê đến trước mặt Zeus và buộc phải quỳ xuống.

"A, mấy chú yêu dấu của ta!" Zeus chặc lưỡi. "Koios, Krios, Hyperion, Iapetus - bốn người xuống thẳng dưới Tartarus cho cháu nhé, rồi ở dưới đấy đến muôn đời giùm!"

Bốn anh em Titan cúi gằm đầu vì nhục nhã, nhưng tướng quân Atlas phá lên cười vào mặt những kẻ bắt giữ mình.

"Mấy tên thần yếu ớt đáng thương!" gã rống lên. Dù đã bị trói cơ man nào là xích, gã vẫn khiến cho người ta khiếp đảm. "Các người chẳng hiểu biết gì về cách vũ trụ này vận hành. Nếu người ném bốn anh em kia vào Tartarus thì cả bầu trời này sẽ sụp xuống! Chỉ có sự hiện diện của họ ở bốn góc trái đất mới giữ được cho Ouranos bao la kia không đổ ập xuống chúng ta mà thôi."

"Có lẽ là thế thật." Zeus cười rạng rỡ. "Nhưng may mắn là thế này, chú Atlas ạ, ta đã có giải pháp rồi! Chú cứ huênh hoang mình khỏe lắm cơ mà. Từ rày trở đi, chú sẽ một mình chông đỡ cả bầu trời ấy nhé!"

"Hả?"

"Brontes, Arges, Steropes," Zeus gọi. "Tên này giao cho các người."

Anh em Cyclope lôi Atlas đến một đỉnh núi xa tít nơi bầu trời gần sát với mặt đất. Tôi không biết chúng làm thế nào, nhưng chúng đã khiến cho bầu trời tạo thành một cột đỡ trung tâm - một phễu mây duy nhất, như phần đáy chóp nhọn của con vụ. Chúng trói Atlas vào núi đấy rồi đên toàn bộ sức nặng của bầu trời lên hai vai gã.

Giờ các bạn sẽ nghĩ, Sao ông ta không chịu chống đỡ bầu trời đi, cứ để hi nó rơi xuống cho rồi?

Tôi có nói đến đám xích, đúng không? Atlas không thể bỏ trốn mà không bị dẹp lép. Với lại, cũng khó mà thối thía lắm trừ khi bạn từng kinh qua rồi (tôi đã từng rồi đấy nhé), nhưng nà việc chống đỡ bầu trời giống như là bị kẹt dưới một thanh tạ chất đầy tạ trong khi nằm chông đấy tạ vậy đấy. Toàn bộ sự tập trung của bạn đều chăm chú vào việc giữ sao cho thứ ấy không đè nghiêng xuống mình. Bạn không thể nhấc lên được vì quá nặng. Bạn không thể thả ra vì nó mà rớt xuống thì sẽ nghiền nát bạn mất. Tất cả những gì bạn có thể làm là giữ yên nó tại chỗ, người vãi mồ hôi, căng hết cơ, mồm rên rĩ "Cứu với!" hy vọng rằng ai đó sẽ đi ngang phòng tập, nhìn thấy bạn đang từ từ bị ép thành chiếc bánh kẹp mà nhấc ta ra giùm bạn. Nhưng nếu không có ai đi ngang qua thì sao? Hãy tưởng tượng bạn bị mắc kẹt tring tình huống ấy đến muôn đời đi nào.

Đấy là hình phạt dành cho Atlas. Những người Titan khác có dự phần yrong cuộc chiến đều dễ dàng thoát tội. Họ đều bị dúi đầu đấy xuống Tatarus.

Thế còn một câu hỏi lớn không lời đáp: Điều gì đã xảy ra cho Kronos?

Có nhiều câu chuyện khá nhau. Đa phần đều đồng ý là Kẻ Xỏ Lá được moi ra khỏi đồng đố nát và mang đến chi Zeus. Đa số bảo rằng y bị xích lại những Titan khác rồi quăng vào Tartarus.

Thế theo một số truyền thống sau này - và tôi thích phiên bản này hơn - Zeus lấy lưỡi hái của bố mình để bằm nhỏ ông ta ra như Kronos đã làm với Ouranos. Kronos nị quăng vào Tartarus thành từng mảnh bé tẹo bé teo. Thế nên cứ cho là chúng ta có ý niệm về Ông Bố Thời Gian cùng lưỡi hái là từ đấy, cứ mỗi ngày mồng một tháng Giêng là bị Em Bé Năm Mới quăng đi - mặc dù cụng khá khó mà hình dung ra được Zeus mặc bím và đội nón giấy tiệt tưng.

Vài phiên bản kể rằng nhiều năm sau Zeus phóng thích Kronos khỏi Tartarus - hoặc là để sống hết thời hữu của mình ở Italy, hay để trị vì Quần đảo Blest ở Elysium gì đấy. Cá nhân tôi thì tôi chả tin. Như thế thì vô lý lắm nếu bạn tin rằng Kronos đã bị bằm nhỏ. Và nếu bạn hiểu Zeus, thì bạn biết anh ta không hẳn là kiểu người dễ quên và tha thứ đâu.

Mà thôi, chuyện Kronos đã xong. Thời đại khổng lồ Titan đã kết thúc.

Những người Titan không chiến đấu chống lại các thần được phép tồn tại. Một vài kẻ, như là Helios và Selene, giữ được công việc của mình. Một số khác thậm chí còn kết hôn với các thần.

Zeus phong danh cho mình là vị vua vũ trụ, nhưng chàng thông minh hơn Kronos. Chàng ngồi xuống cùng với các anh mình mà nói, "Nghe này các anh, em muốn công bằng trong chuyện này. Các anh thấy sao nếu chúng ta ting xúc xác quyết định quyền cai quản những phần khác nhau trên thế giới nào? Kẻ nào tung được điểm cao nhất sẽ được chọn đầu tiên."

Hades cau mày. "Tôi kém vận lắm. Chúng ta đang đề cập đến phần nào vậy?"

"Trời, biển và âm phủ," Zeus bày ra.

"Ý chú là Tartarus ấy à?" Poseidon hỏi. "Eo!"

"Ý em là phần thượng âm phủ ấy," Zeus đáp. "Anh biết mà, cái phần dễ chịu gần với mặt đất hơn đấy. Đâu có tệ lắm đâu - hang động rộng rãi, vô số châu báu, bất động sản mặt bờ sông bên dòng sông Styx."

"Hừ," Hades thốt lên. "Thế còn mặt đất thì sao? Hy Lạp cùng những vùng đất khác đấy?"

"Thì sẽ là lãnh thổ trung lập," Zeus đề nghị. "Tất cả chúng ta đều có thể hoạt động trên mặt đất."

Mấy anh em đồng thuận với nhau. Các bạn thấy mấy chị gái không được mời tham gia trò đồ xúc xắc đúng không? Tôi biết. Mất bình đẳng quá xá. Nhưng thời thế là vậy thôi.

Không có gì ngạc nhiên, Zeus tung được phần điểm cao nhất. Chàng chọn bầu trời làm vương quốc của mình, như thế cũng hợp lý thôi vì liên quan đến sấm sét với cả mọi thứ mà. Poseidon tung được phần điểm cao thứ nhì. Cậu chọn biển cả và trở thành vị thần tối cao của vùng nước, trên cả Oceanus, vì ông này bị đẩy xa ra tận ven rìa thế giới, và trên cả Pontus, vị này suốt thời gian ấy chủ yếu là ngủ vùi dưới đồng quặng bần thôi mà.

Hades được phần điểm thấp nhất, như cậu cũng đã ngờ trước. Cậu nhận âm phủ làm lãnh địa cho mình, nhưng như thế cũng thích hợp với tính cách âm đạm của cậu lắm rồi, nên cậu chẳng phàn nàn (gì nhiều).

Những Kẻ Trăm Tay xây cho Zeus một cung điện lóng lánh như cậu hằng luôn mơ ước thấy trên ngọn Olympus. Rồi Zeus phái chúng xuống Tartarus - nhưng lần này làm cai ngục để coi ngó đám Titan. Chúng chẳng lấy đó làm phiền. Ít ra thì giờ chúng là kẻ được cầm roi cơ mà.

Anh em Cyclope đi làm công cho các thần. Họ dựng nên một xưởng lao động ở Lemnos, nơi có thật lắm sức nóng từ núi lửa để nạp nhiên liệu cho lò rèn của họ. Họ tạo ra hàng tấn vũ khí cùng các món sưu tập vui mắt

khác, họ được hưởng gói chăm sóc sức khỏe đầy đủ cùng một tuần nghỉ phép được trả lương hàng năm.

Về phía các thần, Zeus mời tất cả đến ở cùng mình trên ngọn Olympus. Mỗi thần đều có ngai vàng trong chính điện, nên dù Zeus là kẻ trị vì, thể chế ấy vẫn giống như một hội đồng hơn là chế độ độc tài. Các thần tự gọi mình là những Olympian.

À... tôi nói là tất cả các thần đều được chào đón ở Olympus: nhưng không hẳn là với Hades. Anh chàng này trước nay đã khiến chị em thấy rờn rợn rồi. Giờ đây khi làm chúa tể âm phủ, anh ta dường như luôn mang theo bóng tối và tang thương theo mình ở bất cứ nơi nào anh ta đến.

"Anh hiểu cho," Zeus bảo riêng với Hades, "bọn em không thể có một ngai vàng của âm phủ trên ngọn Olympus này được. Như thế sẽ khiến cho các thần khác thấy bất an, rồi mấy cái đầu lâu cùng đá màu đen cũng không hợp với cách bài trí trên này."

"Ồ biết mà," Hades làu bàu. "Ta đã biết trước thế nào rồi."

Dù sao đi nữa, chuyện bắt đầu với các vị thần trên ngọn Olympus là như thế đấy. Dần dà rồi sẽ có mười hai ngai vàng trong phòng hội đồng, cùng một mớ thần khác không được có ngai.

Các thần Olympian giờ đây thấy rằng họ có thể ổn định cuộc sống và cai quản thế giới trong hòa bình.

Chỉ còn một vấn đề duy nhất. Còn nhớ Đất Mẹ Gaea bấy lâu nay đang ngủ thiếp đi không? À, cuối cùng bà ta cũng thức dậy. Và khi bà về lại nhà, thấy đám con yêu thích nhất là những Titan, đã bị quăng vào Tartarus, thì nhic Zeus phải giải thích đôi điều đây.

Nhưng đó là câu chuyện giành cho ngày khác.

Còn lúc này là lúc gặp gỡ các thần, riêng từng người một. Cảnh báo trước đây, một vài câu chuyện về bọn họ có thể khiến bạn cảm thấy như là Kronos sau khi nốc sạch một ly tương tiên tửu mù tạt đấy.

CÁC VỊ THẦN HI LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Zeus

Sao khi nào Zeus cũng trước nhất vậy?

Nói thật chứ, mọi cuốn sách về các thần Hi Lạp đều phải bắt đầu từ ông này. Chúng ta đi theo trật tự chữ cái ngược à? Tôi biết ông ta là vua của Olympus gì gì đấy - nhưng tin tôi đi, cái tôi của tay này không cần phải bành trướng hơn nữa đâu.

Biết sao không? Quên ông ta đi.

Chúng ta sẽ nói về các vị thần theo thứ tự họ sinh ra, phụ nữ đi đầu. Này Zeus, ra hàng cuối mà ngồi nhé. Bọn tôi sẽ bắt đầu với Hestia.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Hestia Chọn Chàng Độc Thân Số Không

Xét về nhiều phương diện, Hestia rất giống mẹ mình, bà Rhea.

Cô có một nụ cười thành thật, đôi mắt nâu ấm áp, mái tóc đen loăn xoăn bao lấy khuôn mặt. Cô dịu dàng và tốt tính. Chẳng bao giờ nói xấu bất kì ai. Nếu bạn đến một bữa tiệc trên đỉnh Olympus, Hestia không phải là cô gái đầu tiên bắt mắt bạn. Cô không diêm dúa không ồn ào và cũng không điên rồ. Cô ấy giống như một nữ thần bình dị nhà bên thì hơn - hiện thực xinh xắn một cách khiêm tốn. Thường cô ấy hay nhét tóc dưới một tấm khăn sam vải lanh. Cô vận váy áo màu trơn, nhã nhặn và không bao giờ trang điểm.

Tôi có nói trước rằng không ai coi trọng lời Hestia nói, quả thật những vị thần không giỏi lắng nghe lời khuyên từ cô ấy lắm. Kronos đã nuốt Hestia đầu tiên, nên cô là người được nhả ra sau cùng. Vì lẽ đấy, anh em thường coi cô là em út hơn là chị cả - là người chui ra sau cùng ấy mà. Hestia lặng lẽ và ôn hoà hơn anh chị em mình, nhưng thế không có nghĩa họ không quý cô. Giống như Rhea, Hestia là người khó mà không quý mến được.

Nhưng có một mặt quan trọng mà Hestia lại không giống Rhea. Mẹ của Hestia nổi tiếng là... vâng, là một bà mẹ. Người mẹ vĩ đại. Mâm tối thượng. La Matre Grande.

Hestia thì chẳng muốn làm mẹ miếc gì cả.

Cô ấy không có vấn đề gì về gia đình con cái của người khác. Cô yêu quý anh chị em mình, và một khi cái vị thần ấy bắt đầu sinh con đẻ cái, thì cô cũng yêu quý các cháu mình luôn. Niềm mơ ước lớn lao nhất của Hestia là đại gia đình Olympia quây quần bên nhau vui đùa với nhau bên lò sưởi, trò chuyện hay dùng bữa hay chơi trò Twister cùng nhau - hay bất kì hoạt động bổ ích nào khác cũng được.

Chỉ là bản thân Hestia không muốn kết hôn.

Nếu bạn cứ thử nghĩ xem thì bạn sẽ hiểu lí do vì sao. Hestia đã trải qua thời gian trong bụng Kronos. Cô có trí nhớ rất tốt, thậm chí còn có thể nhớ Kronos nuốt chửng mình xuống khi chỉ là đứa trẻ sơ sinh. Cô nhớ tiếng mẹ khóc than trong tuyệt vọng. Hestia có ác mộng chuyện tượng sẽ xảy đến với mình. Cô không muốn kết hôn để rồi phát hiện ra chồng mình là một kẻ ăn thịt người nuốt chửng con nít.

Mà Hestia cũng không hoang tưởng đâu. Cô có bằng chứng cho thấy Zeus cũng có thể xấu xa như Kronos vậy thôi

Đấy, sau trận chiến với Kronos, Zeus quyết định rằng có thể cậu ta lấy một người Titan là ý hay, kiểu như để tỏ ra không thù oán gì hết ấy. Cậu ta cưới một trong mấy những cô con gái của Oceanus, một cô tên Metis, là thần Titan của lời khuyên hữu ích và hoạch định - dạng là người huấn luyện kĩ năng sống cho dân Titan.

Metis khuyên người khác thì thông minh lắm, nhưng trong cuộc sống của chính mình thì lại không được sáng suốt là bao. Khi cô có mang đứa con đầu tiên, cô bảo với Zeus rằng, "Lang quân hỡi, em có tin tốt lành đây! Em thấy trước rằng đứa bé này là bé gái. Nhưng nếu chúng ta có thêm con nữa, thì đấy sẽ là bé trai. Với lại - chàng sẽ thích điều này cho coi - số phận của thằng bé là một ngày nào đó sẽ thống trị thế giới này! Tuyệt không chàng?"

Zues hoảng kinh. Cậu nghĩ rồi mình sẽ có kết cục như Ouranos hay Kronos mất - bị băm thành trăm mảnh ấy - thế là cậu áp dụng chiêu của Kronos luôn. Cậu há miệng thật lớn để tạo nên một trận cuồng phong cuốn Metis xuống thẳng họng mình, nén cô ta lại thật nhỏ để cậu có thể nuốt nguyên cùng một lúc.

Chuyện này làm chấn động cư dân Olympia, nhất là Hestia.

Chuyện gì đã xảy ra cho Metis và đứa con chưa chào đời ở trong bụng Zeus chứ? Chúng ta sẽ nói đến sau. Nhưng Hestia đã chứng kiến đầu đuôi, nên cô tự nhủ: Kết hôn là NGUY HIỂM LẮM!

Zeus nói lời xin lỗi với người Titan cùng các thần khác vì đã nuốt Metis. Cậu hứa sẽ không bao giờ làm thế nữa. Cậu quyết định cưới một Titan khác, nhưng các bạn có thể đoán đấy, chẳng có bao người tình nguyện đâu. Chỉ có một người đồng ý thôi: Themis, thần Titan của luật lệ liêng thiêng, tình cờ cô này là người dì ưa thích của Hestia.

Themis đã về phe các thần trong cuộc chiến. Cô ấy hiểu điều hay lẽ phải, và cô ta hiểu rang các thê sẽ là những kẻ trệ vì tài ba hơn Kronos. (Chú ý tôi nói tài ba hơn, chứ không phải là tốt hơn đâu nhé).

Giống như Hestia. Themis là người khiêm tốn, thích đeo mạng che mặt và không hứng thú với việc lập gia đình, nhâ là sau những gì đã xảy đến với Metis; nhưng vì hòa bình, cô ta đồng ý cưới Zeus.

(Và vâng, chính xác mà nói Themis là dì của Zeus, nên các bạn cứ việc phát ói khi hai người đó lấy nhau đi. Nhưng chúng ta hãy bỏ qua chuyện đó đi nào.)

Cuộc hôn nhân ấy không tồn tại được lâu. Themis đẻ được hai cặp sinh ba. Ba đứa đầu không tệ lắm - là ba chị em tên Horai, sau này chịu trách nhiệm thay đổi các mùa.

(Các bạn đang nghĩ, Chờ đó, chỉ có ba mùa thôi sao? Nhưng nhớ cho, đây là Hi Lạp. Tôi đoán họ dường như chẳng mấy khi có mùa đông.)

Nhưng mà, bộ ba tứ hai - mấy đứa khiến người ta rợn cả người. Họ được gọi là Morai, Ba vị thần Số Mệnh, và họ mới sinh ra đã già khú. Vừa ra khỏi nôi, họ đã phát tẽn từ ba ứa bé nhăn nheo thành ba bà già nhăn nheo. Họ thích ngồi trong góc dẹt sợi chỉ từ bánh xa thần. Mỗi khi họ ngắt đi một cọng chỉ, thì thế giới sẽ có vài con người nào đấy qua đời.

Các thần trên đỉnh Olympia nhanh chóng nhận ra ba vị thần Mệnh này không những nhìn thấy tương lai, mà họ có thể điều khiển được nó. Họ có thể trói buộc mạng sống của bất kỳ ai vào cuộn chỉ thần - nói thẳng ra là tạo thành đường sinh mạng - rồi họ ngắt cái đoạn đó đi thì sao? Sayonara! Không ai biết chắc họ có thể là điều này với các thần hay không. Nhưng thậm chí Zeus cũng sợ ba bà này.

Sau khi sinh ra ba vị thần Số Mệnh, Zeus kéo Themis ra một bên mà bảo, "Nàng biết sao không? Ta không rõ là cuộc hôn nhân này có tốt lành không nữa. Nếu chúng ta tiếp tục có thêm con giống như đám Số Mệnh kia, thì chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy. Tiếp theo là gì nào? - Ba quả bom tạn thế chẳng? Hay là Ba chú heo con?"

Themis vờ như thất vọng lắm, nhưng thật ra cô thấy nhẹ cả người. Cô không muốn có thêm con nữa, và nhất ịnh là cơn cuồng phong trong hòng Zeus hút xuống rồi.

"Chàng nói phải, thưa lang quân," cô đáp. "Thiếp sẵn lòng tránh đường để chàng cưới cô vợ khác."

Hestia đã chứng kiến hết mọi chuyện, và cô nghĩ: Ta không muốn chuyện này xảy đến với mình. Với vận may của ta, biết đâu ta cưới một vị thần nào đó rồi sinh ra Ba thần bù nhìn thì sao. Không, khả năng ấy thật quá kinh khủng.

Cô quyết định thà độc thân còn tốt hơn nhiều mà tập trung anh chị em mình gầy dựng gia đình họ. Cô có thể là một bà dì chơi lăm chừ. Bà dì độc thân. Bà dì không sinh ra mấy đứa bé nhăn nhoe dễ sợ.

Chỉ có một vấn đề: vài vị nam thần lại có ý nghĩ khác. Poseidon mãi nhìn ngắm Hestia mà nghĩ, Hơ, cô này xinh đấy chừ. Tính cách tốt, Dễ hòa đồng. Ta phải cưới cô ấy thôi.

Vâng, chúng ta quay trở lại vụ anh - chị - em - cưới - nhau rồi. Ta la lên nào - cùng nhau nhé. Một, hai, ba: "KINH!"

Một vị thần Olympia khác trẻ hơn, tên là Apolo, cũng muốn cưới Hestia. Chúng ta sẽ bàn nhiều hơn về tay này sau, nhưng nếu lấy nhau thì cặp đôi này kỳ quái lắm đây, vì Apolo là một trong những vị thần hào nhoáng nhất. Vì sao anh ta lại muốn cưới cô Hestia lặng lẽ, âm thầm này, tôi không biết. Có lẽ anh ta muốn một cô vợ không trội hơn mình.

Thế là, cả hai đều đến gặp Zeus cùng một ngày, hỏi xin phép được cưới Hestia. Dươn như hơn lại là cả hai đều hỏi Zeus thay vì Hestia nhỉ, nhưng các bạn có thể thấy đấy, bọn đàn ông thường không tinh tế với những chuyện như thế này. Zeus là vua vũ trụ, được quyền quyết định cuốicungvề mọi cuộc hôn nhân.

Trong khi đấy, Hestia đang ngồi cạnh lò sưởi to tướng ngay giữa ngự điện, chẳng tập trung chú ý gì. Thời đấy bạn cần một lò sưởi trung tâm, như là một hố lửa lộ thiên vậy, trong phòng chính của bạn, để nó tỏa hơi ấm vào những ngày lạnh giá. Đa cũng chính là nơi bạn nấu nướng, đun nước, tám chuyện, nướng bánh mì, xiên kẹo dẻo, với cả hong vớ. Cơ bản là trung tâm sinh hoạt gia đình.

Hestia lúc nào cũng vãng lai ở đấy. Cô như đã nhận lấy trách nhiệm giữ cho ngọn lửa trong nhà cháy mãi. Như thế mới khiến cô thấy vui, nhất là khi gia đình cô tề tựu lại dùng bữa.

Zeus kêu lớn, "Ê, Hestia! Tới đây coi."

Cô dè dặt tiến tới ngai vàng của Zeus, mắt nhìn Poseidan và Apollo, cả hai đang rời toé toét với cô, tay thì cầm bó hoa cùng mấy hộp kẹo. Cô nghĩ, Thôi chết rồi.

"Tin vui đây," Zeus nói. "Cả hai vị thần anh tú này đều muốn cưới chị đây. Vì em là vị vua có chí khí mà cũng là đứa biết cân nhắc, em sẽ để chị chọn. Thí sinh độc thân số một, Poseidon, yêu thích dạo bộ dọc dài trên bờ biển cùng lặn dưỡng khí. Thí sinh độc thân số hai, Apollo, chuông âm nhạc thơ ca và th gian rảnh rỗi đọc lơ tiên tri tại Đền thiêng Delphi. Chị thích ai hơn nào?"

Hestia nấc lên kinh hoàng, khiến hai thí sinh trai tở kinh ngạc. Cô phủ phục dưới Chân Zeus mà khóc, "Ôi van xin người. Không! Không ai đâu ạ!"

Apollo cau mày rồi thử kiểm tra lại hơi thở mình.

Poseidon thì bần khoản liê có pha mình lại quên thuốc lặn nách hay không.

Trước khi hai vị thần ki nổi trận lôi đình, Hestia đã trấn tĩnh lại và cố giải thích. "Ta không ghét bỏ hai vị thần này cả," cô nói. "Nhưng ta không muốn cưới ai cả! Ta muốn được độc thân vĩnh viễn."

Zeus gãi đầu. Cái ý tưởng ấy đơn giản là không có ý nghĩa gì cả. "Thế là... không bao giờ kết hôn sao? Chị không muốn có con à? Không muốn làm vợ ư?"

"Đúng vậy, thưa đứa vua," Hestia đáp. "Ta - ta sẽ chăm lo cho lò sưởi đến muôn đời. Ta sẽ coi sóc ngọn lửa. Ta sẽ nấu nướng yến tiệc. Bất cứ chuyện gì mà ta có thể làm để giúp người trong nhà. Chỉ là, hãy hứa với ta rằng ta sẽ không bao giờ kết hôn!"

Apolo và Poseidon có chút phật ý, nhưng mà nổi điên lên với Hestia là rất khó. Cô ấy quá dịu dàng lại tha thiết và hữu dụng. Hai vị thần tha thứ cho cô ấy bằng chính lý do mà ban đầu họ muốn cưới cô. Cô dễ thương từ trong bản chất. Giữa ấy thần Olympia với nhau, sự dễ thương thật hiếm hoi và là thứ hàng hóa có giá trị.

"Ta bãi bỏ lời cầu hôn của ta," Poseidon nói. "Với lại, ta sẽ bảo vệ quyền không phải kết hôn của Hestia."

"Ta cũng vậy,"Apolo phụ họa. "Nếu cô ấy muốn thế, ta sẽ tôn trọng ước muốn của cô."

Zeus nhún vai. "À, ta vẫn chưa hiểu được. Nhưng không sao. Quả là chị ấy giữ lò sưởi ấm vô cùng. Không ai khác biết được cách xiên kẹo dẻo cho thật vừa miệng - Không được quá yếu, cũng không quá giòn. Nay Hestia, ước nguyện của chị được chấp thuận!"

Hestia thở hắt ra nhẹ nhõm.

Cô chính thức trở thành nữ thần của lò sưởi, việc này dường như không có việc gì quan trọng lắm nhưng đây chính xác là điều Hestia muốn. Sau na, người ta dựng lên câu chuyện rằng Hestia từng có một ngai vàng trên đi Olympus nhưng rồi lại nhường ngôi khi có một vị thần mới hơn tên Dionysus xuất hiện. Câu chuyện hay lắm, như không hẳn là đúng như những lời thần thoại xa xưa. Hestia chẳng bao giờ muốn ngai vàng cả. Cô quá khiêm nhường cho những chuyện như thế.

Lò sưởi của Hestia trở thành tâm lắng của cơn bão bất cứ lúc nào các thần Olympian cãi nhau. Ai ai cũng biết ngọn lửa là giới phận trung lập. Bạn có thể đến đây giải lao, làm một cốc tiên tửu, hay là trò chuyện với Hestia. Bạn có thể lấy lại hơn mà không bị ai mè nheo đi theo - kiểu như sân đình chiến trong trò chơi đụng người.

Hestia chăm lo cho mọi người, nên mọi người đều chăm lo cho cô.

Ví dụ nổi tiếng nhất ư? Một đêm nọ mẹ Rhea tổ chức một bữa tiệc lớn trên ngọn Ida để ăn mừng kỷ niệm đánh thắng Kronos của các thần Olympian. Tất cả các thần cùng dân Titan thqn6 hữu đều được mời, cùng vài tá tiên nữ lẫn thần rừng. Tiệc náo nhiệt lắm - cơ man nào là tiên tửu được nốc cạn, cao lương mỹ vị được chén đầy, rồi lại ghê trò nhảy múa điên cuồng với anh em nhà Kourete. Các thần thậm chí còn thuyết phục được Zeus kể cho nghe vài câu chuyện tiếu lâm đầy tai tiếng của thần rừng nữa chứ.

Hestia không quen với việc tiệc tùng quá đà thế này. Đến khoảng ba giờ sáng, cô thấy đầu óc điên cuồng vì nhảy nhót và uống rượu quá nhiều nên đã bỏ lang thang ra ngoài rừng. Cô đâm sầm vào một con lừa đang bị buộc vào gốc cây; chắc là một trong mấy thần rừng đã cưỡi nó đến đây dự tiệc thôi. Chẳng biết vì lẽ gì mà Hestia thấy chuyện này buồn cười kinh khủng

"Chào bác Lừa!" Cô khúc khích. "Ta sẽ - hức - ta sẽ phải nằm xuống ngay đây mà, ừm, mà chộp mắt tí. Canh chừng cho ta nhé, được chứ? Được luôn."

Vị nữ thần ngã sấp xuống mặt đất rồi bắt đầu ngáy. Con lừa không rõ phải nghĩ gì về chuyện này, nên nó giữ im lặng.

Vài phút sau, một thứ thần thiên nhiên có tên là Priapus lang thang qua khu rừng. Các bạn sẽ không được nghe kể nhiều về Priapus trong những câu chuyện xưa đâu. Nói thật thì gã ta cũng chẳng quan trọng lắm. Gã là thần miền quê bảo hộ cho các vườn rau. Tôi biết - nghe ghú vị quá nhỉ? Ôi ngài Priapus vĩ đại, xin hãy canh chừng mớ dưa leo của tôi bằng thứ quyền lực thiêng liêng của ngài! Nếu có khi nào bạn trông thấy mấy bức tượng người lùn ngoài vườn vớ vẩn bằng thạch cao mà người ta đặt trong sân nhà ấy, thì đấy là kẻ lưu nhiệm từ cái thời người ta đặt tượng Priapus trong vườn để bảo hộ nông sản của họ.

Mà thôi, Priapus chỉ biết có tiệc tùng chè chén và tán tỉnh phụ nữ thôi. Đêm ấy gã đã uống rất nhiều. Gã đang lang thang trong rừng tìm kiếm một nữ tinh linh hay một nữ thần nào đó để mà rúc vào ôm ấp.

Khi gã đi đến bãi đất quang và trông thấy một nữ thần đáng yêu đang bất tỉnh trên cỏ, đang duyên dáng ngáy o o dưới ánh trăng, thì gã sáng rỡ lên, **CÓ THỂ CHỨ!**

Gã lên đến bên Hestia. Gã không biết đây là nữ thần nào, nhưng thật tình thì gã chẳng quan tâm là mấy. Gã định ninh rằng chỉ cần rúc được bên cô ấy, cô ấy sẽ hân hoan khi tỉnh dậy, bởi vì ê này, ai lại không muốn mây mưa với một vị thần rau củ chứ?

Gã quỳ xuống bên nữ thần. Cô này có mùi ngon lành quá - như mùi khói từ củi lặn mùi kẹo dẻo vừa được nướng lên. Gã lùa tay qua mái tóc huyền của cô mà nói, "Chào em cưng. Bọn mình cù cửa chút nhé?"

Trong bóng tối gần bên, ctn lừa hình như nghĩ điều này nghe như một ý hay đáo để. Nó kêu lên, "BE HE HE HE HE!"

Priapis gât, "Ahhh!"

Hestia giật mình tỉnh giấc, hoảng hốt khi thấy một vị thần rau củ đang rướn lên người, ta gã mắc trong tóc mình. Cô hét văng lên, "CỨU!"

Tại bữa tiệc, mọi vị thần khác nghe thấy tiếng hét của cô. Ngay lập tức họ bỏ ngang bất cứ trò gì họ đang làm mà chạy ra giúp cho Hestia - bởi vì đơn giản là không được lộn xộn với cô ấy.

Khi họ tìm thấy Priapus, tất cả các thần đổ xô đến gã ngay - ném cốc rượu vào gã, dấm đá, chửi bới gã. Vất vả lắm Priapus mới toàn mạng thoát được.

Sau này, gã bảo mình hoàn toàn không biết mình đang tán tỉnh Hestia. Gã nghĩ cô là một tiên nữ, hay gì đấy. Dù vậy, Prapus không bao giờ được được chào đón đến các bữa tiệc của các thần Olympian nữa. Sau sự việc đó, mọi người càng trở nên bảo bọc Hestia hơn.

Nào, còn một phần trong câu chuyện của Hestia cũng khá quan trọng, nhưng tôi sẽ phải suy diễn đôi chút, bởi vì bạn sẽ không tìm thấy phần này trong những câu chuyện thần thoại thời xưa đâu.

Thoạt đầu, cả thế giới chỉ có một lò sưởi, thuộc sở hữu của các thần. Lửa giống như một thứ tài sản được đóng thương hiệu của họ vậy. Loài người hèn mọn kia không biết cách tạo ra lửa. Họ vẫn còn phải đang chui rúc trong hang động, càu nhàu càu nhàu moi mũi rồi các dùi cui nện nhau thôi.

Prometheus là một thần Titan, người đã tạo ra mấy gã người nhỏ choắt ấy từ đất sét, rõ ràng là thấy tội nghiệp cho họ. Dầu sao thì Prometheus cũng đã tạo ra con người trông giống các thần mà. Ông ta đoán chắc con người của có khả năng hành động như các thần nữa. Họ chỉ cần chút trợ giúp để bắt đầu mà thôi.

Hễ khi Prometheus ghé qua ngọn Olympus, ông ta đều quan sát các thần tụ tập quanh lò sưởi của Hestia. Lửa là thứ tối quan trọng nhất khiến nơi ấy biến thành mái ấm. Ta có thể dùng lửa để sưởi ấm. Nấu ăn pha nước uống nóng hổi. Chăm đước sáng mỗi đêm. Ta có thể đùa cợt đủ trò với mấy cục than nóng. Giá mà con người có được chút lửa.

Cuối cùng Prometheus cũng thu hết can đảm đến nói chuyện với Zeus.

"Này, đức vua Zeus" ông ta nói. "Ừm, ta nghĩ rằng nên dạy con người cách nhóm lửa."

Zeus cau mày. "Con người ư? Ý ông là mấy gã nhỏ bé bẩn thỉu cứ ré lên mỗi khi ôn giẫm lên chúng đấy à? Sao chúng lại cần lửa để làm gì?"

"Họ có thể học cách giống chúng ta hơn" Prometheus đáp. "Họ có thể xây nhà, dựng thành phố, đủ chuyện hết."

"Điều đấy" Zeus bảo, "Là ý tưởng dở nhất mà ta từng nghe thấy. Sau đó ông lại muốn trang bị vũ khí cho lũ gián mất. Dem lửa cho con người đi, rồi chúng soán lấy thế giới này. Chúng sẽ trở nên kiêu căng và cho rằng mình cũng giỏi giang như thần thánh. Không. Ta cấm tuyệt đối việc này."

Nhưng Prometheus không thể bỏ qua. Ông vẫn mãi nhìn Hestia đang ngồi bên lò sưởi. Ông ngưỡng mộ cái cách mà nữ thần giữ gìn gia đình Olympia đoàn kết bằng ngọn lửa thiêng của mình.

Thật chẳng công bằng gì cả, Prometheus nghĩ. Con người xứng đáng được có cùng một sự tiện nghi như thế.

Chuyện gì đã xảy ra tiếp theo?

Hầu hết cá phiên bản truyện khác nói rằng Prometheus đánh cắp than nóng trong lò sưởi. Ông ta đem giấu chúng trong thân cây thì là rỗng - mặc dù bạn sẽ nghĩ rằng sẽ có người để ý thấy ông ấy lên ra khỏi cung điện cùng một cái cây cháy âm ỉ bốc mùi cam thảo khét.

Không có câu chuyện nào đề cập đến việc Hestia đã giúp cho Prometheus. Nhưng vấn đề là, tại sao cô ấy lại không biết được ông ấy đang làm gì chứ? Cô ấy ngồi suốt ngày bên lò sưởi cơ mà. Không cách nào mà Prometheus đã đánh cắp lửa mà Hestia lại không trông thấy cả.

Cá nhân tôi, tôi cho rằng cô ấy đồng cảm cùng Prometheus về những con người nhỏ bé. Hestia nhân từ như thế mà. Tôi nghĩ hoặc là cô ấy đã giúp cho Prometheus hay ít nhất là lờ đi để ông ta đánh cắp than đỏ.

Dù là gì, Prometheus lên ra khỏi đỉnh Olympus cùng cành cam thảo khét lệt bí mật của mình rồi đưa cho con người. Con người phải mất một thời gian mới học được cách nhóm lên ngọn lửa bùng bùng nóng rực mà

không phải chém giết gì nhau; nhưng cuối cùng họ cũng tìm ra cách, và cách ấy lan ra như là... như cháy từng vậ.

Thường thì Zeus không để ý đến những gì đang diễn ra dưới trái đất. Dù sao thì bầu trời cũng là lãnh địa của ông ta. Một đêm trời trong nọ, ông ta đang đứng trên ban công trên ngọn Olympus và thấy thế giới lốm đốm ánh sáng - trong nhà cửa, trong thị trấn, thậm chí là vài thành phố. Con người đã thoát khỏi hang động rồi.

"Thằng oắt du côn," Zeus gầm lên. "Prometheus đã trang bị vũ khí cho lũ gián."

Đứng cạnh ông ta, nữ thần Hera thốt lên, "Hả, gì cơ?"

"Chẳng có gì cả", Zeus làu bàu. Rồi ông ta quát gọi lính canh: "Đi tìm Prometheus đến đây. NGAY!"

Zeus không được hài lòng. Ông ấy không thích bất cứ người nào bất tuân lệnh ông, nhất là kẻ ấy là thứ Titan mà Zeus đã hào phóng tha mạng cho sau cuộc chiến. Zeus thật không bằng lòng đến nỗi, ông ta quyết định trừng phạt Prometheus theo cách mà không ai có thể nào quên được. Ông ta trói Prometheus vào núi đá Caucasus ở rìa phía đông thế giới, rồi gọi một con đại bàng khổng lồ tới, con vật thiêng biểu tượng cho Zeus, để mổ toan bụng Prometheus ra mà rĩa ăn gan của ông ta.

Ồ xin lỗi nhé. Chuyện này nghe hơi gớm. Hy vọng mấy bạn đang không chuẩn bị ăn trưa.

Mỗi ngày, con đại bàng mổ bụng Prometheus mà rĩa rói. Và mỗi đêm, Prometheus sẽ liền vết thương và mọc ra một lá gan mới vừa kịp lúc con đại xuất hiện vào sáng hôm sau.

Những vị thần khác cùng Titan đã nhận được thông điệp: Đừng có trái lệnh Zeus bằng không những chuyện xấu xa sẽ xảy đến với người khả năng

cao nhất là có liên quan đến xiềng xích, để lá gan cùng những con đại bàng háu đói.

Về phần Hestia, không ai buộc tội gì cô ấy cả; nhưng hẳn là cô thấy tội cho Prometheus, vì cô đã đảm bảo sao cho sự hy sinh của ông ta là không vô nghĩa. Cô trở thành nữ thần của mọi lò sưởi trên toàn thế giới. Trong từng ngôi nhà của mọi thường dân, lò sưởi là trung tâm thánh địa của cô. Nếu bạn cần sự bảo hộ, như là có kẻ nào đang truy đuổi hay đánh đập bạn ấy, thì bạn chạy ngay đến lò sưởi gần nhất và ở đấy không ai có thể đụng vào bạn. Bất kì ai sống trong căn nhà đó đều phải giúp bạn nếu bạn cầu xin nơi ẩn náu. Các gia đình sẽ nói lên lời thề hứa quan trọng bên lò sưởi, và bất cứ khi nào họ đốt cháy một phần thức ăn của mình để tế các thần, thì một phần lễ ấy là cho Hestia.

Khi thị trấn cùng thành phố mọc lên, những nơi này cũng hoạt động như một gia đình. Từng thị trấn có một lò sưởi trung tâm nằm trong sự bảo hộ của Hestia. Nếu bạn là đại sứ từ thành phố khác đến, bạn luôn phải đến thăm lò sưởi đầu tiên để tuyên bố rằng mình đến trong hoà bình. Nếu bạn gặp khó khăn và chạy đến được lò sưởi của thành phố, không ai trong thành phố ấy có thể làm hại bạn. Thật ra, các công dân danh dự phải bảo vệ bạn.

Hoá ra Prometheus nói đúng. Con người quả là hành động như các thần, dù hay hơn hay dở hơn. Dần dà, các thần trở nên quen thuộc với điều này và thậm chí chấp nhận nữa. Con người dựng nên đền thờ cho các thần, đốt dân những tế phẩm có mùi thơm nức, rồi ca ngợi các thần trên ngọn Olympus vĩ đại làm sao. Trò này chắc chắn có tác dụng.

Dẫu vậy, Zeus vẫn không tha thứ cho Prometheus vì đã trái lệnh mình. Sau này Prometheus cũng được thả ra, nhưng đấy là một câu chuyện khác.

Về phần Hestia cô ấy đã duy trì hoà bình trên ngọn Olympus hầu như mọi lúc - nhưng không phải lúc nào cũng vậy.

Ví dụ như là, một lần nọ cô em Demeter nổi trận lôi đình với mấy ông em, cô ta xém chút nữa gây ra Thế chiến lần thứ Trước Nhất...

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Demeter Biến Thành Đười Ươi Ngũ Cốc

Các bạn ráng đừng kích động quá nhé, vì chương này toàn là về vị nữ thần của lúa mạch, của bánh mì và ngũ cốc. Liên quan đến đường, tinh bột và chất xơ thì Demeter là bá cháy rồi.

Nưng mà tôi đang không công bằng với cô ấy đây.

Dĩ nhiên, cô ấy là nữ thần của nông nghiệp, nhưng cô ấy còn có nhiều thứ khác nữa. Trong ba vị nữ thần làm chị, Demeter là chị giữ, nên cô kết hợp được tính các dịu dàng của Hestia cùng vẻ bốc lửa ngời ngời của cô em Hera. Demeter có mái tóc vàng óng ả như màu lúa mì chín đồng. Cô thích trang điểm cho mình với hoa anh túc, hay thường mọc trên mấy cánh đồng lương thực - ha đại loại như tôi được bảo thế. Tôi không có đi dạo nhiều tên mấy cánh đồng ngũ cốc đâu.

Một chiếc áo khoác ngoài tối màu phủ lên bộ váy xanh ngắt của cô, thế nên mỗi lần cô di chuyển, trông cứ như những chồi non đang trỗi lên khỏi đất đai màu mỡ. Cô tỏa hương như mùi mưa đông đổ xuống cánh đồng hoa nhài.

Vì Hestia quyết không bao giờ kết hôn, nên Demeter là nữ thần đầu tiên thực sự khiến mấy tay nam thần chú ý đến. (Hera cũng xinh đẹp đấy chứ, nhưng mà thái độ của cô ấy thì... thôi, chúng ta bàn đến chuyện ấy sau.)

Demeter không những xinh đẹp, mà còn nhân từ nữa (đa phần là thế), cô biết làm ra bánh mì và ban quy ngon tuyệt, và bất cứ nơi nào cô đến, cô

cũng tỏa ra hình dáng sắc mùi chiến tranh đến ngạc nhiên. Cô đi trên cỗ xe bằng vàng được một cặp rồng sinh đôi kéo đi. Bên hông cô ánh lên một thanh gươm vàng.

thực tế là, một trong những cái tên Hi Lạp của cô là Demeter Khrysaoros, nghĩa là Vị tiểu thư với thanh kiếm vàng . Nghe cứ như một cái tựa rất kêu cho bộ phim võ thuật ấy. Theo một số truyền thuyết, lưỡi gươm của cô thật ra là lưỡi hái của Kronos, được cô rèn trở lại thành một dụng cụ hái gặt sắc ngọt nhất thế giới. Chủ yếu cô dùng nó để gặt lúa mì, nhưng nếu cô ấy nổi giận lắm ấy à, cô có thể dùng nó để chiến đấu nữa chứ...

Mà thôi, đám nam thần thích cô này. Zues, Poisedon và Hades đều cầu hôn, nhưng Demeter từ chối thẳng thừng. Cô thích thông dong quanh thế giới hơn, biến những vùng đồng bằng cần cỗi thành những cánh đồng phì nhiêu, mời gọi vườn cây ăn quả ra trái ngọt còn hoa hòe thì bùng nở.

Một ngày nọ, Zeus nổi cơn lì. Anh ta vừa mới ly dị Themis và chưa tái hôn. Anh cô đơn. Chẳng biết vì lý do gì, anh ta cứ nghĩ mãi đến Demeter và quyết định dứt khoát mình pha có được cô ấy.

Anh ta tìm thấy Demeter ngoài cánh đồng lúa mì (chẳng có gì đáng ngạc nhiên). Demeter quát đũa anh ta đi, nhưng Zeus vẫn mãi lẻo đẻo theo sau.

"Thôi nào!" anh ta lên tiếng. "Chỉ một cái hôn thôi. Rồi có lẽ thêm cái nữa. Rồi có lẽ - "

"Không!" Demeter quát. "Anh này bực mình quá đi mất!"

"Ta là vua của vũ trụ," Zeus bảo. "Nếu bọn mình lấy nhau, chị sẽ là nữ hoàng.!"

"Không quan tâm." Demeter cứ muốn rút thanh gươm vàng của mình ra , nhưng Zeus là vị thần quyền lực nhất, và ai chống đối anh ta sẽ phải gặp rắc rối. (E hèm, như là Prometheus ấy, e hèm.) Với lại, cỗ xe bằng vàng của cô đang đậu mãi đầu kia cánh đồng, nên cô không thể phóc lên xe trốn đi được.

Zeus cứ mãi quấy quá. "Con cái chúng ta sẽ hùng mạnh và tuyệt vời lắm."

"Đi chỗ khác đi."

"Ê cứng. Đừng như vậy chứ."

Rốt cuộc Demeter thấy tởm quá, cô biến mình thành một con rắn. Cô cứ tưởng mình có thể thoát đi được khỏi Zeus bằng cách ẩn mình giữa mấy cánh đồng rồi trườn đi mất.

Ý tưởng dở ẹc.

Zeus cũng có thể biến mình thành động vật cơ mà. Anh ta biến thành rắn rồi đi theo cô. Trò này thì dễ rồi, vì rắn có khước giác rất tinh; và như tôi hô này đã nói, Demeter tỏa ra mùi hương nhu mưa đông trên cánh đồng hoa nhài rất đặc trưng. Demeter trườn vào trong một cái lỗ dưới đất. Lại thêm mô ý tưởng dở kinh khủng.

Zeus len vào ngay sau cô. Đường hầm thì hẹp, thế là một khi Zeus chặn được lối vào rồi thì Demeter chẳng thể nào thoát ra được. Cô còn không đủ khoảng không để mà biến hình nữa.

Zeus bẫy cô kẹt trong đấy khon thả cho cô đi cho đến khi... À, các bạn tự tưởng tượng đi nhé.

Vài tháng sau, Demeter hạ sinh đứa con đầu tiên - một bé gái tên là Persephone. Cô bé thật dễ thương, thật đáng yêu đến nỗi Demeter xem chút

đã tha thứ cho Zeus vụ dụ cô mắc bẫy vào trò ưỡn ẹo của loài bò sát. Xe chút thôi. Họ không lấy nhau, mà Zeus là một ông bố khá chảnh mảng; nhun dù sao bé gái ấy vẫn trở thành ánh sáng cho cuộc đờ của Demeter.

Sẽ nói thêm về Persephone trong choc nữa...

Tôi muốn nói đây không phải là lâ duy nhất mà Demeter vướng vào một tình huống bất lợi với đàn ông. Buồn thay không phải là thế.

Vài năm sau, Demeter đi nghỉ bên bờ biển. Cô đang thả bộ, tận hưởng sự cô độc và không khí biển trong lành, thì Poseidon chợt nhác nhìn thấy cô. Vì là vị thần biển cả, anh ta khuynh hướng chú ý đến những quý cô xinh đẹp đi bộ dọc bờ biển.

Anh ta xuất hiện từ đâu kia ngọn sóng trong bộ áo choàng xanh lục tinh tươm nhất của mình, tay cầm đinh ba và đầu đội vương miện làm từ vỏ sò. (Anh ta quả quyết chiếc vương miện khiến anh chàng đẹp không gì cưỡng nổi.)

"Kia nàng," Anh ta vừa nói vừa nhưn nhưn mày. "Nàng hẳn phải là một cơn thủy triều đây, vìàng làm ta nghiêng ngả chao đảo."

Anh này đã luyện đi luyện lại cái câu tán gái ấy mấy năm trời rồi. Anh ta mừng rơn vì rốt cuộc cũng có dịp dung đến.

Demeter chẳng hứng thú gì. "Cút đi, Poseidon."

"Có đôi khi biển cả rút đi," Poseidon đồng tình, "Nhưng rồi luôn trở lại. Nàng thấy sao nếu như nàng cùng ta dùng một bữa tối lãng mạn trong cung điện dưới đáy biển của ta nhỉ?"

Demeter thầm ghi nhớ không được đậu xe quá xa nữa. Quả tình cô ta có thể dùng đến hai con rồng để thối lui. Cô quyết định lại biến hình mà trốn đi, nhưng lần này cô biết tốt hơn hết không nên biến hình thành rắn.

Ta cần một thứ gì đó nhanh hơn, cô nhủ.

Thế rồi cô liếc xuống bờ biển mà thấy một đàn ngựa hoang đang phi nước kiệu qua mặt sóng.

Chuẩn quá rồi! Demeter nghĩ. Một con ngựa!

Ngay lập tức cô hóa thành một con ngựa cái màu trắng mà phóng xuống bờ biển. Cô nhập vào đàn ngựa và hòa mình vào với những con ngựa khác.

Kế hoạch của cô có vài sai lầm nghiêm trọng. Thứ nhất, Poseidon cũng có thể biến thành ngựa, vá anh ta làm thế thật - một con ngựa đực màu trắng hung dung. Anh ta phóng đuổi theo cô. Thứ hai, Poseidon tạo ra loài ngựa. Anh ta hiểu rõ chúng và có thể điều khiển được chúng.

Tại sao mà một vị thần biển cả lại tạo ra thứ động vật trên cạn như con ngựa chứ? Chúng ta sẽ nói đến chuyện ấy sau. Còn giờ thì, Poseidon chạy đến chỗ đàn ngựa và bắt đầu chen vào tìm kiếm Demeter - hay đúng hơn là đánh hơi lấy cái mùi hương ngọt ngào không lẫn vào đâu được của cô ấy. Cô thật dễ tìm.

Lớp ngụy trang tưởng chừng như hoàn hảo của Demeter hóa ra lại là một cái bẫy hoàn hảo. Những con ngựa khác rẽ đường cho Poseidon, rồi lại quay quanh Demeter không để cô nhúc nhích đi đâu được. Demeter hoảng quá, sợ mình bị dày xéo, sợ rang mình thậm chí còn không thể biến hình thành thứ gì khác nữa. Poseidon rụt rè đến bên cô hí lên vài tiếng nghe như là: Này người đẹp. Thả bước theo ta chứ?

Đúng như Demeter lo sợ, Poseidon âu yếm dữ dội hơn là cô muốn.

Thời nay, Poseidon hẳn là bị bắt vì kiểu hành vi như thế rồi. Ý tôi là... cho là anh ta không ở trong lốt ngựa ấy. Tôi không nghĩ bạn có thể bắt giam một con ngựa đực. Mà thôi, trở lại thời ấy, thế giới còn là một nơi hoang

dại, khắc nghiệt hơn. Demeter không thể tổ Poseidon với vua Zeus được, vì Zeus cũng xấu xa y chang.

Vài tháng sau, cô Demeter vừa tức tởm vừa xấu hổ hạ sinh một cặp sinh đôi. Điều quái dị nhất là gì? Một trong hai đứa bé là một nữ thần; đứa còn lại là một con ngựa đực. Tôi sẽ không cố mà tưởng tượng ra hình ảnh ấy đâu. Bé gái được đặt tên là Despoina, nhưng trong các thần thoại ca bạn sẽ không được nghe nhiều về cô này đâu. Khi lớn lên, việc của cô bé là chăm sóc cho đền thờ của Demeter, giống như nữ tu tối cao của pháp thuật bập ngồ hay gì đấy. Đứa em trai của cô này, là con ngựa ấy, được đặt tên là Arion. Nó lớn lên thành một chú thần chiến mã siêu tốc từng giúp cho Hercules và vài anh hùng khác nữa. Nó là một con ngựa khá tuyệt, dù tôi không rõ là Demeter có thật sự thấy tự hào khi có đứa con trai cứ vài tháng là cần móng ngựa mới rồi lại liên tục dụi mõm vào cô đòi ăn tảo hay không.

Đến lúc này, các bạn hẳn sẽ nghĩ là Demeter đã thề tránh xa lũ đàn ông kinh tởm đáng ghét ấy vĩnh viễn và gia nhập câu lạc bộ Độc Thân Đời Đời của Hestia chứ gì.

Lạ lùng thay, vài tháng sau, cô lại phải lòng một vị hoàng tử người phàm tên là Iasion (phát âm là eye - son, tôi nghĩ thế). Các thầy con người đã tiến bộ đến thế nào kể từ khi Prometheus trao cho họ ngọn lửa chữa. Giờ thì họ đã có thể đọc và viết. Họ biết đánh răng chải tóc. Họ mặc quần áo và thi thoảng có tắm. Một vài người thậm chí còn đi đến mức tán tỉnh được nữ thần nữa chứ.

Cái tay Iasion này (không phải Jason đâu nhé, tay ấy khác nữa) là người hùng vùng Crete. Anh này đẹp trai cốt cách lịch lãm, luôn chăm lo cho nông dân trong địa hạt của mình, kiểu ấy thì ăn chắc đường đến tim của Demeter. Ngày nọ, Iasion đi thị sát vài cánh đồng mới cày thì Demeter tình cờ xuất hiện, dưới dạng một thôn nữ bình thường. Họ trò chuyện như là: Ồ, tôi yêu lúa mì. Tôi cũng thế! Lúa mì là số một! Hay đại loại như thế, rồi họ yêu nhau.

Họ gặp nhau ngoài cánh đồng lúa mì thêm nhiều lần nữa. Được vài tuần, Demeter yêu cuồng yêu dại. Dĩ nhiên, có chuyện gì đấy không ổn. Lần kế tiếp khi Demeter xuống thăm mấy cánh đồng, tình cờ Zeus cũng đứng quan sát từ ngọn Olympus. Anh ta thấy Demeter quẩn quít với tay người phạm này - ôm ấp hôn hít rồi ồi còn trò chuy về lúa mì nữa - thế là Zeus ghen lồng ghen lộn lên.

Thật bất công quá cứ gì? Zeus và Demeter thậm chí còn không sống với nhau cơ mà. Ấy thế nhưng, khi Zeus trông thấy một tên anh hùng người phạm qua lại với người đàn bà của mình, thì anh ta nộ khí xung thiên.

Điều dễ thương về việc nổi giận ới người phạm là - họ là người phạm. Nghĩa là ban5co1 thể giết chết họ.

Demeter đang hôn đắm đuối Iasion thì bầu trời ù ùng. Mây xé toạc ra, và sét chói lóa. KEZ - ZAP! Tự nhiên Demeter chỉ còn trơ một mình giữa cánh đồng lúa mì, quần áo cháy xém cả. Một đồng tro anh hùng nằm dưới chân cô.

Cô khóc lóc gào thét guyền rủa Zeus, nhưng chẳng thể làm gì được. Cô dẫn dỗi bỏ vào căn hộ riêng của mình trên ngọn Olympus rồi nhốt mình trong đấy vài tháng. Cuối cùng khi cô cũng chịu ra ngoài, cô lại đang ông đờ đờ bé cuối cùng nhất mà cô sinh ra - một bé trai tên Pluotos. (Không phải Pluto nhé. Đấy lại là một người hoàn toàn khác). Các cũng không nghe nhiều đến Pluotos trong những chuyện than thoại thời xưa, nhưng anh ta trở thành một vị thần của sự thịnh vượng nông nghiệp. Anh ta lang thang khắp Hi Lạp, tìm kiếm những nông dân thành đạt mà thưởng cho sự cần cù của họ là bao tiền - kiểu giống như thần tuần tra trao giải nhà nông Old McDonald ấy.

Đến lúc này thì Demeter quyết định đã quá đủ rồi. Cô ta thỉnh thoảng cũng hẹn hò, nhưng không bao giờ kết hôn, không hề có thêm con, và mối quan hệ giữa cô với các nam thần bao giờ cũng căng thẳng.

Các trải nghiệm của cô cũng phá hỏng đi phần nào tính cách nhân từ của cô. Có thể nữ thần của ngũ cốc chẳng thể nào đáng sợ được, khi mốc. Nhẽ ra bạn nên chứng kiến những gì cô ta đã gây ra cho gã kia, gã Erisikthon.

Biết. Cái tên đại chi là ngu. Tôi nghĩ tên ấy phát âm là Err - ISS - ick - thon, nhưng giới ạ, tôi chỉ đang đoán thế thôi. À, gã này là một vị hoàng tử địa phương cứ cho mình là người đỉnh nhất kể từ thời đồ đồng. Gã mốn xây cho mình một dinh thự to vật bằng loại gỗ xẻ từ những khu rừng lân cận.

Vấn đề là gì? Những cây to lớn chắc chắn nhất - là những cây mà gã nghĩ mới là đủ tiêu chuẩn xây nên nhà cho gã - lại mọc trong cánh rừng be bé nơi đất thiêng thờ Demeter. Những cây sồi, cây dương khổng lồ cao cả hàng chục mét, mỗi cây đều có một linh hồn thiên nhân, là những nữ thần rừng, trông nom cai quản. Những nữ thần này luôn nhảy muồn quanh, ca hát những bài về Demeter rồi kết hoa thành vòng cổ, hay làm bất cứ thứ gì họ làm trong thời gian rỗi.

Mọi người trong cả nước đều biết đến cánh rừng ấy là rừng thiêng cho Demeter, nhưng Eric tên - gì - cũng - được ấy - gã chẳng quan tâm. (Các bạn này,thôi tôi nghĩ chắc tôi gọi l Eric cho rồi). Thế là Eric kêu độ năm mươi anh bạn to khỏe nhất đến. Gã đưa cho họ những cây rìu đồng sắc ngọt, rồi cả bọn tiến thẳng vào cánh rừng.

Vừa thấy chúng tiến vào, các nữ thần rừng đã rú lên báo động rồi gọi Demeter đến bảo hộ cho họ.

Hắn mấy nữ thần rừng này lưu số của nữ thần trong mục quay số nhanh, vì nữ thần mới chớp mắt đã xuất hiện.

Demeter trong bộ dạng một thôn nữ xuất hiện trên đường ngay trước mặt Eric cùng đám lâu la múa rìu của gã.

"Ôi trời đất!" Cô kêu lên. "Thật là những người to khỏe! Các anh định làm gì vậy?"

"Tránh đường ra con kia!" Eric gầm gừ. "Bọn tao cần phải đi chặt vài thứ."

"Nhưng sao các anh lại tấn công mấy cái cây tội nghiệp yếu đuối kia chứ?"

"Tao cần gỗ!" Eric rống lên. "Ta sẽ xây nên dinh thự vĩ đại nhất thế giới!"

Đám bạn của gã hò reo, vung vẩy rìu một cách ác độc.

"Các nên chọn cây khác đi," Demeter bảo, cố giữ cho bình tĩnh. "Khu rừng này là rừng thiêng của Demeter mà."

"XÌ!" Eric nói. "Đây là những cây cao nhất vùng rồi. Tao cần mấy cây cao cho căn đại sảnh của tao. Bạn bè chúng tao tính chè chén ở đây hằng đêm mà. Bọn tao sẽ được chè chén no say đến nỗi, tao sẽ nổi tiếng toàn Hi Lạp!"

Lũ bạn la lên, "Ngon quá!", rồi còn chêm chếp môi nữa chứ.

"Nhưng nơi này là nhà của nhiều nữ thần rừng vô tội lắm," Demeter năn nỉ.

"Nếu đám nữ thần đó dám ngăn cản tao," Eric bảo, "Tao cũng sẽ chém chết chúng luôn!" Demeter nghiêng hàm. "Thế nếu Demeter ngăn cản anh thì sao?"

Eric phá lên cười. "Thì cứ để bà ta thử xem. Tao không sợ một con mù nữ thần mùa mà nhảm nhí đâu. Thôi, tránh ra một bên, không thôi tao cũng chém luôn cả mày đấy con kia."

Gã huých vai đẩy nữ thần sang một bên rồi sầm sập bước đến cây lớn nhất - một cây bạch dương khổng lồ. Khi gã vung rìu lên, một luồng gió nóng thổi đến xô gã té phịch xuống đất.

Demeter biến thành cao lớn vô cùng - đứng lừng lững trên đám cây như một con Đười Ươi Ngũ Cốc trong chiếc áo choàng xanh - đen, chiếc vương mien lá ngô tỏa hơi trên mái tóc vàng óng, lưỡi hái của cô đổ bóng xuống hết cả đám người phàm.

"SAO," Demeter khổng lồ rền vang, "CÁC NGƯỜI SỢ CHƯA?"

Năm mươi tên lâu la của Eric đánh rơi rìu và bỏ chạy thét vảng lên như mấy đứa con gái.

Eric cố đứng dậy, nhưng hai đầu gối nhũn như bùn. "Tôi, ư, tôi chỉ... ưm - "

"MI MUỐN NỔI TIẾNG NHỜ CHÈ CHÉN!" Demeter rống lên. "NÊN MI SẼ CHÈ CHÉN, ERISIKTHON Ạ - CHÈ CHÉN MỖI ĐÊM, NO SAY NHƯ MI MUỐN! TA LÀ NỮ THẦN CỦA MUÔN LOẠI DINH DƯỠNG. MI SẼ PHẢI ĂN, ĂN MÃI CHO ĐẾN HẾT ĐỜI, NHƯNG CƠN ĐÓI CỦA MI S KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC THỎA MÃN!"

Demeter biến đi trong ánh sáng lục bảo xẹt qua.

Eric tội nghiệp lâ bầy bỏ chạy, thề hứa với thần thánh rằng gã sẽ không bao giờ đụng đến cánh rừng thiêng đó nữa. Chẳng ích gì. Đêm ấy, khi vừa dùng xong bữa tối, gã thấy đói như lúc mới bắt đầu ăn. Gã dùng bữa thêm lần nữa, rồi lần thứ ba: nhưng gã vẫn chẳng thấy khá hơn. Gã uống dễ ừng ốn lít nước; nhưng vẫn không thể làm dịu cơn khát.

Trong vài ngày, cơn đói cơn khát trở thành không chịu nổi. Gã chỉ đỡ khi đang ngủ. Nhưng ngay cả khi đang ngủ, gã cũng mơ đến thức ăn. Khi thức dậy, gã lại đói.

Eric giàu có lắm, nhưng trong vòng vài tuần gã đã bán gần sạch tài sản chỉ để mua thức ăn. Gã ăn luôn mồm, ăn suốt ngày suốt tháng. Không có gì giúp được bạn. ần dần gã mất sạch mọi thứ mình có. Bạn bè bỏ rơi gã. Gã tuyệt vọng đến mức thậm chí còn định bán chính con gái mình làm nô lệ chỉ để lấy tiền mua thức ăn. May sao Demeter không tàn ác đến độ để chuyện ấy xảy ra. Cô con gái khan nài ai đến cứu mình, thế là Poseidon đến giải cứu. Có lẽ anh ta nghĩ mình nợ Demeter một ân huệ cho cái vụ ngựa ôu yếm ấy. Có lẽ anh ta không phiền pha giúp đỡ cho một cô gái người thường xinh đẹp. Dù là gì đi nữa, anh ta cũng dang tay bao bọc cho cô gái để cô làm quản gia cho cung điện dưới đáy biển của mình. Về phần Erisikthon, gã héo hon dần rồi chết đi trong đau đớn. Kết thúc có hậu.

Lời đồn truyền nhanh. Con người quyết định họ nên coi trọng Demeter. Bất cứ ai kiểm soát thực phẩm đều có thể ban phước lành cho bạn - hoặc là nguyên rửa bạn hết sức, hết sức thậm tệ.

Sau chuyện đấy, Demeter nghĩ mình đã xả hết giận dữ rồi. Cô quyết định tha thứ tận hưởng cuộc sống, và điều mang đến cho cô hạnh phúc lớn lao nhất thế giới này là cô con gái đầu của cô, Persephone là đứa con cô yêu hơn cả.

"Ta thôi hết đau thương rồi," Demeter tự nhủ. "Giờ ta chỉ phải thư giãn tận hưởng thời gian với cô con gái tuyệt vời của mình mà thôi!"

Như các bạn có thể đoán rồi đấy, điều này mang lại kết quả không hay ho cho lắm.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Persephone Cưới Kẻ Rình Lén Mình

Tôi phải thành thực thôi. Tôi chẳng bao giờ hiểu được điều gì khiến Persephone lại ghê gớm thế. Ý tôi là, đối với một cô gái suýt chút nữa đã huỷ hoại cả vũ trụ này thì Persephone hình như là quá bèo.

Dĩ nhiên, cô ta xinh đẹp. Cô ta có mái tóc dài vàng óng từ mẹ cùng đôi mắt xanh biếc của Zéu. Cô ta chẳng quan tâm đến bất cứ gì. Cứ đinh ninh rằng cả thế giới này được kiến tạo ra là để mua vui cho cô. Tôi cho rằng khi cả bố lẫn mẹ đều là thần, thì bạn có thể tin như thế thật.

Cô yêu thích cuộc sống ngoài trời. Bỏ ra hàng ngày để lang thang miền đồng quê cùng mấy tiên nữ và nữ thần bạn mình, lội sông lội suối, hái hoa bắt bướm trên những đồng cỏ tràn ngập nắng vàng, ăn trái cây chín mọng ngay từ trên cành cây - thôi đi, tôi chỉ đang dựng chuyện lên thôi, nhưng tôi nghĩ đây là những trò mà một nữ thần tuổi teen sẽ làm trước thời điện thoại thông minh được phát minh.

Vấn đề là, ngoài ra Persephone chẳng được tích sự gì khác. Cô ta không thông minh lắm. Cũng không can đảm lắm. Không thực sự có mục tiêu hay thú tiêu khiển gì (ngoài trò hái hoa bắt bướm ấy). Cô ấy chỉ như là sống đấy, tận hưởng cuộc đời, được làm một đứa trẻ được quá nhiều đặc quyền đặc lợi, được ăn sung mặc sướng, được nuông chiều hầu hạ. Tôi nghĩ nếu bạn có được vậy thì cũng hay đấy, nhưng tôi không lớn lên theo cách ấy, nên tôi không thông cảm cho cô ta lắm.

Dẫu vậy, Demeter vẫn sống vì con gái mình, còn tôi thì không thể trách bà ta vì đã qua chở che bảo bọc được. Demeter đã kinh qua quá nhiều kinh nghiệm đau thương với mấy tay nam thần lét lét lút lút ấy rồi. Nói cho cùng, Persephone xuất hiện trên thế giới này vì một cuộc phục kích rần cơ mà. Cô nhóc ấy còn may vì đã không phải nở ra từ trong trứng đấy.

Tất nhiên, vì Peresephone được thông báo là nằm ngoài giới hạn, nên tất cả các nam thần đều để ý đến cô bé và nghĩ cô hấp dẫn ghê lắm. Tất cả đều muốn cưới cô, nhưng cũng biết là Demeter sẽ không cho phép. Hễ khi nào nào một thần trong bọn xán đến gần, Demeter liền từ đâu xuất hiện ra ngay trên cổ chiến xa được rồng kéo cùng thanh kiếm vàng của mình.

Phần lớn các thần đều từ bỏ ý định. Họ quyết định nên tìm một nữ thần khác an toàn hơn mà hẹn hò.

Nhưng có một thần lại không thể xoá bỏ hình ảnh Persephone khỏi tâm trí - tên gã là Hades, chúa tể của địa ngục.

Xứng đôi vừa lứa quá mà, phải không? Một gã già nua âm đạm sinh sống trong một cái hang động lớn nhất thế giới đầy rẫy những linh hồn của người chết, và gã phải lòng một thiếu nữ xinh xắn yêu thích ánh mặt trời hoa lá và cuộc sống ngoài trời tuyệt diệu. Như thế có gì có thể sai được chứ?

Hades biết chuyện này là vô vọng. Persephone nằm ngoài tầm với của y. Với lại, Demeter sẽ không để bất kỳ thần nào đến gần con gái mình. Không đời nào bà ta lại cho phép Hades hẹn hò với cô bé.

Hades cô quên cô nàng đi. Nhưng ở dưới địa ngục y cô đơn quá không có ai bầu bạn ngoài mấy người chết. Y liên tục đội chiếc mũ bảo hiểm tàng hình vào rồi lẻ lên dương thế để nhìn ngắm Persephone múa may quay cuồng. Nói cách khác, Hades là kẻ rình trộm đầu tiên trên thế giới này.

Tôi không biết các bạn ai đã từng si mê người nào khác đến thế chưa, nhưng Hades thì trở nên ám ảnh luôn. Y lưu lại bao tấm hình phác hoạ Persephone trong túi áo. Dùng dao khắc tên cô nàng trên bàn bằng đá vô chai - công phu vô cùng. Y mơ về cô nàng và trò chuyện tưởng tượng với cô ta, thú nhận tình yêu của mình với cô ta còn cô ấy thì thừa nhận rằng trước nay mình vẫn luôn rung động với những người đàn ông lớn tuổi hơn ghê ghê quái quái sống trong các hang hốc đầy người chết.

Hades trở nên thật chảnh mắng, thậm chí còn không thể tập trung vào công việc. Công việc của y là phân loại linh hồn của người chết khi họ xuống đến địa ngục, nhưng các hồn ma bắt đầu trốn ngược lên dương gian, hoặc lang thang qua những vùng tâm linh lân cận. Tình trạng giao thông tắc nghẽn tại các cửa khẩu địa ngục trở nên quá đức chịu đựng.

Cuối cùng Hades không thể chịu được thêm được nữa. Cũng phải khen rằng, y đã không dụ dỗ Persephone hay dùng vũ lực bắt cô ta đi - ít nhất ban đầu là thế. Y nghĩ: À, Demeter sẽ không bao giờ nghe ta. Có lẽ ta nên nói chuyện với bố của Persephone vậy.

Hades muốn ghé thăm đỉnh Olympus lại không dễ dàng gì. Y biết mình không được chào đón tại đây. Chắc chắn y không muốn cầu xin bất kỳ ân huệ nào từ thằng em trai đáng ghét Zeus kia, nhưng Hades vẫn ra vẻ hiên ngang bước đồng dạc vào ngự điện của Olympus.

Tình cờ Hades vớ được lúc Zeus đang vui. Vị chúa tể bầu trời vừa hoàn thành xong mọi thứ công việc thần thánh trong tuần - lên lịch cho mây, tổ chức lại gió, và làm mọi thứ công việc khác mà một vị thần bầu trời phải làm. Giờ thì ông ta đang ngồi phè phỡn uống rượu, tận hưởng một ngày đẹp long lanh. Ông ta đang mơ màng tới một cô gái xinh đẹp khác mà mình đang tính lấy, tên là Hera; thế nên khi Hades bước vào gặp, thì Zeus vẫn trưng nụ cười xa xăm trên mặt.

"Chào chúa tể Zeus." Hades cúi chào.

"Hades!" Zeus reo lên. "Sao rồi ông anh? Lâu quá không gặp!"

Hades những muốn nhắc cho Zeus nhớ rằng đã "lâu quá không gặp" vì Zeus từng bảo rằng Hades không được chào đón trên đỉnh Olympus; nhưng y quyết định tốt hơn hết là đừng đề cập đến làm gì.

"Ừm, thật ra thì..." Hades bồn chồn giật giật chiếc áo dài đen của mình. "Ta cần chút lời khuyên. Về một người phụ nữ."

Zeus cười toe. "Anh đến đúng chỗ rồi đấy. Đàn bà con gái yêu ta lắm."

"Okay..." Hades bắt đầu băn khoăn liệu đây có phải là ý kiến hay hay không. "Là về một cô cụ thể kia - Persephone, con gái của ngài."

Nụ cười của Zeus nao núng. "Này, bảo cái gì đấy?"

Hades đã phải đè nén tình cảm của mình bao lâu nay rồi, nên y vỡ oà. Tự thú hết, thậm chí cả cái trò rình trộm. Y hứa mình sẽ là một người chồng tuyệt vời cho Péphone. Sẽ tận tâm tận lực và sẽ trao cho cô ấy mọi điều cô muốn, nếu Zeus cho phép y cưới cô ấy làm vợ.

Zeus vuốt râu. Nếu là mọi ngày, thì ông ta đã nổi giận với một thứ yêu cầu nực cười như thế này rồi. Hẳn ông ta đã rút ra thanh sét mà đánh văng Hades xuống lại dưới địa ngục với áo dài bén lửa cùng mái tóc lia chĩa bốc khói rồi. Nhưng hôm nay tâm trạng Zeus đang vui. Thật ra thì ông ta cũng hơi hơi cảm động khi Hades đến tìm mình cùng với vấn đề rắc rối của ông ta rồi còn chân thành đến thế nữa. Ông ta thấy tội nghiệp cho ông anh trai rình trộm thấy ghê của mình, và ông dứt khoát hiểu được một người đàn ông có thể bị ám ảnh đến thế nào về một người phụ nữ.

Ừ thì, Persephone là con gái ông ta đấy; nhưng Zeus có rất lắm con gái với rất nhiều phụ nữ khác nhau. Có phải Persephone là con cưng đặc biệt hay gì đấy của ông ta đâu. Zeus ra chiều muốn tỏ vẻ rộng lượng mà gả con gái đi.

Ông ta nhíp nhíp ngón tay lên ta vịn của ngài vàng. "Vấn đề là ở Demeter. Ở... Đây là con gái của Demeter phải không nhỉ? Ta quên rồi."

"Phải, thưa ngài." Hades đáp.

"Đưa con gái cưng của cô ta," Zeus nhớ ra. "Ánh sáng của đời cô ta, không bao giờ rời mắt khỏi con bé, vùn vùn vùn vùn."

"Phải, thưa ngài." Hades bắt đầu thấy lóng ngóng. "Ta có nên nói chuyện với Demeter không? Có lẽ nếu được thì ngài khơi mào câu chuyện rồi Demeter hứa phải lắng nghe. Hay là ta nên công bố tình yêu của mình với Persephone nhỉ?"

"Gì?" Zeus trông thất kinh. "Thành thực với phụ nữ á? Sẽ không bao giờ có kết quả đâu, ông anh ạ. Anh phải mạnh mẽ lên. Phải chiếm lấy thứ mình muốn."

"Ở... thế à?"

"Luôn thành công với ta," Zeus bảo. "Ta đề nghị là bắt cóc đi. Khi không có ai nhìn đến, anh ắt lấy Persephone mang nó xuống chòi nhà anh. Demeter sẽ không biết có chuyện gì xảy ra đâu. Đến khi cô ta hiểu ra thì... quá muộn rồi! Persephone sẽ là của anh. Co anh sẽ có ổi thời gian để mà thuyết phục thiếu kia ở lại dưới địa ngục cùng anh."

Hades bắt đầu thấy nghi hoặc cái trí khôn của Zeus. "Ừm, ngài có chắc đây là ý kiến hay không đấy?"

"Nhất định rồi!" Zeus đáp.

Hades cảm môi. Vụ bắt cóc này hình như hơi liều. Y không rõ liệu Persephone thực tình có thích bị bắt cóc hay không, nhưng y không hiểu nhiều về phụ nữ cho lắm. Có lẽ Zeus nói phải đấy.

(Nói cho biết này: KHÔNG, KHÔNG PHẢI ĐÂU.)

"Có một vấn đề này, tâu đức vua," Hades nói. "Persephone không bao giờ ở một mình. Cô ấy không phải ở bên Demeter thì cũng ở cùng tiên nữ nào đó hay một nữ thần bảo mẫu. Làm sao ta có thể bí mật bắt cóc nàng? Thậm chí nếu có dùng mũ thần vô hình, ta cũng không thể biến nàng thành vô hình hay ngăn nàng la hét được."

Mắt Zeus ánh lên tinh quái. "Để chuyện đó cho ta lo. Đi chuẩn bị sẵn sàng cỗ xe của anh đi."

Zeus chờ đến khi Demeter bận bịu với mấy chuyện đồng áng ở phía bên kia thế giới - như là làm chín lúa mạch ở Lybia hay gì đó. Tôi không rõ là gì.

Gì cũng được, Persephone được giao lại cho tiên nữ bảo mẫu chăm sóc. Thường thì chuyện này cũng ổn thỏa cả thôi, nhun tiên nữ thật ra không được rèn luyện để làm vệ sĩ. Họ có thể dễ dàng bị đánh lạc hướng, cả Persephone cũng vậy.

Như thường lệ, các thiếu nữ đi ra caồng cỏ. Suốt buổi sáng họ thăm thú khám phá những ngọn đồi rồi chơi té nước ngoài song. Sau bữa trưa no nê lười being, quần áo để phơi khô dưới ánh mặt trời, Persephone quyết định đi hái hoa.

"Đừng lang thang xa quá nhé!", một trong các tiên nữ gọi với theo.

"Không đâu ạ," Persephone hứa.

Cô ta có lo lắng gì đâu. Thế giới này là sân chơi của nàng mà! Mọi người yêu mến cô, mà với lại, liệu có chuyện gì không ổn khi cô đi hái hoa ngoài đồng kia chứ?

Đám tiên nữ đang buồn ngủ và ấm áp no đầy sau bữa trưa, thế là họ nằm xuống chợp mắt một tẹo.

Persephone lang thang bên sườn đồi cho đến khi hái được cả bó hoa to từ mấy bụi hồng gần đấy. Chẳng hiểu vì nhẽ gì mà hoa hồng thậm chí còn không có gai. Mùi hương ngây ngây từ chúng làm Persephone chóng mặt. Cô thơ thân ra xa hơn tí nữa và nhìn thấy một cánh đồng toàn hoa violet.

"Ôi xinh quá!"

Cô lang thang qua cánh đồng violet, hái những bông hoa rục rỡ nhất còn hoa hồng thì quăng đi, vì giờ đây chúng trông thật nhạt nhòa khi đặt cạnh hoa kia.

Vâng, bạn thì chắc đã nhìn thấy chuyện này sẽ dẫn đến đâu rồi, nhưng Persephone thì mù tịt. Cô không nhận ra chính Zeus đang khiến cho đồng hoa này mọc lên - khiến từng mảng hoa này đều trông sặc sỡ và ngào ngạt hương thơm hơn những mảng trước đó, dẫn lối Persephone mỗi lúc một xa các bảo mẫu của mình.

Vậy làm sao Zeus , vị thần bầu trời, có thể khiến cho hoa mọc? Chẳng biết. Lời đoán thích hợp nhất: ông ta vẫn còn liên hệ gì đấy với Đất Mẹ Gaea, dù bà na vâ còn đang mê ngủ. Tôi cho là thỉnh thoảng Zeus có thể triệu gọi quyền năng cu bà ta để khiến cho vài điều xảy ra trên trái đất - có thể chẳng phải là tạo sông tạo núi gì đâu. Nhưng còn khiến cho hoa nở ư? Chuyện nhỏ.

Persphone vừa lang thang từ tràng hoa này sang tràng hoa khác, miệng lẩm bẩm, "Ôi, xinh! Ôi, đẹp!" vừa hái nhặt những bông hoa mình ưa thích.

Trước khi kịp nhận ra, thì cô đã cách xa mấy bạn tiên nữ đang ngủ say của mình cả vài dặm. Cô lang thang vào một thung lung hẻo lánh ngập đầy dạ lan hương.

Persephone đang cúi xuống ngắt một bông hoa biếc xanh xinh đẹp thì mặt đất rùng rùng rung chuyển. Một khe nứt mở ra dưới chân cô, rồi bốn chú ngựa ô kéo theo một cỗ xe to tướng phóng thẳng ra dưới ánh mặt trời. Gã đánh xe khoác áo choàng đen phấp phới. Y đeo gang tay sắt, bên hông là thanh kiếm to lớn và trong tay là sợi roi. Gương mặt y được che phủ bằng chiếc mũ bảo hộ bangông tao nhã có khắc những hình ảnh của cái chết và nhục hình.

Sau này nghĩ lại, Hades chắc mắc lừa đội chiếc mũ kinh hoàng đến buổi hẹn hò đầu tiên có phải là vậy hay không, nhưng khi đó thì đã quá muộn.

Persephone thét lên rồi ngã ngồi xuống cỏ.

Lẽ ra cô đã bỏ chạy, nhưng cô choáng váng quá. Cô thậm chí còn không lơ mơ nhận thức được chuyện gì đang xảy ra nữa. Mọi việc xưa nay vẫn xoay quanh cô, làm theo ý cô. Cô không thể nào gặp nguy hiểm. Nhưng cô khá đoán chắc rằng mình đã không ước có một gã ới vẻ ngoài ma quái trong chiến xa đen tuyền to cô xuất hiện dẫm nát dạ lan hương của mình.

Nhưng nói thật là, thỉnh thoảng cô có mơ giữa ban ngày về một chàng trai trẻ trung tuấn tú nào đó bế ồng cô lên khỏi mặt đất. Cô cùng mấy nàng tiên nữ cứ khúc kha khúc khích về điều này luôn.

Nhưng đây không phải là điều mà cô hằng tưởng tượng.

Hades tháo mũ ra. Nước da y thậm chí còn nhợt nhạt hơn nga thường. Tóc tai y sau khi tháo mũ còn trông phát khiếp hơn nữa. Y đang vãi mồ hôi lo lắng và mắt thì chớp lia chớp lịa như bị tứ gè bay vào.

"Ta là Hades," y the thé thốt lên. "Ta yêu nàng."

Persephone lại thét váng, lần này còn lớn hơn.

Chẳng biết phải làm gì khác, Hades chộp lấy cánh tay cô, kéo cô vào cỗ xe, rồi thúc ngựa. Đoàn ngựa xe biến mất vào trong lòng đất. Khe nứt khép lại sau lưng họ.

Người duy nhất tận mắt chứng kiến vụ bắt cóc là một thần Titan tên Helios, ngồi tít trên cỗ xe hút gái, vì anh ta có thể nhìn bao quát mọi vật và trông thấy dường như là một thứ. Nhưng bạn nghĩ anh ta có nhắc điện thoại gọi lên Olympus để trình báo vụ bắt cóc không?

Không hề. Thứ nhất là họ không có điện thoại. Thứ hai là, Helios không muốn dính líu đến mấy tấn tuồng của các thánh các thần. Anh ta biết mình may mắn lắm mới có công ăn việc làm mà không bị quăng vào Tartarus. Với lại bắt cóc không phải là chuyện điên rồ nhất mà anh ta từng chứng kiến khi băng qua bầu trời mỗi ngày. Mấy ông bà thần kia cứ luôn làm trò rồ dại. Trời ạ, biết bao nhiêu là chuyện. Ngày nào đó anh ta phải viết sách mới được.

Thế là Helios tiếp tục đi đường mình.

Về mấy cô tiên nữ có nhiệm vụ trông chừng Persephone, họ ngủ li bì qua khỏi vụ bắt cóc. Kẻ duy nhất nghe thấy Persephone la hét là người mà bạn không ngờ tới nhất.

Trong hang động trên sườn núi gần đấy, một dân Titan tên Hecate đang làm việc của mình. Hecate đam mê phép thuật cùng các ngả đường ban đêm ghê rợn cùng ma quỷ. Cô này kiểu như là fan siêu hâm mộ đầu tiên của lễ Halloween. Thường thì cô ta chỉ rời khỏi hang sau khi trời tối, cho nên hôm ấy cô ta đang ngồi trong hang đọc sách thần chú hay gì đó thì nghe thấy tiếng cô gái hét lên.

Vào ban ngày pháp thuật của Hecate khá yếu. Cô ta có thể nhận thấy là trái đất đã mở ra và ai đó đã bị tóm lên cỗ xe lôi xuống lòng đất, nhưng Hecate không hề biết được ai là kẻ bắt cóc và ai là kẻ bị bắt đi.

Hecate không biết phải làm gì đây. Có phải là cô ta kêu được 911 đâu. Vì không biết rõ ngọn ngành, nên cô quyết định quay trở vào trong hang chờ cho đến khi đêm xuống, khi cô ta có thể gieo những câu thần chú uy lực hơn hy vọng tìm kiếm thêm được thông tin.

Trong khi đấy, đám tiên nữ thức dậy đi tìm Persephone nhưng cô nàng cơ bản là đã biến mất khỏi mặt đất. Họ bắt đầu bồn loạn lên lúc Demeter trở về và thấy cô con gái quý báu của mình mất tiêu. Tôi không rõ Demeter đã làm gì để trừng phạt những tiên nữ kia, nhưng chắc chắn là không nhẹ nhàng gì rồi.

Rồi, Demeter rối tung lên. Bà ta đi loanh quanh gào gọi tên Persephone cho đến khản cả giọng. Bà ta hỏi bất kỳ ai mình gặp được xem họ có trông thấy gì không.

Suốt chín ngày Demeter không tắm rửa hay thay quần áo gì cả. Bà ta không ăn không ngủ. Chẳng làm gì khác ngoài việc đi tìm Persephone. Chắc là bà này đi tìm không đúng hướng, vì đến ngày thứ mười bà ta mới quay ngược lại càn quét khu vực gần hang của Hecate.

Hecate nghe thấy Demeter gọi Persephone. Ngay lập tức vị nữ thần phép thuật hiểu ngay ra. Mỗi đêm, Hecate mãi cố suy nghĩ xem vụ bắt cóc kia là gì, nhưng mấy câu thần chú của cô ta chẳng cho cô ta biết gì cả. Có một thứ phép thuật mạnh nào đó đang hoành hành, che đậy vụ bắt cóc ấy. Hecate đồ rằng có một vị thần hùng mạnh nào đó đứng đằng sau vụ này - hay có lẽ có nhiều hơn một thần nữa ấy chứ. Hecate chạy xuống gặp Demeter. Cô ta kể lại cho nữ thần ngũ cốc về tiếng hét mình nghe thấy, và mình tin là đã có một vị thần ẩn mặt nào đó đã bắt cóc Persephone.

Người mẹ quẫn trí kia nghe thế liền phát cuồng. Bà ta rít lên thật lớn đến nỗi mọi thứ cây cỏ quanh đấy năm dậm đều héo rũ rồi chết đi. Năm trăm dậm cách đấy bốn hướng, từng bấp ngô trên đất liền Hi Lạp đều nổ tung thành bấp rang bơ.

"Ta sẽ tìm ra bà cú kè nào đã bắt cóc con bé!" Demeter than vãn. "Ta sẽ giết hẳn! Rồi giết hẳn lần nữa!"

Đến thời điểm này, đa số mọi người hẳn đã tránh xa nữ thần, nhưng Hecate lại thấy tội cho bà ta.

"Tối nay ta sẽ giúp nữ thần tìm kiếm," Hecate bảo Demeter. "Ta có đuốc này, ới lại mắt ta nhìn vào đêm tối khá tinh."

Họ sục sạo tìm kiếm từ tối mịt đến bình minh nhưng chẳng tìm được gì.

Hecate quay trở vào hang nghỉ ngơi, hứa hẹn sau khi trời tối sẽ ra giúp tiếp, nhun Demeter thì không thể ngừng được.

Bà ta tiếp tục một mình lảo đảo đi tìm cho đến khi trời tối thì đến được một vương quốc tên là Eleusis. Lúc này thì ngay cả một nữ thần bất tử như thế cũng đã thấm mệt. Bà ta quyết định ghé qua thăm thị trấn, có thể là nghỉ chân ít phút rồi trò chuyện qua loa với dân địa phương. Biết đâu h từ trông thấy hay nghe thấy tin gì đấy.

Demeter cải trang thành một người phụ nữ thường dân già nua. Bà ta đi đến lò sưởi trung tâm thị trấn vì đây là nơi mà người lạ thường đi đến khi họ muốn cầu đến sự giúp đỡ của dân địa phương. Một đám đông đã tụ lại trong quảng trường. Một mệnh phụ mặc áo khoác sang trọng, đầu đội vương miện vàng đang diễn thuyết gì đấy. Vốn là nữ thần thông minh, Demeter đoán ra: hẳn bà ta là nữ hoàng.

Hóa ra là nữ hoàng Metaneira đang ở đây cùng gia đình hoàng tộc và lính gác trong nhà của mình, đang dâng đồ tế lễ cho các thánh thần nhân dịp Demophon con trai nh nh cu min chào đời. (Hoặc nữ hoàng đang xin lỗi các thần thứ lỗi vì đã đặt tên con trai mình ngược đến vậy.) Mà thôi, khi Demeter tiến đến, nữ hoàng Metaneira vừa mới cầu khẩn cho Demeter xong. Thậm chí trong tình trạng đầu óc đang tuyệt vọng đến vậy của

Demeter, như thế hẳn là đột ngột lắm, khi nghe ai đó cầu khẩn mình trong khi họ không biết là bà ta đang có mặt trong đám đông.

Nếu là tôi, tôi sẽ đợi cho đến khi nữ hoàng kia nói, "Ôi thưa nữ thần Demeter vĩ đại - "

Thì tôi sẽ hiện ra nổ lùm bùm như pháo hoa lẹt xẹt mà nói, "NGƯỜI GỌI ĐÂY Ừ?"

Quả may sao không ai biến tôi thành thần cả.

Dù sao đi nữa, Demeter cũng nghĩ đây là điềm tốt. Bà chờ cho nữ hoàng ban phước xong cho con trai mình đã, thằng bé rất khát. Khi đám đông tản đi, Demeter len lỏi đi đến chỗ nữ hoàng; nhưng Metaneira đã nhìn thấy bà ta trước.

"Bà lão kia!" Nữ hoàng gọi lớn.

Demeter chớp chớp mắt. Bà nhìn quanh, thắc mắc không biết Metaneira đang gọi ai.Ồi bà ta chợt nhớ ra mình đang cải trang.

"A, phải rồi! Vâng thưa nữ hoàng!" Demeter đáp lại bằng giọng già nua giống nhất có thể.

Nữ hoàng ngấm nghĩa mặt Demeter cùng bộ quần rách rưới. Ngay cả trong lớp ngụy trang, Demeter hẳn trông rất rệu rã. Sau mười ngày, bà ta không còn tỏa ra mùi hoa nhài ngọt ngào như mọi khi nữa.

"Ta không biết bà." Nữ hoàng kết luận. Gia đình nữ hoàng và đám người hầu túm tụm lại quanh.

Demeter bản khoản không biết mình có nên biến thành một con quái vật ngũ cốc cao cả trăm mét để dọa mọi người bỏ đi hết không, nhưng nữ hoàng chỉ mỉm cười. "Chào mừng lão đến Eleusis! Chúng ta luôn chào đón

người lạ, vì không biết được khi nào một trong những người lạ ấy là thần thánh cải trang, đúng không?"

Đám lính canh của nữ hoàng cười khúc khích. Chắc bọn họ đang nghĩ: Đào phải rồi. Mụ già này là nữ thần cơ đấy.

Demeter cúi chào. "Sáng suốt lắm, thưa nữ hoàng. Vô cùng sáng suốt."

"Già có cần nơi nghỉ chân không?" Nữ hoàng hỏi. "Bà có cần thức ăn không? Ta giúp được gì cho già đây?"

Chà, Demeter thầm nghĩ. Nữ hoàng này thực lòng đấy.

Sau sáu ngày lo âu, chạy vòng vòng Hy Lạp tìm kiếm con gái mình, Demeter ngăn cả người ra khi nhận được lòng nhân từ đến vậy. Những con người hèn mọn này âu có phân biệt được nữ thần ới kẻ ăn xin đâu - ấy vậy mà nữ hoàng lại bỏ thời gian ra đối đãi tử tế với bà, thật ra còn tử tế hơn đa số những vị thần đồng đạo của Demeter ấy chứ.

Demeter cảm thấy mệt mỏi và tinh thần cạn kiệt đến nỗi bật khóc thành tiếng. "Con gái ta," bà nức nở. "Con gái già đã bị bắt mất khỏi tay ta."

Nữ hoàng há hốc. "Sao? Thật đáng giận quá!"

Một chàng trai tấn tú từ đám đông bước ra nắm lấy tay Demeter. "Bà lão, tôi là Triptolemus, con trai trưởng của nữ hoàng. Tôi thề sẽ giúp lão tìm thấy con gái bằng mọi cách."

Nữ hoàng Metaneira gật gù tán đồng. "Nhưng hãy lại đây nào, vị khách đáng mến. Già rõ là đ̣ kiệt sức rồi. Nếu bà để cho mệt nhọc và đói ăn giết chết mình thì cũng không giúp được gì cho con gái bà đâu. Hãy ở lại chỗ của ta tối nay nhé. Kể cho bọn ta nghe câu chuyện của già. Hay nghỉ

ngơi ăn uống. Sáng ngày mai, chúng ta sẽ quyết định làm cách nào tốt nhất để giúp bà."

Demeter những muốn chối từ. Bà ta muốn đi tiếp. Vì là thân bất tử, chắc chắn bà ta không chết đâu. Nhưng bà rất mệt. Những con người này lại tốt bụng. Rồi sau mười ngày lang thang ngoài đường, mớ quần áo bẩn thỉu của bà đã bắt đầu sản sinh ra những loại nấm mốc mà ngay cả một nữ thần các loại cây cỏ cũng không nhận ra được là gì.

Demeter cảm tạ nữ hoàng và nhận lời làm khách.

Sau khi tắm tấp nước nóng sảng khoái và thay quần áo mới, Demeter cảm thấy khá hơn. Bà ngồi c gia đình hoàng gia dùng bữa tối và kể cho họ nghe vấn đề của mình, nhưng bà ta cũng giấu đi vài chi tiết, như là mình là nữ thần chẳng hạn. Bà ta giải thích rằng con gái mình đã biến mất sau một ngày đi cho ngoài đồng cỏ với bạn bè. Một người phụ nữ sống gần đấy nghe thấy có tiếng hét, nên chắc chắn là con gái của bà ta bị bắt cóc, nhưng Demeter không hề biết ai đã bắt cóc con gái mình hay giờ cô ấy đang ở đâu.

Gia đình hoàng gia gợi ý vài điều bổ ích: treo giải thưởng, in hình Persephone lên hộp sữa, dán tờ rơi MẤT TÍCH khắp thị trấn. Cuối cùng Triptolemus nảy ra ý tưởng hay ho nhất.

"Tôi sẽ phái kỵ sĩ đi khắp bốn hướng," chàng nói. "Chúng ta sẽ thu thập thông tin và truyền đi tin về vụ bắt cóc. Hãy ở lại chỗ chúng tôi nghỉ ngơi vài ngày, hơi vị thần đáng kính. Tôi biết bà đang lo lắng, nhưng đây là cách nhanh nhất để lục soát nơi miền quê. Khi kỵ sĩ của chúng tôi trở về, ta sẽ biết được nhiều hơn nữa."

Một lần nữa, Demeter lại muốn phản đối. Bà ta đang lo thất ruột gan cho con gái mình, nhưng lại không nghĩ ra được ý tưởng nào tốt hơn, và bà

ta cũng thấy cảm kích tấm thịnh tình của gia đình này nữa. Và lại, bà có thể nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt .

Từ trạng thái hoảng loạn ban đầu sau vụ bắt cóc, tâm trạng của Demeter đã bắt đầu chuyển hướng sang dứt khoát lạnh lùng. Trong thâm tâm, bà biết Persephone vẫn đâu đó ngoài kia - bị bắt đi, nhưng không bị phương hại. Bản năng người mẹ mách bảo bà như thế. Khon cần biết phải mất bao lâu, Demeter sẽ tìm ra con mình. Và khi tóm được kẻ bắt cóc rồ thì... , cuộc báo thù của bà sẽ phải rất kinh hoàng. Bà sẽ bôi phân bón khắp người hăn, khấn cho lúa mạch mọc khắp lỗ chân long của hăn, và sẽ cười phá lên vào những tiếng thét kinh hoàng của hăn khi hăn biết thành lọ trồng cỏ chia lớn nhất thế giới.

Demeter mỉm cười với hoàng tử Triptolemus. "Xin đa tạ lòng tốt của người. Già xin nhận lời mời."

"Tuyệt cú mèo!"

"Goo," bé sơ sinh Demophon kêu lên, líu lo vui vẻ trong vòng tay nữ hoàng.

Demeter ngây nhìn đứa trẻ. Tim bà tràn ngập ấm áp và niềm thương nhớ. Tưởng chừng một thế kỷ trước thôi Persephone còn nhỏ xíu tẻ này!

"Cho phép già hậu tạ lòng tốt của người," Demeter nói với nữ hoàng. "Già là vú em thạo nghề, và hiểu mới làm mẹ sẽ vất vả như thế nào. Người có thể cần ngủ chút ít! Xin cho già chăm sóc bé tối nay. Già hứa sẽ giữ bé an toàn . Già sẽ dùng những loại bùa đặc biệt giúp bé chống lại tà ma để bé lớn lên th một người hùng khôi ngô, dũng mãnh!"

Tôi chưa từng làm mẹ, nhưng tôi nghĩ nếu có bà lão nào đó ngoài đường đề nghị để cho bà ta coi ngó em bé vào ban đêm thì tôi sẽ nghi lắm. Nhưng như các bạn có thể thấy đấy, nữ hoàng Metaneira là người cả tin,

nhân từ. Nữ hoàng thấy thương cho bà lão vừa lạc mất con gái này. Và lại, đúng là từ khi bé chào đời thì Metaneira chẳng được ngủ nghỉ gì nhiều cả.

"Ta rất hân hạnh." Nữ hoàng vừa nói vừa trao Demophoon cho Demeter.

Đêm ấy, nữ thần ngồi bên lò sưởi đung đưa ru bé. Bà hát cho bé nghe những bài hát ru trên đỉnh Olympus, như là "Thần Rừng Tí Teo" hay "Em Là Cyclope Bé Bóng", bà ta cho Demophoon uống rượy tiên, thứ rượy của các thần, pha vào bình sữa bú thường ngày của bé. Bà ta thì thầm những lời chúc phúc đầy quyền năng để giữ cho bé an toàn.

Ta sẽ biến con thành bất tử, bé ngoan. Demeter thầm nghĩ. Đây là điều nhỏ nhoi nhất ta có thể làm cho người mẹ nhân từ của con. Ta sẽ biến con thành dũng mãnh đến mức không kẻ nào bắt cóc được con như kiểu con ta bị bắt đi.

Khi đưa bé thiếp đi, Demeter đặt thẳng bé vào lò sưởi rừng rực lửa.

Các bạn đang nghĩ: A, bà ta định nướng thành nhỏ à?

Không, chẳng có gì đâu. Đứa bé vẫn ổn.

Phép thuật của Demeter bảo vệ cho nó, nên ngọn lửa chỉ toả ra ấm áp dễ chịu. Trong khi Demophoon ngủ, ngọn lửa bắt đầu thiêu rụi phần khả tử trong thẳng bé, bắt đầu công đoạn biến đứa bé thành thần.

Sáng hôm sau, nữ hoàng Metaneira không thể tin được con trai mình đã lớn nhanh đến thế nào. Đứa bé như thêm được vài ký chỉ qua một đêm. Hai mắt bé sáng ngời hơn còn nắm tay thì chặt hơn.

"Già cho nó ăn gì thế?" Nữ hoàng kinh ngạc hỏi.

Demeter cười khúc khích, "Ôi, không có gì đặc biệt cả, nhưng già đã hứa sẽ chăm sóc cho bé mà. Chẳng bé sẽ lớn thành một thanh niên ưu tú!"

Đến điểm tâm, Triptolemus thông báo rằng các kỵ sĩ của mình đã lên đường. Chàng áng chừng sẽ có tin trong một hai ngày tới. Demeter lo lắng lắm. Bà ta nửa muốn tiếp tục tự mình đi tìm, nhưng bà đồng ý chờ các kỵ sĩ quay về đã.

Đêm ấy, Demeter lại lãnh trách nhiệm chăn cho bé Demophoon. Bà ta cho bé ăn thêm thức ăn thần thành rồi cho nó ngủ trong ngọn lửa. Đến sáng, bà ra hài lòng khi thấy thằng bé đang biến thành bất tử không chút rắc rối.

"Một đêm nữa thôi chắc là xong," bà nghĩ.

Khi trả đứa bé lại cho nữ hoàng vào buổi điểm tâm, Metaneira không hào hứng gì cho lắm. Đứa bé bỗng chốc lại trông như đứa bé bốn tháng tuổi chứ không phải trẻ sơ sinh. Nữ hoàng thắc mắc Demeter đang dùng thứ pháp thuật gì đây, mà pháp thuật ấy có được chứng nhận an toàn cho trẻ em chưa nữa. Biết đâu bà lão kia cho thứ thuốc hoocmôn tăng trưởng nào đấy vào sữa cho Demophoon thì sao. Chỉ vài ngày nữa thôi thì thằng bé sẽ có bụng sáu múi với nách đầy lông mất.

Thế nhưng, nữ hoàng lịch sự quá không thể quát tháo khách hay buông lời cáo buộc mà không có bằng chứng được. Nữ hoàng im lặng nghi ngờ thôi. Bà ta thầm mong các kỵ sĩ sẽ quay về ngày hôm nay, để bà lão có thể lên đường.

Không may thay, các kỵ sĩ không quay về.

"Tôi chắc họ sẽ quay về sáng mai thôi," Triptolemus hứa. "Đến lúc ấy chúng ta sẽ có thêm tin tức."

Demeter đồng ý ở lại thêm một đêm nữa. Lần này, khi bữa tối đã xong, bà nhận lấy đứa bé từ tay nữ hoàng mà chẳng cần hỏi xin phép, cứ nghĩ rằng làm thế cũng không sao. Tim Metaneira nện thành thịch trong lòng ngực. Nữ hoàng nhìn Demeter mang Demophoon trở vào phòng ngủ dành cho khách, rồi nữ hoàng cố thuyết phục rằng mọi chuyện sẽ ổn. Bà lão kia vô hại. Bà ta sẽ không biến đứa con mới sinh thành thứ quái vật đầy steroid chỉ qua một đêm đâu.

Nhưng nữ hoàng không thể ngủ.

Bà lo lắng mình sẽ lỡ mất nguyên một thời niên thiếu của con trai. Bà sẽ thức dậy sáng hôm sau để thấy một đứa bé ba tuổi to thù lù mặt đầy râu chạy lại mình, ồn ã kêu la, "Chào mẹ! Có gì không ạ?"

Rốt cuộc Metaneira chịu không nổi. Bà ta lên xuống sảnh đi sang phòng của Demeter để kiểm tra thằng bé.

Cửa phòng ngủ chỉ mở hé hé. Ánh lửa soi rọi qua khung cửa Metaneira nghe thấy bà lão đang hát ru trong phòng, nhưng em é thì không gây động tĩnh gì. Hy vọng là ổn. Bé đang ngủ yên lành. Nhưng nhớ nó đang gặp nguy hiểm thì sao?

Không gõ cửa phòng, nữ hoàng đẩy cửa... rồi thét toáng lên. Bà lão đang bình thản ngồi trên ghế đu, đang nhìn em bé Demophoon cháy trong lửa!

Metaneira lao đến lò sưởi. Nữ hoàng giăng em bé ra khỏi lửa, không để ý xem làm thế khiến hai tay, hai cẳng tay mình bỏng đến mức nào. Đứa bé bắt đầu rên rỉ, bực dọc vì bị đánh thức khỏi giấc ngủ ấm áp ngon lành.

Metaneira chuyển sang Demeter, sẵn sàng cào nát mặt bà này, nhưng mà bà lão lại là người quát lên trước.

"Người nghĩ gì thế hử?" Demeter la lớn, đứng dậy khỏi ghế, hai tay nắm chặt. "Sao người lại làm thế? Người đã phá hỏng mọi chuyện mất rồi!"

Metaneira ngó ra á khẩu. Trong khi đấy, hòng tử Triptolemus và nhiều lính gác cũng đã lao vào phòng điều tra xem tiếng thét.

"Chuyện gì thế?" Triptolemus hỏi.

"Bắt lấy mụ kia!" Metaneira rít lên, ôm chặt đứa bé vào vòng tay phòng rộp. "Mụ định giết Demophoon đấy! Thằng bé đang cháy trong lò sưởi!"

Đám lính canh nhào đến, nhưng Triptolemus quát lên, "Khoan!"

Triptolemus cau mày nhìn mẹ, rồi nhìn sang bà lão. Chàng khá thông minh nhận ra có chuyện gì đấy không ổn ở đây. Đứa bé đang khóc, nhưng ngoài ra thì hình như trông nó không sao. Trông không có vẻ bị phỏng gì. Chăn cũng không bị cháy xém. Bà lão trông bức bối hơn là vẻ tội lỗi hay sợ hãi gì.

"Chuyện này nghĩa là sao?" Chàng hỏi vị khách.

"Nghĩa là," Demeter càu nhàu, "mẹ cậu vừa mới phá hỏng một thứ của thằng bé."

Bà lão bắt đầu tỏa sáng. Vẻ cải trang cháy rụi đi và bà đứng trước mặt mọi người là một nữ thần tóc vàng óng, áo xống lóng lánh ánh xanh lục, lưỡi hái lóe lên bên hông.

Đám lính canh đánh rơi vũ khí rồi lùi lại. Có lẽ họ từng nghe đến câu chuyện của Eric.

Nữ hoàng há hốc. Là một người sùng đạo, bà ta có thể nhận diện được các thần của mình. "Demeter!"

"Phải," nữ thần đáp. "Ta đang cố ban ân cho người đây, cô ngu ngốc kia. Thêm vài tiếng trong lửa thôi, rồi thằng bé cìn nười sẽ trở thành bất tử! Nó sẽ lớn lên thành một vị thần trẻ tuổi tài ba mang vinh quang đến cho người. Giờ thì người đã há hũy phép thuật. Thằng bé đơn giản chỉ là con người - một anh hùng vĩ đại, đúng đấy, cao lớn khỏe mạnh, nhưng mang số phận khả tử bình thường. Nó chỉ là Demophoon, grong khi đã có thể là Phoon Đủ Kiểu! Phoon Đại Đế!"

Metaneira hớp hớp không khí. Nữ hoàng không rõ liệu mình có nên xin lỗi, hay là cảm ơn nữ thần, hay là sao. Bà nhẹ cả người khi lấy lại đứa con mình một cách an toàn, chẳng phỏng mà cũng chẳng có nách đầy lông, nên bà chẳng quan tâm liệu von mình có thành thần hay không. Lâm anh hùng vĩ đại với bà nghe đã kêu lắm rồi. Tuy nhiên nữ hoàng nghĩ mình không nên nói ra với nữ thần.

"Tôi - lẽ ra phải tin tưởng bà," Metaneira lầm bầm. "Xin làm ơn, hời nữ thần Demeter vĩ đại, xin trừng phạt ta vì đã không đủ lòng tin, nhưng đừng làm hại đến gia đình ta."

Demeter hấy tay bỏ qua. "Đừng ngốc thế chứ. Ta sẽ không trừng phạt người đâu. Ta chỉ bực mình thôi. Nười đã dốc lòng trong cuộc tìm kiếm của ta và - "

"Ô!" Triptolemus giơ tay lên như đang có câu hỏi khẩn thiết lắm.

"Gì thế?" Demeter hỏi.

"Chuyện ấy nhắc tôi nhớ ra," Triptolemus nói. "Một trong mấy kỵ sĩ của tôi mới quay về mang theo tin tức."

"Về con gái ra ư?" Demeter quên hẳn sự bực bội mà tóm lấy cai hoàng tử. "Người tìm ra con bé rồi à?"

Triptolemus không quen bị một nữ thần bắt tử túm cai mà lắc, nhưng anh ta vẫn có giữ bình tĩnh. "Ồ, không hẳn thế ạ, thưa nữ thần. Tuy nhiên, tay kỹ sĩ bảo anh ta có gặp một người từng gặp một người từng gặp một anh chàng trong quán rượu phía viễn đông. Anh chàng này xưng mình là thần Totan mặt trời, Helios. Hình như anh ra có gây ấn tượng với đám phụ nữ bằng mấy câu chuyện của mình."

Demeter nheo nheo mắt. "Tán tỉnh mấy cô không quen trong quán rượu à? Nghe giống Helios đấy. À, thực ra nghe giống như đa số các nam thần. Hẳn nói gì?"

"Hình như anh ta đang kể chuyện về Persephone con gái người. Anh ta bảo mình trông thấy vụ bắt cóc và biết ai đã ra tay. Nhưng, e hèm, anh ra không gọi tên kẻ có tội ra."

"Dĩ nhiên rồi!" Demeter hào hứng đến mức cò bắt đầu nảy mầm chòi ra khỏi áo của Triptolemus. "Ôi, xin lỗi nhé... nhưng tin này tuyệt quá! Lẽ ra ta oải nghĩ đến việc đến thăm Helios sớm hơn mới phải. Hẳn ta nhìn thấy mọi chuyện mà!"

Nữ thần hôn lên má Triptolemus. "Cảm ơn, chàng trai đáng mến. Ta sẽ không quên sự giúp đỡ của người đâu. Aau khi đòi lại được con gái, ta sẽ ban thưởng hậu hĩ cho người."

Triptolemus có mỉm cười nhưng không được. Anh ta đang lo Demeter sẽ bắt mình ngủ trong lò sưởi đang cháy mất. "Không sao đâu. Thật đấy."

"Không, ta năn nỉ mà. Nhưng giờ ta phải bay đi đã!"

Demeter biến thành chú chim cu gáy, là một trong những con chim thiêng của mình, rồi bay ra ngoài cửa sổ, bỏ lại sau lưng gia đình hoàng tộc xứ Eleusis dăng rất hoang mang.

Helios biết mình gặp rắc rối đây ngay khi Demeter xông vào ngự điện của mình. Vị thần Titan mặt trời luôn thích nghỉ ngơi thoải mái mấy tiếng cuối buổi đêm, trước khi anh ta phải thẳng yên cho mấy chú ngựa biết phun lửa của mình rồi đi làm việc.

Anh ta đang hồi tưởng, nghĩ lại bao chuyện điên rồ mà mình đã chứng kiến trong lượt cưỡi xe đi ngày hôm trước. Anh này thiệt tình phải viết sách thôi. Thế rồi đột nhiên, hai cánh cửa đồng nơi khán phòng của anh ta bật mở, rồi Demeter trên chiếc xa rồng kéo lao thẳng đến mấy bậc tam cấp dẫn lên ngai anh ta. Mấy gon rồng gầm ghè nhe răng, nhều giải lên đôi giày bằng vàng của Helios.

"Ồ, chào?" Anh ta lo lắng nói.

"Con gái ta đâu?" Giọng Demeter nghe bình tĩnh nhưng nghiêm trọng chết người.

Helios cau mày. Anh ta không muốn dính líu đến những vụ bất đồng ý kiến của các thần. Họ đâu có trả công đủ cho anh ta cho chuyện này đâu. Nhưng Helios quyết định ngay lúc này đây không phải lúc giấu nhẹm thông tin.

"Hades đã bắt cô ấy," anh ta đáp. Rồi kể hết mọi chuyện mình thấy.

Demeter nén tiếng hét xuống. Bà ta không muốn tạo thêm một trận đại nạn bấp rang bơ nào nữa. Nhưng mà Hades ư? Trong tất cả các nam thần kinh dị đáng tởm có thể có khả năng bắt đi đứa con gái quý giá của bà, thì Hades là tên kinh dị đáng tởm nhất.

"Và tại sao người không nói chuyện này cho ta sớm hơn?" Giọng Demeter bén ngọt như lưỡi hái của mình.

"À, ừm - "

"Thôi khỏi lo!" Demeter quát. "Ta sẽ xử người sau. Khi Zeus nghe được rằng Hades đã tổn hại đến con gái chúng ta như thế nào, ông ấy sẽ rất phần nộ cho xem!"

Bà ra phóng xe ra khỏi cung điện mặt trời mà thẳng tiến đến ngọn Olympus.

Như các bạn có thể đoán đấy, cuộc nói chuyện giữ bà ta và Zeus không diễn ra giống như bà đã hoạch định. Demeter phăm phăm tiến vào ngự điện mà quát lên, "Zeus! Ông sẽ không tin chuyện gì đã xảy ra đâu nhé."

Bà kể hết chuyện ra và yêu cầu Zeus phải làm gì đấy.

Lạ thay, Zeus dường như chẳng phần nộ gì. Ông ta không nhìn thẳng vào mắt Demeter. Ông ta mãi bứt bứt chuôi thanh cột sét. Mồ hôi nhỏ giọt xuống hái bên mặt ông.

Một cảm giác lạnh lẽo tràn lên trong Demeter - như một nội tức giận sâu xa hơn tất cả những gì trước đây bà ta từng cảm nhận.

"Zeus, ông đã làm gì thế?"

"À..." Zeus rụt rè nhún vai. "Chắc là Hades có nói rằng anh ấy muốn cưới Persephone ấy mà."

Mấy móng tay của Demeter bầu vòng lòng bàn tay bà rỉ ra ichor vàng óng. "Rồi sao?"

"Rồi đấy là một cặp đôi hoàn hảo! Hades hùng mạnh này. Anh ấy đẹp trai... hay là, ừm, à, anh ấy hùng mạnh."

"Ta muôn đòi lại con gái," Demeter nói. "NGAY."

Zeus cựa quậy trên ngai vàng. "Cứng à, như thế này - "

"Đừng có gọi ta là cưng."

"Ta không thể nuốt lời. Mọi việc đã xong. Con bé đã ở dưới âm phủ. Họ đã cưới nhau. Hết chuyện."

"Không," Demeter nói. "Không hết chuyện đâu. Cho đến khi nào ta lấy được con gái, thì không có gì mọc lên trên trái đất nữa. Mùa màng sẽ chết. Người ta sẽ đói. Mỗi một sinh linh sẽ phải hứng chịu chung nỗi đau của ta cho đến khi người làm chuyện đứng đắn mà mang Persephone trở về!"

Demeter ùng ùng bỏ ra khỏi phòng. (Ùng ùng nỗi sấm thường là việc của Zeus, nhưng bà ta đang điên hơn cả điên.) Bà quay trở lại Eleusis, vương quốc duy nhất nơi đã giúp đỡ mình. Bà cho phép mùa màng nơi đây tiếp tục mọc, nhưng trên mọi phần còn lại của trái đất, mọi thứ đều héo rũ rồi chết đi đúng như lời Demeter từng đe dọa.

Zeus tự nhủ, Cô ta chỉ làm mình làm mẩy chút thôi mà. Chờ vài ngày rồi cô ta cũng nguôi thôi.

Vài tuần trôi qua. Rồi vài tháng. Con người chết đói đến vài ngàn. Và khi con người đói ăn, họ không thể cúng tế cho thần thánh. Không thể xây thêm đền thờ mới. Họ chỉ có thể khóc gào trong đau khổ, cầu khẩn thần linh 24/7, Xin cứu giúp chúng tôi! Chúng tôi đang chết đói! Việc này khiến Zeus nhức đầu vô cùng.

Thêm nữa, các thần buộc chỉ còn tiên tử và phấn hoa, mấy thứ này nhanh ôi lắm. Không có ngũ cốc, họ không thể có được bánh mì hay máy thứ brownie mới ra lò ngon lành mà thành thạo Hera làm cho.

Cuối cùng Zeus cũng mũi lòng. Ông ta cho gọi kẻ truyền tin chủ đạo của mình, một vị thần tên Hermes, rồi bảo, "Ê Hermes, đi xuống âm phủ nhé. Bảo Hades rằng anh ấy phải đưa Persephone quay trở lại bằng không chúng ta sẽ chẳng có chút yên bình - hay brownie nào đâu."

"Em đi ngay đây sắp." Hermes phóng thẳng xuống âm phủ.

Trong khi đấy, suốt thời gian rồi Persephone ở trong phủ của Hades? Và cô ta phải học lấy theo cách không dễ chịu gì rằng thế giới không phải xoay vần quanh mình.

Dù có dậm chân biết bao nhiêu lần, có nín thở, hay hét gọi tên mẹ, thì cô ta vẫn không có được thứ mình muốn.

Cô ta làm mình làm mẩy đành đạch mẩy bận. Cô xé toạc giường chiếu (khiến cho ngủ nghê còn khó chịu hơn); cô đá chân vào tường (làm đau chân); và rồi khi gian nhân ma quái của Hades mang thức ăn đến, cô ta lại đập nát nát đĩa không chịu ăn gì, dù là đang đói.

Cái việc "Không ăn" ấy mới là quan trọng. Các bạn biết đấy, ở thời Hy Lạp, việc ăn uống trong nhà người khác giống như là ký kết hợp đồng vậy. Làm thế có nghĩa là bạn đã chấp nhận vị thế làm khách của mình. Như là ta phải đối xử lễ độ với bạn, nhưng bạn cũng phải cư xử cho phải phép. Cơ bản là, bạn và chủ nhà đang thân hữu với nhau.

Persephone không muốn ký cái hợp đồng ấy. Không một chút nào.

Trong vài ngày đầu tiên, cô không chịu rời khỏi phòng. Hades không muốn ép buộc cô, nhưng y cũng cố trò chuyện với cô một vài lần.

"Này," y bảo, "cha nàn đồng ý đám cưới này rồi. Ta xin lỗi về vụ bắt cóc - mà này đây là ý tưởng của ông ấy đấy nhé - nhưng nói thật là, ta yêu nàng. Nàng thật tuyệt vời và xinh đẹp và ta hứa - "

"Cút đi!" Cô vớ được thứ gì là ném ngay - hóa ra vớ phải cái gối. Chiếc gối bay đến ngực Hades rồi nảy ra.

Hades trông buồn thiu để cô lại một mình.

Chừng đến ngày thứ tư, Persephone phát chán nên rời khỏi phòng. Không ai ngăn cô lại. Cô nhanh chóng nhận ra lý do. Bên ngoài cung điện của nhà vua, chẳng có nơi nào khác đi cả. Cô đang mắc kẹt dưới âm phủ, nơi bốn phương tám hướng đều chẳng có gì máy cánh đồng xám xịt âm u đầy người chết, bên trên chẳng có bầu trời ngoài một đám mù sương tối đen.

Ngay cả nếu cô có bỏ chạy khỏi cung điện, cô cũng không muốn đi qua những cánh đồng đầy rẫy linh hồn người chết kia, và cô cũng chẳng biết cách quay trở lại dương thế.

Điều đáng ghét nhất là gì? Là Hades không chịu nổi giận với cô, dù có đập bể bao nhiêu là đĩa hay xé nát bao nhiêu tấm trải giường đi nữa, hay dù cô gọi y bằng bao nhiêu cái tên khó nghe đến cỡ nào - mặc dù nói thật là cô không biết nhiều từ thóa mạ cho lắm. Trước nay cô đã sống một cuộc đời hạnh phúc được chở che, trong khi gọi Hades bằng cái tên Thăng Đầu Đất dường như không đủ đô cho lắm.

Hades nhận lấy lời sỉ nhục của cô rồi bảo với cô nàng rằng y xin lỗi vì làm cô giận.

"Ta yêu nàng mà," y hứa. "Nàng là điều rạng ngời nhất trên toàn âm phủ này. Có nàng ở đây, ta sẽ không bao giờ nhớ ánh nắng mặt trời nữa. Cho đến bây giờ nàng còn ấm áp hơn cả mặt trời."

"Mi là tên đầu đất!" Persephone hét lên.

Sau khi y bỏ đi, cô nhận ra tay này cũng khá dịu dàng đáng yêu đấy chứ - nhưng dĩ nhiên là theo một cách ghê ghê đáng thương kia.

Ngày qua ngày, Persephone lang thang qua cung điện chừng nào, thì cô càng thích thú chừng ấy. Tòa nhà to vĩ đại. Hades có những căn phòng làm toàn vàng và bạc. Hằng ngày, gia nhân của y bày ra những vòng hoa làm từ đá quý: một tá hoa hồng bằng hồng ngọc trên cành kim cương, hoa

hướng dương bằng vàng và bạch kim với lá ngọc lục bảo. Ngay cả trên đỉnh Olympus, Persephone cũng chưa khi nào trông thấy những cửa ổng ánh như thế.

Persephone dần dà nhận thấy dù Hades kinh khủng và ghê rợn là thế, y cũng có cả quyền năng ghê gớm nữa. Y cai quản hàng ngàn linh hồn. Y lệnh cho những quái vật và sinh vật kinh dị của bóng tối. Y tiếp cận đến toàn của cải bên dưới lòng đất, biến y thành vị thần giàu có nhất trên thế giới này. Dù Persephone có phá hủy thứ gì, y vẫn có thể ngay lập tức thay thế vào thứ thậm chí còn tốt đẹp hơn.

Dù vậy, cô vẫn ghét nơi này. Đương nhiên rồi! Cô nhớ mặt trời cùng các đồng cỏ và hoa tươi. Thế giới âm phủ lạnh lẽo ẩm ướt quá đỗi làm cô chẳng khi nào thấy ấm. Về ảm đạm muôn đời khiến cô mắc chứng rối loạn do ảnh hưởng thời tiết trầm trọng.

Thế rồi một ngày cô đi qua ngục điện của Hades. Y đang ngồi nơi đầu kia phòng, trên chiếc ngai được chạm khắc từ hàng ngàn bộ xương, đang trò chuyện với một hồn ma ổng ánh. Persephone đoán đấy là một linh hồn từ thế giới con người xuống đây, vì có vẻ như nó đang nói cho Hades biết những tin tức mới nhất.

"Cảm ơn," Hades bảo với linh hồn. "Nhưng ta sẽ không bao giờ đầu hàng! Ta không quan tâm có bao nhiêu người phạm chết cả!"

Persephone đi thẳng đến bộ ngai. "Người đang nói gì thế, hỏi con người kinh khủng kia? Người đang giết ai nữa đây?"

Hades sững sờ. Y vẫy tay và hồn ma biến mất.

"Ta - ta không muốn náo cho bà biết," Hades đáp. "Biết rồi sẽ làm nàng đau đớn thôi."

Nghe thế càng làm cô muốn biết thêm. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Hades hít một hơi sâu. "Mẹ nàng đang tức giận. Giờ thì bà ta đã biết rằng ta bắt nàng về làm vợ ta."

"Ha!" Tim ersephone lồng lên. "Ô, người gặp rắc rối to rồi. Ngay lúc này mẹ ta đang xuống đây cùng một đội quân những tiên nữ giận dữ cùng các linh hồn ngũ cốc, đúng không?"

"Không," Hades đáp.

Persehone chớp chớp mắt. "Không à?"

"Bà ta sẽ không bao giờ đặt chân đến âm phủ đâu," Hades bảo. "Bà ta ghét nơi này mà. Bà ta ghét ta."

"Dĩ nhiên rồi!" Persephone bảo, dù có hơi thất vọng. Lâu nay cô cứ mong là mẹ sẽ đến cứu mình. Tất nhiên Demeter sẽ đích thân cứu cô, dù mẹ có ghét âm phủ hay không. "Nhưng... ta không hiểu. Người nói về những con người đang chết là sao?"

Hades nhăn mặt. "Mẹ nàng đang cố buộc Zeus phải đem nàng trở về. Demeter đang khiến cả thế giới đói kém, để hàng ngàn con người phải chết cho đến khi nàng được trở về cho bà ấy."

Persephone sém chút ngã ngửa. Mẹ cô đang làm gì thế?

Demeter lúc nào cũng hiền hậu nhân từ. Persephone không thể tưởng tượng cảnh mẹ mình để cho một cây bắp chết đi, chứ đừng nói gì đến hàng ngàn con người. Nhưng có điều gì đấy mách bảo cô rằng Hades không phải đang nói dối.

Mắt Persephone cay xè. Cô không rõ là mình đang buồn hay giận hay chỉ là ốm ói. Hàng ngàn con người đang chết vì cô ư?

"Người phải trả ta về," Persephone bảo. "Ngay lập tức."

Hades nghiêng rãnh. Lần đầu tiên trong đời y trông không ủ ê yếu đuối. Y nhìn thẳng mắt cô. Mắt y lóe lên ngọn lửa đỏ tía.

"Giờ nàng là cuộc sống của ta," Hades nói. "Với ta nàng quý giá hơn tất cả châu báu dưới lòng đất này. Ta rất tiếc vì nàng không yêu ta, nhưng ta sẽ là một người chồng tốt với nàng. Ta sẽ làm mọi chuyện có thể để khiến nàng hạnh phúc. Ta sẽ không trao trả nàng. Nếu bắt buộc, ta sẽ phản công lại trò tấn công của Demeter. Ta thà sẽ mở cổng âm phủ để cho người chết tràn ngược lên trên thế giới thay vì phải phóng thích cho nàng!"

Persephone nghe thấy thông tin này rồi thì chẳng biết phải làm gì. Trái tim cô như thể bị nén lại thành một viên ngọc bé tí, vừa cứng chắc vừa rạng ngời như kim cương.

Cô quay người bỏ đi. Cô chạy xuống một hành lang mình chưa từng tìm hiểu qua, mở một cánh cửa, rồi bước chân vào một... khu vườn.

Cô thở không được. Đây là nơi khó tin nhất mà cô từng thấy. Ánh sáng ấm áp ma mị dập dờn bên trên - có lẽ là linh hồn của người chết đầy ánh nắng đặc biệt nào đấy? Cô không rõ, nhưng khu vườn vừa ấm áp vừa sáng ngời hơn bất cứ nơi nào khác dưới âm phủ. Những loài hoa tròn lòng đất xinh đẹp tỏa sáng trong bóng tối. Những vườn cây với cạy cối tia xén cẩn thận trĩu nặng hoa bung nở cùng quả sáng lòa.

Lối đi trong vườn nạm đầy hồng ngọc và đá topaz. Những cây phong màu trắng vươn thẳng lên không trung như những hồn ma đông lạnh. Một dòng suối len qua giữa khu rừng. Trên chiếc bàn gần đấy là chiếc khay bạc đựng một vò rượu tiên ướp lạnh, cùng các loại bánh quy và hoa quả mà Persephone ưa thích.

Cô không thể hiểu mình đang nhìn thấy gì. Mọi thứ cây cỏ hoa hòe mà cô yêu thích trên dương gian đều có trong khu vườn này, bằng cách nào đó đang nở rộ sinh sôi trong bóng tối.

"Cái gì?" Cô không thể nói thành câu. "Làm sao - "

"Nàng thích chứ?" Hades lên tiếng ngay sau lưng cô. Y đã đi theo cô ra ngoài, và lần đầu tiên giọng nói của y không làm cô dúm hết cả người.

Cô quay lại thấy xiu xiu nụ cười trên mặt y. Y trông không đến nỗi kinh lắm khi mỉm cười.

"Người - người làm uyện này vì ta ư?"

Y nhún vai. "Ta xin lỗi vì không chuẩn bị sẵn sàng sớm hơn. Ta tập trung mọi thợ làm vườn khéo nhất âm phủ. Askalaphos! Người đâu?"

Một thanh niên mảnh khảnh từ mấy bụi cây tiến ra. Tay anh ta cầm kéo làm vườn. Rõ ràng anh này là một trong mấy người chết, căn cứ vào làn da mỏng ran cùng sắc vàng vàng trong mắt, nhưng anh ta cũng cố cười được. Không hiểu sao anh ta trông cảnh giác hơn những xác chết mà Persephone từng gặp.

"Tôi đang tía mấy cành hồng, thưa ngài," Askalaphos nói. "Thưa tiểu thư, rất hân hạnh được gặp tiểu thư."

Persephone biết mình nên nói gì đó, như là "Chào", nhưng cô đang sững cả người.

Ngay lúc ấy một con quỷ dơi đầu thú có cánh bay vào vườn. Nó thì thầm gì đấy vào tai Hades, mặt vị thần bỗng đánh lại. "Có khách viếng," y bảo. "Thứ lỗi cho ta nhé."

Khi y đi rồi, Askalaphos khoát tay về chiếc bàn ngoài hiên. "Thưa tiểu thư, cô có muốn dùng chút gì không?"

"Không," Persephone máy móc đáp. Dù mọi chuyện có thế nào, cô biết mình không được chấp nhận lòng hiếu khách của vị thần đã bắt có

mình.

"Được thôi," tay làm vườn đáp. "Nhưng tôi vườn hái mấy trái lựu chín mọng này. Ngon cực đấy."

Anh ta lôi một quả từ quần yếm ra đặt lên bàn, rồi dùng dao cắt làm ba phần. Hàng trăm hạt lựu đỏ mọng ánh lên trong ruột.

Cá nhân tôi thì tôi không hâm mộ lựu cho lắm, nhưng Persephone thì thích chúng vô cùng. Chúng gợi cho cô nhớ đến những khoảnh khắc vui vẻ nhất của mình trên mặt đất, nhảy múa vui đùa với mấy cô bạn tiên nữ của mình.

Cô nhìn vào quả lựu ngon lành, dạ dà cô còn cào phản đối. Cô đã không ăn mấy này nay rồi. Cô ta là thần đất, nên không thể chết được; nhưng cô cảm thấy như mình đang chết đói.

Cắn một chút cũng không sao nhỉ, cô tự nhủ.

Persephone ngồi xuống, đặt một hạt lựu vào miệng, không thể tin được nó ngon đến thế. Trước khi kịp ý thức ra thì Persephone đã ăn hết phần ba trái lựu. Chắc hẳn cô đã ăn thêm rồi nếu Hades không quay lại với vị khách của mình - thần Hermes.

"Tình yêu của ta ơi!" Hades gọi lớn, giọng nghe như vừa khóc xong.

Persephone đứng phắt dậy. Cô giấu mấy ngón tay tím tím dính dính ra sau lưng và hy vọng không có nước quả lựu chảy xuống cằm mình. "Mmm - hmm?" Cô lúng búng đảo mấy hạt lựu đang ăn dở quanh miệng.

"Đây là Hermes." Guong mặt Hades trông tan nát tuyệt vọng. "Anh ta - anh ta đến để mang nàng về."

Persephone nuốt khan. "Nhưng... người nói - "

"Zeus ra lệnh đấy." Hades nghe buồn rầu đến mức Persephone quên mất đây là tin tốt lành. "Vì nàng, ta sẵn sàng chiến đấu chống lại bất cứ vị thần nào, nhưng ngay cả ta cũng không thể chống lại toàn bộ hội đồng Olympian. Ta... ta buộc phải từ bỏ nàng."

Lẽ ra Persephone phải thét lên sung sướng. Đây là điều cô muốn cơ mà! Vậy tại sao cô lại cảm thấy thật buồn? Cô không chịu được vẻ tuyệt vọng trên mặt Hades. Y đã làm cả khu vườn này cho cô. Y đã đối xử với cô rất tốt... ít nhất là sau khi vụ bắt cóc khởi đầu, mà đây là ý của Zeus kia. Hades còn sẵn sàng mở cổng cho người chết chỉ vì cô thôi.

Hermes dường như chẳng bận tâm điều gì trong đấy. "Vậy hay quá!" Anh ta cười toe với Persephone. "Sẵn sàng lên đường chưa? Ta chỉ cần phải hỏi vài câu thường lệ thôi - cô biết đấy, thủ tục hải quan trước khi qua cửa khẩu ấy mà. Cô có tiếp xúc với bất cứ động vật sống nào không?"

Persephone cau mày. "Không."

"Cô từng tham qua nông trại nào không?" Hermes hỏi. "Cô có đang mang theo trên mình mười ngàn drachma ngoại tệ không?"

"Ừm... không."

"Câu hỏi cuối," Hermes nói. "Cô có ăn món gì dưới âm phủ này không?" Anh ta chùi ta ra vẻ có lỗi. "Tôi biết câu hỏi này ngu ngốc thật. Ý tôi là, rõ ràng cô thông minh lắm không làm vậy đâu. Nếu cô đã ăn thức ăn ở dưới âm phủ, thì cô phải ở lại đây vĩnh viễn đấy!"

Persephone hắng giọng. "Ừm..."

Tôi không biết cô ta có nói dối hay không, nhưng trước khi cô kịp trả lời, thì tay làn vườn Askalaphos đã lên tiếng, "Chìa tay ra cho họ xem đi, thưa tiểu thư."

Persephone đỏ mặt. Cô chìa tay ra, tay dính bẩn tím tím, "Một phần ba quả lựu," cô đáp. "Có thể thôi à."

"Ôi," Hermes thốt lên. "Úp xì."

"Nàng có thể ở lại!" Hades nhảy vòng vòng, cười toe toét, rồi dường như nhận ra mình trông không được đạo mạo cho lắm. "E hèm, ý ta là, nàng phải ở lại. Ta - ta xin lỗi, nàng yêu dấu, nếu như thế làm nàng buồn. Nhưng ta không thể giả vờ như mình không hân hoan được. Đây quả là tin tuyệt vời."

Cảm xúc của Persephone cứ lộn tung phèo lên làm cô không rõ là mình đang cảm thấy thế nào nữa.

Hermes gãi gãi đầu. "Như thế làm một chuyện phức tạp hơn rồi báo cáo lại để nhận lệnh mới. Sẽ quay lại sớm thôi."

Anh ta bay trở lại ngọn Olympus báo tin cho các thần khác.

Khi Demeter nghe thấy vấn đề, bà ta nổi cơn tam bành. Bằng cách nào đây bà ta gửi một lời nguyện độc địa xuyên thẳng qua mặt đất, vào tận khu vườn âm phủ trong dinh thự của Hades. Bà ta hóa phép Askalaphos thành con tắc kè vì đã mách lẻo về Persephone.

Vì sao lại là tắc kè? Tôi không biết. Tôi đoán là, vừa nảy ra trong đầu bà ta, thì một tắc kè thây ma là lời nguyện tồi tệ nhất mà bà ta từng nghĩ đến.

Demeter đe dọa sẽ tiếp tục để cho cả thế giới tiếp tục đói khát trừ khi bà cứu được con gái về. Hades gửi thông điệp mới qua Hermes, cảnh báo rằng người chết sẽ đội mồ sống dậy thành một đợt thây ma tận thế trừ khi Persephone ở lại cùng y. Zeus thì đang đau đầu như búa bổ, tưởng tượng ra thế giới xinh đẹp của mình bị tàn phá, cho đến khi Hestia nảy ra hướng giải quyết.

"Hãy để cho Persrphone choa thời gian của cô ấy ra," nữ thần lò sưởi gợi ý. "Cô ấy đã ăn một phần ba quả lựu. Hãy để cô ấy ở cùng Hades một phần ba năm, hai phần ba còn lại thì ở với Demeter."

Kỳ diệu thay, các thần đều nhất trí. Hades vui mừng vì giữ được vợ, dù chỉ trong một phần ba năm. Demeter thì sững lảng lảng, mặc dù cô ta chẳng bao giờ quên được chuyện mình giận Hades. Khi Persephone ở dưới âm phủ, Demeter trở nên lạnh lùng giận dữ không để cho cây cối đâm chồi.

Theo những câu chuyện xưa, đây là lý do vì sao có ba mùa rõ rệt ở Hy Lạp, và trong mùa thu khi trời lạnh hơn, mùa màng sẽ không mọc lên.

Về phần Persephone, cả câu chuyện vừa kinh qua buộc cô ấy phải trưởng thành hơn. Cô ta phải lòng Hades và an phận ở dưới âm phủ, dù vẫn thích ở bên mẹ cùng những người bạn cũ trên trần thế. Vị thần Titan phép thuật Hecate, người từng giúp cho Demeter tìm kiếm, đi xuống âm phủ và trở thành một trong mấy người hầu cận cho Persephone. Như thế Hecate cũng thích lắm. Âm phủ tối tăm hơn nhiều, là nơi thích hợp hơn nhiều, là một nơi thích hợp hơn là một cái hang thối gió.

Demeter thậm chí còn nhớ đến lời hứa với Triptolemus, hoàng tử xứ Eleusis. Bà ta tặng cho chàng cỗ chiếc xa được răn kéo và biến anh chàng thành vị thần trồng trọt. Bà bảo chàng đi chu du thế giới dạy cho một người về nông nghiệp. Nghe có vẻ không phải một công việc hào nhoáng gì, nhưng tôi đoán Triptolemus thích việc này hơn là bị quăng vào một giường lửa.

Sau vụ việc này, Demeter rất cuộc cũng bình tĩnh lại. Bà ta không có làm mình làm mấy gì nữa, bởi vì khi đến lượt cô em Hera của bà ta nổi điên, thì tính khí của Hera sẽ làm cho cơn giận của Demeter trong lành như Bụi.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Hera Bắt Được Con Chim Cu

Ta bắt đầu bằng tin tốt nào. Hera nóng bỏng vô cùng. Ý tôi là yêu kiều đến từng centimét ấy.

Cô có mái tóc đen ánh. Gương mặt quyền quý và kiêu sa xinh đẹp, như mặt cô người mẫu trên sàn diễn vậy. Người Hy Lạp mô tả đôi mắt cô ấy là "mắt bò". Bạn tin hay không thì tùy, nhưng đấy là lời khen nhé. Có nghĩa là cô ấy có đôi mắt nâu dịu dàng thật lớn, đến nỗi bạn có thể lạc lối trong ấy luôn. Tôi đoán là người Hy Lạp bỏ ra nhiều thời gian mà nhìn chăm chăm vào bò.

Mà thôi, thoát đầu trên ngọn Olympus, tất cả các nam thần và Titan đều nghiêng ngả vì Hera. Thế mới đem tin xấu đến cho chúng ta. Hera tính tình nóng nảy mà thái độ thì kiêu căng. Bất kỳ khi nào có anh chàng nào xán lại, cô sẽ nhanh nhẹn xử đẹp ngay - chỉ ra khuyết điểm của anh ta, chọc quê khiêu khích anh ta như một tay chuyên nghiệp - đến nỗi anh chàng phải nước mắt ngấn dài bỏ đi cả không bao giờ dám tán tỉnh cô ta thêm nữa.

Mẹ Rhea quyết định rằng Hera sẽ học được đôi điều bổ ích ở trong trường nữ nội trú, nơi đó cô có thể trưởng thành thêm tí chút và học cách bớt xù lông đi. Đáng buồn, thay chưa ai phát minh ra trường nội trú cả.

Thế là Rhea làm hết sức có thể. Bà ta gửi Hera đến sống với bác Oceanus và dì Tethys dưới đáy vùng biển xa xôi nhất.

Trong một thời gian, Hera nằm ngoài vùng phủ sóng. Cô nàng sống vài năm hạnh phúc với Oceanus và Tethys, hai người có một cuộc hôn nhân khá vững bền nếu đem so với các thần khác. Hera quyết định mình muốn có một cuộc hôn nhân giống vậy. Cô sẽ kiên tâm chờ đợi người thích hợp. Cô sẽ không bạ đâu kết hôn đó với bất cứ nam thần nào xuất hiện, trừ khi anh ta có thể chứng minh được mình sẽ là một người chồng tốt biết chung thủy.

Cô có nghe đến vài rắc rối của chị gái Demeter. Poseidon, Zeus và Hades là mấy tên đều toàn tập. Hestia thật thông minh khi ở vậy một mình.

Nhưng Hera không định sống đời độc thân mãi. Cô muốn có chồng, có con, có nhà vùng ngoại ô - tất tần tật. Cô chỉ cần thận chọn anh chồng nào thôi.

Sau vài năm, cô trở về Olympus tậu cho mình khu nhà trong cung điện. Tính tình nóng nảy của cô giờ đã được kiềm chế, nhưng các nam thần vẫn thấy cô khó tán. Nếu họ sẵn sàng quá, Hera sẽ chấm dứt ngay tắp lự.

Hôn Hera ư? Không dám đâu, đồ tồi. Đừng hòng hôn được trừ phi bạn chia ea nhẫn cưới ra cùng bản kê khai tài chính chứng minh rằng bạn có thể nuôi được gia đình.

Dần dà hầu hết các thần lẫn Titan đều thấy nhọc công với Hera quá, mặc dù cố ra sức khoát là nữ thần xinh đẹp nhất trong tạo hóa. (À, tính đến thời điểm đó thôi.)

Nhưng có vị thần lại thấy cô này là đỉnh chình phục.

Zeus không thích bị từ chối. Các bạn hẳn đã để ý vậy.

Anh ta sẽ chuối đến ngồi bên cạnh Hera tại bàn ăn để kể những câu chuyện khôi hài dí dỏm nhất. Rồi hát cho cô nghe ngay cạnh lò sưởi. Anh

ta sẽ tiễn cô đi dọc hành lang, rồi thành linh biểu diễn một điệu nhảy của anh em Kourete chỉ để khiến cô cười.

Hera âm thầm thích thú mỗi quan tâm ấy. Zeus khi muốn thì vui nhộn. Anh ta còn đẹp trai với mái tóc đen và đôi mắt xanh lơ, và thích đi loanh quanh mà không mặc áo, lơ đãng co duỗi bắp thịt à phô trương cơ bụng. Anh ta khỏe mạnh cường tráng, điều này thì miễn bàn. Và vâng, anh ta là chúa tể của vũ trụ, nên hầu hết cánh phụ nữ đều xem anh ta là mồi ngon.

Nhưng Hera thì không. Cô biết tổng thói trăng hoa của Zeus. Anh ta kết hôn ít nhất hai lần rồi. Đã có con với Demeter. Còn bao lời xì xầm về những vụ lăng nhăng với các nữ thần khác, với người Titan, thậm chí cả với con người.

Hera sẽ không là một chinh phục khác nữa đâu. Cô không hải là phần thưởng. Cô biết nếu có khi nào mình đầu hàng Zeus, anh ta sẽ mất hứng với cô ngay lập tức, sẽ thôi không tỏ ea duyên dáng nữa, và sẽ bỏ đi ve vãn những phụ nữ khác ngay. Hera không chịu được ý tưởng đấy.

Một đêm nọ tại bữa tối Zeus kể một câu chuyện đặc biệt khôi hài - chuyện gì đấy về một con lừa, một vị thần, và một Cyclope đi vào một ngôi đền - làm Hera không nhịn được cười. Nước mắt cô giàn dụa và cô không thở được

Cô nhìn sang bên kia bàn bắt gặp ánh mắt của Zeus một lúc hơi lâu. Cô hắng giọng nhìn đi chỗ khác, nhưng Zeus đã thoáng bắt gặp được tâm tư của cô.

"Nàng thích ta," anh ta nói. "Nàng biết thế mà."

"Dĩ nhiên là không," cô đáp. "Ngài là một thằng khùng, một kẻ trăng hoa, là bọn ác, là quân dối trá!"

"Chính xác!" Zeus nói. "Đấy là những phần chất tốt đẹp nhất của ta mà!"

Hera cố nhin cười. Cô chưa từng gặp anh chàng nào lại miễn nhiễm với những lời thóa mạ của mình đến vậy. Zeus hầu như cũng ngạnh như cô.

"Khi nào thì ngài mới từ bỏ đây?" Cô hỏi. "Tôi không hứng thú đâu."

"Ta sẽ không bao giờ đầu hàng," Zeus nói. "Mà nàng có hứng thú đấy chứ. Nàng và ta... vua và hoàng hậu của vũ trụ. Hãy tưởng tượng mà xem! Chúng ta sẽ là một cặp đôi bất khả chiến bại. Rõ ràng, nàng là nữ thần xinh đẹp nhất trong tạo hóa này. Còn ta, lẽ đương nhiên, lại khô ngô xảo quyệt."

Anh ta nhúc nhích các cơ bắp. Anh chàng khoe mẽ đến nực cười, nhưng Hera phải thừa nhận là anh ta chắc khỏe lắm.

Cô lắc đầu. "Tôi phải thuyết phục ngài như thế nào đây rằng ngài chỉ đang lãng phí thời gian thôi?"

"Nàng không thể đâu. Ta yêu nàng."

Hera khịt mũi. "Ngài yêu bất cứ thì mặc váy."

"Lần này khác. Nàng là nữ thần thích hợp. Ta biết điều này. Nàng cũng vậy. Hãy cứ nói Ta yêu ngài đi. Nàng làm được mà. Nàng sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn khi nàng thành thật đấy."

"Không bao giờ," Hera đáp. "Tôi sẽ không bao giờ nói điều này với ngài. Không hề."

"Ô, nghe như thách thức ấy nhỉ!" Zeus cười toe. "Nếu ra có thể khiến cho nàng thừa nhận là nàng yêu ta, nàng sẽ lấy ta chứ?"

Hera đảo mắt chán chường. "Được thôi Zeus. Vì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, tôi có thể an tâm nói rằng nếu có bao giờ thừa nhận rằng... ngài

biết đấy, thừa nhận điều ngài nói ấy... thì được thôi, tôi sẽ lấy ngài. Điều này thì hứa được bởi vì **NÓ SẼ KHÔNG BAO GIỜ XẢY RA!**"

Zeus nháy mắt. "Lời thách đấu được chấp nhận."

Anh ta rời khỏi bàn ăn, và Hera bắt đầu băn khoăn không biết mình phạm sai lầm hay chẳng.

Vào đêm sau, Hera hầu như đã quên bém cuộc nói chuyện ấy. Lạ lùng thay là Zeus đã chẳng nhắc lại. Nó đúng ra, anh ta đã không chú ý chút gì đến cô kể từ đêm ấy - điều lẽ ra phải làm cô nhẹ cả người chứ, nhưng chẳng hiểu vì sao lại khiến cô bực bội.

Quên hẳn ta đi, cô tự nhủ. Rốt cuộc hẳn cũng hiểu ra rồi. Chắc là hẳn đang ve vãn một nữ thần tội nghiệp nào khác chứ gì.

Cô cố thuyết phục mình rằng đấy là chuyện tốt. Cô nào có ghen tuông gì. Như thế thì lỗ bịch quá.

Suốt đêm đó, một cơn giông dữ dội hoành hành trên ngọn Olympus - điều lẽ ra đã phải khiến Hera nghi ngờ, vì Zeus hơn ai hết là vị thần củ bầu trời mà lại; nhưng cô lại quá bận rộn với việc che chắn cửa sổ để ngăn mưa thốc.

Cô chạy vào phòng ngủ và chỉ dăng đóng phần cửa sập cuối cùng thì một con chim nhỏ loạng choạng bay vào rồi rớt xuống, kiệt sức, trên sàn nhà.

"Khiếp!" Hera giật mình thối lui. "Mày vào đây bằng cách nào thế?"

Chú chim tuyệt vọng vỗ vỗ cánh trên sàn đá cẩm thạch. Ngực nó phập phồng, toàn thân run rẩy vì lạnh. Hera quỳ xuống nhận ra đấy là một con chim cu.

Bạn từng thấy một con chim cu thực thụ chưa? (Không phải loại chim chạm từ gỗ nhảy ra từ mấy cái đồng hồ quả lắc xưa rích đâu.) Tôi thì chưa. Tôi phải tra cứu mới biết. Đây là một loại chim trông kỳ cục. Nó mang một thứ giông như đầu bươm trên phần lông đầu, trông không ăn nhập gì với đôi cánh hai màu nâu - trắng đẹp mắt hay chiếc đuôi dài của nó cả. Cơ bản là, nó trông như một cái đầu bị rập vào một thứ dụng cụ của tay khoa học gia điên nào đó, nên tôi có thể hiểu vì sao từ cuckoo lại trở thành một từ khác của điên rồ.

Rồi, Hera quỳ xuống vực con chim lên. Cô có thể cảm thấy tim nó đang đập trong lòng bàn tay mình. Một bên cánh của nó bị bẻ ngoặt. Hera không hiểu làm sao một con chim bé thế này lại bay được đến tận Olympus. Thường chỉ có đại bàng mới bay được cao đến vậy, vì không phận quanh Olympus được giới hạn nghiêm ngặt lắm.

Mặt khác, Hera cũng hiểu rằng giông bão mang theo gió rất mạnh. Có thể con chim tội nghiệp bị thổi bạt đi cũng nên.

"Mi còn sống cũng đã làm điều kỳ diệu," Hera bảo chú chim. "Đừng lo nhóc con. Ta sẽ chăm sóc cho mi."

Cô dùng chân quây thành tổ nơi chân giường mình rồi nhẹ nhàng đặt chú chim vào đấy. Cô lau khô cánh của nó rồi cho nó uống vài giọt rượu, hình như thế cũng giúp đỡ đôi chút. Chú chim cu xù lông lên. Nó nhắm mắt rồi kêu lên tiếng tu huýt, nghe như tiếng ngáy, như những nốt nhạc thanh thối ra từ sáo. Hera thấy âm thanh này êm tai làm sao.

"Mình giữ nó qua đêm vậy," cô tự nhủ. (Cô quyết định con này là đực.) "Nếu sáng mai nó khỏe hơn, mình sẽ thả nó đi."

Đến sáng, chú chim cu không có vẻ gì là muốn đi. Nó khoan thai đậu trên ngón tay Hera, mổ ăn những hạt từ tay cô. Hera trước nay chưa từng nuôi thú cưng, nên chú chim làm cô mỉm cười.

"Mi là bạn tốt, phải không nào?" Cô thủ thủ với chú chim.

"Coo," chú chim cu đáp.

Trái tim Heta ấm áp leny khi cô nhìn vài đôi mắt màu cam chứa chan tin tưởng của chú chim. "Ta có nên giữ mi không nhỉ?"

"Coo." Chú chim cạ cạ mỏ vào ngón tay cô một cách trù mến không lần vài đâu được.

Hera phá lên cười vuu sượng. "Vậy được rồi. Phải. Ta cũng yêu mi nữa."

Ngay lập tức chú chim nhảy xuống sàn nhà. Nó bắt đầu phình lên. Thoạt tiên Hera sợ mình đã cho nó uống quá nhiều rượu và con vhim chuẩn bị nổ tung, như thế thì vừa đau lòng lại vừa dơ dáy nữa. Nhưng không, con chim hóa thành hình dáng một vị thần. Thốt nhiên Zeus đang đứng đấy trước mặt cô trong chiếc áo choàng dài trắng, chiếc vương miện vàng lấp lánh trên mái tóc đen, tóc vẫn đang còn vuốt cứng ngắc theo kiểu đầu chim cu.

"Lời lẽ dịu dàng quá, phu nhân của ta," Zeus nói. "Ta cũng yêu mi nữa. Nào, ta tin rằng nàng và ta đã có thỏa thuận rồi."

Hera sững cả người, không thể trả lời được. Cơn giận xâm chiếm lấy người cô. Nhưng cô cũng cảm nhận được một sự ngưỡng mộ đang len lỏi dần quanh vì Zeus quả là một tay vô lại bất hảo đến khó tin được. Cô không rõ mình nên tát anh ta một cú hay cười vào mặt anh ta hay đơn giản là chỉ là hôn anh ấy. Anh ấy dễ thương cực.

"Với một điều kiện," cô nói qua kẽ răng.

"Nói ra đi."

"Nếu tôi lấy ngài," cô bảo, "thì ngài phải là một người chồng tốt, chung thủy. Không được trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Không tư tình dan díu hay theo đuổi mấy cô người phàm xinh đẹp. Tôi không được trở thành trò cười cho thiên hạ."

Zeus đếm đếm qua ngón tay. "Hình như là nhiều hơn một điều kiện đấy. Nhưng không sao! Ta chấp thuận!"

Lẽ ra Heta phải bắt anh ta thề trên sông Styx kia, lời thề trang trọng nhất mà thần linh có thể đưa ra. Nhưng cô đã không làm thế. Cô nhận lời anh ta.

Sau đấy, chim cu trở thành một trong những con vật thiêng của Hera. Bạn thường thấy tranh vẽ Heta tay cầm quyền trượng mà trên đỉnh là con chim cu hoặc là hoa sen, là thứ hoa thiêng của cô ấy. Nếu bạn tò mò muốn biết, thì con vật thiêng khác của Hera là con bò cái, vì đây là một loài động vật đầy tình mẫu tử. Cá nhân tôi thì, nếu ai đó bảo tôi rằng, cưng ời, em khiến anh nhớ đến nột con bò cái tơ," thì tôi sẽ không cho đấy là lời khen đâu; nhưng hình như Heta thì không bận tâm. Bất cứ gì làm chuông đeo cổ bò kêu, tôi cho là vậy.

Zeus và Hera loan tin mừng, và các thần bắt đầu chuẩn bị cho lễ cưới lớn nhất y trong lịch sử các lễ cưới.

Bạn phải thấy thương cho Hermes thần truyền tin, người phải đi phát thiệp mời đám cưới. Mỗi một thần, một Titan, một tiên nữ, thần rừng người phàm, và cả thú vật trên thế giới đều được mời dự tiệc. Tôi hy vọng loài ốc sên nhận thiệp mời sớm sớm. Hẳn chúng phải mất cả đời mới tới nơi được.

Những người khác nhau sẽ kể cho bạn nghe nhiều câu chuyện khác nhau về nơi đám cưới diễn ra. Chúng ta sẽ tới đảo Crete, vì như thế mới hợp lý. Đây là nơi Zeus ẩn náu trên ngọn Ida khi còn là đứa bé, nên nơi này có vận khí an hoà.

Ngưng tôi vẫn đang cố nghĩ các phương cách vận chuyển... Này nhé, bạn mời một con thỏ hoang sống ở Ý đi dự tiệc trên đảo Crete. Nó phải làm sao đây, bơi sang đấy à? Bộ tux nhỏ xinh của nó sẽ ướt mất.

Mà thôi, mọi người được mời đều có mặt, trừ một tiên nữ vô cùng ngớ ngẩn tên là Chelone. Cô ta sống ở Arcadia trên vùng đất liền Hy Lạp, trong túp lều cạnh bờ sông, thế là cô ta vớt quách tấm thiệp đi.

"Ồi xời," cô ra nói. "Đám cưới nhân nhí. Ta thà ở nhà."

Khi Hermes phát hiện ra cô này không đến, anh ta nổi điên. (Tôi đoán việc của anh ấy là kiểm tra danh sách khách mời.) Anh ta bay trở lại nơi của Chelone và thấy cô này đang tắm dưới sông.

"Gì thế này?" Anh ta gặng hỏi. "Cô thậm chí còn không thay quần áo nữa. Tiệc cưới đang diễn ra rồi đấy."

"Ờ..." Chelone ú ớ. "Tôi, ừm... tôi chậm một tí thôi mà. Tôi sẽ có mặt!"

"Thật sao? Đây là chuyện mà cô sẽ dựng lên đấy à?"

"Thôi được rồi, không," cô ta thừa nhận. "Tôi chỉ muốn ở nhà."

Mắt Hernes sa sầm. "Được thôi."

Anh ra xăm xăm đi đến lều của Chelone rồi nhắc cả cụm lên. Đúng kiểu siêu nhân. "Cô muốn ở nhà chứ gì? Thế thì ở nhà mãi mãi nhé."

Anh ra quăng căn nhà lên ngay đầu cô, nhưng thay vì chết đi, Chelone lại biến hình. Căn nhà teo lại trên lưng cô ta, chảy ra thành cái vỏ, và Chelone biến thành con rùa đầu tiên trên thế giới, loại động vật khi nào cũng chậm rì và luôn mang theo nhà trên lưng mình. Đây là lý do từ chelone có nghĩa là rùa trong tiếng Hy Lạp. Ê, biết đâu đấy. Ngày nào đó

biết đâu bạn lại cần thông tin này trong chương trình đố vui Jeopardy! thì sao.

Cả thế giới còn lại thì khôn ngoan hơn nên đều đi dự tiệc. Cô dâu chú rể tiến vào khu rừng thiêng trên chiến xa bằng vàng do Eos lái. Eos là thần Titan của bình minh, thế nên ánh sáng tím hồng lan tỏa khắp đám đông trong khi Zeus và Hera tiến vào, báo hiệu rạng đông của ngày mới. Ba vị thần Mệnh chủ trì hành lễ, hẳn tôi thì tôi sẽ lo lắng. Mấy bà già ghê rợn đó có thể kiểm soát tương lai và ngắt đường sinh mệnh của bạn, nên bạn phải rất nghiêm túc giữ lời thề.

Hera và Zeus trở thành vợ thành chồng, thành vua và hoàng hậu của vũ trụ.

Ai nấy đều tặng họ những món quà kỳ diệu, nhưng món quà cuối cùng là thứ Hera thích nhất. Trái đất rùng rùng rung chuyển, một cây non từ lòng đất bật lên - một cây táo non trĩu nặng trái bằng vàng khối. Không có thiệp đính kèm, nhưng Hera biết đấy là quà từ Gaea bà ngoại mình, bà vẫn đang ngủ, nhưng hẳn là vẫn cảm nhận được bữa tiệc đang diễn ra.

Hera ra lệnh cho cây táo được mang đến tận góc tận cùng phía tây trái đất, tại đây nó được trồng xuống một khu vườn xinh đẹp ngay dưới chân thần Titan Atlas, ông này vẫn đang chống đỡ bầu trời. Cô phái con rồng bát tử tên Ladon đến canh gác cho cây, cùng với một nhóm con gái của Atlas được gọi là những chị em Hesperide, là tiên nữ của bầu trời đêm.

Vì sao Hera lại trồng cây táo của mình mãi tận đấy thay vì giữ nó lại trên ngọn Olympus, tôi chẳng biết. Có lẽ cô ta chỉ muốn các người hùng sau này gặp nhiều khó khăn hơn khi trộm táo của cô. Nếu là thế thì kế hoạch của cô ấy cũng có tác dụng... gần như là vậy.

Zeus và Hera kết hôn hạnh phúc được ba trăm năm, với các thần thì không lâu dài gì lắm, nhưng vẫn tốt hơn trung bình một cuộc hôn nhân ở

Hollywood. Họ có ba con với nhau: một trai, tên Ares, là thứ mà các bạn sẽ gọi là con hư; một gái tên Hebe, sau này trở thành nữ thần của tuổi trẻ vĩnh hằng; và một gái nữa, tên Eileithyia, sau trở thành nữ thần sinh nở. Có vẻ như kế hoạch hóa không được tốt cho lắm - sinh ra nữ thần sinh nở sau cùng, sau khi đã có ba con! Có vẻ như Hera nghĩ, Ối chà, mấy trò sinh đẻ này à? Đau lắm! Ta cần một nữ thần cho việc này.

Sau khi đứa con thứ ba chào đời, Zeus bắt đầu ngứa ngáy tay chân sau bốn trăm năm. Anh ra nhớ những ngày xưa thân ái khi còn là một gã độc thân, đánh úp các nữ thần khác trong hang rỗng ròi những trò vui vẻ đại loại thế. Anh ra bắt đầu ngó nghiêng các phụ nữ khác rồi lại tán tỉnh trở lại

Anh ta đã hứa sẽ trở thành một người chồng tốt, cà cũng đã tốt... được một thời gian rồi đấy chứ. Nhưng khi là thần bất tử, những lời thề kiểu như "chừng nào cả hai còn sống" lại mang một ý nghĩa hoàn toàn mới.

Anh ta càng đi tán tỉnh, Hera càng nghi ngờ và tức tối.

Thứ cô ta ghét nhất là những đứa con Zeus có với các phụ nữ khác. Chúng cứ thò ra như cỏ dại. Zeus đều bảo chúng từ các mối quan hệ trước kia, nhưng lý lẽ đó không thật sự ăn khớp. Một vài đứa nhỏ là người thường, và chúng nhất định không quá ba trăm tuổi rồi. Mỗi khi một trong số chúng xuất hiện, Hera tưởng tượng ra các thần khác đang khúc kha khúc khích sau lưng mình, thì thào với nhau rằng cô thật điên mới đi tin tưởng Zeus.

Rốt cuộc cô nổi cơn tam bành.

Cô quát vào mặt Zeus, "Ông mãi sinh con mà không có tôi! Ông nghĩ thế là vui lắm phỏng? Ông nghĩ tôi thích chuyện ông nuốt lời lắm à?"

Zeus cau mày. "Đó là câu hỏi mẹo hay sao vậy?"

"Muốn hiểu sao thì hiểu!" Hera bật khóc. "Tôi sẽ sinh con mà không cần ông đây, không cần bất cứ tên đàn ông nào! Tôi sẽ tự mình có em bé!"

Zeus gãi đầu. "Ừm, em yêu, a không nghĩ một chuyện xảy ra theo cách đó đâu."

"Há!" Hera sầm sập đi ra khỏi ngự điện.

Tôi không biết cô ra làm cách nào. Từ khi đám cưới với Zeus, Hera trở thành nữ thần của hôn nhân và làm mẹ, nên tôi chắc cô ấy cũng có chút quyền năng nào đấy. Mà thôi, chỉ nhờ vào sức mạnh ý chí, vài bài tập luyện hít thở rất hữu dụng, có thể là chút thuốc men phương Đông, cùng chế độ ăn đúng đắn, Hera có thai một cách thần kỳ, tuyệt đối không cần chút trợ giúp nào.

Đấy là tin tốt.

Tin xấu là gì? Khi đứa bé chào đời, nó trông như nó phải cần đến chút trợ giúp. Đầu nó méo xẹo. Toàn thân phủ vài mảng lông đen xoắn. Nó có ngực rộng cùng hai tay cơ bắp, nhưng chân thì tun rầy cong queo, một chân dài hơn chân còn lại. Thay vì khóc, nó phát ra tiếng gừ rừ như là đang rất cần dùng nhà vệ sinh vậy.

Thằng bé là đứa nhỏ xấu xí nhất mà Hera từng nhìn thấy. Dù nó là con đẻ của cô đấy, nhưng cô không hề cảm nhận được chút liên hệ mẫu tử nào - không yêu thương gì, chỉ có xấu hổ.

Riêng tôi, tôi không thấy ngạc nhiên khi mọi chuyện hóa ra không tốt. Ý tôi là, bạn có con để trả thù sao? Quả là một cái cơ trật lất, nhưng đấy không phải là lỗi của đứa bé.

Hra tự nhủ: Mình không thể trình đứa nhỏ này cho mấy thần khác xem. Mình sẽ bị chế nhạo. Cô đi đến cửa sổ phòng ngủ đang mở và nhìn xuống sườn núi Olympus. Chắc chắc là sâu hun hút.

Ai có thể biết là đứa bé biến mất kia chứ? Cô vẫn có thể bảo là mình chưa bao giờ có thai cơ mà. Báo đông giả thôi.

Trước khi kịp nghĩ lại cái ý tưởng khá kinh khủng này, cô đã quẳng đứa bé qua cửa sổ.

Ồ, nhưng đứa nhỏ không chết. Tên nó là Hephaetus, và sau này chúng ta sẽ xem chuyện gì xảy ra với nó nhé.

Còn lúc này, Hera có một rắc rối khác phải xử lý.

Lần đầu tiên có một anh hùng người thường đến thăm ngọn Olympus, quả là vấn đề to tát. Tên gã là Ixion, hình như gã ta là con người đầu tiên nhận ra ta có thể giết người khác trong trận chiến. Xin chúc mừng! Anh đã thắng giải!

Các thần ấn tượng vô cùng khi gã học được cách chiến đấu lại các con người khác bằng một thanh kiếm thực thụ chứ không phải chỉ là ném đá hay găm gươm vào họ, các thần mời Ixion đến thết đãi trên ngọn Olympus.

Các bạn cho là anh chàng này sẽ nghiêm chỉnh chừng mực chứ gì không hề.

Gã ta ăn uống quá độ. Bao lời ca tụng bốc lên đầu gã. Gã bắt đầu nghĩ rằng các thần thực sự là bạn của mình, là cấp trên, là đồng chí của mình. Lầm to. Dù thần thánh đối đãi với bạn có tử tế đến đâu, họ chẳng bao giờ xem bạn là đồng đẳng cả. Nhớ nhé, với họ chúng ta là thứ chuột nháy sở hữu lửa, là loài gián biết dùng vũ khí. Chúng ta mua vui cho họ. Có khi chúng ta cũng hữu dụng, nếu các thần muốn giết vài thứ nhỏ nhỏ dưới mặt đất. Nhưng tri âm tri kỷ ư? Không đâu.

Suốt buổi tối, Ixion mãi liếc mắt đưa tình với Hera, vì cô là phụ nữ xinh đẹp nhất trong bàn. Zeus bận rộn bù khú không để ý đến, mà cũng chẳng quan tâm là gì. Cuối cùng Hera thấy khó chịu quá nên cáo lui.

Ixion tưởng đó là dấu hiệu cho gã đi theo cô. Anh chàng này đã học được cách giết người, nhưng rõ ràng con cần phải học hỏi thêm nhiều về nữ thần. Sau khi Hera rời đi, Ixion nán lại bàn thêm vài phút, rồi thông báo cho các thần, "Này, rước chè này giờ đang dồn hết vào người tôi này. Thế nhà vệ sinh đâu nhỉ? Ừm, các thần có nhà vệ sinh không vậy?"

"Ở cuối hành lang ấy," Zeus nói. "Cửa đầu tiên bên phải. Có đánh dấu người phạm và thần. Chỉ cần thận người dùng đúng phòng thôi."

Ixion bỏ đi theo hướng Hera đã đi. Gã thấy cô đang đứng ngoài ban công, nhìn lên trời.

"Chào người đẹp," gã ta lên tiếng.

Cô do dự. Chắc lẽ ra cô đã biến gã này thành một thứ ốc sên gì đó rồi - thứ gì đó như nhớt ấy - nhưng cô đang quá sững sờ vì tên người phạm này lại dám nói chuyện với cô.

Ixion lại hiểu sự im lặng của cô là vì e thẹn. "Yeah, anh biết này giờ em liếc nhìn anh hoài mà. Anh nghĩ em ngon lành nữa đấy. Hôn nhé?"

Gã choàng tay qua và định hôn cô. Hera hoảng quá, những gì cô có thể làm được là đẩy gã ra rồi bỏ chạy. Cô bỏ rơi gã ta giữa máy dây hành lang trong cung điện, khóa chốt mình lại trong phòng, chờ cho đến khi nhịp mạch mình trở lại bình thường.

Tại sao cô đã không đốt gã ta thành tro nhỏ? Hay chí ít là biến gã thành con dòi ấy?

Cô đã quá choáng. Với lại, có lẽ cô cũng hơi hoang mang khi bị ve vãn. Cũng phải mấy trăm năm rồi kể từ khi cô phải đối phó với mấy tró đó mà. Một khi đã kết hôn, cô đã loại hẳn những tên đàn ông khác ra khỏi tâm trí.

Dù Hera có làm lỗi gì, thì cô vẫn không phải là kẻ bội bạc. Cô không mang cốt ngoại tình trong thân thể thần thánh của mình. Cô nhất mực thật lòng tin rằng hôn nhân là vĩnh viễn, dù sướng vui hay nghèo khó, đấy là lý do vì sao những cuộc phiêu lưu nhỏ nhỏ của Zeus lại khiến cô nổi xung đến vậy.

Khi đã bình tĩnh lại, Hera bắt đầu vạch kế hoạch trả thù. Dĩ nhiên cô cũng có thể tự tay trừng phạt Ixion chứ. Nhưng sao không thay vào đó lại nói cho Zeus biết nhỉ? Để anh ta nổi cơn ghen một lần xem sao. Biết đâu nếu anh ta bảo vệ danh dự cho cô, anh ta sẽ bắt đầu coi trọng lời thề hôn nhân hơn thì sao.

Hera trấn tĩnh lại và trở về bàn ăn. Ixion đang ngồi đó tán dóc, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra - đồ thứ chồn hôi. Hera mỉm cười với gã, chỉ để tỏ ra rằng mình không nao núng. Đoạn cô ghé người vào Zeus mà thì thầm, "Này chúa công, cho phép thiệp nói chuyện riêng với chàng được không ạ?"

Zeus cau mày. "Ta gặp rắc rối gì à?"

"Chưa đâu chàng," cô dịu dàng đáp.

Cô dẫn Zeus ra hành lang để giải thích những gì vừa xảy ra.

Zeus cau có. Ông ta trầm ngâm vuốt vuốt râu.

Hera cứ mong ông ta sẽ đi thẳng vào trong phòng ăn mà nghiên Ixion thành tro chứ, nhưng ông ta không làm vậy.

"Ông có nghe tôi nói không thế?" Hera hỏi. "sao ông không nổi giận vậy hử?"

"Ồ, ta có nghe nàng mà," Zeus hăng giọng. "Chỉ là... à, hẳn là khách trong nhà ta. Hẳn đã ăn thức ăn của ta. Ta không thể thiêu hẳn thành tro mà

không có lý do chính đáng."

"KHÔNG CÓ LÝ DO CHÍNH ĐÁNG Ừ?" Hera gào lên. "Hắn vừa sàm sỡ vợ ngài đấy!"

"Đúng, đúng. Và chuyện này rất nghiêm trọng. Nhưng mà, ra cần bằng chứng không chối cãi được kia."

"Lời tôi nói chưa đủ sao?" Hera vừa định quăng Zeus khỏi ban công mà tự mình đi xử Ixion, nhưng Zeus đã đưa tay xoa dịu cô.

"Ta có kế hoạch này," ông ta bảo. "Chúng ta sẽ xem thử liệu Ixion thực sự có chủ đích muốn làm nhục nàng, hay hắn chỉ phạm sai lầm ngu xuẩn khi say xỉn. Một khi đã có bằng chứng, không thần nào khác có thể phản đối việc ra trừng trị tên người phạm này, dù hắn có là khách của ta. Tin ra đi. Nếu hắn có tội, đòn trừng phạt dành cho hắn sẽ đẹp mắt vô cùng."

Hera siết chặt nắm đấm. "Cứ làm việc ông cần làm đi."

Zeus với tay ra lan can thu về một đám mây. Đám mây cô đặc lại rồi uốn éo trước mặt ông ra thành một cơn cuồng phong nhỏ nhỏ, tư tạo thành một hình dáng con người. Đám mây biến thành một bản sao chính xác của Hera, chỉ là xanh xao và lạnh lẽo hơn thôi.

Cho tôi nói lại. Nó là bản sao hoàn hảo của Hera.

Hera Giả nhìn Hera Thật. "Chào."

"Ghê quá đi," Hera thật nói.

"Chờ ở đây nhé," Zeus bảo Herra thật.

Ông ta dẫn Hera giả quay lại buổi tiệc.

Ixion dờ lại ngay trò ban nãy, ve vãn với Hera Giả. Mừng ghê, Hera Giả cũng tán tỉnh lại. Cô ra hiệu cho gã đi theo mình ra hàng lang. Chuyện này dẫn đến chuyện kia.

Sáng hôm sau, các thần mắt mũi kèm nhèm lão đảo đi vào phòng ăn dùng điểm tâm. Họ ngạc nhiên khi thấy Ixion ở lại qua đêm, cả khi hỏi lý do vì sao, Ixion đáp Nữ hoàng Thiên đàng đã mời gã ở lại phòng mình - rồi nháy nháy mắt.

"Tôi làm cho cô ta mê tít," gã rêu rao. "Cô ấy bài tôi đẹp trai hơn hẳn Zeus. Cô ấy sẽ biến tôi thành bất tử để có thể muôn đời ở bên tôi."

Gã tiếp tục ba hoa về việc mình tuyệt vời thế nào và Hera mong muốn đến đường nào được rời bỏ Zeus để cưới gã. Trong lúc ấy, đích thân Zeus bước vào phòng ăn vào lảng lạng đi đến sau lưng Ixion.

Cuối cùng Ixion cũng nhận ra là các thần quanh bàn ăn đều đã im bật.

Gã ấp úng. "Ông ấy ở sau lưng tôi phải không?"

"A, phải chứ!" Zeus reo lên vui vẻ. "Và nếu mi định nâng vợ người ta, mi không nên ba hoa về việc ấy trong chính nhàn người đó. Và lại, mi phải nắm chắc rằng mi đã nâng vợ người đó thật, chứ không phải một đám mây tra hình."

Ixion nuốt khan. "Chắc tôi gặp rắc rối rồi."

"Chút xíu thôi!" Zeus đồng ý.

Không một vị thần nào phản đối chuyện Zeus trừng phạt khách của mình. Zeus cho gọi một bánh xe thừa rồi trói Ixion vào trục bánh xe, căng hét tứ chi gã khiến chúng sắp đứt lìa ra. Rồi ông ra châm lửa báng xe và quăng nó lên bầu trời như chơi trò ném đĩa. Đúng là Ixion biến thành bất tử, nhưng gã phải chịu đau đớn đến muôn đời. Gã vẫn còn ở trên quỹ đạo

kia ấy, đang vừa cứ xoay tít vừa cháy phừng phừng vừa gào to, "Hera! Tôi tưởng cô thích tôi cơ mà!"

Phần lạ lùng nhất trong câu chuyện này ư? Hera Giả thật sự có em bé. Làm sao đám mây lại có em bé chứ? Tôi mù tịt, nhưng con trai họ là một anh chàng tên Centaurus, người hình như phải lòng một con ngựa - cũng thế, tôi mù tịt luôn. Con cái họ biến thành loài centaur, một giống nửa người nửa ngựa.

Như ngay từ đầu tôi có nói với các bạn đấy, tự tôi không thể bịa ra những chuyện kỳ quặc đến thế đâu.

Hera hy vọng Zeus sẽ trở thành một người chồng để tâm sau vụ Ixion, như cô đã thất vọng. Thay vào đó, Zeus hình như cho rằng mình đã bảo vệ danh dự cho Hera thành công, nên mình xứng đáng hưởng chút thời gian vui vẻ.

Nếu tôi cố kể cho các bạn nghe tất cả những lần Hera báo thù lên các bồ nhí của Zeus, chúng ta phải ngồi đây hàng thế kỷ mất. Trò ấy chừng như công việc toàn thời gian của cô ta.

Nhưng có một cô gái người thường đã khiến Hera khó chịu vô cùng. Semele là công chúa thành phố Thebes ở Hy Lạp, và mặc dù không ai dám lớn tiếng nói ra, nhưng ai ai cũng biết cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất trong thế hệ của mình - đẹp như nữ thần, có lẽ còn đẹp hơn cả chính Hera.

Zeus bắt đầu "đi mua sắm" lăm lăm xuống Thebes. Dĩ nhiên là Hera sinh nghi, nhưng Zeus khôn lăm. Hera không thể nào bắt được quả tang ông ta và Semele cả. Thế rồi một ngày cô ta chờn vờn trên Thebes như đám mây vàng rồi tình tình nhìn thấy Zeus (cải trang làm người thường, nhưng Hera vẫn nhận ra được) đi ra khỏi một căn nhà ở khu vực thịnh vượng trong thành phố.

Chập sau, Semele xuất hiện ngay ngưỡng cửa vẫy tay chào ông ta. Cô chỉ đứng đó có một giây, nhưng có một điều quá rõ: cô này đang mang bầu to đùng.

Hera gặm ghè lâu bầu với mình, nhưng cô không thể giết thẳng tay cô gái kia được. Mặc dù Zeus là tên khốn nạn bất hảo thật đấy, nhưng ông ta là một tên khốn nạn bất hảo quyền lực vô cùng. Nếu ông ta phát hiện ra Hera giết một trong mấy cô bồ của mình, thì ông ta có thể gây ra đủ thứ đau đớn khổ sở cho cô ngay. Cô phải ra gay qua chiêu trò mới được.

Hera trong đám mây vàng trôi nổi xuống Thebes và hóa thân thành một bà lão. Cầm gõ cửa nhà Semele, nghĩ rằng mình sẽ vờ làm một bà lão ăn xin hoặc một người lái buôn du mục.

Semele mở cửa ra liền há hốc. "Beroe, bà đấy ư?"

Hera chẳng biết cô đang nói cái gì, nhưng cô ta tùy cơ ứng biến. "A, phải rồi con yêu. Là ta đây, Beroe, là ừm - "

"Là vú nuôi thời thơ ấu của con!"

"Chính xác!"

"Ôi, bà già đi nhiều quá!"

"Cảm ơn," Hera lầm bầm.

"Nhưng bà đi đâu con cũng nhận ra. Vào nhà đi bà!"

Hera đi quanh nhà. Cô phần nộ khi thấy căn nhà cũng xinh xắn, nếu không muốn nói là đẹp hơn căn hộ của mình ở Olympus.

Cô ngây thơ hỏi thăm cách nào nào mà Semele có được dinh thự tuyệt vời đến thế này, trông có vẻ quá hoa mỹ thậm chí cho một công chúa.

"Ô, là bạn trai con đấy," Semele đáp, rạng rỡ tự hào. "Anh ấy tuyệt lắm ạ, cho con mọi thứ con muốn. Bà xem sợi dây chuyền anh ấy vừa mua cho con này."

Cô chìa Hera xem một mặt dây chuyền bằng hồng ngọc, cườm và cẩm thạch còn đẹp hơn bất cứ thứ gì mà Zeus từng cho Hera.

"Dễ thương chưa." Hera muốn nén thôi thúc muốn đấm nàng công chúa một phát cái máy cái răng đều tăm tắp kia. "Thế anh chàng ấy là ai vậy? Người trong vùng à?"

"Ồ... đáng ra con không được phép nói đâu."

"Nhưng ta là vú em hồi xưa của con, là Beryl mà!" Hera nói.

"Beroe chứ," Semele bảo.

"Ý ta là thế! Chắc chắn con có thể nói cho ai đó biết mà."

Semele đang hào hứng tột độ. Lâu nay cô cứ muốn nói cho ai đó biết, nên cô chẳng đợi phải được thuyết phục lâu hơn.

"À... là Zeus đấy ạ," cô thú thật. "Chúa tể bầu trời. Vua của tạo hóa ạ."

Hera trở mắt nhìn vô, vờ như không tin được. Rồi cô thở dài thương cảm. "Ôi, cô bé tội nghiệp của ta. Cô bé đáng thương tội nghiệp của ta."

Semele chớp chớp mắt. Đây khộng phải là kiểu phản ứng mà cô ngờ đến. "Nhưng... con đang hẹn hò với vị vua của vũ trụ cơ mà!"

Hera khịt khịt mũi. "Là hẳn nói thế thôi. Trước đây có bao nhiêu gã từng nói cô ấy rồi? Xem nào, cứ như là tất cả bọn họ! Làm sao con biết được hẳn thật sự là thần, chứ không phải một thằng già bệnh hoạn giàu có nào đấy giả vờ làm thần hử?"

Mặt Semele đỏ bừng. "Nhưng anh ấy bảo anh ấy là Zeus. Với lại anh ấy trông vẻ rất... thần thánh."

"Hắn từng làm gì đấy để chứng minh chưa?"

"Ồ, thế thì, chưa ạ."

Hera giả bộ như đang nghiên ngẫm vắn đề. "Đây là cha của con con. Con phải chắc chắn. Con bảo hắn sẽ làm mọi chuyện vì con chứ gì?"

"Vâng ạ! Anh ấy đã hứa rồi!"

"Vậy bắt hắn thề đi," Hera khuyên nhủ. "Rồi bắt hắn xuất hiện trước mặt con như hắn xuất hiện trước mặt Hera vợ hắn ấy - trong hình dáng thật để con có thể biết chắc chắn."

Semele ngẫm nghĩ về điều này. "Nghe nguy hiểm quá."

"Chẳng nguy gì đâu nếu hắn thật lòng yêu con! Con không tốt như Hera sao?"

"Dĩ nhiên ạ."

"Và có đẹp bằng không?"

"Đẹp hơn ạ. Zeus bảo con thế."

Hera nghiến hàm mình thật chặt, đến nỗi làm gãy một cái răng người thường của mình. "Thế thì đấy. Nếu Hera có thể chịu được hình dáng thần của Zeus, thì chắc chắn con cũng làm được thôi! Ta hy vọng hắn thực sự là Zeus, con yêu ạ. Thật lòng đấy! Nhưng con phải chắc chắn. Tương lai đứa bé của con đang trong cơn nguy biến. Khi nào thì hắn quay lại?"

"Thật ra thì chóng thôi ạ."

"À, xem giờ kìa!" Hera bảo. "Được gặp con tuyệt quá, nhưng ta phải đi rồi. Ta có... chút việc già cả cần làm."

Hera bỏ đi. Một giờ sau, Zeus quay về nhà Semele.

"Chào cưng," ông ta lên tiếng khi bước vào.

Ngay lập tức ông ta nhận ra thấy có thứ gì không ổn. Semele không chạy đến ôm chầm rồi hôn ông ta như thường lệ. Cô nàng đang đội hờn trên trường kỷ với hai tay đan chéo qua bụng bầu.

"Ồ... chuyện gì thế?" Zeus hỏi.

Semele bĩu môi. "Chàng bảo chàng sẽ làm mọi chuyện vì em."

"Và ta sẽ làm mà! Nàng muốn một sợi dây chuyền nữ à?"

"Không," cô đáp. "Em muốn chuyện khác. Chỉ một điều làm em vui thôi."

Zeus chặc lưỡi. Có lẽ lần này Semele muốn một chiếc váy dây, hay một đôi giày mà con người mới phát minh ra... họ gọi là gì ấy nhỉ... giày chằng?

"Bất cứ thứ gì nàng muốn," Zeus bảo.

"Hứa chứ?"

Zeus hào hiệp dang rộng hai tay. "Ta thề trên dòng sông Styx. Cứ hỏi ta bất kỳ ân huệ nào, và đấy sẽ là của nàng."

"Hay quá." Semele nở nụ cười. "Em muốn anh chàng xuất hiện trước mặt em trong hình dáng thần thật sự của chàng, như khi chàng xuất hiện trước mặt Hera."

Zeus hít hơi nín thở. "Ồ... ý không hay rồi, cưng à. Xin ta thứ gì khác đi."

"Không!" Semele chật vật đứng lên." Chàng đã nói là bất cứ thứ gì mà. Em muốn bằng chứng rằng chàng là thần thật sự. Em cũng tốt như Hera mà! Em muốn trông thấy chàng như bà ấy trông thấy chàng."

"Nhưng hình dáng thật sự của thần... không phải để cho người thường nhìn thấy. Nhất là những người thường đang có mang. Nhất là những người thường đang có mang muốn sống lâu thêm vài giây nữa."

"Em có thể chịu được," cô nói. "Em biết em có thể mà."

Zeus không chắc về việc này lắm. Trước giờ ông ta thật sự chưa bao giờ thử xuất hiện trước mặt người phạm trong bộ dạng thần nguyên thủy, nhưng ông ta cũng tưởng tượng được rằng, đối với người thường, việc này sẽ giống như là nhìn thẳng vào mặt trời mà không có đồ bảo vệ mắt, hay là nhìn một diễn viên vào đầu ngày không trang điểm. Nguy hiểm lắm.

Nhưng mặt khác, Zeus đã thề trên sông Styx, nên ông ra không thoái lui. Với lại, Semele là một cô gái can trường. Cô là con gái của vị anh hùng nổi tiếng Cadmus. Nếu cô ấy nghĩ mình có thể chịu đựng được việc trông thấy hình dạng thật của thần, chắc có lẽ cô ấy chịu được thật.

"Được rồi, sẵn sàng chưa?" Zeus hỏi

"Sẵn sàng."

Vỏ cái trang của Zeus cháy rụi đi. Zeus xuất hiện ngời ngời một cột lửa và tia sét cuộn xoáy, như sao băng, ngay trong phòng khách của Semele. Bàn ghế bùng lên thành ngọn lửa. Cửa nẻo bung khỏi bản lề. Màn cửa sổ nổ tung.

Semele không chịu nổi. Cô bốc hơi tan biến. Để lại một vết cháy dư ảnh trên tường phòng khách. Tuy nhiên, đứa bé trong bụng lại sống sót, chắc chắn vì nó một nửa là thần. Thằng nhỏ tội nghiệp tự đứng chơi với trong không trung nơi từng là người mẹ êm ái ấm áp. Zeus biến trở lại thành người vừa kịp lúc chụp lấy thằng bé trước khi nó rơi xuống sàn.

Dĩ nhiên là Zeus bàng hoàng về cái chết của Semele, nhưng anh ra nhận ra điều quan trọng nhất bây giờ là đứa bé. Thằng nhỏ chưa phát triển hoàn thiện. Rõ ràng nó cần thêm vài tháng để phát triển trước khi sẵn sàng được sinh ra.

Zeus phải nghĩ thật nhanh. Anh ta lôi cột sét rạch một đường giữa đùi mình. Chắc là đau ghê lắm, nhưng Zeus đã nhét đứa nhỏ vào đùi mình như là bỏ nó vào tring túi quần thụng. Rồi anh ra khâu kín da lại.

Này mấy bạn... đừng thử trò này ở nhà nhé. Không có kết quả đâu.

Nhưng tôi nghĩ thần thánh thì khác. Bằng cách nào đó đứa bé sống sót trong đấy và phát triển liên tục cho đến khi sẵn sàng được sinh ra.

Chẳng thấy nghe nói gì về các thần khác có hỏi thế này không, "Ê Zeus, sao đùi phải anh to thế? Anh phải đi khám đi thôi."

Khi đứa bé sẵn sàng, Zeus xé lấy nó ra; và đứa bé trẻ biến thành thần Dionysus. Chúng ta sẽ nói đến chuyện của nó sau. Sự ra đời của nó là thứ ít kỳ lạ nhất về nó đấy.

Mà thôi, Hera đã báo thù Semele được rồi, và tôi ước sao đấy là điều dã man nhất mà cô ta từng làm.

Rủi thay là mới chỉ khởi động.

Một cô bồ khác của Zeus là Aigina. Hình như Aigina có nghe chuyện về Semele, vì cô không nôn nóng muốn làm bạn đặc biệt của Zeus đâu,

mặc cho ông ta liên tục tán tỉnh cô rồi tặng cô biết bao nhiêu là quà. Cuối cùng, Zrus thuyết phục được cô bay cùng mình đến một hòn đảo bí mật.

"Sẽ chẳng ai biết đâu," ông ta hứa.

"Thế còn Hera thì sao?" Aigina hỏi.

"Nhất là bà ấy." Zeus biến thành con đại bàng khổng lồ rồi bay cùng cô đến một hòn đảo mà giờ đây mang tên cô: Aigina.

Zeus xem chút nữa là thoát được chuyện này. Mãi mấy năm sau Hera mới phát hiện ra, sau khi Aigina đã qua đời. Nhưng khi đấy, con trai của Aigina và Zeus là vua đảo nơi cậu được sinh ra. Tôi không biết Hera phát hiện ra bằng cách nào nhưng sau khi phát hiện ra rồi, cô ta nổi giận vì mình không thể trừng phạt chính Aigina được.

"Sao ả dám cả gan chết đi để ta không thể giết ả được!" Hera gầm lên. "Thôi, ta cứ trả thù lên thằng con vậy."

Tên anh ta là vua Aeacus (tôi nghĩ anh này cần thêm cái nguyên âm trong tên mình. Chẳng biết phải phát âm là sao, nên tôi sẽ gọi là Eye - AH - cuss.) Vua Aeacus tình cờ lại đang bên bờ vực một cuộc chiến tranh. Anh ta đang tập hợp quân đội để bảo vệ vương quốc mình.

Hera triệu gọi một con rắn độc to vật vã rồi thả nó xuống đầu nguồn dòng sông duy nhất trên đảo. Nọc độc lan khắp nguồn nước, chẳng mấy chốc gần như toàn bộ dân số trên đảo đều bỏ mạng.

Ê, thế công bằng mà, đúng không? Zeus ngủ với một cô người phạm, thế nên Hera tìm đến con trai của người ấy rồi giết sạch mọi người trong vương quốc anh ta. Không, làm thế chẳng điên rồ tí nào.

Nhu các bạn có thể đoán, Aeacus hoảng lên. Anh ra đi vào vườn trong cung điện, nơi có thể nhìn thấy bầu trời xanh. Anh quỳ xuống khẩn cầu

Zeus, "Ôi bố ơi, con đang sắp bị xâm lược đây này, trong khi vợ bố lại giết gần hết mọi trai tráng trong đội quân của con và cả mọi thường dân nữa."

Giọng Zeus rùng rùng từ thiên đường: "Bực quá. Ta giúp sai được sao nào?"

Aeacus suy nghĩ. Anh nhìn xuống mấy bồn hoa của mình và thấy đàn kiến đang bò quanh, hàng ngàn hàng ngàn con bé xíu, không mệt mỏi và chăm chỉ như... như một đội quân.

"Bố biết làm sao thì hay không?" Aeacus hỏi. "Giá như bố có thể biến mấy con kiến này thành đội quân cho con."

"Xong ngay!" Zeus nổi sấm.

Ngay lập tức nguy đạo quân kiến biến thành người - hàng ngàn hàng ngàn những chiến binh dạn dày trong áo giáp hai màu đen - đỏ lấp lánh, đã được huấn luyện để di chuyển theo hàng và chiến đấu với kỷ luật hoàn hảo. Họ được gọi là Myrmidones, họ trở thành đơn vị chiến đấu tinh nhuệ nổi tiếng Hy Lạp, giống như hải quân SEAL hay đội Mũ Nồi Xanh thời cổ vậy. Say này, họ sẽ có một vị chỉ huy nổi tiếng tên Achilles. Có lẽ bạn đã nghe đến anh ta, hay chí ít là gót chân của anh ấy.

Điều cuối cùng về Hera - mà tôi thật sự không hiểu - là cô ta có thể nhanh chóng biến từ kẻ thù của ai đó thành bạn của cô ta, hay ngược lại. Lấy ví dụ như là Poseidon.

Thoạt đầu họ không ưa nhau. Nói thật, cả hai đều để mắt đến cùng một vương quốc Hy Lạp, tên là Argos. Các bạn biết đấy, thời đấy việc trở thành chủ thần của thành phố này thành phố kia là quan trọng vô cùng. Như là đấy sẽ là một vinh dự lớn lao nếu bạn là thần của Scranton, bang Pennsylvania... thì không hẳn. (Okay, xin lỗi mọi người ở Scanton nhé. Nhưng nói thế bạn biết rồi đấy.)

Tôi đoán Argod là một nơi dễ thương, vì cả Hera lẫn Poseidon đều muốn làm chủ thần tại đây. Vì vua chọn Hera. Chắc chắn là ông ta không muốn mọi thần dân của mình chết vì nọc độc của rắn.

Heta vui lắm. Poseidon thì không. Anh ta cho nước ngập hết vương quốc, và khi Hera than phiền, Poisedon bảo, "Được thôi, ta sẽ rút hết nước. Hết sạch ấy." Biển cả lùi đi, mọi con sông dòng suối trong toàn vương quốc khô cạn hết.

Hera lại than phiền. Hai người đang trên bờ vực một trận so tài kinh thiên động địa. Cuối cùng Poisedon cũng mủi lòng và để cho chút nước trở lại, nhưng Argos vẫn là một nơi khá khô. Nhiều con sông chả có giọt nước nào từ khi trời mưa. Hera trở thành thần bảo hộ của Argos, như thế lại có ích cho một gã sau này tên Jason, người dẫn đầu một nhóm quân anh hùng tên gọi Argonaut. Nhưng đó lại là một chuyện khác.

Trọng điểm của tôi là Hera sau này đổi ngoắc giọng điệu. Cô ta và Poseidon đã ngồi xuống và quyết định Zeus làm lãnh đạo nhưng đã quá tay. Họ lập ra kế hoạch nổi loạn đầu tiên nhất của dân Olympian.

Nhưng chúng ra sẽ nói về chuyện này khi chúng ta bàn về Poseidon.

Giờ thì chúng ta phải ghé thăm âm phủ để xem chuyện vị thần cái chết kẻ rình trộm ghé thăm Hades đang như thế nào.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Hades Tân Trang Nhà Cửa

Tôi thấy tôi cho ông này.

Không, thật lòng đấy.

Có thể Hades là kẻ lập dị, nhưng rõ ràng ông ta toàn nhận lấy phần đầu thừa đuôi thẹo. Mặc dù là con trai cả của Rhea, ông ta vẫn luôn bị xem là con út, vì các thần tính theo thứ tự được khắc ra khỏi bụng Kronos.

Nếu thế vẫn còn chưa đủ khó chịu, thì khi các thần tung xúc xắc để chia phần thế giới, Hades nhận lấy phần ít ai thèm nhất - âm phủ.

Tất nhiên, đúng là Hades thuộc loại ủ ê ảm đạm, nên các bạn có thể tranh cãi rằng cái số ông ta là phải chui rúc dưới lòng đất. Ông ra cứ suốt ngày mặt ủ mày chau và toàn mặc đồ đen. Mái tóc đen phủ hết hai mắt như một trong mấy anh chàng trường phái emo trong truyện tranh Nhật Bản. Khi trở thành chúa tể của âm phủ, da dẻ ông ta tái nhợt không chút sắc màu nào, vì ông ta bỏ lại thế giới cin người sau lưng.

Ngay cả nếu các thần khác muốn giữ liên lạc với ông ra (mà thực ra thì họ không làm), âm phủ có dịch vụ điện thoại rất kém còn Wifi thì không tồn tại. Khi Hades ở dưới đây, ông ta chẳng biết tí gì về thế giới bên trên cả. Tin tức duy nhất ông ta nhận được đến từ linh hồn của những người mới chết, họ sẽ kể lại những tin đồn mới nhất.

Thật ra, ở thời Hy Lạp Cổ Đại, cứ khi nào bạn kêu tên của Hades, bạn phải nện năm đấm xuống đất, vì đây là cách duy nhất lôi kéo sự chú ý của ông ta. Giống như là, Ê, tôi đang nói chuyện với anh đấy!

Mà tại sao bạn lại muốn sự chú ý của Hades chứ? Tôi không rõ.

Dần dà toàn bộ thế giới âm phủ được gọi là Hades theo tên thần Hades, khiến cho mọi thứ rối tung lên; nhưng thật ra âm phủ đã tồn tại lâu đời hơn các thần. Tên nguyên thủy của nó là Erebos, rồi khi Hades tiếp quản, nơi này cần phải được nâng cấp đại tu toàn bộ.

Bắt đầu từ hệ thống cống xả nhé. Năm dòng sông khác nhau chảy vào âm phủ, và bạn không muốn dùng bất cứ dòng nào để tắm rửa hay đánh răng đâu. Con sông ít nguy hiểm nhất là Cocytus, Dòng Sông Than Khóc, trông khá hiền hòa. Dòng nước xanh thẫm của nó yên ả uốn lượn qua những bình nguyên dưới Erebos, dọc bờ sông lại có nhiều điểm đẹp mắt để dã ngoại; nhưng nếu bạn đến quá gần, bạn có thể nghe tiếng la hét của những linh hồn bị tra tấn đập dòn trong dòng chảy.

Đấy, dòng sông Cocytus lấy nước từ nước mắt của những kẻ bị nguyên rủa. Chỉ cần ở gần con sông ấy thôi đủ khiến bạn lâm vào trạng thái trầm uất rồi. Còn nếu bạn thật sự nhúng tay vào nước ấy... thì, tin tôi đi, bạn không muốn làm như vậy đâu. Có bao nhiêu video về những con cún dễ thương trên mạng đi nữa cũng sẽ không làm cho tinh thần bạn phấn khởi lên được.

Con sông thứ hai là dòng Phlegethon, Dòng Sông Lửa. Nó cuộn cuộn chảy qua các hang dưới âm phủ như một dòng xăng bốc hỏa, đục thành những mảng kênh xuyên qua lớp đá núi lửa đen tuyền, thấp sáng vụn vặt thành màu đỏ như máu, dâng đầy trong không khí những khói và hơi cay cho đến khi con sông lao thẳng xuống như một thác nước rục rịch vào trong vực thẳm sâu xa hơn trong lòng Tartarus, giống như tầng hầm trong tầng hầm vậy.

Thế cho nên, phải rồi... khi Hades mở vòi nước nóng trong phòng tắm của mình, ông ta cứ bị thứ nước Phlegethon cháy sục sôi tràn khắp mặt. Chẳng trách sao mà ông này cứ luôn cau có.

Điều kỳ khôi là, nước dòng Phlegethon sẽ không giết bạn đâu, ngay cả khi bạn có là người thường. Đương nhiên, nó sẽ đốt phòng như sốt tiêu ột nhiễm phóng xạ trộn trong axit. Nó sẽ khiến cho bạn ước gì mình đã chết. Nhưng con sông thực ra được thiết kế sao cho giữ được nạn nhân của mình con sông để chúng phải đau đớn đến muôn đời - hooray! Nhiều linh hồn bị nguyên rửa phải muôn đời bơi băng qua đây, hoặc là bị mắc kẹt trong dòng nước lửa ngập đến tận cổ.

Thế theo vài truyền thuyết, dòng Phlegethon có thể dần dần đốt sạch tội lỗi của bạn và tha cho bạn đi nếu bạn thật sự, thật sự hối hận về những gì bạn đã làm. Nếu các bạn muốn kiểm tra xác thực cái lý thuyết ấy, thì cứ việc nhảy xuống đi. Còn tôi ấy à, tôi xin kiếu.

Con sông thứ ba, dòng sông Acheron, là Dòng Sông Đau Khổ. Nếu bạn đoán rằng dòng sông này đau đớn lắm thì bạn đã thắng được chiếc bánh quy rồi! Dòng Acheron khởi nguồn từ trên dương thế, gần ngôi đền của người chết ở Epirus. Có lẽ đây là lý do vì sao các thần bị lôi cuốn đến đây rồi lấp đầy sông bằng những nỗi đau đớn thống khổ của riêng mình. Dòng Acheron ngoằn ngoèo len lỏi cho đến khi đổ ào xuống địa ngục và chạy vào Erebus. Tại sao đây, nó mở rộng ra thành một vùng nước đầm lầy tối đen nghi ngút hơi, gây ra đau đớn cho bất cứ kẻ nào xui xẻo đến độ chạm phải dòng nước hay thậm chí là nghe thấy dòng chảy của nó. Ra xa thêm một đôi thì con sông Acheron chẻ ra làm hai con sông nhỏ - sông Cocytus và sông Styx - chảy theo hai hướng ngược chiều nhau cho đến khi cả hai con sông đổ vào Tartarus.

Con sông thứ tư là con sông mà cá nhân tôi không thích nhất: dòng Lethe, Dòng Sông Quên Lãng. (Tôi từng có vài kinh nghiệm đau thương với chứng mất trí mà. Dài dòng lắm.) Dòng Lethe trông rất vô hại. Đa phần

nó là vùng nước màu trắng sữa chảy tràn trên nền sạn những đá cuội, nhẹ nhàng róc rách theo một cách khiến mắt bạn nặng trĩu. Chắc hẳn bạn nghĩ mình sẽ băng qua dòng sông này không chút trở ngại nào. Lời khuyên của tôi ư? Đừng làm thế.

Chỉ một giọt nước từ dòng Lethe thôi cũng đã chùi đi trí nhớ ngắn hạn của bạn. Bạn sẽ không nhớ được chuyện gì đã xảy ra hồi tuần trước. Còn uống hết mọi hơi ư, hoá là lợi vào trong vùng nước ấy à, thì trí óc sẽ bị xóa sạch. Bạn sẽ không nhớ được tên mình, hay mình từ đâu đến, hay thậm chí là đội New York Yankees rõ ràng chơi hay hơn đội Boston Red Sox. Tôi biết mà - kinh khủng quá phải không?

Tuy nhiên, đối với vài linh hồn của người chết, dòng Lethe thật sự là phúc lành. Từng đám từng đám hồn ma tụ tập quanh bờ sông, uống lấy uống để nước sông để họ có thể quên đi kiếp trước của mình, bởi vì bạn không thể nhớ nhưng những gì bạn không nhớ. Thịnh thoảng các linh hồn còn được phép đầu thai - được tái sinh vào dương gian trong một kiếp khác. Nếu bạn chọn cơ hội này, trước tiên bạn phải uống nước sông Lethe để không nhớ về kiếp trước của mình nữa. Bởi vì là, nói thật chứ - có ai lại muốn học hết 12 năm học chán ngắt một lần nữa nếu bạn vẫn nhớ mình từng học trước kia?

Hoa anh túc mọc dọc hai bên bờ sông Lethe, đây là lý do vì sao nước quả anh túc có công hiệu làm người ta ngủ và dịu đi cơn đau. (Bọn anh gọi đây là opium đấy mấy nhóc. Và đừng có mà chơi ma túy đấy, bởi vì MA TÚY RẤT CÓ HẠI. Okay, tôi phải đưa câu này vài tong đấy.) Có một khúc, dòng Lethe cuộn quanh lối vào hang động tối om nơi thần Hypnos cư ngụ - Hypnos là vị thần của giấc ngủ. Trông hang ấy trông thế nào à? Chưa từng ai mô tả về nó, chắc là bởi vì bất cứ kẻ nào ngốc đến nỗi đi vào trong ấy đều lăn ra ngủ và không bao giờ trở ra nữa.

Con sông thứ năm dưới âm phủ là dòng Styx, Dòng Sông Thù Hận. Dứt khoát đây là con sông nổi tiếng nhất rồi, nhưng chỉ cái tên của nó

không thôi cũng đã làm cho nó cụt hứng mọi cơ hội cho ngành du lịch. "Này mấy con, nhà mình sẽ đi nghỉ xuân tại Dòng Sông Thù Hận!" "Hay quá!"

Dòng Styx chảy qua những vùng tối tăm, sâu thẳm nhất dưới âm phủ. Vài truyền thuyết cho rằng con sông này do một thần Titan tên Tethys tạo ra, và được châm nước từ những con suối nước mặn dưới đáy đại dương.

Dòng Styx chảy quanh Erebus như một chiến hào, nên các bạn đứng là phải băng qua nó để đi vào âm phủ. (Vài câu chuyện kể rằng dòng Acheron mới là con sông bạn phải băng qua, nhưng vì sông Styx là một nhánh của sông Acheron, nên tôi nghĩ xã hai phiên bản đều đúng.)

Dòng nước sông này vừa đen thui vừa đục ngầu, lúc nào cũng phủ một lớp sương mù hôi thối, còn nước sẽ làm tan rữa da thịt con người. Cứ trộn axit sunfuric với nước cống và một vốc chất lỏng thù hận, thế là bạn có ngay dòng sông Styx.

Vậy thì bạn băn khoăn: Sao lại có kẻ nào muốn chui xuống âm phủ làm gì? Tôi không biết. Nhưng kể từ thời con người được tạo ra, bất cứ khi nào họ chết đi, linh hồn họ cứ như theo bản năng trôi dạt xuống Erebus, như là chuột nhảy lemming nhảy khỏi mỏm đá, hay là khách du lịch đổ dồn vào quảng trường Thời Đại vậy. Bạn cứ nói với họ như bạn muốn rằng đây là ý kiến xuân ngốc, nhưng họ vẫn cứ làm thế thôi.

Vấn đề là, các linh hồn không có được cách nào băng qua con sông Styx cho an tâm. Một số linh hồn xoay sở bơi qua được. Một số khác cũng thử, chỉ để rồi bị hìa tợn trong dòng nước. Nhiều linh hồn chỉ lang thang bên bờ, như muốn nói Tôi muốn đi lối đấy!

Rốt cuộc, một con thiên tinh càn cù tên Charon quyết định dân thân là việc này. Thiên tinh là gì? Không phải loại yêu tinh quý sứ đầu mọc sừng có đuôi và da đỏ quạch đâu. Thiên tinh là những linh hồn bất tử, một loại

thần nhưng hèn kém hơn. Một số thì giống như quái vật hay người phàm. Một số tốt tính. Một số xấu tính. Một số lưng chừng nửa nạc nửa mỡ.

Gã thiên tinh Charon này là con của Nyx, nữ thần của đêm. Charon có thể biến thành nhiều hình dạng, nhưng hầu như anh ta thường hóa ra một lão già xấu xí quần áo tả tơi, râu dài nhót nhòn cùng cái nón hình chóp. Nếu là tôi và tôi có thể biến hình ấy mà, tôi sẽ xuất hiện như Brad Pitt ấy; nhưng tôi nghĩ Charon không quan tâm đến việc tạo ấn tượng với các hồn ma.

Dù gì thì, một ngày nọ Charon nhận thấy rằng đám linh hồn con người này đang hò hét đòi sang Erebus, thế là Charon tự tay cất một chiếc thuyền và bắt đầu đưa đò sang sông.

Dĩ nhiên là không miễn phí rồi. Gã nhận vàng, bạc cùng hầu hết các loại thẻ tín dụng phổ biến. Vì âm phủ không có luật lệ gì, nên Charon cứ tính tiền bao nhiêu tùy thích. Nếu gã thích bạn, gã có thể cho bạn qua đò với giá vài xu thôi. Nếu gã mà không thích à, gã sẽ đòi cả gia tài đấy chứ. Nếu bạn vận đến mức bị chôn mà không có tiền chôn theo - thì than ôi! Bạn sẽ phải lang thang bên bờ khả tử của dòng sông Styx đến muôn kiếp. Vài người chết thậm chí còn trôi dạt ngược lại dương gian để làm ma ám người sống nữa kia.

Ngay cả khi bạn qua được sông Styx, bạn cũng sẽ thấy rằng Erebus hoàn toàn hỗn độn. Các hồn ma đáng ra phải được chia làm nhiều nhóm khác nhau căn cứ vào việc khi còn sống họ đã tốt đẹp đến mức nào. Nếu họ thực tình là thứ đốn mạt, họ sẽ đi đến Cánh Đồng Trường Phạt để nhận lấy những đòn tra tấn đặc biệt vĩnh viễn. Nếu họ là người tốt, họ đi đến Elysium, giống như thiên đường, là Las Vegas và Disneyland trộn chung làm một ấy. Nếu linh hồn ấy trước kia không tốt quá mức và cũng không xấu vô chùng mà chỉ tồn tại thôi thì (như đa số mọi người đều thế) họ bị buộc phải lang thang trong Cánh Đồng Asphodel, là một nơi không kinh khủng lắm - chỉ là tẻ ngắt đến tê tái, không chùng mà thôi.

Đấy là phương thức các linh hồn được phân loại, theo lý thuyết. Rủi thay, trước khi Hades tiếp quản, chẳng có ai chịu trách nhiệm cai trị âm phủ cả. Giống như một ngày ở trường khi thầy cô của bạn đồng loạt ốm hết và chẳng có ai ngoài những thầy cô thay thế không biết luật lệ, thế cho nên theo lẽ thường thì bọn nhóc lợi dụng ưu thế triệt để. Những linh hồn bị kết tội ở Cánh Đồng Trừng Phạt thì lên vào Asphodel mà chẳng ai ngăn chúng lại. Những linh hồn ở Asphodel thì đi phá bữa tiệc tùng ở Elysium. Rồi những linh hồn ngu vãi nhưng lại cao quý đáng lẽ ở Elysium thì lại đi lạc, kết cục chui vào Cánh Đồng Trừng Phạt, và rồi hoặc là không thể thoát ra được hoặc là hiền lành quá không dám phàn nàn gì.

Điều còn khiến mọi chuyện tệ hơn nữa là, ngay cả những linh hồn đi đến nơi họ phải đến thường không phải lúc nào cũng xứng đáng được ở đấy, bởi vì trước khi Hades đến tiếp quản, người ta được phán xét cho kiếp sau từ khi đang còn sống kìa.

Cái hệ thống đấy hoạt động thế nào vậy chứ? Tôi chẳng rõ. Hình như có một ban ba quan tòa con sống đến phỏng vấn bạn ngay trước khi bạn chết rồi quyết định xem bạn xứng đáng được vào Cánh Đồng Trừng Phạt, vào Elysium hay Asphodel. Đừng hỏi tôi tại sao mấy quan tòa kia biết bạn sắp chết. Chắc họ đoán ra. Hay là mấy thần mách với họ. Hay có lẽ các quan tòa chỉ gào lên vô tội vạ với người nào đó, "Ê anh kia! Lại đây coi! Tới lượt anh ngủm rồi đấy!"

Sao cũng được, các quan tòa lắng nghe lời khai của bạn rồi quyết định số phận muôn đời cho bạn. Đoán xem xảy ra chuyện gì nào. Người ta nói dối. Mua chuộc quan tòa. Họ dẫn xác đến trong quần áo tinh tươm, cười cười nịnh nịnh rồi cư xử lễ phép để các quan cứ tưởng là họ dễ thương thật. Họ đem nhân chứng đến để nói, "Ô đúng rồi. Anh chàng này đã sống một cuộc đời đàng hoàng hết sức. Hầu như chẳng bao giờ làm khổ ai." Đại loại như thế.

Rất nhiều người quý quyết đã xoay xử nịnh nọt để được vào Elysium, còn lắm người tốt không sợ đỡ các quan tòa thì phải đáp xuống Cánh Đồng Trừng Phạt.

Bạn hiểu rồi đấy... âm phủ rồi tình rồi mù lên. Khi Hades đến tiếp quản, ông ta nhìn quanh rồi nói, "Không được rồi! Như thế này là không xong!"

Thế là ông ta lên Olympus giải thích tình hình cho Zeus biết. Việc cần phải có sự chấp thuận của Zeus cho những gì ông ta lên kế hoạch để làm khiến Hades khó chịu lắm, nhưng ông ta biết mình cần sự nhất trí của Sếp Lớn cho bất cứ thay đổi quan trọng nào đến kiếp sau, nhất là khi có liên quan đến con người. Các thần coi con người là tài sản chung mà.

Zeus lắng nghe rồi trầm ngâm nhíu mày. "Vậy anh đề nghị thế nào?"

"À," Hades nói. "Chúng ta có thể vẫn giữ lại ban ba quan tòa, nhưng -"

"Khán giả có thể bỏ phiếu!" Zeus phỏng đoán. "Vào cuối mùa thi đấu, người phạm nào thắng giải sẽ được chọn làm Thần tượng của Elysium!"

"Ồ, không phải thế," Hades bảo. "Thật ra, ta đang nghĩ rằng các quan tòa có thể là những linh hồn của người chết thay vì người sống. Và mỗi linh hồn con người sẽ chỉ bị phán xét một khi nó bước chân vào âm phủ."

"Thế... thế không phải là hình thức thi đấu à? Hừm, chán chưa."

Hades có giữ bình tĩnh. "Thưa ngài thấy đấy, nếu các quan tòa là linh hồn dưới sự kiểm soát của ta, thì họ sẽ không thể nào bị chi phối. Các linh hồn ra trước tòa sẽ bị tước đi mọi thứ chỉ chừa lại bản chất thực của chúng mà thôi. Chúng không thể dựa vào vẻ ngoài đẹp mã hay quần áo rườm rà gì. Chúng không thể mua chuộc viên tòa hay gọi những nhân chứng về tình cảnh của mình. Mọi hành động tốt đẹp hay xấu xa của chúng sẽ được phơi

bày hết ra đấy, vì các quan tòa có thể nhìn xuyên thấu qua chúng được. Khai gian là chuyện không thể nào."

"Ra thích đấy," Zeus bảo. "Thế anh chọn ai là quan tòa vậy?"

"Có lẽ là ba người phạm đã qua đời mà từng làm vua trên dương trần," Hades đáp. "Vua thì quen phán xét rồi."

"Tốt," Zeus đồng tình. "Miễn chừng nào là các vua đấy đều là con trai của ta. Nhất trí không?"

Hades nghiêng răng. Ông ta không muốn em trai mình chõ mũi vào mọi chuyện, thế nhưng vì hầu như các vua Hy Lạp đều là con trai thần Zeus, nên sẽ vẫn còn nhiều lựa chọn lắm. "Nhất trí."

Zeus gật gù. "Anh làm sao bảo đảm cho các phán quyết được thực thi, và các linh hồn đều đi đến nơi chúng phải đến nào?"

Hades lạnh lùng mỉm cười. "Ồ đừng lo. Ta đã tính hết mọi chuyện ấy rồi."

Khi quay về Erebus, Hades chỉ định cho ba vị vua đã qua đời, tất cả đều là á thần con trai của Zeus, làm giám - khảo - đã - chết cho mình: Minos, Aiakos và Rhadamanthys.

Rồi ông ta cho gọi ba Nữ thần Đại Nộ - là những linh hồn báo thù được hình thành từ máu Ouranos hồi lâu trước kia. Ông thuê họ làm lực lượng hành pháp của mình, quả là khôn, vì chẳng ai muốn chọc giận quỷ bà bà có hơi thở thổi ùm và cầm roi cả.

Cũng như đã số các thiên tinh khác, có thể biến thành nhiều hình dạng, nhưng thường thì chúng xuất hiện như những bà lão xấu xí tóc dài lê thê, áo váy đen rách mướp, có đôi cánh da to tướng. Những sợi roi phùng phúng lửa của chúng có thể gây đau đớn xé da xé thịt cho người sống lẫn kẻ đã

chết, và chúng có thể bay trong vô hình, nên bạn không thể nào biết lúc nào chúng sẽ xuống bạn đâu.

Hades sử dụng chúng để khép người chết vài phép tắc. Đôi khi ông ta để đám Nữ thần Đại Nỗ này nổi điên lên rồi chế ta nhiều hình thức tra tấn mới dành cho các linh hồn bị kết tội xấu xa nhất. Thậm chí ông ta có thể phái Nữ thần Đại Nỗ đi truy lùng những người còn sống nếu họ phạm phải các tội khủng khiếp vô cùng - như giết hại người thân, bán bỏ đền đài, hay là hát mấy bài của bang nhạc Journey trong đêm karaoke.

Cải thiện tiếp theo của Hades cho âm phủ: ông ta giúp các linh hồn kẻ chết tìm đến Erebus được dễ dàng hơn nhiều. Hades thuyết phục, thần truyền tin, để mắt tìm kiếm những linh hồn đi lạc bên bờ khả tử của dòng sông Styx. Nếu Hermes mà thấy bất kỳ con ma nào trông hoang mang, anh ta sẽ quay chúng về đúng hướng rồi trao cho chúng tấm bản đồ đủ màu rất tiện dụng, là quà chào mừng của Văn phòng Thương Mại chốn âm phủ.

Một khi linh hồn người chết tìm được đường đến dòng sông Styx, thiên tinh Charon sẽ đưa đò chở họ băng qua sông với giá bình dân một đồng xu bạc. Hades đã thuyết phục gã (đúng ra là: đe dọa gã) phải tính phí cho mọi người bằng nhau.

Hades cũng loan tin cho con người trên trần gian rằng họ nên coi trọng các nghi thức ma chay, bằng không sẽ không được phép xuống âm phủ. Khi bạn mất, gia đình bạn phải dâng đồ cúng tế cho các thần. Gia đình phải chôn cất bạn đàng hoàng và đặt một đồng xu vào dưới lưỡi bạn để bạn có thể trả cho Charon. Nếu không có đồng xu này, bạn sẽ có kết làm.ma ám dương thế suốt đời, như thế vừa chán phèo vừa chẳng có nghĩa lý gì cả.

Hades đã làm cách nào để quảng bá cho người sống? Ông sở hữu một quần đoàn nghịch tặc cánh đen gọi là những oineroi, hay một thiên tinh chúng ghé thăm người phạm khi họ đang ngủ, để phân tán các cảnh mộng hay ác mộng.

Từng bao giờ nằm mơ rồi giật mình thức dậy vì bạn ảo thấy mình đang rơi xuống chưa? Đây là đám oineroi đang chọc phá bạn đấy. Chắc là chúng nhắc bạn lên rồi thả xuống, ác ý thôi. Lần tới mà có xảy ra như thế, bạn hãy đập nắm tay xuống sàn rồi la lên, "Hades, bảo đám mộng thiên tinh ngu ngốc của ông thôi đi nhé!"

Một nâng cấp của Hades đã thực hiện: ông ta siết chặt an ninh tại cổng vào Erebus. Ông ta đi xuống hội Nhân đạo của Tartarus để nhận nuôi một con chó to nhất, hung dữ nhất mà bạn có thể tưởng tượng được - một con quái vật tên Cerberus, một loại lai giữa chó pitbull, chó rottweiler, và một con voi ma mút đầy lông bị dại. Cerberus có ba đầu, nên nếu bạn là một người hùng người phàm tìm cách len vào vương quốc của Hades, hay là một người chết tìm cách len ra ngoài, thì cơ may bạn bị phát hiện và bị nhai gấu nghiền phải tăng đến ba lần. Ngoài hàm răng và móng vuốt sắc nhọn, Cerberus còn được cho là có một cái bờm đầy răn vài đuôi là đuôi răn độc. Điều này thì tôi không thể xác minh được. Tôi chỉ giáp mặt Cerberus có một lần. Lúc đó tối thui, tôi thì chủ yếu tập trung sọ cho không run rẩy lấy bầy hay tè ra cả quần thôi.

Mà thôi, khi các linh hồn người đã chết qua cổng, chúng được ba vị quan tòa người nổi tiếng quá cố phân loại rồi đẩy vào nơi thích hợp. Như trước tôi đã nói, đa phần người ta chẳng làm gì nhiều trong suốt cuộc đời, không làm gì xấu cũng như tốt, nên kết cục là họ vào Cánh đồng Asphodel. Tại đây họ tồn tại như những cái bóng lướt thướt chỉ có thể kêu ríu rít như dơi và trôi dạt vô định bồng bềnh ttong không trung, cố nhớ ra mình là ai và mình đang làm gì - giống như mấy thầy cô trong tiết đầu, trước khi uống đủ cà phê ấy.

Nếu bạn đã sống tốt, thì bạn sẽ vài Elysium, nơi đây là nơi dễ chịu nhất bạn có thể đến ở dưới âm phủ tối tăm này. Bạn có nhà to cho mình, đồ ăn thức uống miễn phí, và vợ bạn là dịch vụ năm sao cho bất cứ thứ gì bạn

cần. Nếu Elysium trở nên tẻ ngắt, bạn có thể chọn uống nước sông Lethe để tái sinh làm kiếp người.

Một vài linh hồn tốt đẹp đến mức, chúng đã sống liên tục ba kiếp hạnh. Nếu đây là bạn, thì bạn có thể về hưu tại quần đảo Blest, giống như các hòn đảo tư kiểu Caribe trong một cái hồ giữ Elysium. Không được làm người may mắn hay tiết hạnh như vậy đâu. Giống như trúng số độc đắc cho giải Người Tốt ấy.

Nếu bạn sống một cuộc đời lươn lẹo, bạn sẽ được biệt đãi oái oăm - được vĩnh viễn tắm sôi trong dầu, được lột da, được những con quỷ đói rượt khắp cánh đồng đầy mảnh chai, hay trượt qua lưỡi dao sắc không lồ rồi rơi xuống xuống một cái hồ nước chanh. Bạn biết, những trò thông thường ấy mà. Đa phần các hình phạt chẳng có sáng tạo gì, nhưng nếu bạn làm cách nào đó khiến Hades hết sức bức bối, thì ông ta luôn có thể nghĩ ra những cách thú vị mới mẻ nào đó hành hạ linh hồn bất tử của bạn ngay.

Cho vài ví dụ ư?

Tantalus. Gã này xấu xa thôi rồi. Gã là một vị vua Hy Lạp - tất nhiên là con trai của Zeus - gã được mời lên ngọn Olympus uống tiên tửu ăn tiên lương cùng các thần. Vinh quang quá, đúng không? Nhưng Tantalus trở nên tham lam.

"Chá," sau bữa ăn gã thốt lên, vừa nói vừa xoa xoa bụng. "Mấy món này ngon ghê! Có thể cho tôi túi mang về chia cho mấy bạn ở nhà được không?"

"Trời đất ơi!" Zeus buột miệng. "Tất nhiên là không rồi! Tiên tửu tiên lương là những món quý hiếm và thần kỳ. Con đâu thể đem đi chia cho ai là chia đâu."

"Thế ạ..." Tantalus gượng cười. "Đúng thôi. Con hiểu rồi. À... lần tới mời mọi người đến dùng bữa tại nhà con nhé?"

Lẽ ra Tantalus phải quên chuyện này đi. Lẽ ra gã phải nhớ điều gì xảy ra cho Prometheus khi ông ta cố lấy những thứ của thần đem chia cho con người. Nhưng Tantalus lại tức tối. Gã thấy bị xúc phạm. Các thần không tin tưởng gã. Họ không muốn gã được nổi tiếng được làm người phàm đem tiên lương xuống trần.

Càng nghĩ, gã càng thấy điên tiết. Gã mời các thần xuống dự yến tiệc tại cung điện của mình, nhưng để trả đũa, gã quyết định sẽ dọn cho họ một bữa ăn báng bổ nhất mình có thể nghĩ ra. Gã chỉ không rõ bữa ăn đó là gì thôi.

Gã đang đứng trong nhà bếp, nhìn trân trân vào mấy chiếc nồi rỗng không, thì Pelops con trai gã bước vào.

"Tối nay ăn gì vậy bố?" Pelops hỏi.

Tantalus chẳng bao giờ ưa con trai mình. Tôi không rõ vì sao. Có lẽ Tantalus biết rằng một ngày nào đó con trai mình sẽ tiếp quản cả vương quốc của gã. Mấy vị vua ở Hy Lạp, lúc nào cũng lo lắng thái quá về chuyện này. Thế, Tantalus mỉm cười tinh quái với con trai mình rồi lôi con dao thái thịt ra. "Buồn cười con hỏi đúng lúc ghê."

Đêm ấy, các thần tề tựu trong cung điện của Tantalus dùng bữa tối và được dọn lên một nồi thịt hầm ngon lành.

"Thịt gì đây?" Demeter cắn một miếng rồi hỏi. "Có vị như thịt gà ấy."

Tantalus đáng lẽ ra phải chờ cho đến khi các thần đều ăn kia, nhưng gã lại không nhịn được cười khúc khích liên hồi. "Ồ... món gia truyền thôi mà."

Zeus cau mày đặt thìa xuống. "Tantalus... con đã làm gì thế?"

Hera đẩy bát ra xa. "Với lại Pelops con trai người đâu?"

"Thật ra," Tantalus đáp, "nó nằm trong nồi thịt ấy. Ngạc nhiên chưa, lũ ngốc! Ha ha! Ha ha!"

Nói thật chứ, tôi không biết gã này đang trông đợi gì nữa. Gã nghĩ mấy thần sẽ chỉ tặc lưỡi rồi quất vài roi vào mông gã hay sai? Ồ Tantalus, nghịch ngợm hoài thôi. Giỏi đấy!

Các thần Olympian hoảng hồn. Dù sao thì, họ vẫn còn bị căng thẳng rối loạn hậu chấn thương vì đã bị ông bố Kronos nuốt sạch mà. Zeus lôi cột sét ra, đánh Tantalus tan tành thành tro bụi, rồi t4ao linh hồn của gã vua này cho Hades.

"Trừng phạt đặc biệt tên này giùm," Zeus bảo. "Trò nào đấy liên quan đến thức ăn ấy."

Hades vui vẻ tuân lệnh. Ông ta ngâm Tantalus vào vũng nước ngập đến eo, hai chân dính cứng xuống lòng hồ như dính vào xi măng. Treo lủng lẳng bên trên đầu Tantalus là những nhánh cây của mọt cây thần mọt đủ thứ trái ngon thơm lừng chín mọng.

Hình phạt cho Tantalus là gã phải đứng đó mãi mãi.

Hừ, gã nghĩ, thế cũng không tệ lắm.

Rồi gã thấy đói. Gã vội chộp lấy một trái táo, nhưng những cánh cây chỉ vươn lên ngoài tầm với của gã. Gã chuyển qua trái xoài. Không ích gì. Gã cố nhảy lên, nhưng hai chân đang kẹt cứng. Gã vờ như đang ngủ để có thể đột ngột phóng lên tấn công mấy trái đào. Lại cũng thế, không ích gì. Lần nào, Tantalus cũng dám chắc là mình sẽ hái được một trái, nhưng gã chẳng khi nào làm được.

Khi gã khát, gã vốc nước lên, nhưng khi tay gã chạm đến miệng, nước trong đấy biến mất một cách thần kỳ, hai tay gã khô rang. Gã cuối xuống, hy vọng nốc được nước trực tiếp ngay từ hồ, nhưng toàn bề mặt nước hồ né

khỏi gã. Dù có cố đến mấy, gã vẫn không thể uống được lấy một giọt. Gã ngày càng đói càng khát tợn, mặc cho đồ ăn và nước ở sát ngay bên mình - gần đến trêu ngươi, là từ ngữ xuất phát từ tên của gã. Lần tới nếu như bạn rất muốn có thứ gì đấy nhưng nó lại ngoài tầm với, nghĩa là bạn vừa bị trêu ngươi đấy.

Ý nghĩa của câu chuyện là gì? Tôi không biết. Chắc là: Đừng xé thịt con mình đem cho khách mình ăn. Hình như tôi thấy hiển nhiên quá, nhưng thôi sao cũng được.

Một kẻ khác nhận sự trừng phạt đặc biệt là Sisyphus. Nghe cái tên như Sissy - Fuss thì bạn hẳn đã hình dung rằng lão này có vấn đề rồi, nhưng ít ra lão không đem con mình đi ninh. Vấn đề của Sisyphus là lão không muốn chết.

Tôi có thể thông cảm được. Mỗi sáng tôi thức giấc và nghĩ: Mà biết hôm nay sẽ làm gì không? Không phải chết.

Nhưng Sisyphus thì làm quá. Một ngày nọ thần Chết xuất hiện trong nhà lão. Mà bài thần Chết, y tôi muốn nói đến Thanatos, vị thần của cái chết, Grim Reaperino, một trong những cánh tay phải của Hades.

Sisyphus mở cửa ra thì thấy một người cao to có cánh da đen đứng lù lù nhìn mình.

"Chào buổi chiều." Thanatos tra cứu vào bản ghi chú trên tay. "Ta cần giao hàng cho Sisyphus - một cái chết đau đớn, cần chữ ký người nhận. Người là Sisyphus phải không?"

Sisyphus cố nhem đi nỗi hoảng loạn. "Ừm... à, phải rồi! Mời vào nào! Đợi tôi lấy cây bút nhé."

Trong lúc Thanatos cúi người len qua lối cửa lè tè, Sisyphus vợ lấy thứ nặng nhất mà lão có thể tìm thấy - một cái cối đá gã thường dùng để

nghiền bột - rồi táng vào đầu vị thần của cái chết.

Thanatos lăn đùng ra bất tỉnh. Sisyphus trói ông ta lại, nhét giẻ vào mồm, rồi nhét ông ta xuống gầm giường. Khi bà Sisyphus về nhà, bà ta ngạc nhiên, "Sao có cái cánh màu đen to tướng thò ra từ giường vậy?"

Sisyphus giải thích chuyện xảy ra. Vợ lão không được vui.

"Vụ này rồi sẽ khiến cả hai chúng ta gặp rắc rối đây," bà ta bảo. "Lẽ ra ông phải chết chứ."

"Tôi cũng yêu bà nữa," Sisyphus làu bàu. "Sẽ ổn thôi mà. Rồi mình xem."

Chẳng ổn gì sất. Không có Thanatos làm việc, mọi người thôi không chết nữa. Thoạt đầu thì không ai phản đối. Nếu bạn đáng nhẽ ra phải chết nhưng lại không chết, thì sao bạn phải phàn nàn làm gì?

Rồi một trận đánh lớn xảy ra giữa hai thành phố Hy Lạp, và Ares, vị thần chiến tranh dâm ra nghi ngờ. Ông ta chờn vờn giữa chiến trường như vẫn thường làm, sẵn sàng cho một ngày sát phạt hào hứng. Khi hai đội quân công vào giáp chiến, chẳng binh sĩ nào ngã xuống cả. Họ cứ mãi xông vào nhau, chặt chém nhau tươi tắn. Chiến trường bừa bộn tung tóe, máu tươi máu cục khắp nơi, nhưng không ai chết hết.

"Thần Chết đâu?" Ares gào lên. "Trò này chẳng có vui gì cả nếu không có thần Chết!"

Ông ta bay khỏi chiến trường và bắt đầu hỏi han quanh khắp thế giới: Xin lỗi nhé, người vó thấy thần Chết đâu không? Cái anh chàng to tê có đôi cánh đen bằng da ấy? Thích xé toạc linh hồn khỏi xác ấy?"

Rốt cuộc cũng có ai đó nhắc việc họ từng thấy một gã như thế tiến về phía nhà của ông lão Sisyphus.

Ares đập sập cửa trước nhà Sisyphus. Ông ta gạt lão già sang bên rồi trông thấy cánh trái cửa Thanatos lò ra dưới gầm giường. Ares kéo vị thần của cái chết ra, phủ sạch mấy cục bụi vương khắp nơi, rồi cắt dây trói cho ông ta. Rồi cả hai vị thần rùng rùng mắt nhìn Sisyphus.

Sisyphus thụt lùi vào góc phòng. "Ơ, này mấy anh, tôi có thể giải thích - "

Bùm!

Trong cơn phấn nộ thánh thần nhân đôi, Ares và Thanatos đánh cho lão già bốc hơi đi mất.

Khi linh hồn của Sisyphus tìm được đường đến âm phủ, Sisyphus bằng cách nào đó đã được diện kiến với chính Hades.

Lão già quỳ lạy trước ngai vàng của thần. "Tâu thần Hades, tôi biết mình đã làm một điều xấu. Tôi đã sẵn sàng đổi mạng với hình phạt của mình. Nhưng còn vợ tôi! Bà ấy đã không mai táng tôi đúng cho đúng nghi thức! Làm sao tôi có thể tận hưởng hình phạt của mình khi biết rằng bà nhà mình đã không hiến tế lễ vật cho các thần như ngài đã ra lệnh được chứ? Xin ngài, hãy cho phép tôi trở về dương gian chỉ để la mắng vợ tôi thôi. Tôi sẽ quay trở lại ngay."

Hades cau mày. Tất nhiên ông ta thấy nghi, nhưng ông luôn có cảm giác rằng linh hồn không thể nói dối. (Ông này làm rồi.)

Với lại, câu chuyện của Sisyphus làm ông phần nộ lăm lăm. Hades ghét người ta không chịu nghiêm chỉnh chấp hành các nghi thức mai táng. Rồi còn các cống vật cho các thần nữa chứ? Chúng còn quan trọng hơn nữa!

"Được thôi," Hades bảo. "Đi quở trách vợ mi đi, nhưng đừng rề rà quá đấy. Khi mi quay lại, ta sẽ có hình phạt đặc biệt sẵn sàng cho người."

"Tôi rất nóng lòng đây!" Sisyphus đáp.

Thế là linh hồn của lão quay lại dương thế. Lão tìm thấy phần thân xác đã bốc hơi của mình rồi thế nào đấy đã ráp được chúng lại thành một cơ thể bình thường. Bạn có thể hình dung ra sự ngạc nhiên của vợ lão khi Sisyphus bước qua cửa nhà, vẫn còn sống sờ sờ. "Cưng ơi, anh về rồi nè!"

Sau khi vợ lão hồi tỉnh sau cơn ngất, Sisyphus kể cho bà ta nghe chuyện làm sao mà lão đã một lần nữa thoát khỏi cái chết một cách khôn lanh.

Vợ lão không vui gì. "Ông không thể lừa gạt Hades suốt được," bà cảnh báo. "Ông đang tự tìm rắc rối đấy."

"Tôi đã bị phán phải vào Cánh Đồng Trừng Phạt rồi," Sisyphus nói. "Tôi có còn gì để mất đâu? Với lại, Hades bận rộn lắm. Một ngày ông ra phải gặp cả ngàn linh hồn. Ông ta thậm chí sẽ không biết là tôi biến mất đâu."

Trong vài năm, kế hoạch của Sisyphus hóa ra lại có tác dụng. Lão sống ăn dật. Hầu hết thời gian lão ở nhà, còn hễ khi nào phải ra ngoài, thì lão lại mang chòm râu giả. Hades quả là bận rộn thật. Ông ta quên bémng Sisyphus, cho đến một hôm tình cờ Thanatos lại hỏi: "Này, thế ngài có làm gì với cái tay quái gở từng nhét tôi xuống dưới giường hăn chưa đấy?"

"Ồ..." Hades cau mày. "Thôi chết."

Lần này, Hades cử thần báo tin Hermes đi tìm Sisyphus. Hermes đội nón bảo hiểm, để không bị dễ dàng nện vào đầu. Vị thần báo tin lôi Sisyphus xuống âm phủ quẳng xuống chân ngai vàng của Hades.

Hades mỉm cười lạnh lùng. "Nói dối với ta thật sao?Ồ, ta có thứ này vô cùng đặc biệt dành cho mi đây!"

Ông ra mang Sisyphus ra giữa Cánh Đồng Trừng Phạt, đến một quả đồi trọc cao chừng trăm rưỡi mét có sườn dốc bốn lăm độ là một tảng đá tròn vo to lớn có cỡ bằng chiếc xe nhỏ gọn.

"Đây rồi," Hades bảo. "Chừng nào mi đẩy được hòn đá kia lên tới đỉnh ngọn đồi thì mi có thể đi được đấy. Hình phạt cho mi sẽ chấm dứt."

Sisyphus thở phào nhẹ nhõm. Nãy giờ lão cứ tưởng tượng là sẽ ghé góm hơn kia. Thì vâng, tảng đá kia trông nặng đấy. Đẩy nó ngược lên đồi sẽ khó nhằn đây, nhưng ít ra không phải là không thể.

"Xin đa tạ, chúa tể Hades," Sisyphus bảo. "Ngài thật là quảng đại."

"Phải rồi." Đôi mắt đen của Hades lấp lánh. "Quảng đại."

Vị thần biến mất the một đám mây u ám, và Sisyphus bắt tay vào việc.

Buồn thay, lão nhanh chóng nhận ra việc này là không thể. Việc lăn tảng đá vất kiệt sức lão, rồi hễ khi nào Sisyphus lên đến gần đỉnh đồi, lão mất kiểm soát ngay. Dù lão có cỡ thế nào, tảng đá vẫn lăn ngược xuống chân đồi. Hoặc là lăn chệt ngang qua lão rồi mới ngược xuống chân đồi.

Nếu Sisyphus dừng lại nghỉ lấy sức, một trong ba Nữ thần Đại Nỗ sẽ xuất hiện vụt roi vào lão cho đến khi lão bắt tay vào việc. Sisyphus bị nguyên rủa phải đẩy tảng đá ngược lên đồi đến suốt kiếp, mà không bao giờ đến được đỉnh đồi.

Lại một kết quả có hậu! Ares, vị thần chiến tranh, lại được quan sát người ta chết. Bà Sisyphus thì có chút yên bình tĩnh lặngn và Thanatos, vị thần của cái chết, quyết định sẽ không gõ cửa bất cứ ai để yêu cầu ký nhận nữa. Từ đấy trở đi, ông ta chỉ tàng hình rình rập rồi tóm lất linh hồn của nạn nhân mà không cảnh báo gì sất. Thế nên nếu bạn muốn bạn đang lên kế hoạch sống mãi đến muôn đời bằng cách trói thần chết lại vài nhét xuống gầm giường nhà bạn, thì bạn xui rồi.

Vậy đây là cách Hades khiến cho âm phủ được tổ chức lớp lang. Ông ta xây cung điện đen ngòm của mình ven rìa Cánh đồng Asphodel, rồi khi đã cưới Persephone, ông ta coi như yên bề gia thất và hạnh phúc như một vị thần âm phủ có thể.

Ông ta bắt đầu gầy nuôi một bầy gia súc đen thui để mình có thể có được thịt béo tươi cùng sữa, rồi ông ta giao cho một thiên tinh Menoetes chăm coi đàn bò. Hades cũng trồng một khu vườn cây ăn quả gồm những cây lựu thần để vinh danh vợ mình.

Các thần trên đỉnh Olympus hiếm khi ghé xuống thăm - trừ Hermes, vì phải truyền tin và giao linh hồn đến - nhưng nếu bạn tình cờ ở trong ngục điện của Hades vào bất cứ ngày nào, bạn có thể trông thấy Thanatos lang thang ở đây, hay là các Nữ thần Đại Nộ, ba vị quan tòa nổi tiếng đã chết. Các nghệ nhân hay nhạc sĩ tài ba nhất đã qua đời ở Elysium thường được triệu kiến vào cung điện để mua vui cho đức vua.

Persephone với Hades có phải một cặp hạnh phúc không ấy à? Khó nói lắm. Những câu chuyện xưa không nói rõ liệu họ có con hay không. Hình như Persephone có một von gái tên Melinoe, là một thiên tinh chịu trách nhiệm về các hồn ma và ác mộng, nhưng Hades có thể là cha hoặc có thể không. Vài câu chuyện bảo rằng cha thật ra là Zeus giả dạng làm Hades, như vậy lại dẫn chúng ta sang một cấp bậc kinh tởm hoàn toàn mới.

Cả bài thơ nhắc đến Makaria, con gái của Hades và Persephone. Cô ta là nữ thần của những cái chết êm đềm được ban phúc, đối lập với những cái chết khủng khiếp, kinh hoàng, đau đớn, nhưng lại không có nhiều câu chuyện kể lắm về cô này.

Mà dù sao đi nữa, Hades không phải lúc nào cũng chung thủy với Persephone đâu. Ông ta là thần kia mà. Bạn mong gì chứ?

Một lần nọ Hades đang đi thăm thần Titan Oceanus dưới đáy đại dương. Ông ta làm gì ở đây thì tôi chẳng rõ. Có lẽ là đang kiểm tra độ mặn của mấy dòng suối cung cấp nước cho sông Styx. Mà thôi, trong khi đang lòng vòng nơi ấy, Hades tình cờ gặp một tiên nữ đại dương xinh đẹp tên Leuke, một trong những con gái của Oceanus. Cô ấy cao ráo, xanh xao và đáng yêu, và rõ ràng là gây ấn tượng sâu đậm. Đến cuối cuộc viếng thăm, Hades bắt cóc cô nà mang về âm phủ.

Đây chỉ là một cơn say nắng, một sự điên rồ nhất thời, nhưng bạn có thể đoán Persephone đã phản ứng như thế nào khi cô ra phát hiện ra chồng mình đã mang một cô gái làm quà lưu niệm về nhà với mình rồi đấy.

"Hoặc tôi hoặc ả phải ra đi," Persephone gầm gừ. "Vớ lại đừng chỉ có gửi trả ả về đại dương thôi đấy. ả đã đánh cắp chồng ta! ả phải chết!"

"Ừm... okay," Hades đáp. "Ý ta là, đúng thế! Tất nhiên là vậy rồi, nàng yêu quý! Ta đang nghĩ gì vậy ấy nhỉ?"

Hades chạy ra Cánh đồng Asphodel, nơi Leuke đang đứng chờ mình.

"Sao rồi?" Leuke lên giọng hỏi. "Ngài bắt cóc tôi đưa tôi đến đây. Ngài định làm gì với tôi vậy?"

"Thật ra thì, mọi chuyện sẽ không có kết quả gì đâu," Hades nói. "Vợ ta không chấp nhận."

"Choáng chưa," Leuke làu bàu. "Được thôi. Đưa tôi về nhà!"

"Ta không thể," Hades bảo. "Persephone muốn nàng phải chết."

Leuke chuyển sanh tái nhợt hơn. "Thế - thế thật không phải! Ngài bắt cóc tôi cơ mà!"

"Không sao đâu," Hades trấn an cô nàng. "Ta có ý này. Thay vì giết nàng, ta chỉ biến nàng thành gì đấy - thành cái cây thân thảo chẳng hạn. Thế thì nàng sẽ sống hoài sống mãi, vòn ra sẽ luôn nhớ đến nàng."

"Ý tưởng kinh khủng quá đi thôi!"

"Thế thì cây thân mộc vậy," Hades trầm ngâm.

"Không!"

"Một cái cây màu trắng, tái nhách và cao xọc," Hades quyết định. "Một cái cây đẹp y như nàng."

"Tôi - "

BỤP.

Leuke biến thành cây dương đầu tiên, và Hades ôm chầm lấy gốc cây ấy. "Cảm ơn nàng đã thông cảm. Ta sẽ luôn nhớ đến nàng."

Cây dương nhanh chóng nhô lên, cho đến khi Cánh đồng Asphodel phủ rải rác loài cây ấy - một thoáng vẻ yêu kiều trong Cánh đồng Asphodel âm đạm. Cây dương trở thành một trong những thứ cây thiêng của Hades, và có khuynh hướng mọc rậm rạp đặc biệt là những vùng dọc bờ sông của các con sông dưới âm phủ, có lẽ vì Leuke nhớ mình từng từ vùng biển đến nên đang cố mọc tìm đường quay về. Chúc may mắn nhé Leuke.

Sau chuyện tình dang dở với cô gái cây dương, Hades trở nên trầm uất. Một ngày nọ ông ta quyết định đi tản bộ dọc bờ sông Coccytus, Dòng Sông Than Khóc, quả là một nơi kỳ quặc để dạo bộ nếu bạn đang cố làm mình vui lên.

Tình cờ Hades gặp một thiếu phụ đáng yêu mặc chiếc váy xanh non ngời bên dòng nước. Mùi hương tỏa ra từ nàng đạt đến chỗ ông ta theo làn

gió nhẹ dưới lòng đất - một mùi hương tinh tế không giống như bất cứ thứ gì Hades từng ngửi thấy.

Ông ta bước ra đến gần ngơ nhìn chăm chú cô gái. Hades thường khiến ngạc nhiên, vì cứ tối đen lén lén lút lút như thế; cho nên khi cô gái cuối cùng cũng để ý thấy ông ta, cô rúm người lại cảnh giác.

"Người muốn gì?" Cô hỏi.

"Ừ..." Hades thấy khó nghĩ quá. Đôi mắt thiếu phụ kia xanh non như màu áo. "Ta là Hades. Cô thơm quá. Cô là ai?"

Cô gái chun mũi. "Dĩ nhiên tôi là Minthe. Tôi là con gái của dòng Cocycetus."

Hades cau mày. "Sông suối dưới âm phủ có nữ thủy thần sao? Ta chưa bao giờ biết đấy."

"À, có lẽ là chúng tôi không lấy đấy làm tự hào," Minthe làu bàu. "Làm linh hồn thiên nhiên của một dòng sông than khóc không dễ dàng gì, ngài biết đấy. Tôi thà được ở trên dương gian, nơi tôi có thể tận hưởng ánh nắng mặt trời cùng gió mới."

"Ta sẽ đem nàng lên đấy," Hades thốt lên. "Chỉ hôn ta một cái thôi, rồi ta sẽ đem nàng lên dương thế."

Minthe cau mày. "Sao ngài lại làm thế?"

"Ta yêu nàng," Hades ngớ ngẩn đáp, ông ta không được gặp nhiều phụ nữ xinh đẹp mà. Với lại, đây đang là mùa xuân. Persephone đã đi thăm mẹ mình trên trần gian, nên Hades thấy cô đơn.

Minthe đứng lên. Cô không biết phải nghĩ về vị thần hắc ám này, nhưng được một chuyến lên trần gian nghe cũng hay đấy. Cô bảo, "Được

thôi."

Cô hôn Hades. Hades vòng tay quanh người cô, cả hai tan biến trong bóng tối.

Họ xuất hiện trên sườn ngọn đồi gần một thị trấn Hy Lạp tên Pylos. Minthe há hốc khi trông thấy bầu trời xanh và mặt trời, những ngọn đồi xanh ngát trải dài đến ngút ngàn.

Cô mỉm cười quàng tay quanh Hades, trong chừng hai mươi giây hai người ấy say đắm nhau lắm lắm. Mùi hương từ Minthe thật ngất ngây.

Rồi có gì đó thay đổi. Hades cứng người. Có lẽ không khí trong lành làm đầu óc ông ra sáng suốt trở lại.

"Ta đang làm gì thế này?" Ông ta rên rỉ, đẩy Minthe ra xa. "Bây giờ là mùa xuân. Vợ ta sẽ xuất hiện đâu đó quanh đây, làm cây cỏ mọc rồi đủ trò đủ chuyện. Cô ấy sẽ tìm ra chúng ta mất!"

"Ai thèm quan tâm chứ?" Minthe hỏi. "Ngài nói ngài yêu tôi cơ mà."

"Ta - ta - " Hades ngắc ngư.

Đôi mắt xanh lục của Minthe xoe tròn xinh đẹp. Cô rất xinh và tỏa hương rất thơm, nhưng giờ thì Hades nhận thấy cuộc tình của họ vô vọng quá. Ông ta nhớ đến cái nhìn sát nhân trong mắt Persephone khi vô nghe đến Leuke.

"Ta phải quay về Erebos," Hades bảo. "Hãy vui thú với trần gian đi."

"Ngài sẽ quay lại chứ, phải không?" Minthe hỏi.

"Ừm..." Hades linh đi biến mất trong bóng tối.

Lẽ ra Minthe nên quên ông ta đi. Cô đã đến được trần gian rồi kia mà! Cô đã tìm thấy một con đong khác để gắn kết nguồn sinh lực của mình vào. Vô đã có thể sống trường sinh tring những cánh rừng cùng ngọn đồi xinh đẹp của Hy Lạp.

Nhưng không. Dễ dàng quá!

Bị bỏ rơi lại sườn đồi khiến cô tức tối. Cô ngộ ra mình vừa thao túng thần Haded mà không cần phải nhọc công nhọc sức gì. Cô thật sự hãnh phải xinh đẹp. Với lại cô thơm nức cơ mà. Cô xứng đáng làm nữ hoàng lắm chứ.

"Hades yêu ta!" Cô la lên với làn gió. "Ngài sẽ quay lại đón ta và biến ta thành nữ hoàng của âm phủ! Ta xinh đẹp hơn Persephone, tuyệt vời hơn, thơm hơn và - "

Sườn đồi rùng rùng rung chuyển. Cỏ cây hoa lá cuộn xoáy thành một chiếc phễu mây cánh hoa khổng lồ. Nữ thần Persephone hiện lên như một bức tượng khổng lồ cao mười lăm mét.

Đến lúc ấy, Minthe mới nhận ra mình đã phạm sai lầm.

"NGƯỜI, XINH ĐẸP HƠN TA Ừ?" Persephone sang sảng. "HA, PHẢI RỒI! NHƯNG NGƯỜI ĐÚNG LÀ THƠM THẬT. CÓ Lẽ TA CÓ THỂ TÌM ĐƯỢC CÔNG DỤNG CHO NGƯỜI GIỮA ĐỔNG CÂY CỎ NÀY!"

Persephone nhắc một bàn chân khổng lồ mang xăng đan của mình lên mà dẫm nát bét Minthe. Khi bà ta quệt chân mình lên sườn đồi, những cây xanh be bé nẩy mầm mọc lên. Lá của chúng thơm ngát mỗi khi bị chà xát. Persephone quyết định gọi chúng là cây mint, còn ngọn đồi gần Pylos nơi những cây này mọc lên đầu tiên ngày nay gọi là đồi Minthe.

Thế bên lần sau nếu bạn ăn kem bạc hà trộn vụn sô cô la, bạn có thể cảm ơn Persephone, mặc dù có thể hơi khó khăn ăn một thứ khi bạn nhận

thức được là thứ ấy làm từ một nữ thủy thần bị đâm nát.

Sau vụ đấy, Hades không lãng nhãng nhiều nữa. Ông ta chủ yếu ở trong cung điện lo làn chuyện của mình mà thôi.

Nhưng các anh hùng người thường lại không để cho ông ta yên. Họ liên tục xuất hiện dưới đây, đòi hỏi này nọ. Một vị anh hùng muốn con chó của ông ta, Cerberus. Một người hùng khác muốn Hades trả người yêu mình lại dương thế. Một người hùng khác nữa thậm chí còn dám bắt cóc Persephone. Có lẽ để lần khác tôi kể mấy chuyện này cho các bạn nghe, mấy chuyện âm phủ u ám này làm tôi đang ngột ngạt rồi đây này.

Tôi cần chút không khí biển trong lành. Ta ghé ra Địa Trung Hải nhé, và tôi sẽ giới thiệu cho các bạn bố tôi - thần Poseidon độc nhất vô nhị.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Poseidon Trở Nên Sâu Sắc

Tôi thiên vị rồi.

Nhưng nếu bạn phải có bố mẹ là thần Hy Lạp, thì Poseidon là nhất. Dĩ nhiên, tôi từng có vấn đề với ông ấy. Ông ấy không phải là người cha để tâm cho lắm. Nhưng mà này, chẳng vị thần Hy Lạp nào là ông bố chăm chút con cả.

Ít nhất thì Poseidon có quyền năng bá cháy cùng một thái độ dễ chịu sao cũng được (đa phần là vậy).

Ông ấy tuyệt vời lắm, nếu tình đến chuyện lúc làm một vị thần trẻ đã khó khăn thế nào với ông. Ông là con giữa. Cứ luôn bị so sánh với anh em, như là: Chà, cậu đẹp trai gần bằng Zeus rồi đấy! Cậu quyền lực gần như Zeus kìa! Hay thỉnh thoảng: Cậu thế mà cũng không thâm như Hades ấy chứ nhỉ!

Chừng ấy cũng đủ khiến cho gã trai phát sau vài thế kỷ.

Trở về thời Zeus, Poseidon và Hades tung xúc xắc để phân chia thế giới, Poseidonj tung được điểm cao nhì. Cậu phải chấp nhận việc em trai Zeus của mình trở thành chúa tể vũ trụ và bảo ban mình phải làm gì đến muôn đời, nhưng Poseidon chẳng ca thán gì. Cậu đã giành được phần biển. Thế cũng tốt quá rồi. Cậu thích bờ biển. Thích bơi. Thích hải sản.

Vâng, Poseidon không hào nhoáng hay quyền năng bằng Zeus. Cậu không có cột sét, gươm được coi như kho vũ khí hạt nhân của đỉnh Olympus. Nhưng Poseidon có cây đinh ba thần kỳ cơ mà. Cậu có thể hô phong hoán vũ, triệu gọi sóng triều, và khuấy đảo nên món nước ép xấu xa. Vì các vùng biển bao quanh quả đất, nên Poseidon cũng có thể gây ra động đất. Nếu đang lúc khó ở, cậu có thể nâng cả thành phố hay chìm các quần đảo chìm xuống bên dưới lớp sóng.

Người Hy Lạp gọi cậu là Kẻ Rung Đất, và họ đã gặp lắm rắc rối để giữ cho cậu được vui, vì dù là bạn đang ở ngoài khơi hay trên đất liền, bạn không muốn Poseidon nổi giận với mình đâu.

May thay, Poseidon thường bình tĩnh. Tân trạng của cậu phản ánh trên vùng biển Địa Trung Hải, nơi cậu sinh sống, và đa phần Địa Trung Hải là vùng biển sóng êm biển lặng. Poseidon sẽ để cho thuyền bè qua lại nơi chúng cần đến. Cậu tặng cho ngư dân những mẻ cá lớn. Cậu thường thư giãn trên bờ biển nhắm nháp đồ uống từ trái dừa có cắm chiếc dù, và chẳng bận tâm đến những chuyện vặt vãnh.

Vào những ngày đẹp trời, Poseidon thường dong chiến xa bằng qua sóng biển, xe được một đội hải mã thần kéo, là loại ngựa có bờm bằng vàng, vó đồng, cùng đuôi cá. Bất cứ nơi nào cậu đến, các hải sinh vật đều kéo ra nô đùa quanh cỗ xe của cậu, nên các bạn sẽ thấy cá mập cùng cá heo và mực khổng lồ nhảy múa cùng nhau, lộc ọc hát ca, "Hooray, Poseidon đây ở đây!" hay gì gì đấy.

Nhưng đôi khi biển cả nổi giận, và Poseidon cũng thế. Khi điều này xảy ra, cậu ấy là một người hoàn toàn khác.

Nếu bạn là thuyền trưởng mà lại quên cúng tế cho Poseidon trước khi dong buồm, thì bạn là một kẻ thiếu hiểu biết trầm trọng rồi đấy. Poseidon thích có ít nhất là một con bò mộng được tế cho mình cho mỗi thuyền. Đừng hỏi tôi lý do. Có lẽ từng có lúc nào đấy Poseidon đã bảo với người

Hy Lạp rằng, Chỉ cần rót một lon Red Bull là chúng ta huề cả làng, thế là người Hy Lạp nghĩ ông ấy muốn một con bò mộng đỏ thật thụ.

Nếu bạn quên cúng tế, rủi ro rất cao là thuyền bạn sẽ va vào đá vỡ toác, hô bị hải quái ăn thịt, hoặc là đám cướp biển thân thể mất vệ sinh bắt đi mất.

Ngay cả nếu như bạn chẳng bao giờ chu du bằng đường biển, cũng không có nghĩa là bạn được an toàn đâu. Nếu thị trấn bạn đang ở vô tình xúc phạm Poseidon thì... thôi, chào nhé Kẻ Không Biết Bão.

Tuy vậy hầu hết thời gian Poseidon luôn giữ được bình tĩnh. Cậu cố sức làm theo các mệnh lệnh của Zeus, mặc cho Zeus liên tục làm cậu bực mình. Bất cứ khi nào hai người ấy bắt đầu cãi cọ, thì các thần khác gài chắc dây an toàn, vì một cuộc chiến giữa trời và biển có thể xé toạc cả thế giới.

Mẹ Rhea hẳn đã cảm nhận được mỗi căng thẳng ấy từ sớm. Không lâu sau khi các thần tiếp quản thế giới, bà gợi ý cho Poseidon đi khỏi đỉnh Olympus để thăm thú khám phá lãnh địa mới của mình. Bà phái cậu đến sống dưới đây đại dương cùng một thủy tộc kỳ quái được gọi là telkine.

Đây quả là gợi ý kỳ lạ, vì telkine là những gã nhỏ thó biến thái. Chúng từng sinh sống trên cạn, cho đến khi chúng làm gì đấy khiến Zeus nổi giận; thế là ông ta quăng những tên đáng ghét nhất xuống Tartarus và trục xuất đám còn lại xuống đáy biển.

Chúng làm gì ư? Không rõ, nhưng telkhines nổi tiếng về thuật phù thủy và tạc nên những thứ nguy hiểm. Chúng có thể triệu gọi mưa đá, mưa hay thậm chí là tuyết (là thứ mà bạn không có được nhiều ở Hy Lạp), rồi hô gọi những trận mưa sunfua phát hủy mùa màng và làm bỏng da thịt, cũng khá là ấn tượng theo một cách kim tởm, hôi hám ấy.

Vài câu chuyện kể lại rằng bộ tộc telkhine phát minh ra ngành đúc kim loại, và thậm chí còn làm ra lưỡi hái của Kronos theo yêu cầu của Gaea.

Cũng có thể lắm. Chúng tham lam, sẽ làm bất cứ thứ gì với giá hợp lý.

Sau khi Zeus quẳng chúng xuống đại dương, hình dạng của chúng biến đổi khiến chúng trông như một vật lai giữa chó, hải cẩu, và con người, với bản mặt loài chó, chân cẳng nhỏ xíu còi cọc, bàn tay nửa giống mái chèo, khá linh hoạt để thao tác với kim loại nhưng vẫn có thể làm thành vọt bóng bàn hiệu quả

Khi Poseidon đến sống với chúng, tộc telkhine dẫn cậu đi xem xét quanh và dạy cho cậu đại dương là thế nào: Kia là cá! Đây là san hô! Một chiêu trò đặc biệt độc địa mà chúng dạy cho cậu là cách dùng cây đinh ba làm đòn bẩy. Poseidon học cách chèn mũi đinh ba xuống dưới chân một hòn đảo rồi nạy sao cho khối đất biến mất xuống biển. Trong khi giao chiến, cậu có thể sử dụng đòn này với mấy quả núi trên đất liền. Đôi lần cậu bẩy mấy ngọn núi rơi ngay đầu kẻ thù, đè chúng dẹp lép. Thấy chưa, tôi đã bảo bạn rằng ông ta là sếp sòng mà.

Dần dà, Poseidon đâm ngán đám telkhines nên quyết định xây dựng cung điện cho riêng mình. (Quyết định đúng đắn đấy bố.)

Cậu tới tận đáy biển Aegean rồi vận dụng khả năng rung đất, tạo sóng để đội lên một khu dinh thự làm từ ngọc trai, đá biển và vỏ bào ngư. Các khu vườn của cậu đầy những loại hải thực vật quý hiếm, cùng các loài sứa bắt sáng vật vờ quanh như đèn Giáng Sinh. Cậu có những con cá mập trắng to lớn làm chó giựt nhà và cá tiên cá làm người hầu; các lối cửa trong cung điện của cậu rất rộng, vì thỉnh thoảng có cá voi hay các loài thủy quái chui qua đến viếng thăm.

Nếu các bạn hỏi tôi ấy à, nơi ở của Poseidon sang chảnh hơn nhà của Hades hay của Zeus nhiều, và khi ngồi trên ngai vàng bằng san hô sáng bóng của mình, cậu ta thấy tự hào lắm. Toàn bộ vùng biển cả nằm dưới quyền kiểm soát của cậu mà. Cá tôn sùng cậu. Các thủy thủ vùng Địa

Trung Hải đều dâng lễ vật cho cậu và cầu xin có lối băng qua an toàn. Mọi người ai ai cũng dường như rất yêu mến cậu.

Thế nên Poseidon nghĩ, Ha, mình nên đi lên đỉnh núi xin được làm thần bảo hộ cho một trong mấy thành phố của con người thôi!

Như trước tôi có đề cập, chuyện này với mấy thần quan trọng lắm. Các nhiều người thường khẩn cầu cho bạn, thì bạn càng hùng mạnh hơn. Nếu bạn có thể được nguyên một thành phố dành riêng cho bạn - với tượng tạc, đèn đài, áo phông in hình lưu niệm trong các cửa hàng du lịch - đấy là điều tối thượng trong quyền lợi khoe khoang.

Poseidon quyết định thử đòi thủ phủ của Attica trong vùng đất liền Hy Lạp, là một trong những thành phố lớn nhất và quan trọng nhất ở đấy. Này, được ăn cả ngã về không thôi, đúng không?

Ông ta xuất hiện trên thành phòng vệ của thành phố, là pháo đài chính trên đỉnh đồi cao nhất. Đất đai rung lắc. Poseidon xuất hiện trong một cột muối và bụi hơi nước xoắn tít. Ông phang đỉnh ba vào tảng đá gần nhất, chẻ tảng đá mở ra và tạo nên một mạch nước mặn phun lên.

"Nghe đây!" Ông quát vào đám đông. "Ta là Poseidon, đến đây trở thành đế thần hộ mệnh cho thành phố các người!"

Màn xuất hiện khá ấn tượng. Không may thay, Athena, nữ thần của trí khôn, đã xuất hiện trước đấy vài giây với cùng một lời mời gọi y chang. Cô ta đang đứng gần đấy trong bộ váy dài xám, chiếc nón giáp cặp dưới tay, đang tiến hành thương lượng với những bô lão của thành phố.

"A," Posridon làu bàu. "Quê thật."

Các bô lão há hốc mồm khi thấy vị thần biển cả với cây đinh ba sáng lóa, với mạch nước mặn to ùng lúc này đang tuôn ra từ đỉnh đồi.

"Đức ngài Poseidon!" Một người thốt lên. "Ồ... ừm..."

Mấy con người thường tội nghiệp nhìn qua nhìn lại hai vị thần. Tôi không thể trách vì sao họ lại căng thẳng thế được. Bạn không bao giờ muốn bị ép phải chọn giữa các thần đâu. Dù bạn có chọn ai, thì vị thần còn lại chắc sẽ dẫm nát bạn như thế bạn là con gián vậy.

Poseidon cũng không biết phải làm gì đây. Sao cái thứ nữ thần mới nổi, thứ Olympian thế hệ hai này, lại dám trộm ý tưởng của ông ta chứ? Poseidon những muốn dùng đinh ba đuổi nữ thần kia đi; nhưng trước khi ông kịp ra tay, Athena đã la lớn, "Ta biết cách để dàn xếp chuyện này một cách hòa bình!"

Diễn hình quá mà. Athena luôn có những ý tưởng ranh ma. Poseidon lúc ấy không hứng thú gì với hòa bình cả, nhưng các người thường trông có vẻ nhẹ nhõm, còn ông thì không muốn cư xử như phường lưu manh trước mặt những môn đồ tương lai của mình.

"Sao?" Ông gầm gừ. "Kế hoạch của cô là gì?"

"Một cuộc thi tài," Athena đáp. "Ta và ngài mỗi người sẽ rạo nên một món quà cho thành phố. Các bộ lão sẽ phán xử. Vị thần nào trao cho thành phố món quà đáng giá nhất sẽ trở thành thần bảo hộ. Vị thần còn lại phải chấp nhận phán quyết của các bộ lão và bỏ đi trong hòa bình. Đồng ý chứ?"

Hàng ngàn cặp mắt con người quay sang Poseidon. Ông vẫn muốn vục một phát cho Athena văng xuống biển, nhưng nữ thần đã đặt ông cào thế đã rồi. Ông không thể nào không thẳng thừng.

"Được thôi," ông làu bàu. "Okay!"

Athena nhã nhặn khoa tay về phía ông. ""Quý ông làm trước."

Poseidon cau mày. Món quà đáng giá cho những người này là gì mới được? Một hộp ngọc trai ư? Vài con sữa nuôi cho vui? Có lẽ là một chuồng cá voi đã qua huấn luyện cho bọn họ cười chằng? Hừm. Đồ cá voi dưới trung tâm sẽ là một vấn đề đây.

Có lẽ là một loài thú nào khác... thú gì đó vừa khỏe vừa nhanh, nhưng lại thích nghi với con người sống trên đất liền?

Poseidon nhìn chăm chăm vào những con sóng đang vỗ vào bờ bên dưới xa. Khi những ngọn sóng bạc đầu nổi đuôi đuối theo theo rồi tấp vào nhau, ông ta nảy ra một ý. Ông mỉm cười.

"Hãy xem đây," ông ta bảo.

Poseidon chỉ cây đinh ba, và những ngọn sóng bắt đầu tạo hình. Khi chúng rượt vào đến bờ, chúng biến thành những con thú huy hoàng có bốn chân dài cùng bờm bay phấp phới. Chúng phóng thẳng lên bờ, hí vang rồi chồm đứng.

"Ta gọi chúng là ngựa!" Poseidon hét vang. "Chúng vừa nhanh vừa khỏe. Các người có thể cưỡi chúng đi khắp nơi. Chúng chuyên chở vật nặng, kéo cày kéo xe. Các người thậm chí còn có thể cưỡi chúng vào trận chiến đâm đập kẻ thù của mình. Với lại, chúng trông thật đẹp mã."

Những con người xì xào với nhau rồi lịch sự vỗ tay. Ngựa rõ ràng làm một món quà giá trị, mặc dù vài người trông chùng thất vọng, nhưng có lẽ họ đã hy vọng có được con sữa thú cưng kia.

Mọi người quay sang Athena.

Nữ thần giơ tay. Một bụi cây èo uột xác xơ nhú lên qua những tảng đá gần đó. Cây có lá xanh xám cùng những quả xanh lè vón cục có kích cỡ như hạt mận cóc.

Poseidon không thể nhịn cười. "Cái thứ giống gì thế hử?"

"Cây ô liu," Athena đáp.

Những người thường dáo dác bất an. Cây ô liu chẳng ấn tượng gì, nhưng không ai muốn nói ra với Athena.

Poseidon chặc lưỡi. "Okay, được rồi, đã cố gắng hết sức. Ta nghĩ chúng ra đều biết ai đã thắng trong cuộc so tài này rồi!"

"Đừng vội thế chứ," Athena bảo. "Cây ô liu có thể trông không giá trị gì, nhưng các người có thể trông không giá trị gì, nhưng các người có thể trồng nó mà ít tốn công chăm sóc. Nó sẽ lan rộng ra khắp các vùng quê cho đến khi ô liu trở thành thứ thực phẩm quan trọng nhất ở Hy Lạp."

"Cái thứ lục cục đen đen ấy đấy hả?" Poseidon phản đối.

"Chúng bé tí!"

"Nhưng chúng sẽ mọc ra hàng ngàn hàng vạn," Athena bảo. "Với lại trộn chúng vào pizza thì ngon vô cùng! Những con người ở thành phố này sẽ xuất khẩu ô liu khắp thế giới và trở nên giàu có! Các người có thể dùng dầu ô liu để nấu ăn hoặc thắp đèn. Các người thậm chí có thể trộn hương vào dầu rồi dùng để tắm, hay dưỡng ẩm da, hoặc chùi những vết bẩn khó tẩy trên quần áo."

Nữ thần quay sang đám đông những con người. "Giờ thì cái người sẽ trả bao nhiêu cho nó nào? Nhưng đừng trả lời! Đây là quà của ta dành cho các người, miễn phí. Và nếu các người đặt hàng ngay ngày hôm nay, các người sẽ nhận được sự bảo hộ của ta cho thành phố của các người, bao gồm hàng tấn kiến thức khôn ngoan, cố vấn chiến tranh, và đủ các thứ tài nghệ hữu ích khác. Các người sẽ là thành phố giàu có và quan trọng nhất Hy Lạp! Những gì ta yêu cầu chỉ là hãy đặt tên ta làm tên thành phố rồi xây

cho ta một đền đài, những việc này có thể được thực hiện dễ dàng trq ba kỳ trả góp."

Sự tự tin của Poseidon bắt đầu lung lay. "Nhưng chờ đã... mấy con ngựa của ta..."

Đám người thường chẳng con lắng nghe nữa. Họ hứng thú với việc kiếm tiền hơn, và trong khi vùng quê bao quanh thành phố của họ rất thích hợp để trồng cây ô liu, nơi này lại quá nhiều sườn dốc và đất đá cằn cỗi nên ngựa không được hựu dụng cho lắm.

Cũng mỉa mai thật. Nhưng con người trong thành phố này sau đây sẽ trở thành dân buôn đường biển nổi tiếng, xuất khẩu ô liu; nhưng họ lại từ chối sự bảo hộ của Poseidon vị thần biển. Lẽ ra ông ấy đã làm tốt hơn nếu ông ta biếu họ mấy con cá voi được thuần dưỡng.

Thế là Athena thắng cuộc so tài, và đây là lý do vì sao thành phố ấy mang tên Athens, theo tên cô ta, khi lẽ ra nó đã có thể mang tên nghe kêu kêu như là Poseidonopolis.

Poseidon dùng dùng bỏ đi, đúng nghĩa luôn. Ông ta quên mất lời hứa không được báo thù và thế là tàn phá gần hết phần tầng thấp của thành phố bằng một trận lụt dữ dội, cho đến khi cư dân thành phố Athens đồng ý xây một ngôi đền trên vệ thành để vinh danh cả Athena lẫn Poseidon.

Ngôi đền vẫn còn ở đó. Nếu bạn đi đến, bạn vận có thể trông thấy những vết tích cho đình ba của Poseidon để lại nơi ông ta chẻ đá ra tạo thành dòng suối nước mặn. Chắc chắn quanh đây cũng có những cây ô liu nữa. Nhưng tôi không nghĩ là bạn sẽ trông thấy con ngựa nào đâu.

Sau vụ này, Poseidon trở nên có chút ám ảnh với việc tìm ra một thành phố để mình bảo trợ, nhưng ông ta chẳng gặp may chút nào. Ông đánh nhau với Hera giành thành phố Argos. Hera thắng. Ông đánh nhau với Zeus giành hòn đảo Aegina. Zeus thắng. Ông đánh nhau với Helios giành thành

phố Corinth và suýt nữa thì thắng, nhưng Zeus bảo, "Không, hai người chia ra đi. Helios, người có thể lấy thành phố chính cùng vệ thành. Poseidon - anh thấy dải đất hẹp cạnh thành phố đấy không? Phần anh đấy."

Poseidon cứ mãi bị đâm - hay bị sét đánh, hay bị cây ô liu lấn át. Cứ thêm mỗi lần, ông ta càng thêm căm bấn.

Như thế thì xấu lắm, vì khi Poseidon giận dữ ấy mà, ông ta càng thêm có khuynh hướng trừng phạt bất cứ ai mà ông ta nghĩ đang xúc phạm mình.

Ví dụ nhé, ông ấy rất tự hào về năm mươi tiên nữ biển cả có tên gọi là những nàng Nereid, sắc đẹp của họ nổi tiếng toàn thế giới. Họ có mái tóc dài bồng bênh, đen tuyền như trời đêm, đôi mắt biếc xanh màu biển, cùng váy trắng mỏng tang lơ lửng vương vít quanh họ dưới nước. Ai ai cũng biết những nàng Nereids này quyến rũ chết người, và có được họ trong lãnh địa của mình là điều mà Poseidon hân hoan lắm, giống như sống trong thành phố có đội bóng vô địch ấy.

Mà rồi, một nữ hoàng người thường nợ tên Cassiopeia ở mãi tận Bắc Phi - bà ta bắt đầu rêu rao rằng mình xinh đẹp hơn những nàng Nereid xa.

Poseidon chẳng chùn tay gì với điều nhảm nhí ấy. Ông ta triệu ngay một con rắn biển biết uống máu, biết ăn thịt người, da chừng ba trăm mét, có cái miệng có thể nuốt chửng cả quả núi, rồi ông phái nó đi đến khùng bố vùng duyên hải châu Phi. Con quái vật điên cuồng quần đảo, ngấu nghiến thuyền bè, tạo ra sóng dữ nhấn chìm làng mạc, rồi rống rú thật to đến mức chẳng ai ngủ được cả.

Rốt cuộc, để chấm dứt những cuộc tấn công ấy, Cassiopeia đồng ý dâng Andromeda con gái mình cho con quái vật biển. Kiểu như là, Ồ phải, lỗi của ta. Lẽ ra ta không nên huênh hoang. Đây này, người có thể giết chết đứa con gái vô tội của ta đi!

Nếu bạn đang lo ngại, thật ra bố tôi đã không để chuyện đó xảy ra. Ông cho phép một vị anh hùng đến cứu Andromeda rồi diệt trừ con quái vật biển (là một câu chuyện khác), nhưng ngay cả sau khi Cassiopeia chết đi, Poseidon cũng chẳng bao giờ quên được lời báng bổ của bà ta. Ông ta đặt bà ta lên trên trời đêm thành một dải ngân hà, và bởi vì bà ta đã nói dối về việc xinh đẹp hơn những nàng Nereid, nên bà ra luôn có vẻ như là đang xoáy lùi ngược lại.

Bà ấy cũng là một chòm sao trông góc ghech nữa.

Sau đấy, những nàng Nereid rất biết ơn Poseidon vì đã gìn giữ danh giá cho họ. Có lẽ đấy là kế hoạch của ông ra từ hồi này tới giờ. Không gì oai hơn là được năm mươi phụ nữ đẹp nghĩ là mình tuyệt vời lắm.

Đa số các nàng Nereid hẳn rất lấy làm hạnh phúc được cưới Poseidon, nhưng có một nàng lại tránh mặt ông ta, vì nàng rất nhút nhát thậm chí chẳng muốn bị cựa cãm gì. Lẽ đương nhiên, nàng này mới là người bắt mắt Poseidon.

Tên nàng là Amphitrite, và ý tưởng về thiên đường của nàng ấy là một cuộc đời tĩnh lặng dưới đáy biển khơi và không bị ông thần nào gọi đến hẹn hò hoặc buông máy lời tán tỉnh khi nàng ta đi mua sắm dưới nước.

Buồn thay, Amphitrite lại xinh đẹp tuyệt trần. Nàng càng cố tránh các thần bao nhiêu, thì họ lại càng đeo bám nàng bấy nhiêu.

Mái tóc đen của nàng vuốt ngược ra sau trong một tấm lưới làm bằng ngọc trai và lụa. Đôi mắt nàng thăm sâu màu mocha. Nàng có nụ cười dịu dàng cùng tiếng cười lạnh lạnh. Thường thì nàng mặc một chiếc váy trắng đơn giản, trang sức duy nhất là một chiếc vòng còng cua đỏ được đánh ngang qua chân mày - mà theo tôi thì chẳng có hấp dẫn gì cho lắm, nhưng tôi đoán đấy là thời trang thời thượng với mấy nàng Nereid.

Posridon giở đủ mọi chiêu thức để chiếm lấy trái tim nàng: kẹo bơ nước mặn, dạ khúc những bản nhạc của ca voi, một vòng hải sâm, một sứa lông châm trang trí kết ruy băng đỏ duyên dáng. Amphitrite từ chối hết thảy các món quà của ông. Hễ khi nào ông sát đến quá gần, thì nàng liền đỏ mặt bơi đi chỗ khác ngay.

Cuối cùng nàng ta khiếp hãi quá đến nỗi bỏ đi mất tiêu. Poseidon tìm kiếm nàng khắp nơi, nhưng chẳng tìm thấy. Ông ta bắt đầu tưởng rằng mình sẽ không bao giờ được trông thấy nàng ta nữa. Tim ông chìm xuống còn sâu hơn một con tàu lặn hải quân. Ông thần thờ quanh cung điện của mình, khóc than như một con cá voi lưng gù, làm bao loài động vật có vú sống dưới biển hoang mang, và khiến lũ bạch tuột khổng lồ đau đầu như búa bổ.

Rồi các sinh vật biển bầu chọn một vị thần Delphin đi đến nói chuyện với Poseidon để xem có chuyện gì không ổn. Delphin là vị vua bất tử của loài cá heo và đồng thời là bạn thân của hải thần. Thế Delphin trông như thế nào? Như cá voi chứ thế nào. Giời ạ.

Thế là Delphin bơi vào ngự điện và luyên thuyên bằng tiếng cá voi: "Có chuyện gì vậy, cu P? Sao mặt mũi bí xì thế?"

"Ồ, là Amphitrite ấy mà." Poseidon thở dài não nuột. "Ta yêu nàng, nhưng nàng đã trốn đi!"

"Hừ." Delphin nghĩ đây quả là một lý do ngớ ngẩn để thần để thờ. "Ông đúng là có biết còn đến bốn mươi chín cô Nereid khác nữa, phải không?"

"Ta không thèm!" Poseidon nác lên. "Ta muốn Amphitrite cơ!"

"Ừ, phải rồi, vậy mới đau," Delphin bảo. "Thôi nào, ông rên rỉ than thở làm nhiều hết hệ thống định vị siêu âm của người ta. Mới sáng nay thôi đã có hai con xá voi xanh đấu đầu với nhau làm dân chúng đi phà trên đảo

Aegean phải mắc kẹt dài đến hàng dặm. Thế thôi để tôi đi tìm cái cô Amphitrite này cho ông rồi thuyết phục cô ta cưới ông thì sao hở?"

Nước mắt Poseidon khô ngay tắp lự, quả là ấn tượng vô cùng vì ông ra đang ở dưới nước cơ mà. "Ông làm được chuyện này vì tôi ư?"

"Tôi là cá voi mà," Delphin líu lo. "Tôi có bộ óc vĩ đại. Sẽ quay lại sớm thôi."

Delphin phải mất một thời gian. Nhưng cuối cùng cũng định vị được Amphitrite ở rìa phía Tây Địa Trung Hải, gần nơi thần Titan Atlas đang chống đỡ bầu trời.

Amphitrite ngồi trên một rìa đá san hô, ngắm nhìn mặt trời xuyên qua nước sâu tạo nên những sọc sắc hồng hồng trong rừng rong biển. Một con cá mú nằm trên lòng bàn tay để mở của nàng, vui vẻ hứng chí lắm, vì Amphitrite quả là có tài được cá yêu thích. Thường tôi không nghĩ cá mú là loài thích âu yếm vuốt ve đâu, nhưng chúng lại yêu nàng.

Delphin có thể hiểu được vì sao Poseidon lại thích nàng. Nàng tỏa ra một vẻ dịu dàng mà bạn không thường thấy từ vô khối các thần. Thông thường với các thần, họ càng sống lâu chừng nào, họ càng cư xử như mấy đứa trẻ con được nuông chiều thái quá quá chừng ấy. Delphin không rõ tại sao như thế, nhưng mà cái câu Gìờng càng già càng cay ấy à? Không hẳn thế đâu.

Delphin nổi lên bên cạnh Amphitrite. "Ê, sao rồi?"

Amphitrite chẳng buồn bỏ chạy. Nàng trước giờ chưa bao giờ thấy bị đe dọa bởi Delphin, co lẽ vì nụ cười cá heo của ông ta.

"Ồ, Poseidon cứ làm phiền em mãi." Amphitrite thở dài. "Ông ta muốn em cưới ông."

Con cá mù lười biếng bơi vòng vòng quanh tay Amphitrite, rồi quay lại nằm trong bàn tay nàng. Delphin phải nén lại thôi thúc muốn tộp con cá. Cá mú ngon lắm mà.

"Poseidon không phải là người xấu đâu," Delphin dỗ ngọt. "Không khéo cô có thể vợ người tệ hơn nhiều ấy chứ."

"Nhưng em muốn không muốn cưới ai hết!" Amphitrite phản đối. "Rắc rối lắm, và đáng sợ nữa. Em có nghe những câu chuyện về các thần, họ đối xử với vợ như thế nào..."

"Đa số mấy thần đều là mấy thứ mất dạy," Delphin đồng tình. "Vớ lại bồ bịch tùm lum ngay cả sau khi đã kết hôn - "

"Oài!" Amphitrite bảo. "Rm không quan tâm đến điều ấy. Em không phải là loại hay ghen. Em chỉ không muốn bị ngược đãi thôi. Em muốn là chính mình, làm việc của mình, không phải có tên đàn ông đè đầu cưỡi cổ em!"

"Ồ, có thể thôi sao?" Delphin liến thoắng mà lòng nhẹ nhõm. "Vì Posidon dễ chịu lắm. Tôi không thể bảo đảm là ông ấy sẽ chuy thủy với cô cả đời đâu, nhưng chắc chắn ông ấy sẽ đối xử tốt với cô và để cô làm bất cứ gì cô muốn. Tôi có thể nói chuyện với ông ta, bắt ông ta hứa. Nếu ông ta không giữ lời, ông ta sẽ phải đối mặt với cá Ông Voi đây."

Delphin co duỗi hai cái vây, mà ông ta nghĩ làm thế khiến một trông đầy vẻ đe dọa.

"Ông sẽ làm thế vì sao?" Amphitrite hỏi.

"Tất nhiên!" Delphin đáp. "Và điều hay nhất này: nếu cô cưới Poseidon, không một vị thần nào khác có thể tán tỉnh hay ve vãn cô được nữa. Bộ họ phải để cô yên, vì Poseidon rất hùng mạnh. Cô cũng có thể có con nữa đấy. Trẻ con dễ thương lắm. Thậm chí còn hơn cả cá mú ấy chứ."

"Thật sao?" Amphitrite nhìn ngắm con cá bơi tung tăng trong tay mình, như thể cô có thể tin được lại có thứ gì hay ho hơn thế. "Thế thì... em nghĩ nếu ông nói chuyện trước với Poseidon, rồi ông ta hứa..."

"Tin ta đi," Delphin bảo. "Thần cá voi ủng hộ cho cô mà!"

Thế là Delphin qua lại chỗ Poseidon mà giải thích thỏa thuận. Poseidon mừng rơn. Ông đồng ý ngay. Hôn lễ giữa ông và Amphitrite là buổi tiệc linh đình nhất được tổ chức dưới đại dương. Các thần, quái vật biển, tất cả bốn mươi chín chị em Nereid của Amphitrite... mọi người đều có trong danh sách khách mời. Cá voi lượn lờ bên trên, nhả ra những đám mây dầu cá tỏa hào quang tạo thành dòng chữ, CHÚC MỪNG, POSEIDON + AMPHITRITE, mà đây không phải là một nhiệm vụ dễ dàng đâu nhé vì cá voi đánh vần không giỏi lắm. Đám cá heo diễn một màn nhào lộn. Từng đàn sứa sáng rực lên bên trên sân vườn cung điện trong khi các tiên nữ biển khơi và các loại người cá nhảy múa thâu đêm.

Poseidon và Amphitrite tạo thành một cặp đôi hoàn hảo. Họ hạnh phúc bên nhau và có ba đứa con thần thánh. Đứa thứ nhất là Triton, trông giống chàng tiên cá nhưng lại có hai đuôi thay vì chỉ một. Anh ta làm sứ giả cho Poseidon. Bất cứ khi nào Poseidon di chuyển đến đâu đó, Triton sẽ bơi phía trước, thổi tù và bằng xà cừ để tránh đường, giống như là Sếp sắp tới đây! Mọi người làm ra vẻ bận rộn đi nào!

Người con thứ hai của Poseidon và Amphitrite là Rhode, một tiên nữ biển sâu trở thành nữ thần hộ mệnh cho hòn đảo Rhodes (đặt theo tên cô ta, tất nhiên rồi). Cuối cùng cô ra kết hôn với thần Titan mặt trời Helios.

Người con thứ ba của họ, một cô con gái mang tên Kympoleia, thì hơi hậu đậu và ăn to nói lớn, và chẳng bao giờ được thương yêu nhiều bằng anh chị mình. Tôi luôn cảm thấy tội cho cô này. Tên cô có nghĩa là Wave Ranger, khiến cô nghe như là một thứ xe thể thao đa dụng, nhưng cô ta trông giống như một chiếc xe rẩu khổng lồ thì hơn. Dần dà cô cũng tìm

được niềm vui. Cô trở thành nữ thần của những cơn bão biển dữ dội và cô cưới Briares, một trong những Kẻ Trăm Tay, cũng to lớn và ồn ào không nề hà gì một cô vợ xe tải khủng cả.

Thời gian trôi đi, Amphitrite phát hiện ra Delphin nói đúng. Quả là cô yêu thương con cái mình còn hơn thương cá mú, và đa phần thì Poseidon là một người chồng tốt. Ông ta có lắm trò lăng nhăng với các tiên nữ lẫn người thường đủ thứ kiểu, nhưng lạ thay chuyện này chẳng khiến Amphitrite quan tâm gì lắm. Miễn là Poseidon đừng cố mà sở hữu lấy cô rồi ra lệnh cho cô phải làm gì, và chùng nào ông ấy con yêu thương ba đứa con của họ, Amphitrite tính như không.

Cô thậm chí còn tử tế với đám con á thần của Poseidon nữa, không giống như một số nữ thần khác mà tôi có thể gọi ra. (Ặc, Hera, Ặc.) Một lần nọ người anh hùng Theseus đến thăm, và Amphitrite thết đãi anh ta như một người khách mời danh dự. Nàng thậm chí còn đưa cho anh ta chiếc áo thụng màu tím mà mặc vào, áo này là dấu hiệu của vương quyền đấy.

Nàng rất dễ thương với tôi nữa. Nhưng không tá hỏa khi tôi bỏ quần áo dơ của mình trong phòng dành cho khách. Nàng làm bánh quy cho tôi. Theo tôi được biết thì nàng chưa khi nào cố giết tôi cả. Chung quy là tấn tạt những gì bạn có thể ước một người mẹ ghẻ là thần có được.

Về thần Poseidon, cũng may là ông ra có bà vợ dễ tính, vì ông có quá nhiều bạn gái cả con từ các mối quan hệ khác... ý tôi là, bạn nhũ Zeus đã bạn rộn lắm rồi chứ gì? Poseidon giữ kỷ lục có nhiều á thần con nhất.

Nếu tôi bỏ công kể cho các bạn nghe về tất cả những phụ nữ mà ông ta từng hẹn hò, chúng ta sẽ cần thêm ba trăm trang nữa cùng mục lục và phụ lục riêng rẽ. Chúng ta sẽ gọi phần đó là Sổ Đen Be Bé Của Poseidon. Nhưng để tôi kể về mọi cô bồ của bố tôi thì kỳ cục lắm, nên tôi sẽ chỉ đề cập đến vài ca tiêu biểu thôi.

Đầu tiên là một nàng công chúa Hy Lạp tên là Koroneis. Cô ấy có mái tóc đen mịn màng và luôn mặc váy đen như chuẩn bị đi dự đám ma, nhưng chẳng hiểu sao Poseidon lại nghĩ cô này hấp dẫn cực kỳ. Một ngày nọ ông ta đang lẽ đẽo theo cô ta dọc bờ biển, ra sức tán tỉnh cô, thế là cô sợ quá bỏ chạy đi mất. Poseidon không muốn cô này trốn đi như Amphitrite đã từng, thế là ông ấy bắt đầu đuổi theo. "Ấy, quay lại nào! Ta chỉ muốn một nụ hôn mà thôi! Ta sẽ không giết nàng đâu mà!"

Chắc chắn đây là điều mà bạn không nên nói ra nếu bạn đang theo đuổi một cô gái.

Koroneis phát hoảng bèn hét lên, "Cứu! Ai cứu tôi với!"

Cô chạy về phía cổng thành phố, nhưng chúng quá xa. Cô biết mình không bao giờ chạy kịp tới nơi được. Cô nhìn ngang nhìn dọc đường chân trời và tình cờ chú mục vào mái đền Athena ở đằng xa lấp lánh.

Vì Athena là vị thần trên đỉnh Olympus đầu tiên mà cô nghĩ đến, Koroneis la lớn, "Athena ơi, hãy cứu tôi! Tôi không quan tâm bà làm cách nào!"

Lại nữa, chắc chắn đây không phải là điều thông minh nên nói ra.

Tít xa trên ngọn Olympus, Athena nghe thấy Koroneis réo gọi tên mình. Các thần có thính giác nhạy đến không tưởng khi tên họ bị gọi đến. Nữ thần nhìn cô gái tội nghiệp không lối thoát đang bị Poseidon đuổi theo, thế là Athena nổi giận.

"Ta không nghĩ thế đâu, đồ râu nhay như đĩa," nữ thần lầm bầm.

Cô ta búng ngón tay, và dưới bãi biển này, Koroneis lập tức biến thành con chim có bộ lông đen thui - là con quạ đầu tiên, đấy là lý do vì sao koronis có nghĩa là con quạ trong tiếng Hy Lạp. Con quạ bay mất đi để lại

Poseidon trên bãi biển, cô đơn với trái tim tan nát và một cọng lông chim đen vương trên tóc.

Tất nhiên, Poseidon nhận ra Athena là người chịu trách nhiệm cho việc biến Koroneis thành quạ. Trước đây ông ta đã không ưa Athena rồi vì vụ so tài giành thành phố Athens ấy. Giờ ông ta bắt đầu căm ghét nữ thần này.

Ông quyết định tìm cơ hội sỉ nhục Athena. Cũng không lâu. Chẳng bao lâu sau đấy ông lại ám ảnh với một cô gái xinh đẹp hơn khác tên Medusa.

Không giống như Koroneis, lại thấy hãnh diện khi thần biển thích mình.

Họ dùng bữa tối trong ánh nến lãng mạn rồi đi dạo trên bờ biển. Cuối cùng, Poseidon bảo, "Này, sao chúng ta không đi đâu đấy cho riêng tư hơn chút nhỉ?"

Medusa đỏ bừng mặt. "Ồ... em không biết đâu. Các chị em có cảnh cáo em về những vị thần biển như là ngài đây!"

"Oài, thôi đi nào!" Poseidon nói. "Ta biết một chỗ kia yên tĩnh lắm. Nàng sẽ thích cho xem."

Lẽ ra Medusa nên từ chối, nhưng Poseidon có thể trông rất quyến rũ khi ông ta muốn.

Ông ta đưa Medusa vào trong thành phố, thẳng đến đền thờ nữ thần Athena. Đền đóng cửa vào ban đêm, nhưng Poseidon dễ dàng mở cửa ra.

"Ngài có chắc đây là ý kiến hay không đấy?" Medusa thì thào.

"Chắc chứ," Poseidon đáp. "Chỉ một mình chúng ta ở đây thôi."

Các bạn này, tôi không đi bào chữa cho hành vi của Poseidon đâu. Ông ta biết rõ là Athena sẽ nổi giận. Ông ta đang lợi dụng Medusa để trả thù. Ông ta quên mất rằng Ê, biết đâu Athena lại trút giận lên cô gái đáng thương này thì sao...

Poseidon và Medusa tự nhiên thoải mái ân ái nhau bên dưới chân tượng Athena, làm thế là một sự sỉ nhục to lớn đến nữ thần - giống như có kẻ nào đó bỏ lại ngoài hiên nhà bạn một bịch phân chó thối um, bấm chuông cửa, rồi bỏ chạy mất. À tất nhiên không phải là cá nhân tôi từng làm chuyện gì tương tự vậy đâu nhé.

Athena từ Olympus nhìn xuống và trông thấy chuyện đang xảy ra. Cô ta chỉ muốn phóng xuống. "Đây là trò gớm ghiếc nhất ta từng thấy," nữ thần gầm lên. "Ta nghĩ ta nên cho Poseidon thấy thứ gì đó còn gớm ghiếc hơn nữa."

Cô ta hóa phép ra một lời nguyện kinh khủng và đầy sáng tạo nhất mà mình có thể nghĩ ra - mà Athena có thể rất sáng tạo đấy nhé.

Ở dưới đền thờ kia, Medusa mọc ra đôi cánh dơi cùng móng vuốt bằng đồng. Tóc của cô biến thành một ổ rắn độc lúc nhúc. Mặt cô méo mó thành một thứ thật kinh khủng đến nỗi chỉ một cái liếc thôi sẽ khiến bất cứ kẻ nào trông thấy cô liền hóa đá.

Hai mắt Poseidon đang nhắm. Ông ta đang rướn người đến hôn thêm lần nữa, môi chu hết cả ra, thì bỗng ông ta nghe thấy tiếng rít lên kỳ quái.

"Nè cưng, em mới tè ấy phỏng?" Ông ta trêu.

Rồi ông mở mắt ra. Ông nhảy thụt lùi còn nhanh hơn cả cá voi đánh cầu vồng. "Trời đất... Cái quái... ÔI THÀNH THẦN ÔI! Ta đã hôn thứ ấy... AHHH! NƯỚC SÚC MIỆNG! NƯỚC SÚC MIỆNG!"

Vì là thần nên Poseidon không hóa đá, nhưng ông ta gào thét ra thêm một đồng từ ngữ mà tôi không thể viết ra rồi ba chân bốn cẳng chạy khỏi đấy, thậm chí không một lời xin lỗi đến Medusa tội nghiệp.

Medusa nhan chóng nhận ra mình trông như thế nào. Cô dùng khăn sam che đầu lại rồi linh đi. Rốt cuộc cô đến sống trong một hang động cách xa xã hội, chỉ có hai cô chị gái làm bầu bạn. Cả ba người họ được gọi là chị em Gorgons. Năm tháng qua đi, vì ở kề cạnh cô, nên các người chị của Medusa biến thành những con quái vật xấu xí như cô vậy. Chúng không thể biến người khác thành đá, nhưng các thần quyết định biến chúng thành bất tử - có lẽ vì thương hại, hay là nguyên rủ cũng nên - để hai người chị có thể chăm sóc vĩnh viễn cho Medusa mà không bị hoa đá. Chị em Gorgons gây ra đủ mỗi đau thương cho các anh hùng qua năm tháng, nhưng đây lại là chuyện khác. Dần dà, gương mặt của Medusa trở thành biểu tượng của Athena, như thể muốn nói rằng: **ĐÂY LÀ ĐIỀU SẼ XẢY RA NẾU NGƯỜI LỘN XỘN VỚI TA.**

Không phải tất cả các mối quan hệ của Poseidon đều có kết quả xấu. Ông ta hẹn hò với một cô gái tên Eurynome rất đáng mến. Mà này, tên cô ấy phát âm là your enemy, và tôi không biết làm sao Poseidon gọi tên đấy ea mà không phá lên cười được. Ôi, kẻ thù của người, hôn ta cái nào! Bạn gái của ta là kẻ thù của người! Ta đang hẹn hò với kẻ thù của người! Ấy thế thôi, họ có một con chung tên là Bellerophon, say này là một anh hùng vĩ đại.

Một bạn gái khác của Poseidon, Aethra, sinh ra một người hùng vĩ đại hơn tên là Theseus. Thế nên đừng có bắt đầu nghĩ mọi anh hùng quan trọng đều là con của Zeus cả nhé. Đây chỉ máy PR của Zeus đang hoạt động mà thôi.

Điều tôi thích nhất về Poseidon à? Nếu ông ta thích bạn lắm lắm, ông ta có thể ban cho bạn quyền năng biến hình. Ông ta đã làm thế cho một trong mấy cô bạn gái của mình, cô Mestra, để cô ta có thể biến thành bất cứ

con vật nào cô ta muốn. Ông ta cũng ban quyền năng ấy cho mấy đứa cháu á thần của mình, Peryclymenus, kẻ có thể chiến đấu trong hình hài con rắn hay con gấu hay thậm chí là cả một bầy ong.

Tôi à, tôi chẳng thể biến hình được. Cảm ơn nhiều nhé bố.

Mặt khác, vài đứa con của Poseidon không có kết cục tốt cho lắm. Có lẽ do phụ thuộc ông ta dùng gì trong bữa tối, mà đôi khi Poseidon sản sinh ra những con quái vật thật sự. Một trong những con trai của Poseidon là một tên Cyclops ăn thịt người tên Polyphemus. Một đứa khác là một gã khổng lồ xấu hoặc tên Antaeus, gã này thích bẻ người ta gãy làm đôi. Vậy mà bạn nghĩ anh em bạn xấu xa cơ đấy.

Một lần khác, Poseidon đem lòng yêu một nàng công chúa tên Theophane, người xinh đẹp tuyệt trần, đến nỗi mọi thanh niên trai tráng trong vương quốc cô ấy đều muốn cưới cô làm vợ. Họ chẳng để cô yên. Họ đi theo cô xuống phố. Họ đột nhập vào cung điện, yêu cầu được gặp cô. Họ thậm chí còn cố đi theo cô vào nhà tắm nữa chứ. Cô ấy giống như siêu sao bị đám săn ảnh bao vây. Không yên tĩnh không riêng tư được bao giờ cả.

Rốt cục tình hình xấu đến độ cô phải cầu xin Poseidon, người bấy lâu cũng đang theo đuổi cô. "Nếu ngài có thể đem tôi tránh khỏi những kẻ theo đuổi tôi," Theophane bảo. "Tôi sẽ là bạn gái của ngài. Cứ đem tôi ra khỏi đây giùm!"

Mặt đất rùng rùng rung chuyển. Một giọng trầm trầm cất lên, "KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ. TỐI NAY, HÃY ĐI ĐẾN CHUÔNG CỬU."

Nghe không có vẻ là một kế hoạch to tát gì lắm với Theophane, nhưng khi màn đêm buông xuống, cô choàng mạng che mặt rồi ráng lên ra khỏi cung điện. Ngay lập tức cô bị phát hiện. Sáu mươi gã trai chìa hoa bủa quanh cô mà gào lên, "Cưới ta đi! Cưới ta đi!"

Theophane bỏ chạy về phía chuồng cừu. Cô thụp người né khỏi một đám mây gã cầm bao nhiêu là hộp sô cô la, rồi thêm mười hai gã mang ghi ta cố rù quên cô ấy.

Khi cô đến được chuồng cừu thì đã có hơn trăm gã bám theo cô sát gót. Theophane tuyệt vọng đến mức phóng thẳng vào trong chuồng.

BỤP!

Ngay lập tức cô ta biến thành một con cừu cái, lẫn vào trong cả đàn.

Đám những gã thanh niên say tình dừng lại nhìn quanh bối rối. Họ lục soát chuồng cừu nhưng không thể tìm thấy Theophane đâu cả. Cuối cùng họ bỏ cuộc quay trở lại theo dõi cung điện, những tưởng rằng chẳng sớm muộn Theophane rồi cũng quay về thôi.

"Cảm ơn thần linh!" Theophane be be thỏ thẻ.

"Không có gì," một con cừu đực cạnh cô thốt lên.

Theophane phát sắc. (Cừu cái sắc được không ta?) "Poseidon hả?"

Con cừu đực nháy mắt. "Nàng thích chiếc áo khoác len mới của ta không? Vì ta thích ewe. Hiếu không? Ewe?"

Theophane bắt đầu thấy buồn nôn. "Vậy chắc giờ tôi phải làm bạn gái ngài chứ gì?"

"Thỏa thuận là thỏa thuận mà," Poseidon nói.

Họ có quãng thời gian vui vẻ bên nhau khi làm cừu, tôi sẽ không đi vào chi tiết đâu, bằng không tôi cũng sẽ buồn nôn đấy. Vài tháng sau, cừu cái Theophane sinh ra một con cừu đực thần kỳ mang tên Krysomallos, chẳng biết vì sao mà con cừu này có lông làm từ vàng.

Sau này, Krysomallos sẽ bị lột da để lấy bộ lông, được biết đến là Bộ Lông Cừu Vàng, nghĩa là tôi co họ hàng với tấm thảm da cừu đấy.

Đó là lý do vì sao bạn không muốn nghĩ qua sâu xa về việc b con với ai trong thần thoại Hy Lạp. Sẽ khiến bạn điên cả đầu mất.

Câu chuyện cuối cùng về Poseidon, và là một câu chuyện đau lòng: làm thế nào mà ông ta sớm chút chiếm lấy cả thế giới nhưng rồi cuộc biến thành thợ sắp gạch nhận lương hạng bét.

Chuyện xảy ra thế này: Heta bỗng nảy ra ý rằng các thần lẽ ra phải nổi dậy chống lại Zeus.

Tôi không thể trách bà ta, thật đấy. Zeus có thể là tên đốn mạt hết cỡ. Bà ta quyết định vũ trụ này sẽ tốt đẹp hơn hẳn nếu được toàn bộ hội đồng Olympiqn quản lý như một thể chế dân chủ, thế là bà ta tụ họp bài vị thần khác lại. - Poseidon, Athena, và Apollo, vị thần bắn cung - rồi nói kế hoạch cho họ biết.

"Chúng ta trói Zeus lại," Hera bảo.

Poseidon cau mày. "Kế hoạch của cô là thế sao?"

"Này, tôi ngủ cùng phòng với hẳn ta đây nhé," Hera nói. "Khi hẳn ngủ say, ngáy to như sấm, tôi sẽ gọi các người vào. Chúng ta sẽ trói hẳn chặt khừ. Rồi chúng ta buộc hẳn từ bỏ ngai vàng để chúng ta có thể cùng nhau trị vì vũ trụ, như một hội đồng bình đẳng."

Những vị thần còn lại nhìn nhau không chắc chắn, nhưng cả bọn đều có lý do để không thích Zeus. Ông ra vừa thất thường vừa mau nổi nóng, rồi điểm yếu về phụ nữ đẹp của ông ta đã gây cho cả bọn lắm chuyện nhức đầu.

Với lại, mọi vị thần đều đang nghĩ thầm, Ha, tq có thể trị vì vũ trụ này giỏi hơn Zeus. Một khi hấn biến đi rồi, thì ta có thể tiếm ngôi!

Poseidon dứt khoát là thèm lắm. Sao không chứ? Em trai của ông ta bị trói rồi, thì ông ta sẽ là vị thần mạnh nhất trên thế giới mà.

"Một hội đồng bình đẳng," Poseidon lặp lại. "Chắc rồi. Ta thích ý này."

"Phải nhĩ..." Athena nghi hoặc liếc sang Poseidon. "Một hội đồng."

"Tuyệt," Hera reo lên. "Đi tìm mấy sợi dây thừng chắc khỏe vào - thứ dây có thể tự co giãn như thần ấy."

"Ta mua nó ở đâu đây?" Apollo tự hỏi. "Ở Home Deport à?"

"Tôi có ít đây." Athena nói.

"Tất nhiên cô có rồi." Poseidon lầm bầm.

"Đủ rồi đấy!" Hera gất lên. "Tối nay, ba người các người nấp ngoài sảnh chờ tín hiệu của ta. Khi Zeus ngủ rồi, ra sẽ kêu lên như tiếng chim cúc cu."

Poseidon không biết rõ tiếng chim cúc cu nghe như thế nào, nhưng ông nghĩ mình sẽ nghe thấy là sẽ biết ngay thôi.

Đêm ấy, Hera bảo đảm sao cho Zeus ăn một bữa tối thật nặng và chỉ uống tiên tửu đã khử caffein. Khi ông ta đã ngủ say, bà ta đã gọi mọi người vào. Họ ùa vào trói gô vị vua của các thần lại.

"Hừ hừm?" Zeus khụt khịt. "Ca - cái gì thế này?"

Ông ta bắt đầu vùng vẫy. Ông cố rướn đến cây cột sét, nhưng hai tay đã bị trói chặt. Thanh sét của ông ta đang nằm trên tủ ngăn kéo đầu kia căn

phòng.

"ĐỒ PHẢN BỘI!" ông ta rống lên. "THẢ TA RA!"

Zes quẫy đạp và cố thay đổi hình dáng để thoát khỏi sợi thừng, nhưng sợi thừng thít lại chặt hơn mỗi khi ông ta cố biến hình. Ông ta quát tháo các thần khác và gọi họ bằng đủ thứ loại tên xấu xa.

"CÁC NGƯỜI MUỐN GÌ?" Zeus hỏi.

Dù là bị trói chẳng chịt hết rồi, nhưng Zeus vẫn còn rất đáng sợ. Các thần khác lùi tránh xa khỏi giường.

Cuối cùng Poseidon thu hết can đảm. "Zeus, cậu là một tay lãnh đạo tồi. Bọn ta muốn cậu thoái vị, để chúng ta có thể trị vì vũ trụ như một hội đồng bình đẳng."

"Cái gì?!" Zeus hét lên. "KHÔNG BAO GIỜ!"

Hera thở dài bực bõ. "Được thôi! Bọn ta không cần ông! Tự bọn ta sẽ triệu tập hội đồng và để ông chết mục tại đây."

"Đồ cái thứ phản bội - "

"Ta đi thôi," Hera bảo các thần khác. "Chúng ta sẽ quay lại kiểm tra hãn trong vài ngày để xem hãn có tỉnh ngộ ra chưa."

Poseidon không chắc để Zeus ở lại không có ai canh gác là ý kiến hay, nhưng ông cũng không muốn ở lại trong phòng với vị thần sấm sét đang la hét.

Các thần họp lại trong ngự điện để tổ chức cuộc họp đầu tiên nhất (và cũng là cuối cùng nhất) của Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Olympus. Họ nhận chóng nhận ra rằng họ thiếu bầu cho mọi điều quả là rối rắm. Mất

nhều thời gian. NÔI việc quyết định mẫu thiết kế cho lá cờ Olympian mới cũng mất hàng giờ!

Trong khi đó, một nàng Nereid tên Thetis lang thang qua sảnh gần phòng ngủ của Zeus. Một tiên nữ biển khơi thì đang làm gì trên Olympus chứ? Có lẽ cô ấy chỉ ngủ qua đêm, hay đi thăm bạn bè gì đấy.

Tiên nữ chẳng biết gì về vụ nổi loạn, nhưng cô nghe thấy Zeus gào lên cầu giúp đỡ, thế là cô xông vào phòng ngủ của ông ta, thấy ông ta bị trói, rồi nói, "Ơ... không phải lúc ạ?"

"Thetis, tạ ơn các nữ thần Mệnh!" Zeus la lớn. "Đưa ta ra khỏi đây!" Ông ta nhanh gọn kể cho cô nàng nghe những gì các thần khác đã làm. "Làm ơn," ông van nài. "Cô là một tiên nữ biết suy nghĩ mà. Hãy thả ta ra, ta nợ cô một lần đấy."

Thetis ngắc ngứ. Nếu Posiedon là một phần trong cuộc nổi loạn... à, ông ta là chúa tể của biển khơi, nên do đó ông ta là sếp của cô. Nhưng Zeus là chúa tể của vạn vật. Dù cô có làm gì đi nữa, cô cũng sẽ tạo ra cho mình một kẻ thù hùng mạnh.

"Nếu tôi thả ngài ra," Thetis nói, "hãy hứa với tôi rằng sẽ rộng lòng từ bi với các thần khác."

"RỘNG LÒNG TỪ BI Ừ?"

"Chỉ đừng quăng họ vào Tartarus, hay bằm nhỏ họ ra được chứ?"

Zeus tức càn hông, nhưng cũng miễn cưỡng hứa là sẽ rộng lòng từ bi

Thetis vợ lấy cái kéo trên ngăn kéo và ráng cắt sợi thừng, nhưng chẳng được. Sợi dây trói pháp thuật quá mạnh.

"Dùng thanh sét của ta đánh vào!" Zeus bảo. "Chờ đã... ta đang ở trong đồng thờng này. Ta nghĩ lại rồi, đừng đánh vào chúng."

"Chờ đã," Thetis bảo. "Tôi biết người này có thể giúp được này."

Cô biến thành một đám mây hơi nước mặn rồi bay ra biển, nơi đấy cô tìm thấy Briares Kẻ Trăm Tay. Briares mang ơn Zeus vì đã phóng cho gã khỏi Tartarus, nên gã sẵn lòng giúp. Bằng cách nào đấy, Thetis đã lén đưa được một gã khổng lồ to lớn lên ngọn Olympus mà không để các thần chú ý đến, và bằng một trăn cánh tay khéo léo của mình, Briares nhanh chóng tháo được sợi dây thờng thần.

Zeus nhảy bổ ra khỏi giường, vợ lấy thanh cột sét, xăm xăm đi vào ngự điện, nơi các thần kia vẫn đang còn ra sức thiết kế lá cờ mới.

BÙM!

Zeus chấm hết không cho thảo luận gì thêm, vả hạ đo ván các thần khác.

Khi ông ta đã làm nổ tung xong xuôi các thứ cùng với việc sử dụng cư dân Olympian làm mục tiêu tập luyện, ông trừ phạt quân phiến loạn vì đã phản bội.

Ông ta giữ lời hứa với Thetis. Zeus không bắm nhỏ các thần hay quắng họ vào Tartarus. Nhưng ông ta trói Hera lại treo lơ lửng bằng dọi thờng bên trên vực thẳm Hỗn Mang, để bà ta suy ngắmm về việc bị rơi vào hư vô và tan biến đi mất thì sẽ như thế nào. Mỗi ngày, Zeus đến thăm bà ta cùng cây cột sét trong tay và nói, "Phải rồi, hôm nay là ngày thích hợp để đánh vào sợi thờng đấy mà xem bà rơi xuống đây!"

Đấy là cái kiểu quan hệ yêu thương mà họ có.

Sau rồi Hera cũng được thoát, nhưng chúng ta sẽ đề cập đến chuyện đó sau.

Về phần Athena, cô ta thoát tội mà không bị phạt gì. Bất công quá thể, nhỉ? Nhưng Athena là người nhanh mồm nhanh miệng. Chắc cô ta thuyết phục Zeus rằng mình chẳng liên quan gì đến âm mưu ấy, rằng mình chỉ đang cầu giờ trước khi có thể giải thoát được cho Zeus. Như một tên ngốc, Zeus lại đi tin cô này.

Apollo và Poseidon lãnh án phạt nặng nhất. Họ tạm thời bị tước hết quyền thần.

Tôi thậm chí còn không biết là Zeus có thể làm những trò như thế, nhưng rõ ràng là ông ta làm được. Để dạy cho hai cựu thần một bài học, Zeus khiến họ phải làm việc tay chân cho vua thành Troy, một gã tên Laomedon. Apollo trở thành tay chặn cừu cho nhà vua và coi sóc đàn cừu của hoàng gia. Poseidon phải làm một tay xây nên các bức tường thành mới bao quanh thành phố.

"Ngài đùa với ta sao?" Poseidon phản đối. "Như thế phải mất hàng năm đấy!"

Vua Laomedon cười nhạt. "À, phải... ta hứa sẽ ban thưởng cho người vì đã lao động cực nhọc, nhưng tốt nhất là người phải bắt tay vào đi!"

Thật ra, Laomedon không có ý định trả công gì cho Poseidon cả. Gã không ưa vị hải vương thần. Gã chỉ muốn có được càng nhiều việc không công từ Poseidon càng lâu càng tốt.

Vì Poseidon chẳng có lựa chọn nào, nên ông ta bắt tay vào việc.

Mặc dù không có quyền năng thần lực, Poseidon vẫn rất tuyệt vời. Ông ta khỏe hơn bất cứ người phàm nào và có thể mang năm sáu tảng đá to tướng một lúc. Dự án đấy khiến ông mất đến mấy năm, nhưng cuối cùng

ông cũng xây được những bức tường siêu việt nhất mà một thành phố của loài người từng có được, khiến Troy trở nên gần như bất khả chiến bại.

Cuối cùng, vừa mệt mỏi vừa đau nhức cộng với bức bối, Poseidon xăm xăm đi vào ngự điện của vua Laomedon.

"Xong rồi đấy," Poseidon thông báo.

"Xong cái gì?" Laomedon đang đọc sách bèn ngược mắt nhìn lên. Đã nhiều năm trôi qua rồi, gã hầu như quên bằng Poseidon. "Ồ, phải rồi. Mấy bức tường! Vâng, chúng trông được lắm. Giờ ông có thể đi rồi đấy."

Poseidon chớp chớp mắt. "Nhưng mà - nhưng tiền thưởng của ta."

"Đấy là phần thưởng của ông đấy. Ông có thể đi. Tq sẽ báo với Zeus rằng ông đã hoàn thành sứ mệnh, rồi ông ta sẽ cho ông làm thần trở lại. Còn phần thưởng nào có thể tốt hơn thế được chứ?"

Poseidon gầm lên. "Ta đã làm cho thành phố của người thành vững chãi nhất trên trái đất. Ta đã xây nên những bức tường có thể chống cự lại bất cứ đội quân nào. Người đã hứa sẽ trả công cho ta, mà giờ người không trả sao?"

"Sao ông vẫn còn ở đây nhỉ?" Laomedon hỏi.

Poseidon đùng đùng đi ra khỏi ngự điện.

Zeus biến ông thành thần trở lại, nhưng Poseidon lại không bao giờ quên được Laomedon đã sỉ nhục mình thế nào. Ông không thể ra mặt phá hủy thành Troy; Zeus cấm. Nhưng Poseidon có gửi một con quái vật biển đến khủng bố người dân thành Troy. Ông ta cũng tạo ra một điểm đặc biệt để nhấn chìm thuyền bè của thành Troy bất cứ khi nào có cơ hội. Rồi khi cái sự kiện nho nhỏ được gọi là Cuộc chiến thành Troy ấy xảy đến... vâng, Poseidon không về phe thành Troy.

Và thưa các bạn, đây là bố tôi đây: một gã hầu hết thời gian đều rất xuề xòa, bình tĩnh. Nhưng nếu bạn làm ông ấy nổi giận, ông ta có trí nhớ dai, rất dai nhé.

Vị thần duy nhất ghim trong lòng còn dai hơn thế... đúng rồi, các bạn đã đoán đúng. Chính là Lão Sấm Quần. Tôi nghĩ chúng ta đã dờ hoãn ông này đủ lâu rồi đấy. Đã đến lúc nói về Zeus.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Zeus Giết Sạch Sành Sanh

Bạn muốn sợ không?

Nghĩ như này này: Zeus là thần của luật lệ và trật tự. Cái gã phóng sét lung tung khi nổi giận và không biết giữ lời thề kết hôn của chính mình - đây là vị thần chịu trách nhiệm đảm bảo cho các vị vua hành động khôn ngoan, cho các hội đồng bô lão được tôn trọng, cho các lời thề được giữ gìn và cho các người lạ nhận được lòng hiếu khách.

Thế cũng giống như là biến tôi thành thần của bài tập về nhà và điểm số cao ấy.

Tôi cho rằng Zeus không phải xấu hoàn toàn. Nhiều lúc ông ta cũng xuất hiện trong cửa con người cải trang thành kẻ lang thang để xem người ta có cho mình vào nhà và mời ăn hay không. Nếu bạn đối xử đàng hoàng với khách đến thăm, nhất bạn rồi đấy. Đây là bốn phần của bạn khi làm công dân Hy Lạp. Nếu bạn đóng sập cửa vào mặt ông ta... ha, sau đấy Zeus sẽ trở lại cùng cây cột sét.

Nội việc biết rằng mỗi khác đường xa hay kẻ không nhà đều có thể là Zeus đang cãi tranh đã khiến cho người dân Hy Lạp cẩn trọng hơn.

Cũng giống như vua chúa, Zeus là vị thần của quyền năng vương giả, nên ông ta theo dõi những kẻ trị vì của mình. Rõ ràng là, có lắm tên vua gây ra những chuyện kinh khủng nhưng lại thoát tội được (chắc là vì Zeus đang bận theo đuổi cô gái nào đó không để ý đến); nhưng vẫn luôn có khả

năng rằng nếu bạn làm chuyện gì đấy vô cùng xấu xa hay ngu ngốc, Zeus sẽ mang sét thần thánh xuống mà giáng cho bạn văng ra khỏi ngai vàng.

Ví dụ à? Salmoneus. Tay này đáng ra phải được thăng giải vô địch làm người ngu mới phải. Gã là một trong bảy anh em, tất cả đều là hoàng tử của một vương quốc ở Hy Lạp gọi là Thessaly. Vì có quá nhiều hoàng tử loanh quanh trong cung điện mà chẳng có việc gì để làm ngoài chuyện chơi game và chờ được thừa kế vương quốc, nên vua cha bảo, "Chúng mày, biến ra khỏi đây! Ít nhất thì cũng đi tập thể dục đi! Sao tất cả chúng mày không đi mà bắt tay vài kiến tạo vương quốc mới hay gì đấy đi chứ? Thôi lười biếng mà đi kiếm việc làm đi!"

Bảy chàng hoàng tử không thật sự thích việc thành lập vương quốc mới. Việc ấy nhọc nhằn lắm. Nhưng vua cha nhất mực cương quyết, cả đám lính gác trang bị vũ khí đến tận răng của ông ta cũng vậy. Các hoàng tử mỗi người mang theo một nhóm dân khai hoang rồi tiến ra vùng hoang sơ miền nam Hy Lạp.

Hoàng tử Salmoneus vô cùng kiêu căng và hợm hĩnh. Gã đặt tên cho vương quốc mới của mình là Salmonea. Gã ra lệnh cho dân khai hoang đi xây thủ phủ, nhưng lại thấy khó chịu khi người dân muốn xây đền thờ cho các thần trước khi bắt tay vào xây cung điện cho gã.

"Tâu đức vua," họ nói, "chúng ta trước hết phải vinh danh các thần đã. Không thì họ sẽ nổi giận đấy!"

Vị vua mới này cãi nhau càu nhàu. Gã không thật sự tin vào thành thần. Gã khá đơan chắc rằng những câu chuyện kia chỉ là thứ rác rưởi nhằm nhí mà các thầy tế dựng nên để khép mọi người vào khuôn khổ.

Đêm ấy Salmoneus ngồi trong cung điện đang xây dang dở của mình, quan sát các thần dân mình đang làm việc muộn, hoàn tất khâu cuối cùng

cho đền thần Zeus, với mái bằng vàng và sàn đá cẩm thạch. Gã có thể nghĩ thấy mùi bao món ăn ngon lành đang được đốt trong ngọn lửa tế lễ.

"Chúng nó không mang thức ăn ngon đến cho ta," Salmonrus lầu bàu. "Chúng sợ các thần đến thế, nhưng lại không sợ vua của chúng à? Chúng không đối xử với ta thế này nếu ra là thần đâu..."

Salmoneus đột nhiên nảy ra một ý tưởng tà đạo. Gã nhớ đến trò chơi mà gã cùng anh em từng hay chơi với nhau ở Thessaly hồi họ còn bé con. Họ ăn vận đẹp đẽ lên và giả vờ như mình là thần hay anh hùng. Salmoneus luôn là diễn viên xuất sắc nhất.

Gã gọi quân sự đáng tin cậy nhất vào và bảo, "Quân sự tin cậy này, chúng ta có việc phải làm đấy. Chúng ta cần đạo cụ sân khấu cùng phục trang."

Quân sự cau mày. "Chúng ra sẽ dựng một vở kịch sao, thưa đức vua?"

Salmoneus cười tươi. "Đại loại là thế..."

Vài ngày sau, Salmoneus đã sẵn sàng. Gã khoác phục trang vào, trèo vào cỗ xe vừa được trang hoàng lại, rồi gióng ra ngoài phố thủ đô mình.

"Hãy nghe đây!" Gã gào lên hết cỡ. "Ta là Zeus!"

Một nông dân giật mình thảng thốt, đánh rơi giỏ ô liu. Một quý cô rơi khỏi lưng con lừa. Nhiều thần dân la hét bỏ chạy mất, vì họ sợ bị đám ngựa của nhà vua giẫm phải. Salmoneus trông khá ấn tượng. Gã mặc áo dài viền chỉ vàng. Một vòng hoa bằng vàng lấp lánh trên tóc gã. Vì đại bàng là con vật thiên của Zeus, Salmoneus đã cho sơn hai con đại bàng bên hai hông cỗ xe. Được lấp đằng sau, ẩn dưới tấm vải bạt, là hai trống định âm bằng đồng. Khi gã giơ tay lên, quân sự của gã (đang nấp dưới tấm vải ấy và không được thoải mái cho lắm) sẽ nện xuống trống gây ra âm thanh nghe như sấm bịt bùng.

Salmoneus vừa gióng xe qua các con phố vừa gào toáng, "Ta là Zeus! Hãy mang thức ăn ngon lành đến cho ta!" Cuối cùng gã dừng lại tại mấy bậc thềm dẫn lên đền thờ mới xây dành cho Zeus rồi quay cổ xe lại về phía đám đông đang đổ đến. "Các người sẽ phải thờ phụng ta!", gã ra lệnh. "Vì ta là thần."

Một trong những thần dân can đảm hơn của gã kêu lên, "Người trông giống như Salmoneus."

"Đúng vậy!" Salmoneus đồng tình. "Nhưng ta cũng là Zeus nữa! Ta đã quyết định ngụ trong thân xác nhà vua của các người. Các người sẽ phải thờ phụng hẳn như thờ phụng ta. Các người sẽ mang đến cho ta mọi lễ vật. Nhưng không cần phải đốt chúng đi nữa. Làm thế phí lắm. Ta sẽ ăn hết chúng vậy."

Một vài thần dân nhút nhát của gã bắt đầu làm theo, đặt những giỏ thức ăn xuống đất cạnh cổ xe.

Một người kêu lên, "Sao ngài lại sơn hình con gà lên cổ xe làm gì vậy?"

"Là đại bàng cơ mà!" Salmoneus quát.

"Trông như gà ấy," người kia nằng nặc.

"Im đi, đồ con người." Salmoneus đà khều khều quân sư mình sưởi ấm chân. Quân sư bắt đầu nện trống.

"Thấy chưa?" Salmoneus bảo. "Ta có thể gọi sấm đấy!"

Một phụ nữ ở hàng sau hỏi, "Ai đang nấp dưới chân sau lưng ngài thế?"

"Làm gì có ai!" Salmoneus quát, một giọt mồ hôi chảy dài dọc xuống cổ. Việc này không diễn ra suôn sẻ như gã từng mong, nên gã quyết định dùng đến đạo cụ.

Gã lôi một ngọn đuốc từ thùng đuốc ngọn (giá 99.99 đô la trong Walmart) rồi quăng một cây về phía người phụ nữ trong đám đông.

Người ta la hét nhốn nháo dạt né ngọn đuốc, nhưng nó rơi xuống vô hại nằm trên vỉa hè.

"Đấy" Salmoneus rống lên. "Ta đã giáng một tia sét vào người! Đừng thách thức ta, bằng không ta sẽ đánh người chết."

"Là đuốc thôi!" Ai đó la lên.

"Các người tự chuốc lấy đấy nhé, đám thường dân kia!" Salmoneus bắt đầu quăng đuốc vào đám đông rồi đá khéo quân sư dưới tấm bạt để ông ta nện trống; nhưng chẳng mấy chốc trò mới mẻ đó cũng đã qua đi, và đám đông trở nên phẫn nộ.

"Xì!" Ai đó hét lên.

"Đồ mạo danh!" Người khác quát. "ZEUS rờm!"

"ZEUS thật chứ!" Salmoneus quát đáp lại. "Ta là ZEUS!"

"ÔNG KHÔNG PHẢI LÀ ZEUS!" Đám đông gào lên.

Có quá nhiều người đồng thanh réo cái tên Zeus đến nỗi chính ông lớn kia trên ngọn Olympus cũng phải chú ý đến. Ông ta nhìn xuống thấy một vị vua người thường mặc phục trang xấu xí, đang cười chiến xa sơn hình mấy con gà đi lòng vòng, dang quăng đuốc mà lại gọi chúng là tia sét.

Vị thần bầu trời không biết mình nên phá ra cười hay nổi cơn thịnh nộ nữa.

Ông ta quyết định nổi cơn thịnh nộ.

Mây giông quần tụ lại bên trên thành phố Salmonea mới xây dựng. Tiếng sấm thật làm các tòa nhà rung chuyển. Giọng nói vị thần bầu trời từ trên cao oang oang vọng xuống: TA LÀ ZEUS.

Một tia chớp ngoằn ngoèo xẻ dọc bầu trời, đập tan Salmoneus cùng vị quân sư đáng thương thành những đốm bầy nhầy. Khi khói tản đi, chẳng còn lại gì ngoài một bánh xe cháy khét cùng nửa cái trống.

Đám thường dân thành phố Salmonea reo hò. Lẽ ra họ đã tổ chức tiệc vinh danh Zeus vì đã trừ khử đi tên vua ngu dốt của họ, nhưng Zeus vẫn chưa xong.

Giọng ông ta rền vang từ trên trời: MỘT SỐ CÁC NGƯỜI ĐÃ MANG LỄ VẬT ĐẾN CHO HÃN. MỘT SỐ CÁC NGƯỜI THỰC SỰ TIN LỜI TÊN NGỐC KIA!

"Không!" Mọi người la lớn, phủ phục xuống và rúm ró lại. "Xin rủ lòng thương!"

TA KHÔNG THỂ ĐỂ CHO THÀNH PHỐ NÀY TỒN TẠI ĐƯỢC, Zeus rần rần. TA PHẢI BIẾN CÁC NGƯỜI THÀNH GƯƠNG NOI THEO ĐỂ CHO CHUYỆN NÀY KHÔNG BAO GIỜ XẢY RA NỮA. SẤM SÉT SẼ GIÁNG XUỐNG TRONG NĂM, BỐN, BA...

Đám thường dân tản mác bỏ chạy, nhưng Zeus không để họ có lắm thời gian. Một vài người chạy ra được khỏi Salmonea mà còn sống, nhưng khi tia sét bắt đầu giáng xuống, đa số mọi người đều nổ tan xác hay bị vùi dưới đồng hoang tàn.

Zeus xóa sạch thành phố Salmomea khỏi bản đồ. Không một ai dám tái gây dựng dân số trong khu vực này qua thêm một thế hệ nữa, tất cả chỉ

vì một gã vận phục trang giả Zeus xấu xí, một cỗ xe gà quế, và một xô đuốc ngọn.

Giết quá tay. Nói trắng ra là vậy. Nhưng đây không phải là hình phạt ghê gớm nhất mà Zeus từng ban ra. Có lần ông ra còn quyết định tiêu hủy nguyện một tộc người.

Tôi thậm chí không biết vì sao. Hình như là con người khi ấy đang hành xử xấu xa. Có lẽ họ không tế lễ vật dâng hoàng, hay họ không tin vào thần thánh, hoặc họ chửi thề nói tục thật lắm và lái xe quá giới hạn tốc độ.

Vì gì cũng vậy. Zeus nổi giận và quyết định tiêu diệt cả một chủng tộc. Thật tình, Thôi đi cho. Con người có thể đã xấu xa đến dường nào mới được chứ? Tôi chắc chắn là họ không có làm bất cứ chuyện gì mà con người đã luôn từng làm. Nhưng Zeus quyết định thế là quá đủ. Ông ta hành xử cứ như là một trong mấy thầy cô giáo làm nơ cho bạn thoát tội trong suốt học kỳ và rồi đến một ngày kia, vì chẳng vì một lý do cụ thể nào, lại quyết định ra tay trừng phạt một cách cứng rắn thái quá. Như là, "Được, đủ rồi đấy! Các em bị cấm túc ngay lúc này! Hết cả lớp!"

Thật chứ, ông anh ơi, cho xin đi. Giữa không gì cả và bùng nổ bộc phát còn có các tùy chọn cơ mà.

Ấy thế mà, Zeus gọi các thần lại để thông báo.

"Bọn con người thấy gớm quá!" ông ta gào lên. "Ta sẽ tiêu diệt bọn chúng đây."

Cả ngụ điện im phăng phắc. Cuối cùng Demeter lên tiếng, "Hết thầy ư?"

"Chứ sao," Zeus đáp.

"Bằng cách nào?" Ares hỏi. Vị thần chiến tranh ánh lên tia hăm dọa trong mắt. "Bằng lửa ư? Hay sét? Chúng ta có thể lấy một đồng cửa máy và - "

"Bom con bọ," Zeus đáp. "Chúng ta thả vài bé ấy ra, rời khỏi thế giới vài ngày, và thế là - "

"Chưa ai phát minh ra bom con bọ cả." Hera chỉ ra.

"Ồ, phải nhỉ," Zeus cau mày. "Thế thì lũ lụt vậy. Ta sẽ mở bầu trời và thả ra hàng trăm cơn mưa lũ cho đến khi mọi con người đều chết đuối hết!"

Poseidon cau mày. "Lũ lụt là khoả của ta."

"Anh cũng có thể giúp vào." Zeus đề nghị.

"Nhưng không có con người," Hestia ngồi bên lò sưởi hỏi tới, "thì ai sẽ thờ phụng ngài đây, thưa đức vua? Ai sẽ xây đền thờ cho ngài và đốt dâng lễ vật cho ngài vậy?"

"Chúng ta sẽ nghĩ ra gì đấy," Zeus bảo. "Dù sao đây đâu có phải chúng con người đầu tiên đâu chứ. Chúng ta luôn có thể tạo ra thêm kia mà."

Theo như các câu chuyện xưa, thì điều này cơ bản là đúng. Con người dưới thời Kronos từng được coi là loài người vàng. Cứ cho là họ chết hết đi và được thay thế bởi loại người bạc. Con người thời ban đầu của đỉnh Olympus được gọi là loài người đồng. Điều gì khiến những con người này khác với chúng ta? Có nhiều chuyện kể lại lắm, nhưng điều chính yếu là: họ đều tuyệt chủng cả, còn chúng ta thì... chưa.

"Vớ lại," Zeus nói tiếp, "lũ lụt tốt đấy chứ. Thỉnh thoảng chúng ta cần phải để cho quả đất được gột rửa dằng hoàng để tẩy hết cặn bã nhớp nhúa khỏi lề đường."

Một cách miễn cưỡng, các thần đồng ý với kế hoạch của ông ta, nhưng nhiều thần lại có nhiều con người yêu quý mình hơn, nên họ đã bí mật gửi lời cảnh báo dưới hình thức giấc mơ hay báo điềm. Nhờ thế mà có vài con người sống sót. người nổi tiếng nhất ở Bắc Hy Lạp: một ông lão tên Deucalion cùng vợ mình, Pyrrha.

Deucalion là người, nhưng cha ông ta là thần Titan Prometheus - vị thần đã mang lửa đem cho con người và lúc này đang bị xích vào một ngọn núi xa tít tắp, có lá gan bị đại bàng mổ ăn đấy.

Tôi không rõ bằng cách nào mà Prometheus lại có con là người thường được khi đang chịu bao nhiêu thứ là thế. Bạn không thể nào tham gia một dịch vụ hẹn hò nào khi đang bị xích vào núi đá và bị tra tấn cả. Dù là thế nào, Prometheus bằng cách nào đấy đã nghe thấy kế hoạch của Zeus, và ông ta vẫn đang còn rất yêu thương nhân loại. Nhất là ông ta không muốn con trai Deucalion của mình chết đuối, vì Deucalion là một người tốt. Ông ta luôn tôn kính các thần và đối đãi tử tế với thần dân của mình.

Thế là Prometheus cảnh báo cho Deucalion trong giấc mộng, **LỤT ĐANG ĐẾN! HÃY THU NHẬP NHU PHẨM VÀO CÁI RỪNG LỚN NHẤT CON CÓ THỂ TÌM THẤY! NHANH LÊN!**

Deucalion choàng tỉnh trong mồ hôi lạnh. Ông kêu cho vợ mình nghe về giấc mộng, và bà sực nhớ đến cái rừng gỗ sồi to tướng trên rầm thượng. Họ vợ vội ít thức ăn, nước uống trong bếp rồi chạy lên lầu, vừa chạy vừa đi cảnh báo cho đám người hầu: "Hãy tìm gia đình các người đi. Có một trận lụt đang kéo đến! Hãy tìm vùng đất cao hơn!", Vì Deucalion và Pyrrha đều tốt bụng như thế đấy. Không may là, đa số bọn người hầu đều không nghe theo. Vua và hoàng hậu đang già đi, nên người hầu nghĩ họ bị lầm lẫn.

Deucalion và Pyrrha trút hết quần áo cũ ra ngoài và bỏ đi những thứ lặt vặt để lấy chỗ nhu yết phẩm của mình. Mưa bắt đầu trút xuống. Trong

vài phút, bầu trời chỉ còn là một màng nước xám xịt. Sét chớp loè. Sấm rung chuyển mặt đất. Chưa tới một giờ đồng hồ, toàn bộ vương quốc Thessaly đã bị cơn lũ nuốt chửng. Deucalion và Pyrrha đóng rương nhu yếu phẩm, rồi trôi ra khỏi cửa sổ rầm thượng.

Đấy không phải là một chuyến đi dễ chịu gì, bị dòi lên lên đập xuống những con sóng cao đến mười hai mét trong khi giông tố hoành hành, từng tảng xà bần bay vèo vèo qua đầu, và cả thế giới đang chết chìm. Vua và hoàng hậu ngập nước muối đến mũi có đến cả triệu lần. Nhưng chiếc rương gỗ giống như chiếc phao cứu mạng giữ cho họ không bị chìm nghỉm.

sau chừng như cả một thiên thu, mưa cũng ngừng trút. Mây tản ra và mặt trời nhú lên. Nước lũ lũ từ từ rút đi, và Deucalion cùng Pyrrha đập chiếc rương của mình xuống sườn núi Parnassus.

Đến đây, hẳn vài bạn đang nghĩ: Ê, một người thoát được khỏi một trận đại hồng thủy và trôi nổi đến nơi an toàn trong khi toàn bộ nhân loại xấu xa đều chết chìm hết cả. Chẳng phải có một câu chuyện giống thế sao? Gã nào đó tên Noah ấy?

À, vâng, mỗi nền văn hoá cổ đại dường như đều có một câu chuyện về đại hồng thủy. Tôi đoán đấy là một tai hoạ kinh hoàng vô cùng. Những người khác nhớ về nó theo nhiều cách khác nhau. Có lẽ Deucalion và Noah trôi ngang qua nhau ngoài biển khơi, rồi Deucalion kêu lên, "Một con thuyền lớn! Hai con vật cho mỗi loài! Sao chúng ta không nghĩ đến những thứ ấy nhỉ?"

Và Pyrrha vợ ông ta sẽ như là, "Bởi vì như thế sẽ không chất vừa hết vào rương, đồ đần ạ!"

Nhưng tôi chỉ đoán thế thôi.

Cuối cùng nước cũng rút hết xuống biển, đất đai bắt đầu khô ráo lại.

Deucalion nhìn quanh những ngọn đồi trống vắng của Hy Lạp và nói, "Hay nhỉ. Giờ chúng ta làm gì đây?"

"Trước hết," Pyrrha đáp, "chúng ta phải tế lễ cho Zeus cầu xin ngài đừng bao giờ gây ra chuyện này nữa."

Deucalion đồng tình đấy là ý kiến hay, vì thêm một trận lụt nữa là thôi rồi.

Họ cúng hết số thực phẩm còn lại, cùng chiếc rương trong đồng lúa lớn và cầu khẩn Zeus xin tha cho họ khỏi bất cứ trận gột rửa nào nữa.

Tít trên ngọn Olympus, Zeus lấy làm hài lòng lắm. Ông ta ngạc nhiên rằng có người còn sống sót, nhưng vì việc đầu tiên Deucalion và Pyrrha làm là thể hiện sự tôn kính ông ta, nên Zeus cũng bỏ qua.

KHÔNG LỤT LỘI NỮA ĐÂU, giọng ông ta từ trên cao vọng xuống. VÌ CÁC NGƯỜI LÀ NHỮNG KẺ BIẾT PHÉP TẮC VÀ TA THÍCH CÁC NGƯỜI, CÁC NGƯỜI CÓ THỂ CẦU XIN BẤT CỨ ƠN HUỆ NÀO, VÀ TA SẼ BAN CHO.

Deucalion nằm phục xuống sát đất. "Xin đa tạ, thưa chúa thượng Zeus! Chúng ta van xin ngài, hãy nói cho chúng tôi cách tái gầy dựng dân số cho trái đất! Vợ tôi và tôi đã già cả rồi không có con được nữa, mà chúng tôi không muốn làm những con người cuối cùng còn sống sót. Xin hãy để cho loài người quay lại, và lần này họ sẽ cư xử phải phép. Tôi xin hứa ạ!"

Bầu trời rung chuyển ù ù ù ù. HÃY ĐẾN ĐỀN THIÊN ĐÈN DELPHI. HỌ SẼ KHUYÊN BẢO CHO CÁC NGƯỜI.

Đường đến đó rất xa, nhưng Deucalion và Pyrrha đi bộ đến tận đền Oracle. Trong khi đấy, những người dân ở Delphi đã được cảnh báo về trận lụt nhờ một loạt tiếng chó tru. Vị thần nào đã phái sói đến thì tôi không

biết; nhưng mọi người đã leo lên ngọn núi cao nhất gần Delphi nên sống sót qua trận lụt, vậy nên lúc này họ đã trở lại làm việc, đi phân tán lời tiên tri hay gì gì đấy.

Deucalion và Pyrrha đi vào trong hang Oracle, nơi có một bà lão ngồi trên ghế đầu ba chân, bao quanh mình là sương mù màu xanh lục.

"Ôi Oracle," Deucalion lên tiếng. "Xin bà, hãy chỉ cho chúng tôi cách tái gây dựng dân số trên trái đất. nhưng ý tôi không phải là sinh con đẻ cái đâu, vì bọn tôi quá già để mà làm thứ chuyen5 nhằm nhí đó rồi!"

Giọng nói của Oracle nghe như tiếng răn rít lên: Khi các người rời khỏi nơi này, hãy che đầu các người lại vừa đi vừa ném xương của mẹ các người ra sau, và đừng nhìn lại đấy.

"Xương mẹ chúng tôi ư?" Deucalion nổi cáu. "Bà ấy đã qua đời và chôn mất rồi. Tôi không có mang xương mẹ theo bên mình đâu!"

Ta chỉ nói ra lời tiên tri, Oracle lầu bầu. Ta không lý giải chúng. Giờ thì đi đi, xuy!

Deucalion và Pyrrha không được thoả lòng lắm, nhưng họ cũng rời khỏi Oracle.

"Làm cách nào chúng ta ném được xương của mẹ chúng ta ra sau đây?" Deucalion hỏi.

Pyrrha không rõ, nhưng bà ta lấy khăn sam che đầu lại, rồi đưa cho chồng chiếc khăn quàng khác để ông ta làm theo, đúng như lời Oracle bảo. Khi họ bước rời đi, đầu cúi thấp, Pyrrha nhận ra rằng khi quàng khăn quăn qua đầu như thế, bà ta chỉ có thể nhìn thấy mặt đất ngay trước chân mình, đang vương vãi những đá.

Bà ta đứng phắt lại. "Ông ơi, tôi có ý này. Xương của mẹ chúng ta. Ngộ nhờ lời tiên tri không lời tiên tri không hàm ý xương mẹ chúng ta theo nghĩa đen thì sao? Nó có thể là... ông gọi thứ ấy là gì ấy nhỉ? Thơ châm biếm chẳng?"

"Không phải, thơ châm biếm là thơ mang ý xấu," Deucalion đáp. "Ý bà là phép ẩn dụ ấy à?"

"Đúng rồi! Nhỡ xương của mẹ chúng ta là phép ẩn dụ thôi thì sao?"

"Okay. Nhưng mà ẩn dụ cái gì?"

"Mẹ của mọi thứ... Đất Mẹ," Pyrrha gợi ý. "Và xương bà ta là - "

"Có thể là những hòn đá này!" Deucalion reo lên. "Chu cha, bà thông minh quá!"

"Đấy là lý do ông lấy tôi mà li."

Thế là deucalion và Pyrrha bắt đầu nhặt đá quăng ra sau vai khi bước đi. Họ không nhìn lại ra sau mình, nhưng có thể nghe thấy tiếng đá nứt như trứng khi chúng chạm xuống đất. Sau này, vua và hoàng hậu phát hiện ra rằng mỗi hòn đá đã biến thành một con người. Khi Deucalion ném đi, hòn đá biến thành đàn ông. Khi Pyrrha ném, đá biến thành đàn bà.

Vậy là Zeus để cho loài người tự gầy dựng lại dân số trở lại.

Tôi không chắc có phải như thế thì nghĩa là chúng ta vẫn là loài đồ đồng hay loài đồ đá, hay có lẽ là rocker? Dù là gì, Zeus đã vui vẻ để loài người trở lại thế giới, vì không có họ, ông ta sẽ không có được một cô gái đẹp nào mà theo đuổi cả.

Bạn không thể quăng một con mèo đi trong Hy Lạp Cổ Đại mà không va phải ít nhất một trong những cô bạn gái của Zeus. Chúng ta bàn về rất

nhiều chuyện tình cảm của ông ta rồi, nên tôi nghĩ chúng ta không cần phải nói thêm nhiều câu chuyện như thế này ở đây nữa. Tôi chỉ nhắc lại rằng Zeus tuyệt nhiên không biết Xấu hổ và luôn luôn đầy tính sáng tạo khi nói đến chuyện chinh phạt phụ nữ. Và mỗi cô bạn gái, ông ta lại biến hình thành một dạng kỳ quặc nào đó thu hút sự chú ý của cô ta. Ông ta hiếm khi nào xuất hiện trong cùng một bộ dạng đến hai lần cả.

Một lần ông ta thân mật với một cô gái trong bộ dạng con thiên nga. Lần khác, ông ta đến thăm bạn gái mình dưới lốt một trận mưa rào ánh sáng vàng. Ông ta dồn phụ nữ vào một góc trong hình dạng rắn, đại bàng, thần rừng, và con kiến. (Nói thật chứ, làm sao bạn dồn người ta vào góc tường khi bạn là con kiến được nhỉ, rồi làm sao bạn có thể... thôi bỏ đi.) Zeus thậm chí còn lừa vài phụ nữ bằng cách xuất hiện như là chồng của họ. Như thế thì quá hèn hạ.

Một chiêu đặc biệt tiểu nhân là khi ông ta bắt cóc cô tên là Europa. Cô này là công chúa. (Tự nhiên nó thế. Chẳng phải họ luôn là công chúa sao?) Zeus theo dõi cô một ngày nọ trên bãi biển, đang dạo chơi với bạn bè.

Zeus không muốn xuất hiện trước mặt cô ta trong hình dạng thần, bởi vì a) Hera có thể để ý thấy rồi nổi xung, b) khi các thần lộ mặt, đám con gái thường hay bỏ chạy vì lý do chính đáng, và c) ông ta thật tình muốn trò chuyện với cô gái một mình thôi, nhưng họ thì hình như luôn đi chung một bầy, như là sói ấy? Bực mình lắm.

Thế là Zeus biến hình thành con bò mộng rồi phóng băng băng qua bãi biển. Nhưng ông ta không phải là một con bò mộng đáng sợ đâu nhé. Ông ta có đôi mắt xám dịu dàng cùng làn da vàng nâu và trên trán điểm một đốm trắng. Cặp sừng của ông ta màu trắng ngọc trai. Ông ta dừng lại bên sườn đồi mượt cỏ và bắt đầu be be lên, như là, Boo hoo. Đừng để ý đến tôi.

Mọi cô gái đều để ý đến ông ta. Thoạt tiên họ không biết phải làm gì cả. Nhưng con bò không làm gì đe dọa cả. Nó trông có vẻ dễ thương và

hiền hòa, trong chừng mực của loài bò.

"Ta đ xem nó nào," Europa bảo. "Nó trông xinh đấy chứ!"

Thế là mấy cô gái bủa quanh con bò và bắt đầu vuốt ve lưng nó và cho nó ăn hàng năm cỏ. Con bò âm ừ phát ra tiếng thỏ thẻ. Nó nhìn Europa với đôi mắt to tròn dịu dàng và nói chung là tỏ ra rất thân mật dễ mến.

"Ôi ôi ôi," mấy cô thốt lên.

Europa để ý thấy con bò cũng có mùi thơm dễ chịu nữa - như một sự kết hợp giữa da thuộc và thuốc lăn nách Old Spice. Cô trở lên niềm thôi thúc dữ dội muốn nhận nuôi nó và mang nó về nhà.

Nhưng zeus đã dụi mõm vào váy cô đoạn cúi đầu xuống, quỳ trên hai chân trước.

"OMG!" Europa reo lên. "Tớ nghĩ nó muốn đưa tớ cười một vòng đây mà!"

Nhìn chung mà nói, công chúa đáng ra không được cười bò, nhưng con bò này vừa dễ thương lại thuần dưỡng, thế là Europa leo ngay lên lưng nó.

"Các cậu ơi, leo lên nào!" Europa gọi. "Chúng ta cùng - WHAA!"

Trước khi cô kịp giúp các bạn leo lên lưng bò, con bò đã phóng thẳng ra đại dương. Europa bám chặt cổ nó, sợ rằng mình sẽ bị quăng quật xuống mất. Cô đang quá hoảng sợ không dám thử leo xuống khi con bò đang phóng ào ào.

Trong nháy mắt, con bò đã ra xa cả trăm mét ngoài biển khơi. Các bạn của Europa tuyệt vọng gọi cô Europa, nhưng bờ biển càng lúc càng xa, còn Europa thì không phải tay bơi giỏi. Cô không rõ con bò này đang mang

mình đi đâu; lựa chọn duy nhất của cô là phải bám vào đấy và hy vọng không bị gì.

Zeus bơi thẳng một mạch ra đảo Crete. Ra đến nơi, ông ta trở lại hình dạng thần rồi nói, "Rốt cuộc chúng ta cũng được một mình! nàng sao rồi? Ta là Zeus."

Vâng, chuyện này tiếp sau chuyện kia, và vì Europa không thể quay về nhà, cô cuối cùng ở lại trên đảo Crete, nơi đấy cô có ba con trai với Zeus. Bởi vì quê nhà cô không ai biết cô biến mất đi đâu, nên tên cô dần dà mang nghĩa là, những vùng đất mà chúng ta không hiểu biết nhiều lắm. Người Hy Lạp bắt đầu gọi những vùng đất phía bắc của họ là europa, và dần dà cái tên biến thành Europe.

Nhưng mà Zeus không phải khi nào cũng giở trò được với phụ nữ.

Sau vụ nổi dậy be bé khi các thần thử lật đổ ông ta, ông ta giành chút thời gian ve vãn tiên nữ Nereid Thetis - cô gái đã giải thoát ông ta khỏi dây trói. Rồi Zeus nghe được lời tiên tri rằng Thetis có số mạng sinh ra một đứa con trai vĩ đại hơn cha mình.

Điều này làm Zeus mất hồn.

"Một đứa bé vĩ đại hơn ta ư?" Ông ta lẩm bẩm. "Ta không nghĩ thế đâu!"

Thế là ông giải tán không mè mỡ với Thetis nữa, mối quan hệ của họ chẳng bao giờ đi đến đâu. Thetis sau đấy kết hôn với một anh hùng vĩ đại tên Peleus, và họ có một con trai là người anh hùng thậm chí còn vĩ đại hơn cha mình. Nói đúng ra, anh ta hoá ra là một trong những người anh hùng nổi tiếng và mạnh mẽ nhất trong lịch sử Hy Lạp. Tên anh ta là Achilles. Vì thế cho nên chúng ta phải lấy làm biết ơn Zéu vì đã không cưới Thetis. Chúng ta chẳng ai cần một Zéu Con siêu quyền lực chạy vòng vòng quanh đây cả.

Zeua tự thân đã vô cùng hùng mạnh có thể xử lý bất cứ chuyện gì... à, gần như là bất cứ chuyện gì.

Lần duy nhất ông ta bị dây một bài học, bị làm cho ê mặt và bị đánh cho tơi bời hoa lá khi ông ta đối mặt với con quái vật tên Typhoeus.

Chuyện về con quái này khá rối rắm. Người ta thậm chí còn không thống nhất được về tên gọi của hắn. Đôi khi hắn tên Typhoeus. Đôi khi Typhon. Đôi khi Typhon và Typhoeus được xem như hai con quái vật khác nhau. Để cho mọi chuyện đơn giản, chúng ta hãy gọi hắn là Typhoeus.

Hắn trông thế nào? Khó nói lắm. Hắn luôn được bao phủ bởi những đám mây giông. THẬT TO, chắc chắn rồi. Giống như là, to lớn đến nỗi đầu hắn dường như cạ vào chóp bầu trời. Hình dạng hắn từ eo trở lên trông ít nhiều như con người, nhưng các chân của hắn giống như thân mấy con trăn xoắn lại. Trên mỗi bàn tay, hắn có một trăm ngón ở mỗi đầu là đầu rắn, từng con đều mang cặp mắt rực lửa và nhổ ra nọc độc, vậy nên khi hắn nổi giận, hắn chỉ cần xả mưa độc ra khắp nơi. Như vậy cũng khiến hắn hoàn toàn không thể nào làm móng tay được. Hắn mang đôi cánh da to tướng, tóc dài xỉn nhám có mùi như khói núi lửa, và gương mặt thì liên tục biến chuyển thay đổi đến nỗi hắn dường như có cả trăm bản mặt - cái này còn xấu hơn cái trước. Ồ, và hắn thở ra lửa. Tôi có đề cập chưa nhỉ?

Typhoeus được sinh ra và nuôi nấng trong hố sâu Tartarus. Linh hồn của hố sâu - thần Tartarus nguyên thủy - là cha hắn. Mẹ hắn là Đất Mẹ. Tôi đoán đấy chính là lý do vì sao Typhoeus vừa to lớn vừa độc ác. Bố mẹ hắn hẳn rất tự hào lắm đây.

Typhoeus có người vợ đáng yêu tên Echidna ở dưới hố sâu ấy. Okay, à ta không thực sự đáng yêu cho lắm. À là một con quái vật nữ xấu xa tàn độc, nhưng bọn chúng hẳn phải hòa hợp nhau, vì chúng đẻ ra đến lắm con. Nói đúng ra, bất cứ con quái vật kinh khủng nào mà bạn có thể nghĩ ra đều là con của Typhoeus và Echidna cả.

Mặc dù là vậy, một ngày nọ Typhoeus thấy mệt mỏi và quyết định rời khỏi ngôi nhà êm ấm dưới hồ sâu nguyên rửa muôn đời kia.

"Cứng này," hắn bảo với Echidna, "ta sẽ lên trên kia tiêu diệt các thần để chiếm lấy vũ trụ nhé. Ta sẽ cố gắng quay về đúng giờ ăn tối."

"Đây là ý của mẹ ông đấy phỏng?" Echidna cảm râm. "Bà ấy cứ luôn bảo ông phải làm gì! Ông nên ở nhà đi. Đám Hydra cần bố. Sphinx cũng cần bố!"

Typhoeus nhún vai. Đúng là Đất mẹ cứ luôn miệng thúc giục hắn phải đi tiêu diệt các thần. Gaea căm ghét các thần kể từ khi họ đánh thắng thần Tian. Nhưng chuyến đi lần này là ý của Typhoeus cơ. Hắn cần một kỳ nghỉ ngơi thoát khỏi đám con quái quỷ cùng bà vợ quái vật cái của mình. Việc chiếm lấy vũ trụ nghe cứ như là cái cố thôi.

"Ta sẽ quay về mà," hắn hứa. "Nếu ta về trễ thì đừng thức chờ nhé."

Thế là tên khổng lồ giông bão đột nhập lên dương thế và bắt đầu tàn phá mọi thứ trên đường đi. Dễ như ăn cháo. Hắn xe toạc một quả núi và đập nát một thành phố. Hắn gọi đến một trận cuồng phong nhận chìm nguyên một hòn đảo.

"Các người chỉ có thể thôi sao?" Typhoeus quát lên về phía ngọn Olympus, ở tít đằng xa. "Mấy tên thần đâu cả rồi?"

Các thần, thật sự ra, đang tề tựu lại chiến tranh... cho đến khi họ trông thấy kích cỡ của Typhoeus, thấy hắn dày xéo trái đất ra sao, nghiền dẹp lép các quốc gia, đốt phừng phục những cánh rừng, biến đại dương thành thuốc độc bằng những ngón tay đầu rắn.

"Ồ..." Poseidon ngậm ngừng. "Cái gã này to quá."

"To vật," Athena nói, lần đầu tiên đồng tình với hải vương thần. "Tôi chẳng thích tỉ lệ chọi này chút nào."

"Mọi người này!" Zeus phản bác. "Chúng ta có đến mười hai thần, còn hẳn chỉ có một mình! Chúng ta đã đánh thắng người Titan. Chúng ta có thể làm được!"

Sự thật là, Zeus đang run lập cập trong giày scandal. Ông ta cũng muốn bỏ chạy đấy, nhưng ông ta là vua của các thần, nên phải noi gương tốt.

"Coi nào," Zeus vừa nói vừa kéo dây lưng sấm sét. "Tấn công!"

Các thần nhảy khỏi chiến xa đang bay rồi theo chân Zeus lâm trận. Họ la lớn, "Xung phong," nhưng họ đang lo lắng quá thể, nên tiếng la nghe như là "xung phong hả?"

Khi Typhoeus nhìn thấy các thần xông đến, hẳn cảm nhận được điều gì đấy mà trước nay chưa từng cảm thấy... niềm hân hoan. Các thần nhỏ xíu đến nực cười! Họ thật dễ bị tiêu diệt đến nỗi hẳn phải bật cười khúc khích. Hẳn đã có thể hình dung ra mình chiếm lấy ngai vàng của Zeus trên đỉnh Olymus mà thống trị thế giới, mặc dù chắc hẳn phải cần đến một ngai vàng to hơn.

"CHẾT ĐI, HỒI CÁC THẦN!" hẳn rống lên, mà thực ra đây không phải là lời thách đấu hợp lý, vì cơ bản là các thần bất tử thì không thể chết; nhưng tôi đoán là Typhoeus đang tính đập các thần thành các cột bụi bé tí teo rồi đem rắc họ vào vực thẳm, như thế cũng giống chết lắm rồi chứ gì.

Thế rồi, tên khổng lồ giông bão phun nọc độc khè ra ra lửa và vươn mình thẳng hết cỡ, để đầu chọc vào bầu trời. Những đám mây đen tối vùn vủ quanh chân hắn. Mặt đất tan ra chảy ra, biển cả sùng sục sôi quanh những cái chân bò sát của hắn.

Các thần đổi lời xông trận của mình thành: "CHÁY ĐI!", "CỨU VỚI!" VÀ "MẸ ƠI!"

Mọi người bỏ chạy đi hết, trừ Zeus.

Đây không phải khoảnh khắc đẹp đẽ nhất của các thần. Vài câu chuyện kể rằng họ biến thành muông thú để nấp đi khỏi cơn thịnh nộ của tên khổng lồ. Một câu chuyện thậm chí bảo rằng họ nấp trong Ai Cập. Khi đang ở đấy, trong lối thú vật, họ khởi nguồn cho bao câu chuyện thần thoại Ai Cập về các vị thần đầu thú.

Tôi không rõ người Ai Cập sẽ nói gì về chuyện này, khi theo họ thì các câu chuyện thần thoại của họ lâu đời hơn truyện của Hy Lạp cả ngàn năm, nhưng đây là chuyện của người Hy Lạp.

Dù có là gì, Zeus đã bị bỏ mặc một mình đối đầu với Typhoeus.

Vị thần bầu trời gào vói theo mấy thần Olympian đang tháo chạy: "Mấy người có thiệt không đấy? Quay lại đây mau, lũ nhát gan!"

Nhưng giọng ông ta đã bị nhấn chìm trong tiếng cười của Typhoeus. "Nhóc Zeus tội nghiệp, trơ trọi có một mình! Người cũng nê bỏ chạy đi cho rồi, tên thần tí hon kia, trước khi ta đập sẹ người như đập kiến!"

Zeus từng có lần biến hình thành kiến để đi tán gái, nên ông ta yêu thương loài kiến lắm. Typhoeus không thể đi sỉ nhục loài kiến như vậy được? Nổi tức giận tiếp thêm can đảm cho Zeus.

"Mi tiêu rồi, thằng to xác!" Zeus quát lên. Ông xông vào đoạt mạng.

Zeus phóng một tia sét tác động lên ngực typhoeus như một quả bom hydrogen năm mươi triệu tấn. Tên khổng lồ giông bão loạng choạng lùi lại, nhưng không té ngã.

Zeus liên tục đánh vào gã khổng lồ. Những vụ nổ thiêu cháy không khí, làm nước bốc hơi, làm bề mặt trái đất phồng giộp, nhưng Typhoeus vẫn mãi tiến đến.

Gã khổng lồ quơ lấy cỗ xe của Zeus hất văng nó khỏi bầu trời. Khi Zeus rơi ra, Typhoeus dùng bàn tay ngón răn chụp lấy ông ta rồi bắt đầu bóp siết.

Zeus thay đổi kích thước, biến hóa đến to lớn hết mức có thể, nhưng so với Typhoeus thì vẫn bé tí teo. Zeus vùng vẫy có thoát thân, nhưng thậm chí cả sức mạnh kinh hồn của thân cũng chẳng ích gì khi chống lại tên khổng lồ.

"Thả ta ra!" Zeus rống lên.

"Thả ngay," Typhoeus gầm lại, khè lửa vào mặt Zeus, đốt trụi râu ông ta. "Nhưng ta không thể để mi gây rắc rối được, nên ta cần một khoản đặt cọc thế chấp."

"Khoản gì?"

Những ngón tay răn của Typhoeus quấn quanh hai tay hai chân Zeus. Những đầu răn cắm ngập nanh chửi độc của chúng vào cánh tay cùng bắp chân ông ta và...

Okay. Chuẩn bị tinh thần nhé. MÀN này kinh dị lắm.

... chúng xé toạc gân của Zeus ra.

Thế nghĩa là gì? À, gân nối giữ bắp thịt của bạn vào xương, đúng không? Ít nhất thì đây là điều mà huấn luyện viên bóng rổ nói với tôi. Chúng là những dải mô liên kết vô cùng chắc - như là thứ băng dính tự nhiên trong cơ thể người ấy. Và không có băng dính thì chẳng hoạt động thì chẳng có gì hoạt động được.

Typhoeus giằng hết gân cốt gũa vị thần ra, những mô liên kết thần tiên nhầy nhầy màu trắng lóng lánh (tôi có cảnh báo kinh dị rồi mà), thế là Zeus xuôi lơ như búp bê. Ông ta không thể cử động chân hay tay gì được. Ông ta hoàn toàn vô dụng, và đau đớn rã rời, thậm chí không thể nhìn gì cho rõ được.

"Đấy rồi đấy!" Typhoeus la lớn. "Ồ, và ta lấy đi mấy tia sét này nữa. Chúng sẽ là những cây tăm tuyệt vời đây."

Gã khổng lồ chộp lấy tia sét đang đeo ngan thắt lưng của Zeus. Đoạn hẳn cúi xuống nhặt thêm tia nữa từ cỗ xe nát bươm đanh nằm lẩn líc bốc khói ở hòn đảo gần bên. "Tốt rồi! Giờ mi được tự do đi đi. Mi có thể thưởng thức cảnh ta chiếm lấy thế giới. Rồi sau đấy ta sẽ quay lại dẫm lên mi."

Typhoeus quăng Zeus sang bên như một cục đất. Vị chúa tể của vũ trụ nằm một đống nhàu nhĩ trên sườn núi mà rên rỉ, "Ui cha."

Typhoeus sầm sập bỏ đi, thẳng tiến đến Olympus, mang theo các tia sét lẫn những sợi gân thấy ghê của Zeus nhét trong bị (hay ví đàn ông, hay là bất cứ thứ gì mà mấy tên khổng lồ giông bão độc ác chuộng thời trang thuở ấy đang đeo).

Thôi rồi, các bạn à, đến lúc này thì tình hình không được sáng sủa lắm cho các vị thần. Hay cho cả con người. Zeus thì đang nằm bất lực bên sườn núi cà đang đau đớn vô cùng, nhìn theo Typhoeus bỏ đi tàn phá Olympus.

Zeus nghĩ: Tại sai mình muốn làm vua làm gì? Đau quá.

Trong khi đấy các thần khác thì đang trốn, còn Typhoeus lại hoành hành qua khắp tạo vật, gần như không ai cản. Một quân đoàn hải quái cùng cá voi của Posridon có cố công ngăn hãm lại, nhưng Typhoeus chỉ đá văng chúng đi rồi hạ độc nguồn nước của chúng. Một cái thần linh trên trời ra sức đánh lại hãm - linh hồn của các vì sao, và Selena, thần Titan mặt trăng.

Đúng ra, người Hy Lạp tin rằng những vết sẹo vết xước trên mặt trăng là hậu quả để lại từ khi Selena cười chiến xa mặt trăng vào trận chiến.

Không gì mang lại kết quả. Biển cả vẫn sôi. Nguyên mấy hòn đảo bị thiêu hủy. Bầu trời chuyển thành một đồng đỏ - đen sùng sục. Typhoeus liên tục dẫm lên trái đất, mở ra những khe nứt rộng hoác, rồi thò tay vào trong đấy lôi ra lòng đỏ trông như nham thạch đang cháy đỏ rực lên khắp địa cầu, làm đồng ruộng bốc cháy, làm tan chảy thành phố, và vẽ nên những dòng graffiti rực lửa trên các sườn núi như là ZEUS TRỐT QUỐT hay là TYPHOEUS ĐÃ ĐẾN ĐÂY.

Lẽ ra hẳn đã có thể đến được ngọn Olympus rồi đấy, không trở ngại gì, nhưng may sao vài vị thần quyết định vòng lại xem chuyện gì xảy ra cho Zeus.

Họ không phải là những vị thần can trường nhất. Mà chỉ là những thần lén lút nhất. Một vị thần Hermes, kẻ truyền tin, có thể bay rất nhanh và giỏi nằm ngoài tầm định vị. Vị còn lại là tiểu thần rừng tên Aegipan, có chân lông lá và móng guốc như dê, nói chung là trông như một thần rừng bình thường chỉ trừ là ông ta là thần.

Aegipan đã xoay sở trốn khỏi Typhoeus bằng cách biến thành dê mang đuôi cá. (Vì sao cái trang kỳ quặc thế? Có lẽ ông ta hoảng loạn. Tôi chẳng biết.) Thế rồi ông ta lặn xuống biển và trốn thoát.

"Oái," Hermes thốt lên khi hai thần đáp xuống. " Chuyện gì đã xảy ra cho bố vậy?"

Zeus muốn nhai nát hai tên này vì đã bỏ chạy để ông lại chiến đấu với Typhoeus một mình, nhưng cũng ráng hết sức kể cho họ nghe về những tia sét bị lấy mất cùng các sợi gân mà Typhorus đã giăng khỏi ray chân mình.

Aegipan trông như sắp ói hết ra. "Vậy chúng ta tiêu đời. Hết phim rồi."

"Chúng ta không thể bỏ cuộc," Zeus nói. "Ta cần lấy lại gôn cung sét. Nếu ta có thể chiếm được ưu thế với Typhoeus, đánh thẳng vào hắn, ta nghĩ ta có thể hạ hắn được. Nhưng làm cách nào để lấy lại vũ khí ẩn gôn cốt của ra thì..."

Ông ra nhìn chăm chăm vào cái khèn treo quanh cổ Aegipan.

Mang một nhạc cụ theo mình vào chiến trận nghe ra rất nhảm nhí, nhưng Aegipan luôn mang theo khèn. Ông ta có tiếng thổi khèn rất hay.

Thốt nhiên, Zeus nảy ra một ý tưởng điên rồ. Ông ta nhớ lại cách mình đã lừa Kronos nôn ra các thần Olympus nhiều năm trước, cách mình giả làm người bưng cốc rồi chiếm được cảm tình của các thần Titan nhờ ca hát và nhảy múa...

"Khi sức mạnh không có tác dụng," Zeus bảo, "thì đến lượt chiêu trò."

"Con thích chiêu trò," Hermes nói.

Zeus nói cho họ nghe kế hoạch của mình.

May mắn là, Hermes bay rất nhanh. Anh ta mang Aegipan cùng Zeus Búp Bê Giẻ Rách bay vút qua lối tàn phá của Typhoeus. Các thần đáp xuống đất liền Hy Lạp gần chân ngọn Olympus, ngay đúng chỗ mà tên khổng lồ giông bão sẽ phải bước qua.

Hermes thả Zeus ở một cái hang gần đấy, nơi vị chúa tể bầu trời sẽ chờ như một bích đá tảng vô dụng trong khi kế hoạch hoặc thành hoặc bại.

Hermes nấp đi trong một khoảng rừng thưa, trong khi Aegipan thần rừng thoải mái thong dong ngoài đồng cỏ rộng, nơi ông ta không thể nào không được nhìn thấy, rồi bắt đầu thổi khèn.

Rất chóng sau đấy bầu trời tối sầm lại. Mặt đất rung rinh. Không khí có mùi như axit và thuốc độc, cây lá bắt đầu âm ỉ cháy.

Hình dáng đen ngòm của Typhoeus xuất hiện ở chân trời, như là King Kong, như là Godzilla, và một trong mấy gã Transformer vai ác nhập lại làm một. Hẳn rống lên tiếng rống khải hoàn khi tiến về phía ngọn Olympus. Cả địa cầu rùng mình.

Aegipan vẫn tiếp tục thổi khèn. Những giai điệu của ông ta như ánh bình minh buổi sáng và một dòng suối lạnh róc rách qua khu rừng và mùi hương của mái tóc bạn gái bạn mới gọi...

Xin lỗi nhé. Tôi bị phân tâm. Tôi đang nói gì ấy nhỉ?

Đúng rồi... ông thần rừng. Thứ âm nhạc của ông ta khơi gợi mọi điều tươi tốt và đẹp đẽ. Khi Typhoeus đến gần, hẳn nghe tiếng nhạc ngọt ngào tuôn trào trong không trung, thế là hẳn dừng bước hoang mang tột độ.

"Nghe đâu giống tiếng thét đâu nhỉ," gã khổng lồ tự lầm bầm. "Cũng không phải tiếng nổ. Là gì vậy ta?"

Rõ là Tartarus họ không có lắm âm nhạc, mà nếu có, thì cũng là những loại như nhạc truy điệu hay death metal thôi.

Typhoeus cuối cùng cũng nhìn thấy vị thần rừng đang thư thả ngoài đồng cỏ, thổi sáo thổi khèn. Typhoeus đã có thể giẫm ông này dẹp lép lắm chứ, rõ là thế, nhưng Aegipan trông hoàn toàn chẳng quan tâm.

Typhoeus kinh ngạc. Hẳn quỳ xuống để nhìn kỹ thần satyr. Trong đôi chốc, thế giới im lặng trừ cảnh quang tàn phá cháy bùng sau lưng tên khổng lồ, cùng tiếng khèn du dương êm dịu.

Tên khổng lồ giông bão chưa bao giờ nghe thấy thứ gì đẹp đẽ đến thế. Chắc chắn êm ái hơn tiếng cảm rằm của bà vợ quái vật hay tiếng khóc la

của đám con quái quỷ rồi.

Bất giác, Typhoeus thở ra tiếng thở dài hài lòng, nhưng nó lại mạnh đến mức khiến tóc gáy Aegipan dựng lên cắt ngang bài nhạc của ông ta.

Vị thần rừng cuối cùng ngược nhìn lên, nhưng dường như ông ta trông không có vẻ gì là khiếp sợ.

(Thật ra thì, Aegipan sợ vãi cả ra, nhưng ông ta giỏi giấu, có thể vì biết có Hermes đang đứng gần bên, sẵn sàng nhanh chóng đánh lạc hướng nếu chuyện không suôn sẻ.)

"Ồ chào," Aegipan nói. "Tôi không để ý thấy ngài."

Typhoeus nghiêng nghiêng cái đầu to tướng. "Ta cao đến trời, phủ đầy bóng tối bên mình, và nãy giờ đang tàn phá thế giới. Làm sao mà mi không để ý thấy ta được?"

"Tôi chắc là mình đang bận tâm đến nhạc của mình." Aegipan lại bắt đầu thổi. Ngay lập tức Typhoeus cảm nhận được con tim khổng lồ của mình lâng lâng vui sướng gần như là hay ho hơn cả khi hắn nghiên ngẫm cách huỷ diệt các thần.

"Ta thích nhạc của người," Typhoeus đồng ý. "Có lẽ ta sẽ không giết người."

"Đa tạ," Aegipan bình tĩnh đáp, đoạn trở lại thổi tiếp.

"Khi ta tiêu diệt các thần xong, ta chiếm lấy ngọn Olympus. Ta sẽ cho người làm nhạc sĩ trong cung của ta để người có trình diễn cho ta xem."

Aegipan vẫn chỉ tiếp tục thổi bản nhạc vui vẻ của mình.

"Ta sẽ cần nhạc hay," Typhoeus quả quyết. "Người có thể viết những bản tình ca hay ho về ta - bài hát về cách ta đã chinh phục thế giới!"

Aegipan ngừng thổi và đột nhiên trông u sầu. "Hừm... già như mà... Không. KHông, thế là không thể."

"Gì?" Typhoeus oang oang.

Quả là khó cho Aegipan phải nhớ hết kế hoạch và giữ bình tĩnh khi có một tên khổng lồ giông bão lù lù trên mình, hàng trăm ngón tay đầu răn đang nhỏ nọc độc và trừng mắt đỏ quạch nhìn ông.

Hermes đang ở gần đây, Aegipan tự nhắc nhở mình. Mình có thể làm được.

"À, tôi cũng thích viết bài hát về ngài lắm," aegipan nói. "Nhưng những giai điệu huy hoàng như thế không thể chơi được bằng khèn. Tôi sẽ cần đến đàn hạc kia."

"Người có thể có bất cứ chiếc đàn hạc nào trên thế giới," Typhoeus hứa.

"Rất vinh dự, thưa chúa tể," Aegipan nói, "nhưng đàn ấy phải cần những sợi dây làm từ thứ gân dai vô cùng... mạnh mẽ hơn nhiều ruột ngựa hay ruột bò đấy ạ. Bằng không, các sợi dây sẽ đứt tung khi tôi thử chơi một bản nhạc về quyền năng và uy quyền của ngài. Chẳng có một dụng cụ nào của con người có thể chịu được một bản nhạc như thế!"

Nghe hợp lí vô cùng với Typhoeus. Thế rồi hắn nảy ra một ý.

"Ta biết thứ dây đó đấy!" Typhoeus đặt túi xuống đất lục lọi lôi ra gân của Zeus. "Người có thể dùng thứ này cho đàn hạc của người."

"Ô, thật hoàn hảo!" Aegipan nói, dù thật lòng chỉ muốn thét lên, Gớm quá!" Ngay khi ngài chinh phục xong thế giới, tôi sẽ làm ra chiếc đàn hạc xứng đáng với bản nhạc của ngài!" Aegipan nâng khèn thổi vài nốt một bản nhạc hát ru du dương. "Nhưng đấy hẳn phải là việc khó khăn vô cùng, việc

chinh phục thế giới ấy, ngay cả đối với một người vô tiền khoáng hậu như ngài đây."

Aegipan thối thêm tí nữa, gọi lên những buổi chiều lười biếng, bóng râm mát mẻ của một cành cây bên con suối nhỏ, rồi nhịp đu đưa nhẹ nhàng của chiếc võn êm ru. Mắt Typhoeus bắt đầu sụp xuống.

"Phải... việc nhọc lắm," Typhoeus đồng tình. "Chẳng ai trân trọng công sức ta bỏ ra cả!" Hãn ngồi xuống, làm mấy quả núi rung rinh. "Phá huỷ thành đô. Đầu độc đại dương. Đánh nhau với mặt trăng. Mệt đứt cả hơi!"

"Vâng, thưa ngài," Aegipan nói. "Nếu muốn, tôi sẽ chơi vài bản nhạc cho ngài trong khi ngài nghỉ tay một lát, trước cuộc leo mỏi mệt đến vinh quang trên ngọn Olympus của ngài."

"Hmm. Âm nhạc." Mi mắt Typhoeus sụp xuống. "Có lẽ chỉ một chốc... khò khò khò."

Cái đầu to cộm củ hủn gục xuống ngực, và gã khổng lồ giông bão bắt đầu ngáy. Aegipan chơi bản hát ru êm dịu nhất để giữ cho tên khổng lồ mơ thật vui vẻ.

Trong khi ấy, Hermes lên ra thu mấy sợi gân, đoạn lén lút sục sạo trong túi đàn ông của Typhoeus cho đến khi tìm thấy mấy tia sét của Zeus. Anh ta gặt đầu với Aegipan, như muốn nói, Cứ chơi tiếp đi!, rồi bay vèo về hang của Zeus.

Thật là một việc rối rắm, dán lại gân vào chân tay của thần bầu trời, cẩn thận dùng tia lửa xẹt ra từ tia sét để nối lại mọi thứ. Đôi lần Hermes còn nổi ngược gân. Khi Zeus cử động cánh tay, ông ta lại vả vào sau đầu mình.

"Xin lỗi nhé," Hermes bảo. "Con có thể chữa lại!"

Cuối cùng thì Zeus cũng trở lại như cũ. Vì là thần bất tử nên ông ta lành lại rất nhanh: và một khi đã cầm lại trong tay tia sét, cơn tức giận trào lên trong ông ta, khiến ông ta mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

"Đến lúc trả đũa đây," ông ta gầm gừ.

"Con có thể làm gì ạ?" Hermes hỏi.

"Tránh đường," Zeus đáp.

"Cái này thì con làm được."

Zeus hùng dũng bước ra khỏi hang và phình to ra cho đến khi cao gần bằng nửa Typhoeus - với một thân như thế là to lắm rồi. Ngay khi Hermes cắp lấy Aegipan và đưa ông ta đến nơi an toàn, thì Zeus quát lớn, "DẬY!"

Ông ta phóng một tia chớp vào chính giữa mặt Typhoeus, giống như là một ngôi sao bay xoăn tít thốc thẳng vào lỗ mũi bạn ấy.

Typhoeus ngã ngửa ra đất, nhưng Zeus lại đánh tiếp. Gã khổng lồ loạng choạng, cố đứng dậy. Hắn vẫn còn ngái ngủ, vẫn còn mơ màng và hoang mang thắc mắc chuyện gì đã xảy ra cho tên satyr dễ thương với nhạc nhẽ êm dịu kia. Zeus đang tấn công hắn với tia sét... nhưng như thế không thể nào, phải không ta?

BÀM!

BÙM!

Gã khổng lồ chỉ còn biết rút lui. Sét xoèn xoẹt quanh hắn làm nổ tung mấy con rắn khỏi ngón tay hắn, cắt nát đám mây đen ngòm quanh hắn khiến hắn liên tục lóa cả mắt.

Trước khi Typhoeus kịp hồi phục, hắn đã ngã nhào xuống biển. Zeus giật một quả núi ra khỏi mặt đất rồi giơ chón vờn trên đầu hắn.

"ĂN ETNA ĐI NÀY!" Zeus gầm lên. (Vì đây là tên của quả núi.)

Ông ta nghiền nát Typhoeus dưới sức nặng của nút Etna, thế là từ đây tên khổng lồ giông bão mắc kẹt dưới kia, gầm gừ bên dưới hàng triệu tấn đá và thỉnh thoảng gây ra sự phun trào núi lửa.

Đây là cách Zeus đã cứu lấy thế giới, cùng một chút trợ giúp của Hermes và Aegipan. Tôi không rõ Hermes có được thưởng không, nhưng Aegipan thì được ban cho một chòm sao để vinh danh sự quả cảm của ông ta. Chòm sao có hình dạng một con dê đuôi cá, để tưởng nhớ hình dáng ông ta đã khoác vào khi đào thoát khỏi Typhoeus. Sau này, chòm sao ấy biến thành biểu tượng cung hoàng đạo. Chúng ta gọi cung đấy là cung Ma Kết.

Và cuối cùng, hooray, tôi có thể thôi không nói về Zeus nữa.

Tin xấu này: đã đến lúc nói về một vị nữ thần rất ghét bố tôi mà cũng không ưa gì tôi. Nhưng tôi sẽ cố công minh vậy, vì đầu sao thì, bà ta là mẹ của Annabeth bạn gái tôi - nữ thần Athena thông minh quý quyết đáng sợ.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Athena Nhận Nuôi Một Chiếc Khăn Tay

Thế khoảng chừng một triệu trang trước, tôi có đề cập đến người vợ đầu tiên của Zeus, thần Titan Metis. Còn nhớ bà ra chứ? Tôi cũng chẳng nhớ đâu. Tôi phải quay ngược lại xem đấy. Mấy cái tên: Metis và Thetis và phô mai Feta - tôi nhức cả đầu khi cố nhớ chúng rạch ròi.

Mà thôi, tóm tắt nội dung lần rồi này:

Tuần trước trong chương trình Các thần thực thụ của Olympus: Metis có mang con của Zeus. Bà ta nhận được lời sấm rằng đứa bé sẽ là bé gái, nhưng nếu sau đấy Metis và Zeus có thêm đứa nữa, thì đấy sẽ là một bé trai sau này lớn lên sẽ soán ngôi Zeus. Nghe thấy thế, Zeus làm chuyện đương nhiên. Ông ta phát hoảng và nuốt chửng người vợ mang thai của mình.

Dun - dun!

Chuyện gì xảy ra sau đấy?

Vâng thần thánh không thể chết, ngay sau khi bị thần khác tiêu hóa, nên Metis đã hạ sinh con gái ngay trong bụng Zeus.

(Các bạn cứ tự nhiên mà phát ói đi. Hoặc có thể chờ thêm chút nữa. Chuyện sẽ ghê gớm hơn...)

Metis dần tan đi thành ý nghĩ, vì bà ta là thần Titan của suy tư mà lại. Bà ta biến thành giọng nói đay nghiến trong trí Zeus.

Còn con gái bà ra, cô bé lớn lên trong cơ thể Zeus, cũng như cách các thần Olympian trước kia lớn lên trong bụng Kronos vậy. Một khi đứa trẻ thành người lớn (một người lớn nhỏ thó, bị nén hết cỡ, vô cùng khó chịu) cô ta bắt đầu tìm cách thoát ra thế giới bên ngoài. Chẳng có tùy chọn nào có vẻ hay ho cả. Nếu cô ta trào từ mồm Zeus, mọi người sẽ cười nhạo cô rằng cô được nôn ra. Như thế rất mất tư cách. Nếu cô theo con đường tiêu hóa của Zeus mà ra từ đầu kia - Không đời nào! Như thế còn tởm lợm hơn. Cô ta là một nữ thần trẻ mạnh mẽ, nên cô lẽ ra đã có thể xông ra từ nhực Zeus rồi, nhưng khi ấy thì mọi người sẽ cho cô là một trong mấy con quái vật trong phim Alien, và cũng vậy, đấy không phải kiểu lối mà cô đang tìm kiếm.

Cuối cùng cô có ý tưởng này. Cô tan ra vào trong ý nghĩ - một chiêu con con mà mẹ Meyis đã dạy cho cô - rồi di chuyển dọc lên tuỷ sống của Zeus đến thẳng não ông ta, đến đây thì cô ta tái tạo lại. Cô bắt đầu đấm đá la hét trong sọ Zeus, cố hết sức gây náo loạn. (Có lẽ cô ấy có được khá rộng chỗ để cử động trong ấy vì não của Zeus quá nhỏ. Đừng mách với ông ta là tôi nói thế nhé.)

Như các bạn đoán được, trò này khiến Zeus đau đầu như búa bổ.

Ông ta không thể ngủ được nguyên cả đêm với tiếng nện ầm ầm trong sọ. Sáng hôm sau ông ta lão đảo đi ra dùng điếm tâm cố ăn lấy gì đấy, nhưng ông ta mãi cau có, la hét và động nĩa xuống bàn mà gào lên, THÔI ĐI! THÔI ĐI!"

Hera và Demeter lo ngại nhìn nhau.

"Ơ, chồng yêu này?" Hera hỏi. "Mọi chuyện... ổn đấy chứ?"

"Nhức đầu!" Zeus rống lên. "Nhức, nhức lắm!"

Cứ như để chứng minh cho lời mình, vị chúa tể vũ trụ nện mặt mình vào chõng bánh kẹp, làm hỏng chõng bánh cùng chiếc đĩa và khiến cho bàn

nứt ra, nhưng không giúp gì cho cơn đau đầu của ông ta cả.

"Aspirin nhé?" Apollo gợi ý. (Anh này là thần chữa lành.)

"Một tách trà ấm chẳng?" Hestia đề nghị.

"Con có thể chẻ đôi sọ bố ra đấy," Hephaestus, vị thần rèn bảo.

"Hephaestus!" Hera quát. "Đừng nói năng với bố con như thế!"

"Sao chứ?" Hephaestus gặng hỏi. "Rõ ràng bố đang có vấn đề trong đây mà. Con có thể mở nắp ra mà nhìn qua. Biết đâu lại giảm đi sức ép. Với lại, bố bắt tử cơ mà. Sẽ không làm ông ấy chết đâu."

"Thôi, cảm ơn..." Zeus nhăn nhó. "Ta..." Thốt nhiên những đốm đỏ nhảy nhót trước mắt Zeus. Cơn đau cào cấu thân thể ông ta, và một giọng nói trong đầu ông ta hét lên: CHO TA RA! CHO TA RA!

Zeus té khỏi ghế, quần quại vì đau. "Cắt sọ ta đi!" Ông ta rên rỉ. "Đem nó ra khỏi ta!"

Các thần khác xám xanh vì sợ. Cả Apollo cũng đứng hình, mà anh này có được cả tá huy hiệu Hương Đạo trong kỹ năng sơ cứu đấy nhé.

Hephaestus đứng lên. "Được thôi. Để con đi lấy dùi đã." (Cơ bản đây là một dùi chọc đá chuyên dụng dùng để chọc lỗ trên những bề mặt dày, như là kim loại, hay là đầu các thần.) "Mấy người còn lại, đưa Zeus ra ngoài rồi đè ông ta xuống."

Các thần Olympian chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật não cấp cứu. Họ lôi Zeus ra khỏi ngai vàng rồi ghì chặt ông ta xuống trong khi Hephaestus đi lấy dụng cụ. Vị thần rèn không chút chần chừ. Anh ta đi thẳng đến chỗ Zeus, nhắm mũi dùi ngay chính giữa trán vị thần bầu trời, rồi nâng búa lên, rồi BỘP!

Sau vụ này, các thần gọi anh ta là Hephaestus Phát Mọt.

Anh vận đủ lực để xuyên thấu qua sọ mà không biến Zeus thành thần thịt nướng. Từ mũi thanh dùi cho đến sống mũi Zeus, một khe nứt lan ra - chỉ đủ rộng cho Athena lách ra ngoài.

Cô ta bung khỏi trán Zeus, rồi ở ngay trước mặt mọi thần, cô ta lớn phồng lên cho đến khi thành một nữ thần hình dạng hoàn chỉnh, mặc áo choàng xám cùng bộ giáp đánh trận, đội mũ đồng và cầm một thanh giáo cùng một tấm khiên.

Tôi không biết cô ta lấy phục trang ấy từ đâu ra. Có lẽ Athena đã tạo ra nó một cách thần kỳ, hay có lẽ Zeus dùng quần áo cùng vũ khí làm món ăn vặt. Dù sao thì, vị thần này đã tạo ra một sự xuất hiện ấn tượng.

"Chào mọi người," cô bình thần nói. "Ta là Athena, là nữ thần của chiến tranh và trí khôn."

Demeter xiú lăn quay. Hera trông choáng váng, vì chồng bà ta vừa mới hạ sinh một đứa con ngay từ chính trán ông ta, mà Hera khá đoán chắc Athena không phải là con gái mình.

Ares vị thần chiến tranh nói, "Người không thể chịu trách nhiệm về chiến tranh được! Đây là việc của ta!"

"Ta đã nói là chiến tranh và trí khôn," Athena giải thích. "Ta sẽ đảm nhận các loại hình giao chiến cần đến phác thảo kế hoạch, đến mảnh khoé cùng thật tình báo đỉnh cao. Anh vẫn có thể chịu trách nhiệm về những khía cạnh chiến tranh xuân ngốc, máu me, đàn ông đàn ang của chiến tranh cơ mà."

"Ồ, thế thì được," Ares đáp. Đoạn gã cau mày. "Chờ đã... gì chứ?"

Hephaestus khâu khép vết nứt trên trán Zeus. Mặc cho các thần khác còn e ngại, Zeus khẳng khái mọi người chào đón con gái Athena của mình vào hàng ngũ. Cô ta đã trở thành một trong các thần Olympian như thế.

Như các bạn đã nghe rồi đấy, Athena là nữ thần của trí khôn, bao gồm những lời khuyên bổ ích và kỹ năng hữu dụng. Cô đã cho người Hy Lạp cây ô liu, nhưng cũng dạy họ cách tính đếm số, cách dệt vải, cách dùng bò kéo cày, cách xia răng sau bữa ăn, và hàng đống những mẹo bổ ích khác.

Phàm là nữ thần chiến tranh, cô ta thiên về phòng ngự hơn tấn công. Cô ta không thích giao chiến, nhưng cũng biết đôi khi giao chiến là cần thiết. Cô luôn cố đánh thắng nhờ chiến lược thích hợp và mách khéo lươn lẹo. Cô ra sức giảm thiểu thương vong, trong khi Ares thì yêu thích bạo lực và chỉ muốn chiến trường vương vãi những xác người đan mắc vào nhau thôi. (Vâng, tay ấy đáng yêu cực, cái ông thần ấy đấy.)

Loài cây thiêng của Athena là cây ô liu, vì đấy là món quà to lớn của cô cho người dân thành Athens. Các con vật thiêng của cô là cú và rắn. Như người ta cho rằng, con cú là biểu tượng của sự thông thái từ trời cao. Rắn tượng trưng cho trí khôn từ trái đất. Tôi à, tôi chẳng bao giờ hiểu cả. Nếu chim cú thông thái đến thế, sao chúng cứ bay vòng vòng mà hỏi Who? mãi thế, cứ như chúng không thể nhớ được tên của mình ấy? Rắn rít tôi cũng chẳng bao giờ thấy chúng thông minh cả; nhưng hình như người Hy Lạp cho rằng mỗi khi rắn rít lên, nghĩa là chúng đang thì thào những bí mật quan trọng. Vâng phải rồi đấy, ông Hy Lạp ơi. Giữ con rắn chuông kia gần gần sát vào tai ông một tẹo. Nó có điều muốn nói với ông đấy.

Athena rất dễ được nhận ra trong mấy bức tượng hay tranh vẽ thời Hy Lạp xưa. Cô ta khi nào cũng chỉ mặc cùng một kiểu. Mũ miện của cô được trang hoàng với cừ đực, ngựa, điểu sư cùng nhân sư, trên đỉnh mũ miện là một chùm lông kiểu bờm Mohawk to tướng. Cô ta mang theo giáo và khiên, mặc váy kiểu Spatan không tay cùng áo choàng tung thần kỳ được

gọi là Aegis khoác qua vai. Theo lời các truyền thuyết, áo choàng này được viền bằng da rắn với kim đính là đầu Medusa, như là đoá hoa trước ngực áo ấy. Có khi bạn sẽ nghe thấy áo Aegis được mô tả như tấm khiên của nữ thần thay vì là áo choàng. Tôi đoán là đã chẳng có ai nhìn gần cho thật kỹ để xác định như thế nào mới đúng, bởi vì cái đầu Medusa ở đó thì... à, mục đích của thứ ấy là khiến bạn gào thét và bỏ chạy cơ mà.

Trong nhiều câu chuyện, Athena trao áo Aegis cho Zeus làm quà, nên nói đúng ra áo này là của ông ta; nhưng thỉnh thoảng cô ta vẫn mượn lấy của bố, như là Ê bố này, cho con mượn cái đầu bị chặt của Medusa tối nay nhé? Con đi chơi với chúng bạn mà.

Được thôi cưng, nhưng nhớ đem nó về lúc nửa đêm nhé, với lại đừng làm ai hoá đá cả đấy.

Một trong những điều bí ẩn nhất về Athena là vì sao cô ta được gọi là Pallas Athena. Mãi bấy lâu nay, tôi cứ tưởng người ta đang nói đến Palace Athena, như là một khách sạn ở Vega đấy chứ, hay có lẽ là sào huyệt bí mật của Athena vậy."

Ngay cả người Hy Lạp cũng không thể đồng thuận vì sao vị nữ thần yêu thích của họ lại có bí danh là Pallas, nhưng đây là chuyện tôi nghe thấy này.

Khi Athena là một nữ thần trẻ, vừa mới ra khỏi trán Zeus, bố cô phái cô đến ở cùng các tiên nữ hồ Tritones ở Libya ven vùng duyên hải Bắc Phi.

"Con sẽ thích họ cho xem," Zeus hứa hẹn. "Họ là những phụ nữ thích chinh chiến, như con vậy. Biết đâu họ lại còn dạy cho con vài chiêu đánh đấm nữa ấy chứ!"

"Con không nghĩ thế đâu," Athena đáp. "Sao bố phải gửi con đi vậy?"

Zeus cố gượng cười, không dễ dàng gì đâu, vì trán ông ta còn đau nhức mà. "Nghe này, cục cưng chiến tranh bé bỏng của - "

"Đừng gọi con như thế!"

"Cả đời con đã bị kẹt trong bụng ta rồi," Zeus nói. "Như thế này sẽ cho con cơ hội được học hỏi về thế giới bao la. Và cũng để cho các thần Olympian khác có thời gian làm uqen ý tưởng rằng con là một thần trong hội đồng. Nói thật thì con làm bọn họ hơi e ngại. Con thông minh và mạnh mẽ."

Athena hình mũi, thế là cô ta đồng ý bỏ chút thời gian ở châu Phi.

Cô yêu nơi này, đúng như Zeus dự đoán. Các tiên nữ hồ Tritones là những chiến binh lặn vận động viên xuất sắc, có lẽ do họ sinh sống trong môi trường khắc nghiệt đến vậy. Athena học hỏi được đủ loại kỹ thuật giao chiến siêu bí mật của tiên nữ ninja. Các tiên nữ thì coi Athena là điều hay ho nhất kể từ khi tiên lương cắt sẵn ra đời.

Người bạn thân nhất của Athena là Pallas, là tiên nữ duy nhất có thể thỉnh thoảng đánh bại Athena trong cuộc giao đấu tay không. Họ có cùng sở thích về vũ khí và áo giáp. Cùng một óc khôi hài. Họ suy nghĩ giống nhau đến nỗi có thể nói hộ hết câu cho nhau. Chẳng mấy chốc họ đã trở thành BFF.

Thế rồi một ngày nọ, Athena và Pallas đang chọi nhau bên bờ hồ thì Zeus tình cờ từ trên trời nhìn xuống để xem Athena làm ăn thế nào.

Zeus choáng quá. Athena và Pallas đánh nhau thoăn thoắt và căng thẳng đến nỗi, Zeus không tin được đây là đánh trận giả. Athena trông như thể sắp bị giết tới nơi! (A đúng rồi, tôi biết là cô ta bất tử nên không thật sự bị giết, nhưng Zeus là ông bố bao bọc con quá mức mà. Trong lúc đầu sôi lửa bỏng đó, ông ta quên mất.)

Pallas phóng lao vào ngực Athena làm Zeus phản ứng thái quá. Ông ta từ trên trời xuất hiện ngay sau lưng Athena và giơ tấm áo Aegis lên (lúc đó áo do ông ta giữ) nên Pallas chẳng thể nào né không nhìn vào áo được.

Gương mặt bằng đồng của Medusa làm tiên nữ hoảng hồn. Athena gạt lao của bạn mình đi rồi phản đòn, đâm giáo thẳng vào bụng Pallas.

Thường thì Pallas sẽ né được không chút trở ngại nào. Athena tưởng, Pallas sẽ địch đi.

Nhưng lần này, Pallas quá chậm. Thanh giáo của Athena xuyên thẳng qua bụng tiên nữ ra đến bên kia. Pallas gục xuống đất.

Tiên nữ là sinh vật có phép màu. Họ có thể sống rất lâu và chịu đựng rất nhiều, có lẽ cả cái nhìn của Medusa nữa cơ, nhưng họ không phải là bất tử. Nếu bạn dùng giáo xuyên qua tiên nữ, cô ta sẽ chết.

Pallas chết.

Athena sụm hai gối, nấc lên vì choáng và vì sợ. Cô ta ôn lấy cái xác không hồn của cô bạn đáng thương mà trừng mắt nhìn zeus, lúc này vẫn đang chờn vờn trên không trung với tấm áo Aegis.

"BỐ" Athena thét lên. "TẠI SAO CHÚ?"

Nhìn vào đôi mắt xám ngùn ngụt của con gái, Zeus thấy thật đáng sợ như khi ông ta cảm thấy lúc đối mặt với tên khổng lồ Typhoeus. "Bố tưởng... bố khổng có ý thế... úi chết."

Ông ta biến đi bỏ chạy về Olympus.

Athena khổ sở trong đau đớn. Thân xác cô bạn tan biến ngược vào nước hồ Tritones, như các thủy tiên nữ thương như thế, nhưng athena quyết định ghi công Pallas bằng một tượng đài thiêng liêng. Nữ thần tạc nên bức

tượng gỗ bản sao của Pallas sơ phết thật khéo léo khiến bức tượng trông như người còn sống. Đoạn cô cắt một mẫu nhỏ áo choàng Aegis (mà vì theo kích cỡ của thần nên thật ra khá là lớn) rồi quàng quanh vai tượng bản sao Pallas.

Bức tượng trở thành một món tạo tác quan trọng. Dần dà sau này nó được đặt trong thành Troy, đứng trong một đền thờ đặc biệt gọi là Palladium, có nghĩa là chỗ của Pallas. Phụ nữ có thể đến đây cầu xin Athena cho trú náu. Không ai được phép làm hại đến họ. Ngược lại, đàn ông thậm chí còn không được phép nhìn vào bức tượng. Hình phạt cho hành vi ấy là cái chết.

Bức tượng trong quá giống Athena đến nỗi người ta bắt đầu gọi nó là Pallas/Athena. Rồi con người nhầm lẫn tung lên và bắt đầu gọi nữ thần Pallas Athena.

Athena chẳng lấy đó làm phiền. Nói cách khác, bằng việc lấy theo tên bạn, nữ thần giữa cho ký ức về Pallas được sống mãi.

Vậy nên cứ tự nhiên kêu cô ta là Pallas Athena, nhưng đừng hỏi cô liệu bạn có được đặt phòng tại Palace Athena không nhé. tôi có thể nói cho bạn biết từ kinh nghiệm bản thân, rằng cô ta không nghĩ nói thế là không hài đâu.

Mà nghĩ đến chuyện này thì... Athena nói chung không có khiếu hài hước.

Ví dụ cái cách cô ta xử vụ Arachne ấy? Hà khắc.

Arachne bắt đầu cuộc đời mà không có chút lợi thế gì. Cô sống trong vương quốc tên Lydia, là quốc gia mà ngày nay chúng ta gọi là Thổ Nhĩ Kỳ. Nơi này chẳng có gì đặc biệt, kiểu như là vùng South Dakota của người Hy Lạp cổ đại thôi. (Xin lỗi South Dakota nhé.) Bố mẹ Arachne là những người thợ nhuộm len tầng lớp hạ dân, nghĩa là họ cả ngày quây từng cuộn

len trong những xô chứa chứa hỗn hợp đồ tía bốc hơi hôi hám - giống như tương đương với việc nướng thịt trong tiệm McDonald.

Họ qua đời khi Arachne còn nhỏ, để lại cô không bạn bè, không người thân, cũng không có tiền.

Ấy vậy mà Arachne trở thành một cô gái nổi tiếng nhất vương quốc chỉ vì tay nghề của mình thôi. Cô có thể dệt thoăn thoắt.

Tôi biết mà, các bạn chắc đang nghĩ, Chà. Dệt cơ đấy. South Dakota bắt đầu nghe thú vị đây.

Nhưng này mấy cậu, bạn thử đi mà dệt đi. Khó lắm đấy! Các bạn đã bao giờ quan sát kỹ loạt vải áo bạn chưa? Lần tới trong lớp giảng hoá học chán ngắt kia, bạn thử nhìn đi nhé. Vải được làm từ sợi - hàng triệu sợi đan lên đan xuống, đan tới đan lui. Phải có người lấy vải ấy, như là len hay cotton hay gì cũng được, chải nó ra để cho các sợi chỉ đi theo một hướng, rồi phải quay rồi se nó thành những sợi chỉ be bé kia. Rồi họ phải xếp hàng tỷ tỷ những sợi chỉ xiên xiên, song song với nhau như sợi dây đàn ghi ta, rồi luồn những sợi đan lên - xuống kia vào chúng.

Tất nhiên, chúng ta đã có máy móc làm việc ấy. Nhưng hãy tưởng tượng xem, vào thời ấy, làm mọi chuyện ấy bằng tay. Mỗi thước vuông vải mất hàng giờ mới làm xong. Người ta đa số chỉ có thể mua được một áo và một quần, vì may quần áo khó kinh khủng. Còn màn cửa hay drag giường hả? Thôi quên đi!

Mà đây là nếu bạn chỉ dệt vải có một màu, như màu trắng thôi đấy. Thế nếu bạn muốn hoa văn thì sao? Khi đấy bạn phải hoạch định sợi chỉ nào nhuộm màu gì rồi phải dệt chúng vào đúng chính xác vị trí, như một trò chơi xếp hình to tướng. Với chứng rối loạn tăng đông giảm chú ý của tôi ấy à, tôi chẳng khi nào có thể làm được việc ấy.

Dệt là cách duy nhất tạo ra thứ làm từ vải, cho nên trừ phi bạn muốn lúc nào cũng ở trường chạy lung tung, bằng không thì bạn nên tìm cho mình một thợ dệt khéo tay.

Arachne khiến cho việc dệt vải trông dễ dàng. Cô ấy có thể may cho bạn chiếc áo sơ mi kiểu Hawai có hình hoa hòe cóc nhái cùng cây dừa dệt vào trong vải, và cô có thể làm trong chừng năm phút. Cô ấy có thể dệt màn cửa có chỉ xanh chỉ bạc để khi lớp vải lãn tãn, nó trông như những đám mây thực thụ đang di chuyển ngang bầu trời. Thứ cô ấy yêu thích là nhất là thảm thêu - là một mảnh vải lớn đậm tính nghệ thuật mà bạn có thể treo trên tường. Chúng chỉ để trang trí thôi, nhưng đối với hầu hết các thợ dệt thì chúng khó làm đến nỗi không ai có thể mua nổi chúng trừ vua với mấy cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp, thế mà Arachne lại làm chúng cho vui rồi phân phát lung tung như quà cảm ơn.

Thế là khiến cô ấy được yêu mến và rất nổi tiếng.

Chẳng mấy chốc người dân trong vùng hàng ngày đều tụ tập trước lều của arachne để xem tác phẩm của cô. Ngay cả các tiên nữ cũng bỏ rừng bỏ suối ra ngắm nghía những tấm thảm dệt của cô, vì chúng còn đẹp hơn cả thiên nhiên.

Đôi tay Arachne chùng như bay lượn. Cô nhặt một túm len lên, quay tít thành chỉ, rồi nhuộm chúng thành màu gì mình muốn, đoạn mắc vào khung cửa trong chưa tới một giây. Khi cô cho nguyên hàng sợi chỉ di chuyển lên xuống, cô kết những sợi chỉ xiên vào một thanh gỗ dài gọi là con thoi, giống như một cây kim may khổng lồ. Cô trượt con thoi tới lui nhanh như một quả bóng trong trận tennis, dệt những sợi chỉ lại với nhau thành một mảnh vải như thể có phép màu.

Đan qua, đan lại, đan qua, đan lại: BÀM!

Đột nhiên bạn đang nhìn vào quang cảnh đại dương dệt từ vải, nhưng lại quá hiện thực đến nỗi các con sóng dường như đang vỗ vào bờ. Mặt nước lóng lánh sắc chỉ xanh dương và xanh lục kim loại. Những con người được dệt lên trên bờ biển được tỉ mỉ tạo ra đến mức bạn có thể nhìn thấu nét biểu cảm trên mặt họ. Nếu bạn chìa kính lúp ra quan sát mấy đụn cát, bạn có thể nhìn rõ từng hạt cát một. Arachne cơ bản đã sáng tạo ra kỹ thuật dệt có độ nét cao.

Một trong mấy tiên nữ thảng thốt, "Arachne, cô kỳ diệu quá!"

"Cảm ơn ạ." Arachne mỉm cười tự mãn khi cô sửa soạn dệt kiệt tác tiếp theo.

"Hẳn chính Athena đã dạy cô dệt rồi!" Tiên nữ nói.

À, đây là lời ca ngợi lớn lao đấy lẽ ra Arachne chỉ cần gật đầu nói cảm ơn rồi bỏ qua đi.

Nhưng Arachne quá tự hào về tác phẩm của mình. Cô chẳng cần gì đến các thần. Họ đã từng làm gì cho cô chứ?" Arachne đã gầy dựng tên tuổi mình từ bàn tay trắng. Bố mẹ cô đã qua đời và chẳng để lại cho cô một xu nào. Cô đã chẳng bao giờ có được chút may mắn.

"Athena ư?" Arachne khịt mũi. "Tự tôi dạy tôi dệt đấy chứ."

Đám đông ào ào bắt ồn.

"Nhưng rõ là," một người đàn ông lên tiếng, "cô nên tạ ơn Athena vì năng khiếu của mình, vì nữ thần đã phát minh ra nghề dệt mà. Không có bà ấy - "

"Không tặng thảm cho ông!" Arachne dùng cuộn lên đập vào mặt ông ta. "Dệt là nghề của tôi! Nếu Athena tài giỏi đến thế, bà ta có thể xuống đây mà so tài với tay nghề của tôi. Chúng ta sẽ thấy ai mới cần được dạy."

Có thể bạn đoán chuyện gì xảy ra rồi đấy. Athena nghe được câu thách thức này. Khi là thần thì bạn thật sự không thể để cho ai thoát tội khi gọi bạn ra như thế.

Ngày hôm sau, Athena giáng trần, nhưng thay vì đi xuống với thanh giáo rục lửa, cô ta lại quyết định ngấm ghé thăm Arachne để xem sự thể ra sao. Athena khi nào cũng thận trọng thế đấy. Cô ta thích tự mình thu thập dữ liệu, và cô tin vào việc cho người ta cơ hội thứ hai. Dầu sao thì cô cũng đã vô tình giết chết người bạn Pallas của mình cơ mà. Cô ta biết sai lầm có thể xảy ra.

Athena khoác vào hình dạng một bà lão ốm yếu rồi tập tễnh đi đến lều của Arachne, nhập vào đám đông đã tụ tập để xem cô thợ dệt trở tài.

Cô bé người phàm này giỏi đấy. Không nghi ngờ gì. Arachne dệt nên quang cảnh núi đồi rồi suối nước, thành phố long lanh dưới sức nóng buổi chiều, muông thú nhả nha trong rừng cây, và những loài hải quái kinh khủng đến mức chúng trông như nhảy khỏi màn vải mà tấn công. Arachne cuộc các tấm thảm len lại bằng tốc độ phi thường, ném chúng ra đám đông như giải thưởng, bắn đi từ súng phóng lựu, khiến cho khách đứng tham quan vui mừng với những món quà chia tay giá trị.

Cô gái này không có vẻ gì là tham lam. Cô ta chỉ muốn chia sẻ tác phẩm của mình với thế giới.

Athena tôn trọng điều đó. Cô gái Arachne này không xuất thân từ gia đình giàu có hay học trường danh giá gì. Cô ta không có lợi thế, nhưng lại tạo được tên chỉ nhờ vào kỹ năng. Athena quyết định cho Arachne thêm cơ hội.

Nữ thần chen qua đám đông và bắt chuyện với Arachne khi cô gái trẻ đang làm việc.

"Cháu biết không, cháu yêu quý," bà lão Athena nói, "có thể ta già cả thật, nhưng ta thu lượm được chút khôn ngoan cùng tuổi tác của mình. Cháu có muốn nhận lấy đôi lời khuyên nhủ không?"

Arachne chỉ âm ừ. Cô đang bận dệt và chẳng muốn nghe bất cứ lời răn bảo nào hết, nhưng cô chẳng nói gì.

"Cháu rất có khiếu," Athena nói tiếp. "Tuyệt đối không có hại gì khi lấy được lời ca tụng từ những người khác. Cháu đã tự gây dựng mà! Nhưng ta hy vọng cháu đã tạ ơn cho xứng đáng cho nữ thần Athena về tài năng của cháu. Dầu sao thì bà ấy cũng đã phát minh ra nghề dệt, và ban tặng tài năng cho những con người như cháu đấy."

Arachne ngừng tay dệt trừng mắt nhìn bà lão. "Chẳng có ai ban cho tôi gì cả, ngoại à. Có lẽ mắt bà đã loà rồi, nhưng cứ nhìn vào tấm thảm len này đi. Cháu đã làm nên nó đấy. Cháu không cần phải cảm ơn ai khác vì công sức của chính cháu cả!"

Athena cố giữ bình tĩnh. "Cháu tự hào lắm. Ta có thể thấy thế. Và cháu có quyền như vậy. Nhưng cháu đang báng bổ nữ thần đấy. Nếu ta là cháu, ta sẽ cầu xin nữ thần tha tội ngay lúc này. Ta chắc nữ thần sẽ tha cho cháu tôi. Bà ấy rất độ lượng với những ai - "

"Thôi cút đi ngoại!" Arachne gắt lên. "Để dành lời khuyên của bà cho con gái với con ghê của bà ấy. Tôi không cần đâu. Nếu bà yêu Athena đến thế, đi bảo bà ấy đến tìm tôi rồi chúng ta sẽ xem ai là người sở hữu nghệ thuật dệt vải nào!"

Đến đây là quá lắm rồi.

Vẻ cải trang của Athena cháy rụi đi trong luồng ánh sáng chói loà. Nữ thần đứng trước đám đông, khiên cùng giáo lấp lánh. "Athena đã đến," cô ta bảo. "Và nữ thần chấp nhận lời thách thức của người."

Mách nước này: nếu bạn là người thường và một nữ thần xuất hiện ngay cạnh bạn, và nếu bạn muốn sống sót trong mấy phút tới, thì điều bạn cần làm là phủ phục úp mặt xuống đất.

Đám đông làm đúng như vậy, chỉ Arachne là cả gan. Tất nhiên trong bụng thì cô ta hoảng cả lên rồi. Mặt cô tái xanh, rồi ửng đỏ, rồi tái xanh trở lại. Nhưng cô vẫn ráng đứng quắc mắt nhìn nữ thần. "Được thôi. Ta hãy xem bà có gì nào, bà già kia!"

"Ồ ồ," đám đông thốt lên.

"Ta có gì ư?" Athena đáp trả. "Cô gái bé nhỏ từ Lydia sẽ chỉ cho ta cách dệt vải à? Khi ta làm xong, đám đông này sẽ dùng thảm len của cô làm giấy vệ sinh đấy!"

"Xìì!" đám đông chế giễu.

"Ồ, không phải à?" Arachne nhạo. "Hắn trong đầu óc bố cô tối tăm lắm nếu cô nghĩ là cô có thể dệt giỏi hơn tôi. Chắc Zeus đã nuốt mất mẹ cô để ngăn không cho cô ra đời rồi tự làm mất mặt mình."

"Dào!" đám đông la ó.

"Ồ, không phải sao?" Athena gầm gừ. "A, mẹ của cô..." Vị nữ thần hít một hơi sâu. "Thôi cô biết sao không? Nói bôi bác thế là đủ rồi. Đến lúc dệt thôi. Mỗi người một tấm thảm len. Người thắng cuộc sẽ được quyền khoe khoang khoáng lạc."

"Ừ hử." Arachne chống năm đấm lên hông. "Mà ai quyết định người thắng cuộc đây. Bà hả?"

"Vâng," Athena đáp nhẹ như không. "Thề trên dòng sông Styx, ta hứa sẽ phán xử công bằng. Trừ phi cô muốn những con người này quyết định giữa ta và cô."

Arachne nhìn vào những con người đang hoảng sợ và nhận ra mình lâm vào tình trạng vô vọng rồi. Rõ ràng những người này sẽ quyết định chọn Athena bất chấp tay nghề của Arachne có giỏi đến đâu. Họ không muốn bị đánh xèo thành tro bụi hay bị biến thành lợn lòi vì đã chọc giận nữ thần. Arachne không tin chút nào rằng Athena sẽ công bằng, nhưng có lẽ thành tấn thực sự phải giữ lời nếu họ đã thề trên dòng sông Styx.

Arachne quyết định mình không còn lựa chọn nào khác, thôi thì cô cũng nên ra đi trong tư thế ngẩng cao đầu. "Tới luôn đi, Athena. Bà có muốn mượn khung cửi của tôi không, hay bà lại cần một cái đặc biệt có bánh xe con thế?"

Athena nghiêng răng. "Ta đã có khung cửi của ta rồi. Cảm ơn."

Nữ thần búng tay. Một khung cửi sáng rực xuất hiện ngay cạnh khung cửi Arachne. Nữ thần và cô gái cùng ngồi xuống rồi điên cuồng bắt tay vào việc. Đám đông hò reo, "DỆT! DỆT!" rồi thoi năm tay vào không trung.

Người dân Lydia đáng lẽ nên bán quảng cáo và kiếm công ty tài trợ, vì đây hẳn là trận so tài dệt có tỷ lệ người theo dõi cao nhất trong lịch sử truyền hình thời Hy Lạp cổ đại.

Hoá ra là, trận đấu khẩu chiến sôi nổi giữa Athena và Arachne vẫn tiếp diễn - nhưng bằng ngôn ngữ của thảm len. Athena dệt một cảnh những thần trong hào quang chói lóa, ngồi trong toà hội đồng trên đỉnh Olympus, như thể muốn nói: Bọn ta tài giỏi nhất. Đừng bận tâm đến lũ còn lại. Bà ta mô tả những đền đài trên vệ thành quanh Athens để chỉ ra người phạm nên tôn kính các thần là khôn ngoan đến thế nào.

Rồi nữa, vì mục đích cao đẹp, Athena dệt cả những lời cảnh báo nhỏ vào tấm vải. Nếu các bạn nhìn thật kỹ, các bạn có thể thấy những con người nổi tiếng khác nhau, những kẻ dám so sánh mình với thần để rồi bị biến thành thú vật hay bị chết giẫm chết dẹp ngoài đường.

Trong khi đấy, Arachne dệt một câu chuyện khác. Cô miêu tả những điều lộ bích lẫn kinh hoàng mà các thần từng gây ra. Cô dệt cảnh Zeus biến thành bò mộng để bắt cóc công chúa Europa. Cô dệt Poseidon như một con ngựa chiến đuổi theo Demeter là một con ngựa cái màu trắng, và rồi Medusa đáng thương, một cô gái ngây thơ bị Poseidon rù quển và biến thành thứ quái vật gớm ghiếc nhờ tay Athena. Cô khiến cho các thần trông ngu xuẩn, độc ác và trẻ con, không lợi ích gì cho con người... và tôi rất tiếc phải nói rằng, cô ấy có khá nhiều tài liệu để chọn đấy.

Khi các tấm thảm được dệt xong, đám đông im phăng phắc, vì cả hai tấm thảm được dệt xong, vì cả hai tấm thảm đều đẹp diệu kỳ. Thảm của Athena trông huy hoàng tráng lệ khiến bạn cảm nhận được quyền năng của các thần Olympian. Thảm của Arachne là lời chỉ trích cay độc nhất về các vị thần được đưa ra, khiến cho bạn muốn cười rồi khóc rồi nổi sung lên cùng một lúc - nhưng nó cũng rất đẹp.

Athena nhìn tới nhìn lui hai tấm thảm, cố định xem tấm nào đẹp hơn.

Vài câu chuyện kể bạn rằng Athena đã thắng trong cuộc so tài, nhưng không phải thế. Thật sự thì, Athena buộc phải thừa nhận rằng cả hai tấm đều chất lượng như nhau.

"Hoà," cô ta cáu cẳn bảo. "Tài năng, kỹ thuật, cách dùng màu của cô... Dù ta muốn lắm, ta vẫn không thể tìm ra lỗi nào."

Arachne cố đứng lên, nhưng việc vừa rồi đã lấy đi gì đấy trong cô. Tay cô đau nhức. Lưng cô mỏi nhừ và cô ráng lắm mới đứng được lom khom. "Thế giờ thì sao đây? Tái đấu chứ? Trừ khi là bà sợ..."

Rốt cuộc Athena nổi sung. Cô ta lấy con thoi ra khỏi khung cửi - một thanh gỗ trông như chiếc gậy bóng chày vuông vắn. "Giờ thì, ta sẽ đập người lòi tói ra vì đã phỉ báng các thần!"

BỘP! BỘP! BỘP!

Nữ thần đánh vào đầu Arachne trong khi cô thợ dệt lúi quánh, cố né đi. Thoạt tiên đám đông sợ hoảng hồn. Rồi họ làm điều mà con người thường làm khi họ sợ và lo lắng và có ai đó khác đang bị đánh... Họ bắt đầu phá ra cười và chọc ghẹo Arachne.

"Oánh nó đi Athena!" Một người la lên.

"Phải rồi, giờ ai là sếp sòng đây hử, con ranh?" Một người khác nói.

Cũng chính là những con người đó đã trầm trồ ngắm nghía các tác phẩm của Arachne và đã đứng quanh túp lều của cô hy vọng có được thăm miễn phí giờ quay lưng lại với cô, gọi cô đủ thứ tên tục tĩu và cười cợt khi Athena đánh cô.

Tàn nhẫn quá phải không? Còn phải hỏi nữa. Nhưng nếu các bạn hỏi tôi, đám đông ấy đã vẽ nên một bức tranh về con người chân thật và chua chát y như tấm thảm của Arachne về các thần.

Rốt cuộc cơn tức giận của Athena dịu đi. Cô ta quay lại thấy đám đông đang cười nhạo chỉ trỏ Arachne, thế là Athena nhận ra có lẽ mình đã đi quá xa với trò trừng phạt.

"Đủ rồi!" cô quát đám đông. "Các người quay lưng với đồng loại nhanh vậy sao? Ít ra Arachne còn có chút tài năng. Thứ gì khiến các người đặc biệt đến thế chứ?"

Trong khi Athena đang bận mắng nhiếc đám đông, Arachne vất vả đứng dậy. Từng phần cơ thể cô đau nhức, nhưng phần bị huỷ hoại nặng nề nhất là lòng kiêu hãnh của cô. Dệt là niềm vui duy nhất của cô, thế mà Athena đã tước nó đi mất. Arachne sẽ không bao giờ có thể thích thú với công việc của mình nữa. Những người dân mà cô đã cố hết sức chiều lòng giờ cũng đã quay lưng lại với cô. Hai mắt cô cay xè vì nhục nhã, vì căm hận lẫn tủi thân.

Cô vội lao đến khung cửa gom một chùm chỉ dầy - đủ để tạo thành một sợi dây thừng dầy chiến. Cô thắt thòng lọng rồi quấn quanh cổ mình, đoạn thòng đầu kia sợi thừng lên xà nhà bên trên.

Khi Athena và đám đông để ý đến, thì Arachne đã đang treo lơ lửng trên trần nhà, đang cố kết liễu mình.

"Cô gái ngu ngốc," Athena bảo. Cô tràn ngập lòng xót thương, nhưng đồng thời cũng ghét tự tử. Đây là hành động hèn nhát. "Ta sẽ không để cô chết. Cô sẽ sống tiếp, và dệt mãi."

Cô ta biến Arachne thành con nhện, thế là từ đấy trở đi, Arachne cùng con cái mình đã tiếp tục đan mắc mạng nhện. Nhện không thích Athena, Athena cũng ghét cay ghét đắng chúng. Nhưng nhện cũng ghét cả người; vì Arachne không bao giờ quên được sự nhục nhã và cơn phẫn nộ khi mình bị nhạo báng.

Vậy bài học từ câu là gì? Những người kể chuyện hay dạy đời xưa sẽ bảo rằng: Đừng so sánh bản thân với các thần, vì ta không thể nào tài giỏi như thế. Nhưng không phải thế.

Arachne tài giỏi đến vậy cơ mà.

Có lẽ bài học là: Phải biết khi nào khoe khoang được còn khi nào nên ngậm miệng lại. Hay là: Đôi khi đời chẳng công bằng gì, ngay cả khi bạn tài năng như Arachne. Hay có lẽ: Đừng cho không thăm len.

Tôi để các bạn tự quyết vậy.

Athena xé bỏ những tấm thảm từ cuộc so tài ấy, dù chúng đẹp là thế. Bởi vì nói thật là, tôi nghĩ sẽ chẳng ai từ cuộc đối mặt ấy bước ra mà cảm thấy vui vẻ cả.

Có lẽ bạn đang dần hiểu được Athena... oài, nói sao cho nhẹ nhàng đây? Có thể cô ta là nữ thần trí khôn đấy, nhưng không phải khi nào lựa chọn của cô ta cũng thông minh nhất.

Vì một nhẽ, cô ta ý thức thái quá về bản thân. Ví dụ nhẽ, như cách cô ta phát minh ra ống sáo ấy.

Một ngày nọ Athena đang đi dạo trong rừng gần thành Athens thì nghe tiếng một ỗ rần rít, thế là cô nghĩ, Hừ, một ống rỗng dài dài phát ra âm thanh. Và cứ như thế cô ta nảy ra ý tưởng cho một loại nhạc cụ mới. Cô khoét rỗng một ống sậy, đục lên đấy vài lỗ, thổi vào một đầu, thế là âm thanh thánh thót vang lên.

Thoạt tiên cô ta rất tự hào về ống sáo của mình. Athena thậm chí không phải là nữ thần của âm nhạc, thế mà cô ta đã phát minh ra một thứ âm nhạc hay ho mới mẻ. Cô mang ống sáo lên đỉnh Olympus, hăm hờ khoe các thần khác, nhưng ngay khi cô ta bắt đầu thổi, những nữ thần còn lại bắt đầu khúc khích rừ rừ với nhau

Athena dừng thổi ngay. "Cái gì mà buồn cười thế?"

"Không có gì đâu," Aphrodite, nữ thần tình yêu đáp.

"Âm nhạc du dương lắm chứ à," Hera bảo mà cố nhịn cười.

À, nói thẳng ra, các nữ thần khác thấy e ngại Athena, vì cô ta vừa thông minh vừa mạnh mẽ. Lẽ ra đương nhiên, họ chế nhạo sau lưng và ra sức loại cô khỏi vây cánh. Athena không thích những nữ thần khác. Cô nghĩ họ đa số đều ngu ngơ và nông cạn. Nhưng Athena muốn hoà đồng, nên khi họ nhạo cô thì cô tức lắm.

"Sao các người lại đang cười?"

"À..." Demeter né cười. "Chỉ là khi cô thối sáo ấy, mắt cô lé xệ còn mà thì phình ra, miệng chu ra trông đến buồn cười."

"Như thế này này..." Aphrodite mô phỏng lại, cố hết sức bắt chước gương mặt thối sáo của Athena, trong giống như mặt con vịt bị táo bón.

Các nam thần nữ thần cùng phá ra cười. Athena bỏ đi trong ê chề. Các bạn sẽ nghĩ, là nữ thần trí khôn, cô ta phải có khả năng cười cho qua rồi không để tâm đến chuyện này chứ; nhưng cô ta thấy bức bối đến nỗi quăng luôn cây sáo đi, mặc cho nó rơi xuống trần.

Cô ta thậm chí còn đưa ra lời nguyên. "Bất cứ kẻ nào dám thối thứ ấy lần nữa," Athena lầm bầm, "vận rủi xấu xa nhất sẽ rơi xuống đầu hắn!"

Sau này cũng có kẻ nhặt cây sáo lên, nhưng chuyện đó để sau...

Sau vụ này, Athena còn trở nên để ý thái quá hơn đến bề ngoài của mình. Là nữ thần chiến tranh, cô ta đã quyết định là mình sẽ không bao giờ kết hôn. Cô ta không muốn có bất cứ tên đàn ông nào cho mình là chủ nhân của cô, với lại cô cũng không có thời gian cho trò yêu đương nhảm nhí mà Aphrodite thường cứ rêu rao luôn.

Vì thế, Athena rất nhạy cảm về sự riêng tư của mình. Một đêm nọ cô ta quyết định đi bơi trong hốc đá miền trung Hy Lạp, thư giãn thôi. Cô ta tắm tiên, và trong lúc đang tắm tấp dưới dòng thác, tận hưởng sự thanh bình tĩnh mịch, thì Athena nghe thấy một tiếng rên rỉ nấc nghẹn.

Cô ta nhìn lên bờ sông trông thấy một ông lão đang trở mắt nhìn mình với mồm há hốc còn hai mắt to như hai đồng tiền.

Athena hét lên.

Ông lão kia hét lên.

Athena khua nước bắn vào mắt ông ta và quát lớn, "Mù đi!" Ngay lập tức ông già mất thị giác vĩnh viễn. Hai mắt biến thành trắng nhách. Ông ta loạng choạng lùi lại, va vấp nữ thần cây, ngã ngồi xuống đất.

"Th - thư - thừa nữ thần!" Ông than vãn. "Tơ - tôi xin lỗi ạ! Tôi không - "

"Người là ai?" Nữ thần gắng hỏi.

Ông lão đáng thương giải thích tên mình là Teiresias. Ông chỉ từ Thebes, thành phố gần đấy, đi ra ngoài dạo bộ. Ông không hề biết Athena ở đây, và ông rất lấy làm xin lỗi.

Cơn giận của Athena dịu lại, bởi vì rõ ràng ông lão đang nói thật.

"Người phải tiếp tục mù," nữ thần bảo, "bởi vì không một người đàn ông nào được trông thấy ta khỏa thân mà không bị trừng phạt cả."

Teiresias nấc lên. "Ừ... cũng được ạ..."

"Tuy nhiên," Athena nói tiếp, "vì đây chỉ là tai nạn, ta sẽ bù đắp cho việc người bị mù lòa bằng cách ban cho người những ân điển khác."

"Như là... một đôi mắt khác phải không ạ?" Teiresias hỏi.

Athena gượng cười. "Dạng như thế. Từ rày trở đi, người sẽ có khả năng hiểu được ngôn ngữ của loài chim. Ta sẽ ban cho người một thanh quyền trượng, và cùng với sự giúp đỡ của chim muông, người sẽ có khả năng bước đi gần như người nhìn được bằng mắt mình vậy."

Tôi không rõ chính xác là trò này hoạt động như thế nào. Là tôi thì tôi sẽ lo đám chim biết đâu lại lừa mình, kiểu như, Xa hơn chút. Rẽ trái. Giờ thì chạy đi! Thế là tôi hụt chân rơi khỏi mỏm đá, hoặc đâm đầu vào tường gạch. Nhưng hình như thoả thuận kia lại phù hợp với Teiresias, và chim

chóc chăm sóc cho ông ta. Điều này chứng tỏ rằng Athena có thể hạ bình tâm và đưa ra hình phạt vừa phải như thế nào.

Tuy vậy, có một điều cô ta không thể chịu được, đó là đám đàn ông ve vãn mình. Và điều này dẫn chúng ta đến câu chuyện về Athena và Hephaestus. Okay, thở sâu vào nhé, bởi vì chuyện sắp trở nên kỳ quái đây.

Hephaestus là vị thần rèn đi cà nhắc. Sẽ kể nhiều về anh này sau.

Còn bây giờ, bạn chỉ cần phải biết rằng từ khi anh ta giúp Athena thoát ra từ trán của Zeus, Hephaestus đám ra mê mệt cô. Cũng có lý thôi, vì cả hai bọn họ đều hứng thú với dụng cụ và nghề thủ công. Cả hai đều là thần suy tư và thích giải quyết những vấn đề về máy móc.

Vấn đề là Athena ghét tình cảm lãng mạn và chẳng bao giờ muốn cầm tay ông nào, cưới một ông lại càng không. Thậm chí nếu Hephaestus có đẹp trai ngời ngời thì Athena cũng từ chối thôi. Nhưng Hephaestus lại xấu đau xấu đớn: Xấu Hạng Nặng Bạc A cộng thêm Siêu Tởm.

Anh ta cố gắng tán tỉnh Athena theo cách của mình, kiểu như, Này cưng, có muốn xem bộ sưu tập búa của anh không? Dạng dạng như thế.

Athena dùng dùng bò đi, nhưng Hephaestus cà nhắc cà nhắc lết theo. Athena không muốn hét lên rồi bỏ chạy, vì cô không phải thứ con gái phàm yếu đuối, hay một trong mấy ả nữ thần "công chúa màu hồng" nhảm nhí thường ngắt xiu hay chớp chớp lông mí gì đấy kia. Cô là nữ thần chiến tranh kia mà!

Cô chỉ liên tục bỏ đi tránh khỏi Hephaestus, gắt lên bảo anh ta để cho mình yên. Cuối cùng lại ông thần tội nghiệp kia mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thở hồng hộc, vì di chuyển với đôi chân què không dễ dàng gì cho lắm. Anh ta quăng mình đến Athena, vòng tay ôm eo cô.

"Xin làm ơn," Hephaestus van nài. "Nàng là người phụ nữ thích hợp nhất với ta!"

Anh ta vùi mặt mình vào váy Athena mà nước nở sùi, và ít thứ mồ hôi cộng mũi dãi thần thánh của anh ta cạ phần chân trần của Athena nơi váy xẻ ra, Athena kêu lên, "Gớm quá!"

Cô ta đá văng Hephaestus đi chỗ khác và giật lấy mảnh vải gần nhất mình có thể tìm thấy - có lẽ là khăn tay hoặc khăn ăn hay gì đấy. Cô chùi cái thứ âm ỉ thần thánh đó ra khỏi chân mình rồi quăng mảnh vải kinh tởm đấy khỏi Olympus, mảnh khăn chậm chậm phấp phới bay đáp xuống mặt đất.

Rồi cô mới bỏ chạy.

Đáng lẽ chuyện đến đây là hết, nhưng có chuyện kỳ quái lại xảy đến với mảnh khăn kia. Nó chứa tinh chất của cả Athena lẫn Hephaestus, và bằng cách nào đấy, khi rơi chạm đất nó biến thành một bé trai người thường.

Ở trên đỉnh Olympus, Athena nghe thấy tiếng trẻ khóc. Cô ta đã cố lờ đi, nhưng ngạc nhiên thay, bản năng làm mẹ trong cô lại trỗi dậy. Athena bay xuống trái đất nhặt đứa bé lên. Cô ta hiểu được đứa bé được sinh ra như thế nào, và mặc dù mọi chuyện với cô mới kia tởm làm sao, cô vẫn không thể nào trách đứa bé được.

"Ta cho rằng về mặt lý thuyết mà nói thì người là con trai ta," bà quyết định, "dù ta vẫn là một nữ thần đồng trinh. Ta sẽ tuyên bố người là con trai ta, và đặt tên cho người là Erik thonius."

(Bà này có dịp đặt tên cho đứa nhỏ, thế mà đấy là cái tên bà ta chọn ư? Đừng có hỏi tôi.)

"Nếu phải nuôi nấng người," Athena nói tiếp, "trước hết ta phải biến người thành bất tử. Ta biết được một thứ..."

Cô ta lấy chiếc hòm gỗ rồi đặt đứa bé vào. Đoạn cô tạo ra một cô rắn thần và cũng đặt vào đấy. (Mà này, đây thật sự là chuyện mà bạn không nên thử tại nhà đấy nhé.) Bé trai Erikthonius vui vẻ ngủ thiếp đi với con rắn cuộn tròn quanh mình.

"Đấy," Athena bảo. "Năm trong hộp hộp này vài ngày, rồi con rắn sẽ làm tăng phẩm chất thần của người. Người sẽ không còn là người thường nữa mà sẽ trở thành một trong những vị thần!"

Athena đóng hòm lại mang đến Acropolis ở Athens, dĩ nhiên đấy là nơi thiêng liêng nhất của cô. Cô đưa hòm cho các con gái của vua Kekrops, vị vua đầu tiên của Athens.

"Đừng có mở hộp ra!" cô cảnh báo các công chúa. "Nó phải đóng kín, bằng không điều tồi tệ sẽ xảy đến."

Các nàng công chúa hứa hẹn, nhưng chỉ sau một đêm, họ nổi tính tò mò. Họ biết khá rõ mình nghe thấy tiếng con nít trong ấy, đang rừ rừ khọt khẹt, và họ sợ đứa bé đang gặp chuyện.

"Cái kiểu nữ thần gì mà bỏ con nít trong hộp vậy chứ?" một trong các cô lầm bầm. "Chúng ta nên coi qua xem."

Các công chúa mở hộp ra và thấy con rắn cuộn quanh đứa bé. Tôi không rõ vì sao cảnh này lại khiến bọn họ hoảng hốt đến vậy. Chắc họ nhìn thấy ánh sáng thần tiên gì đấy hay say ấy, nhưng mấy cô này phát rồ lên. Họ thả hộp xuống rồi chạy thẳng ra ngoài mỏm đá Acropolis, rơi xuống chết thảm.

Về đứa bé, cậu ta vẫn ổn, nhưng lời chú đã bị phá vỡ trước khi cậu kịp biến thành bất tử. Con rắn trườn đi mất và Athena đến vỗ về đứa bé. Cô ta

điên cả tiết, nhưng vì không thể trách phạt các công chúa, vì họ đã chết hết cả rồi, nên cô ta trút giận lên vua cha, vua Kekrops. Khi Erikthonius trưởng thành, cậu ta đuổi đánh Kekrops và chiếm quyền trở thành vua thành Athens. Đây là lý do vì sao các vua thành Athens thích nói rằng họ là hậu duệ của Hephaestus và Athena, mặc cho Athena muôn đời là trinh nữ.

Vậy nên đừng bảo tôi rằng Athena không thể có con nhé, bởi vì kia là câu chuyện đã chứng minh khác hẳn đấy. Với lại, tôi đang hẹn hò với con gái của Athena, và tôi khá chắc chắn rằng cô ấy không phải mọc ra từ một chiếc khăn tay cái nào đâu.

Hmm. Thật ra thì tôi chưa bao giờ hỏi cô ấy cả

Thôi, quên chuyện ấy đi. Tôi chẳng muốn biết đâu.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Các Người Phải Yêu Aphrodite

KHÔNG, NGHIÊM CHỈNH ĐẤY. Đây là lệnh. Các bạn biết đấy, Aphrodite có một chiếc thắt lưng thần kỳ có thể khiến bất cứ kẻ nào nhìn thấy là mê ngay. Nếu bạn nhìn thấy cô ta và cô ta muốn bạn yêu cô ấy, thì bạn sẽ phải yêu thôi.

Tôi à, tôi may mắn. Tôi đã trông thấy cô ta, nhưng tôi đoán chắc cô ta không hứng thú với việc muốn được tôi ca ngợi hay sao đấy. Vì thế nên tôi vẫn ghét cay ghét đắng cô ả.

Chắc vài bạn đang nghĩ, OMG! Cô ấy đẹp thế cơ mà! Sao cậu lại ghét cô ấy chứ?

Rõ ràng, các bạn chưa gặp người phụ nữ này.

Cô ta là mớ rắc rối ngay từ lúc bò ra khỏi biển. Mà tôi muốn nói là cô ta bò theo đúng nghĩa đen ra khỏi biển đấy.

Aphrodite không có bố mẹ. Cái thời trước kia khi Kronos quăng mất mảnh Ouranos bị băm nhỏ xuống biển ấy, dòng máu bất tử của vị thần bầu trời hoà quyện với nước muối mà hình thành một mảng sủi bọt rồi hoá rắn thành một nữ thần.

Nói cách khác, Aphrodite được sinh ra từ kết cục của vụ sát nhân đầu tiên, như vậy cũng nói được cho các bạn biết được đôi điều về bản chất của cô ta.

Sau khi trôi dạt qua vùng Địa Trung Hải một thời gian, tìm kiếm một nơi đẹp để để tấp vào, thì cô ta quyết định chọn đảo Cyprus. Đám cá heo và cá biển thấy nhẹ cả người, vì vị nữ thần trườn trôi nổi lênh bênh với vầng hào quang toả sáng đang bắt đầu làm chúng thấy lo.

Aphrodite từ dưới biển nhô lên rồi bước băng qua bãi cát. Hoa nở bung ra theo mỗi bước chân. Chim chóc kéo đến trên những cành cây gần đấy mà líu lo những bài ca ngọt ngào. Những chú thỏ con hay sóc nhảy bé xíu cùng chồn sương và các loài muông thú khác nhảy múa xung quanh cô. Giống như phim hoạt hình Disney ấy.

Mô tả Aphrodite khó lắm, vì cô ta là người phụ nữ xinh đẹp nhất trong tạo vật. Điều này với nhiều người khác nhau có thể mang nghĩa khác nhau. Tóc vàng hoe, nâu óng hay đỏ rực? Da trắng hay sạm màu? Mắt xanh dương, xanh lục hay mắt nâu đây? Tùy bạn chọn. Bạn cứ hình dung ra người phụ nữ hấp dẫn nhất mà bạn có thể tưởng tượng, và cô ta sẽ trông giống như thế. Vẻ bề ngoài của cô ta thay đổi để thu hút mỗi một ai đưa mắt ngắm nhìn mình.

Ngày hôm ấy, ba nàng Horai, những nữ thần mùa màng, tình cờ hẹn gặp nhau ở Cyprus - có lẽ là để lên kế hoạch xem nông sản nào được đặt vào dãy "theo mùa" trong tiệm tạp hoá. Tôi không rõ.

Họ trông thấy Aphrodite đi về phía mình thế là quên sạch mọi chuyện khác.

"Ôi chu cha, cô đẹp quá!" nàng Mùa Hạ thốt lên.

"Tôi đẹp ư?" Aphrodite hỏi lại, dù cô ta biết tỏng đi rồi. Cô ta chỉ muốn nghe mấy người kia nói thôi.

"Đẹp chói loá!" nàng Mùa Xuân đáp. "Bọn ta phải đem cô đi gặp các thần Olympian thôi."

"Còn có các thần khác nữa sao?" Aphrodite kinh ngạc. "Ta là nữ thần của tình yêu và sắc đẹp. Các người cần các thần khác làm gì nữa chứ?"

Mùa Thu và Mùa Xuân thận trọng nhìn nhau.

"Ừm... làm một số chuyện ấy mà," Mùa Thu đáp. "Nhưng bọn ta phải mặc quần áo cho trước khi đem cô lên Olympus. Cô không lạnh à?"

"Không," Aphrodite đáp. "Sao ta phải che chắn mình làm gì?"

Mùa Thu chỉ muốn hét lên: Vì cô đẹp quá chừng đi khiến bọn còn lại chúng tôi thấy tự ti lắm!

Nhưng không chỉ cô nói, "Nếu cô xuấ hiện như thế kia, cô sẽ khiến các thần thèm thường đến phát cuồng. Ý tôi là... bọn họ sẽ phát cuồng thật sự."

"Ồ," Aphrodite bĩu môi. "Nhưng ta chẳng mang theo gì để mặc cả."

Các nàng Horai lo chuyện này. Họ triệu đến vài thứ quần áo thần tiên rồi tổ chức một cuộc trình diễn thời trang. Mùa Xuân mời Aprodite mặc bộ trang phục Thỏ Phục Sinh. Mùa Thu nghĩ Aphrodite sẽ trông xinh đẹp nếu mặc như phù thủy Halloween. Mấy kế hoạch này bị phủ quyết hết. Rốt cuộc Mùa Hạ đưa ra một chiếc váy vải sa trắng tuyệt đẹp. Các nàng Horai đội một chiếc vương miện vàng mỏng manh lên đầu Aphrodite, đeo khuyên tai vàng cho cô ấy, rồi quàng sợi dây chuyền vàng qua cổ cô.

Aphrodite trông càng thêm quyến rũ khi mặc quần áo vào, khiến Mùa Thu phát cáu; nhưng nữ thần thời tiết gượng nở nụ cười. "Tuyệt vời! Chúng ta đưa cô lên đỉnh Olympus nào."

Đến giờ thì các bạn chắc đã hiểu khá rõ về các thần Olympian nên cũng hình dung ra được chuyện gì đã xảy ra khi Aphrodite xuất hiện rồi chứ gì.

Đám phụ nữ kiêu như ngay lập tức: Ta ghét ả.

Mấy ông thì đổ hết, vấp phải chính lưỡi mình và cố làm sao để không nhỏ dãi.

"Ta sẽ lấy làm vinh hạnh khi được cưới nàng," Apollo, vị thần của thơ ca và xạ tiễn lên tiếng.

"Không, vinh hạnh cho ta chứ!" Ares, vị thần chiến tranh quát.

"Cho ta!" Poseidon gào lên.

"Mấy người có gia đình hết rồi mà," Zeus gắt. "Sẽ là vinh hạnh của ta."

"Ngài kết hôn rồi!" Hera phản đối. "Với tôi đây này!"

"Tức điên!" Zeus thốt lên, "Ồ, ý ta là, tất nhiên rồi, nàng yêu dấu."

Các thần tranh cãi xô đẩy nhau rồi dâng tặng Aphrodite đủ thứ quà cáp để nhận được lời chấp thuận kết hôn của cô ta. Poseidon tự nhiên quên bém cô vợ Amphitrite và hứa tặng nữ thần tình yêu mọi thứ hải sản cô ta muốn ăn, kèm theo một đống ngựa, và một bộ dinh ba chàng - và - nàng khớp với mình.

Apollo sáng tác vài bài haiku dở tệ vinh danh nữ thần và thề nguyện sẽ dạy Aphrodite học bắn cung miễn phí.

Ares đề nghị được đưa cô ta dạo một vòng chiến xa lãng mạn trên những xác chết dập nát của kẻ thù.

Các nữ thần kia thấy phát tởm. Họ bắt đầu quát nạt mấy ông kia phải trưởng thành hơn mà thôi không cư xử như những thằng ngốc.

Toàn hội đồng Olympian ngấp nghé bờ vực nội chiến. Trong khi đấy, Aphrodite chỉ đứng đấy mà chớp chớp hàng mi, giống như đang hỏi: Rần rần vậy là vì một kẻ hèn mọn như ta đây sao? Nhưng trong thâm tâm thì cô ta khoái chí lắm.

Rốt cuộc, Hera thối lui, hít một hơi sâu, và nhận ra gia đình thần thánh của mình sắp sửa tan rã. Thân là nữ thần của đời sống gia đình, Hera không thể cho phép chuyện này xảy ra, ngay cả nếu hơn nửa thời gian chính bà lại muốn bóp cổ các thần kia chết hết.

Bà liếc đến góc kia ngự điện, nơi có một nam thần không tham gia vào cuộc tranh cãi này. Anh ta ngồi lẫn trong bóng tối, im lặng buồn bã, vì biết rằng mình không có cơ hội nào để tranh giành Aphrodite cả.

Hera mỉm cười. Bà nảy ra một ý, và tôi có thể nói cho các bạn biết từ kinh nghiệm bản thân rằng hễ khi nào mà Hera nảy sinh ý tưởng, thì bạn phải bỏ chạy NGAY LẬP TỨC.

Hera giơ tay lên rồi quát, "IM LẶNG!"

Các thần giật mình thảng thốt, ngưng ngay trò đấu đá.

"Ta có một giải pháp," Hera tuyên bố. "Là nữ thần của hôn nhân, ta chịu trách nhiệm chọn ra người chồng thích hợp nhất cho người bạn mới đáng mến Aphrodite đây. Ta chắc rằng phu quân của ta, chúa tể Zeus, sẽ ủng hộ cho quyết định của ta... bằng vũ lực, nếu cần thiết."

"Ta ư?" Zeus hỏi. "Ý ta là... nàng yêu dấu. Dĩ nhiên ta sẽ ủng hộ!"

"Vậy giờ thì sao đây?" Ares hỏi. "Và cho phép con nói, thưa Mẹ, rằng hôm nay mẹ xinh đẹp tuyệt trần. Ai sẽ cưới Aphrodite vậy ạ?"

"Con trai của ta..." Hera mở lời.

Ares trông rạng ngời hạnh phúc.

Nhưng Hera đã chỉ sang góc phòng kia. "Hephaetus, vị thần rèn."

Hephaetus bất ngờ đến nỗi té lăn ra khỏi ngai, hai thanh nạng rơi loảng xoảng xuống sàn.

Trong khi anh ta vất vả gượng đứng lên, thì Ares nổi sung: "Sao? Làm sao thứ đấy có thể cưới được thứ này cơ chứ?"

Anh ta khoa tay về phía Aphrodite đẹp ngời ngời, đang đứng trở mắt kinh hoàng nhìn vị thần rèn, với hai chân vẹo vọ, với khuôn mặt méo mó, với bộ quần áo bảo hộ lao động vấy bẩn, cùng phần sót lại từ bao bữa ăn vương trên mấy sợi râu cằm.

"Hai người này thật hoà hợp với nhau," Hera bảo. "Một phụ nữ đẹp phải cần đến một người chồng chăm làm, thẳng thắn, không vớ va vớ vẩn để giữ cô ta vào khuôn phép!"

Ta khá chắc rằng đây là lần đầu tiên cụm từ "vào khuôn phép" từng được dùng để mang nghĩa hình phạt.

"Vớ lại," Hera nói tiếp, "Aphrodite phải kết hôn ngay, bằng không cuộc chiến tranh giành cô ấy sẽ không có hồi kết. Chúng ta không thể để cho hội đồng các thần hỗn loạn cả lên chỉ vì một phụ nữ. Phải không, thưa chúa tể Zeus?"

"Hừm?" Zeus đang sao lãng, mãi mê ngắm nhìn đôi cánh tay yêu kiều của Aphrodite. "Ồ! Đúng rồi, quả đúng vậy, nàng yêu dấu. Nàng tuyệt đối là phải."

Athena đứng dậy, đôi mắt xám long lanh vẻ thích thú tàn nhẫn. "Ta nghĩ đây là một ý kiến tuyệt vời. Vậy dù sao thì ta cũng là nữ thần của trí khôn mà lại."

"Chí phải!" Demeter hoà vào. "Aphrodite xứng đáng một người chồng tốt như Hephaestus."

Các nam thần thôi không găm ghè nữa. Tất cả đều muốn cưới Aphrodite, nhưng họ phải thừa nhận Hera có lý. Nếu bất cứ một nam thần coi được nào đó cưới cô ta, thì các thần còn lại sẽ không bao giờ ngưng đấu đá và sẽ cảm thấy bị sỉ nhục. Nhưng nếu Aphrodite cưới Hephaestus thì... ha, anh chàng này như thằng hề thôi. Họ không thể nào mà ghen tị với anh ta được.

Với lại, nếu Aphrodite mắc kẹt vào một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, như thế sẽ mở ra đủ thứ cơ hội để trở thành tình nhân bí mật của cô ấy.

"Quyết định vậy đi," Zeus phán. "Hephaestus, lại đây!"

Vị thần rên khập khiễng bước tới. Gương mặt anh ta đỏ rục màu Cheetos Cay Xè.

"Hephaestus, con có chấp nhận lấy người phụ nữ này, vân va vân vân?" Zeus hỏi.

Hephaestus tăng hăng. "Phu nhân Aphrodite của ta, ta biết mình không được, ừm, được đẹp trai cho lắm..."

Aphrodite không đáp lại. Cô ta đang mãi bận trông cho ra vẻ vừa xinh đẹp lại vừa giận dỗi, không dễ dàng gì cho lắm.

"Ta nhảy không giỏi." Hai chân khớp kim loại của Hephaestus kêu lên cọt két. "Ta không miệng lưỡi cũng không duyên dáng. Và ta không được thơm tho. Nhưng ta hứa sẽ là một người chồng hết mực yêu thương. Ta thạo việc sửa chữa lật vật trong nhà, và nếu có khi nào nâng cần cờ lê mở lết, hay máy bào chạy điện -"

"Ừc," Aphrodite thốt lên, nuốt cơn lợm giọng của mình xuống.

"Thôi, chừng đó với ta là tốt lắm rồi!" Zeus nói. "Ta tuyên bố hai người là vợ là chồng."

Thế là Aphrodite cưới Hephaestus và con thuyền nổi tiếng Aphrophaestus hoàn toàn chiếm lĩnh tin báo lá cải Olympian trong chừng cả ngàn năm.

Họ có sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc không?

HAHAHAHAHA. Không.

Aphrodite tránh xa khỏi chồng mình được chừng nào hay chừng ấy. Họ chẳng bao giờ có con. Aphrodite có cả đồng con... chỉ là không phải với hephaestus. Ngay sau khi kết hôn, cô ta bỏ bịch với Ares, vị thần chiến tranh, chuyện này trở thành điều bí mật được giấu kín kém nhất trên ngọn Olympus.

Khi không phải bận rộn lén lút sau lưng chồng, Aphrodite dùng thời gian để khiến các thần khác cùng con người phải khổ sở - ừm, ý tôi là, giúp họ khám phá ra niềm sướng vui của tình yêu!

Aphrodite đảm nhận vị trí của mình giữa các thần Olympian khác như là nữ thần của sắc đẹp, của khoái lạc, của nịnh bợ, của phim truyền hình dài tập, của tiểu thuyết lãng mạn mùi mẫn, và (tất nhiên) là của tình yêu. Khi di chuyển, cô ta đi trên cỗ xe bằng vàng được kéo bởi một đàn bò câu trắng muốt, mặc dù thỉnh thoảng khi các thần tham gia chiến tranh, Aphrodite đi chung xe với bạn trai Ares trên chiến xa của gã ta và thậm chí còn cầm cương khi gã bận giết hại người ta.

Cô ta có một đám người hầu được gọi là những erotes - những vị thần tình yêu có cánh thu nhỏ. Thần cầm đầu là Eros, con trai của Aphrodite, tay này là thần của sự quyến rũ hình thể và là tay sai của Aphrodite. Bất cứ khi

nào cô ta muốn ai đó yêu cuồng yêu dại, cô sai Eros bắn mũi tên thần vào kẻ đáng thương kia. Sau này, Eros được người ta biết đến là thần Cupid. Cậu ta vẫn xuất hiện trên mấy kệ trưng bày hàng ngày Lễ Tình Nhân sến sẩm ấy thôi. Có thể cậu này nghe ra vợ vẫn thật đấy, nhưng nếu Aphrodite mà phái cậu ta đi săn lùng bạn, thì chẳng còn là chuyện đùa được nữa đâu. Cậu ta có thể khiến bạn phải lòng bất cứ ai đấy nhé.

Nếu Aphrodite thích bạn, cô ta có thể khiến bạn phải lòng một ai đó hấp dẫn dễ thương. Nếu Aphrodite căm, cô ta có thể phải lòng kẻ đáng ghét nhất mà bạn biết, hay là phải lòng con cún đồ chơi, thậm chí là cột điện thoại nữa cơ.

Trò chơi khăm được Aphrodite chuộng nhất là khiến ai đó đem lòng yêu người không yêu lại mình. Cô ta nghĩ trò này là trò vui nhất trong thiên hạ. Nếu có khi nào bạn say như điệu đờ một ai đó mà người ta không để mắt đến bạn, là lỗi của Aphrodite đấy. Tôi đoán là nữ thần này nghĩ nhờ thế mà nhiều con người sẽ phải cầu nguyện cô ta hơn nữa, như là: Ôi, xin làm ơn, hãy làm cho anh ấy/ cô ấy để ý tôi! Tôi sẽ nguyện dâng bà một hộp sô cô la ngon tuyệt, tôi xin hứa!

Thật ra thì, ở thời Hy Lạp Cổ Đại người ta không có sô cô la, nhưng Aphrodite lại rất thích táo. Đây là thứ trái cây thiêng của cô ta, có lẽ vì táo vừa đẹp vừa ngọt, giống như cô ta vậy. (Tới đây thì chêm tiếng sặc vào.)

Cô ta có cả tá các loại cây lá thú vật cùng đủ thứ thiêng liêng khác, một số thì hợp lý đấy; một số khác thì không hẳn. Hoa hồng là một trong những loài hoa của cô ta, đây là lý do vì sao chúng ta vẫn còn dùng hoa hồng như một món quà lãng mạn. Cô ta cũng thích cả hoa thủy tiên, và... chờ nghe này... rau diếp. Đúng thế. Cái thứ chất xơ lãng mạn đến không ngờ ấy được xem là nguyên liệu rau trộn thiêng liêng của Aphrodite. Điều này cũng có lý do, chúng ta sẽ bàn đến trong vài giây nữa. Nhưng nếu một ngày nào đó bạn đang trộn món salad Caesar và bỗng cảm thấy lâng lâng mê muội khi xắt xa lách cây, thì bạn sẽ biết lý do vì sao rồi đấy nhé.

Thứ đá thiêng của Aphrodite là ngọc trai, vì nó xuất thân từ biển cả, giống như Aphrodite.

Các loài thú yêu thích của Aphrodite là thỏ (vì chúng đẻ ra hàng đống hàng đống hàng đống thỏ con!) và ngỗng, thỉnh thoảng bạn sẽ thấy những bức tranh vẽ Aphrodite cười ngỗng ngỗng một bên.

Sao lại là ngỗng? Chẳng biết. Hẳn phải là một con ngỗng to vật.

Tôi chỉ biết là, nếu trông thấy Aphrodite cười ngỗng, tôi sẽ phá lên cười ngay. Rồi chắc chắn cô ta sẽ nguyền rủa tôi, rồi cục tôi sẽ dính hôn với chiếc xe '72 Impala hay gì đấy.

Aphrodite là nữ thần ai ai cũng biết đến vì ai ai cũng muốn có tình yêu, nhưng cô ta không phải khi nào cũng hoà thuận với các thần khác hay với con người.

Ví dụ này, một lần cô ta ghen tị với Athena vì mọi người đang ca tụng tài dệt vải của cô.

Aphrodite chẳng thích thế tí nào khi tâm điểm chú ý lại rơi vào người khác chứ không phải mình.

"Xào, dệt vải chẳng là gì cả," Aphrodite bảo. "Ta có thể làm được thôi nếu ta muốn."

"Thật sao?" Athena mỉm cười. "Có muốn thách đấu với ta không?"

Chưa bao giờ nghe đến cuộc so tài dệt vải vĩ đại giữa Athena và Aphrodite chứ gì? Là bởi vì chẳng hay ho gì đâu. Là đại họa thì có.

Vị nữ thần tình yêu chẳng biết gì về dệt. Cô ta nào phải là Athena hay bất quá Arachne gì đâu. Cô ta chưa bao giờ làm ra thứ gì từ chính đôi bàn tay mình ngoài những rắc rối.

Trong lúc Athena dệt nên tấm thảm len tuyệt đẹp, Aphrodite loay hoay quần mình trong mớ chỉ, hai chân bị trói vào ghế đầu còn đầu thì ló ra khỏi khung cử.

"Dầu sao thì ta cũng đâu có thích dệt!" cô ta dần dỗi với ông chồng Hephaestus cắt gỡ mình ra.

Từ đấy trở đi, Aphrodite ráng không chỉ trích các nữ thần khác. Nói đúng ra thì cô ta thậm chí đôi khi còn giúp cho họ nữa.

Tôi có nói đến sợi thắt lưng thần của cô ta chưa nhỉ? Đôi khi nó được gọi là vòng đai, vì cô ta đeo nó bên dưới váy để đảm các ông không nhận ra là mình đang bị ếm bùa. Nhưng đấy không phải là cái đai giống như thứ vải quần bằng vải pha thép xấu xí dùng để ém mỡ vào đâu. Thắt lưng của Aphrodite là một dải dây lưng tinh tế có thêu những cảnh ve vãn và lãng mạn và những người xinh đẹp đang làm những chuyện đẹp xinh. (Rõ ràng Aphrodite không đích thân thêu nên bằng không nó sẽ trông như tác phẩm từ nhà trẻ.)

Có lần Hera mượn thắt lưng này, phải nói là muối mặt lắm, vì hai nữ thần này đâu có ưa nhau.

"Ôi Aphrodite thân mến," Hera bảo, "cô làm ơn làm phước này cho ta nhé?"

Aphrodite duyên dáng mỉm cười. "Tất nhiên rồi, thưa mẹ chồng yêu dấu của ta! Sau những chuyện mà bà đã làm cho ta ư? Làm sao ta có thể từ chối được chứ?"

Mắt Hera giật giật. "Tuyệt. Ta muốn mượn dây thắt lưng thần của cô."

Aphrodite ghé người gần lại. "Đang mê anh chàng người phàm đẹp trai nào đấy phỏng?"

"Đâu có!" Hera đỏ mặt tía tai. Bà là nữ thần hôn nhân mà. Bà không bao giờ phản bội cả! Hera ráng hết sức bình tĩnh. "Ý ta là... không, dĩ nhiên không phải là thế. Zeus và ta mới cãi nhau. Ông ấy đang khó chịu lắm, không chịu nói chuyện với ta hay thậm chí là đang ở trong cùng một phòng với ta. Nhưng nếu ta mang thắt lưng của cô - "

"Thì không thần nào có thể cưỡng lại được!" Aphrodite đồng tình. "Ôi, mẹ chồng thương mến, ta rất vui vì bà đến cầu ta giúp cho. Bấy lâu nay ta cứ muốn tặng cho bà vài bí quyết làm đẹp, nhưng ta lại không muốn vượt quá giới hạn cho phép. Hẳn là phải khó khăn lắm khi làm một nữ thần đoan trang mà trông không... đúng đắn."

Hera nghiêng răng. "Vâng, à... thắt lưng nào?"

Aphrodite cho Hera mượn vòng đai tình yêu thần thánh, thế là Hera chẳng trở ngại nào để khiến Zeus làm lành với mình. Theo như lời thi sĩ Homer, bà ta đã "đánh lừa trí não của ông ta." Cá nhân tôi, tôi không thích não mình bị lừa gì cả. Nhưng nếu bạn có thấy tội nghiệp cho Zeus hả, đừng nhé.

Thỉnh thoảng, ngay cả ông ta cũng nhờ Aphrodite giúp cho, mà không phải giúp khoản gì đẹp đẽ hay yêu thương gì đâu.

Các bạn nhớ thời trước thuở ban sơ của con người không, khi thần Titan Prometheus cho họ lửa ấy? Vâng, thậm chí sau khi Zeus trừng phạt Prometheus bằng cách xích ông ta vào núi đá và cho một con đại bàng rỉa gan làm bầu bạn, thì vị chúa tể bầu trời vẫn còn giận lắm.

Ông ta nhìn quanh tìm cách trừng phạt người khác để trừng phạt. Đoạn ông ta quyết định: "Các người biết sao không? Ta sẽ trừng phạt hết thảy. Tất cả bọn người phạm sẽ phải đau khổ vì đã chấp nhận món quà lửa. Và ta sẽ tìm một cách lén lút nào đấy để thực hiện, để bọn chúng không trách cứ ta vì những rắc rối của chúng. Ta sẽ điều chỉnh sao cho chúng phải

trách cứ gia đình Prometheus kia... Như thế càng khiến cho cú phục thù của ta thêm phần thoả mãn!"

Hoá ra là Prometheus có một ông em, Epimetheus, người không được thông minh nhanh nhạy gì cho cam.

Ngay trước khi Zeus đẩy Prometheus đến thị trấn Nhục Hình, Prometheus đã cảnh báo em trai mình, "Epimetheus này, em phải thờ ơ lạnh lẽo vào. Chắc chắn Zeus sẽ tìm cách trừng phạt em vì em có bà con với anh. Đừng có nhận bất cứ món quà nào từ các thần hết nhé!"

"Lạnh lẽo ư?" Epimetheus hỏi. "Em thích băng giá lạnh lẽo lắm."

"Em thật hết thuốc chữa," ông anh trai lâu bầu. "Hãy cẩn thận vào! Anh phải đi đây. Có tí chuyện với núi đá và đại bàng..."

Zeus quyết định gửi cho Epimetheus một món quà bấy. Nếu ông ta dụ được Epimetheus mở món quà ra, một đồng linh hồn quý dữ sẽ thoát ra ngoài và gây ra đủ thứ rắc rối cho con người. Con người sẽ tìm kiếm câu trả lời từ Đền thiêng, như chúng vẫn thường làm. Đền thiêng sẽ nói, "Ô, do lỗi của Epimetheus tất." Và Zeus sẽ cười vỡ cả bụng.

Vấn đề là, Zeus không thể dụ Epimetheus nhận món quà nào cả. Epimetheus nhớ đến lời cảnh báo của anh trai nên từ chối nhận mọi gói hàng từ người lạ hay thần. Zeus phái thần Hermes đến nhà Epimetheus cùng hộp kẹo Candygram có lời nhắn. Không ích gì. Hephaestus ăn vận như anh chàng hãng truyền hình cáp đến tặng Epimetheus một hộp cáp HDTV có mọi kênh thể thao hạng nhất. Epimetheus đuổi anh ta đi.

Zeus bực bội đến nỗi phải ca thán với các thần khác. "Cái tay này, Epimetheus đấy. Ta muốn hẳn nhận một món quà ngu ngốc kia, mở nó ra, rồi xổ tung đau thương chết chóc lên loài người! Đòi hỏi thế có gì quá lắm đâu? Nhưng hẳn lì lợm quá! Có ý kiến gì không?"

Các thần còn lại bồn chồn cựa cựa trên ngai.

Cuối cùng Aphrodite nói, "Thưa chúa tể Zeus, có lẽ ngài nên thử cách tiếp khác... cách gì đấy mà không người đàn ông nào có thể chối từ được."

"Ta đã thử đài cấp miễn phí rồi đấy thôi!" Zeus đáp. "Với cả các kênh thể thao hạng nhất nữa chứ!"

"Không đâu, thưa đức vua." Aphrodite chớp chớp mắt. "Ý thần là tình yêu kia. Có lẽ Epimetheus cần một người vợ. Nếu ngài có thể đưa một người vợ vào nhà hắn, cô ta có thể nhận lấy món quà mà ngài muốn gửi. Nếu mọi chuyện được xử lý đúng đắn - "

"Ta kết cái ý kiến này!" Thật ra này giờ Zeus chẳng nghe lấy một lời cô ta nói. Ông ta đang mãi nhìn chăm chú cô ta mà nghĩ, Trời ơi, cô này đẹp quá. Nhưng các thần khác đang gật gù, nên Zeus nghĩ rằng kế hoạch của cô ta phải là hay lắm.

Theo hướng dẫn của Aphrodite, các thần tạo nên một người phụ nữ hoàn hảo từ tay trắng. Hephaestus cung cấp đất sét cùng bí quyết kỹ thuật để dựng lên phần thân thể của cô ta. Athena ban cho cô ta trí thông minh và óc tò mò. Quan trọng hơn cả, Aphrodite truyền cho cô ta sắc đẹp lẫn sự duyên dáng để khiến không gì cưỡng nổi cô ta.

Họ đặt tên cho cô ta là Pandora, dịch thoáng nghĩa là mọi món quà, hay là trọn gói. Vài câu chuyện cho rằng Pandora là người phụ nữ đầu tiên nhất, rằng trước khi cô ta xuất hiện, nhân loại toàn là đàn ông. Tôi chẳng biết. Điều này tôi nghe thấy sao mà nhảm nhí và chán ngắt. Dù sao đi nữa, cô ta là điểm 10 hoàn hảo. Aphrodite đảm bảo cho điều này. Pandora phải là thứ vũ khí tối thượng của các thần gieo rắc điều ác.

Các thần dẫn Pandora đến trước hiên nhà Epimetheus, nhấn chuông cửa, rồi vừa bỏ chạy đi vừa khúc khích cười. Khi Epimetheus ra mở cửa, anh ta nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang mỉm cười với mình.

"Chào, em là Pandora, và em yêu chàng," Pandora bảo. "Em vào được chứ?"

"Được," Epimetheus đáp.

Anh ta quên bằng lời cảnh báo của Prometheus. Cô gái đẹp tuyệt trần này không thể nào là một phần của trò lừa đảo nào được!

Epimetheus và Pandora đính hôn còn nhanh hơn là bạn có thể nói "đám cưới ở Vegas."

Các thần không được mời đến hôn lễ, nhưng Aphrodite có ghé qua đưa quà. Vì món quà đề tặng Pandora, nên Epimetheus không thể khước từ được.

Món quà là một chiếc pithos lớn bằng gốm, là một lò chứa đồ thật to, đầu nhận nút bấc và một chiếc nơ lụa trắng to tướng thắt quanh tay quai.

"Ôi anh yêu, nhìn này!" Pandora bảo. "Dùng để đựng dầu ô liu của chúng mình thì quá hợp!"

Epimetheus càu nhàu, vẫn còn thấy nghi ngờ lắm. "Anh sẽ không mở ra đâu."

"Chồng cô nói phải đấy." Aphrodite hăng hái gạt đầu. "Đừng nhé, Pandora... cái lọ chỉ để ngắm thôi. Đừng bao giờ mở nó ra. Cô sẽ không muốn biết trong đấy có gì đâu."

Sau khi Aphrodite bỏ đi, Pandora như thiêu đốt vì trí tò mò. Chẳng phải lỗi cô ta được tạo nên để tò mò cơ mà. Cô chỉ có thể đến chuyện mở cái lọ ra.

Pandora cố lắm cũng nhịn được nhiều ngày, nhưng một sáng nọ, khi chồng đang ở ngoài vườn, cô ngồi trước chiếc lọ và nhìn chăm chăm vào

nó, cố tưởng tượng xem bên trong có gì. Tại sao các thần gửi cho cô món quà rồi lại bảo cô đừng bao giờ mở ra chứ? Không hợp lý chút nào!

"Ta phải xem xem trong đó có gì," cô lẩm bẩm. "Ôi, sẽ thú vị lắm đây!"

Cô ta lôi nút bấc ra.

Chẳng thú vị gì cả.

Zeus đã nhốt vào trong ấy tí ti những linh hồn quỷ dữ. Chúng túa ra ngoài và lan tràn khắp thế giới, đem đến đau thương, tật bệnh, chứng nấm chân, đói kém, hơi thở thối, và chết chóc đến với con người. Bỗng nhiên việc làm một con người trở nên tệ hơn cả ngàn lần trước kia, mà vốn dĩ làm con người đã có bao giờ được dễ dàng cho cam. Lẽ ra nhân loại đã tự tử chết hết cả rồi vì tuyệt vọng - nhảy ra khỏi mỏm đá như mấy nàng công chúa thành Athens điên rồ - nhưng một linh hồn tốt sót lại trong lọ, có lẽ do Zeus cũng có chút xấu hổ. Elpis, linh hồn của hy vọng, ở lại cùng con người để họ không từ bỏ hoàn toàn. Họ luôn có thể tin rằng ,ọi chuyện sẽ trở nên sáng sủa hơn.

Nếu bạn thắc mắc vì sao con người phải chịu nhiều đau khổ đến vậy, đó là do cái lọ ngu ngốc kia. Khi đấy chúng ta phải thốt lên rằng, "Được lắm, Pandora! Cảm ơn nhiều nhé!"

Trở lại thời xưa, các tác giả (mà tất cả đều là nam nhi) sẽ bảo rằng, "Đấy thấy chưa? Câu chuyện này cho thấy phụ nữ là chúa gây chuyện mà! Toàn là lỗi của bọn họ cả!"

Epimetheus và Pandora. Adam và Eve. Trò trách cứ đổ lỗi ấy đã diễn ra từ lâu lắm rồi.

Nhưng tôi không rõ sao chúng ta lại chỉ trích Pandora quá tò mò, hay không nghe theo mệnh lệnh, hay gì đi nữa. Cô ta được tạo ra để mở cái lọ

đấy mà... do các thần ấy.

Câu hỏi thật tình của tôi này: Aphrodite đang nghĩ gì thế chứ? Nếu cô ta biết toàn bộ cái trò Pandora này sẽ mang tiếng xấu muôn đời cho phụ nữ, thì sao cô ta lại cứ làm theo? Tôi à, tôi cho rằng cô ta không quan tâm đến hậu quả. Cô ta muốn chứng tỏ rằng tình yêu có thể thành công ở nơi các thần khác đều đã thất bại - ngay cả nếu tình yêu có gây ra thảm họa toàn cầu.

Được lắm đấy, Aphrodite. Cảm ơn nhiều nhé!

Công bằng mà nói, những sự sáng tạo của cô ta không phải khi nào cũng mang kết quả xấu.

Một lần kia Aphrodite thấy tội nghiệp cho anh thợ điêu khắc tên Pygmalion sinh sống trên đảo Cyprus, hòn đảo yêu thích của cô. Anh này không thích phụ nữ trong vùng, vì tất cả bọn họ dường như đều nanh nọc thô lỗ với anh ta. Họ sẽ đu theo bất cứ ai có tiền và có xe đẹp. Họ không tin vào tình yêu đích thực. Thật ra, nhiều người trong bọn không tin là Aphrodite có tồn tại, điều này khiến Pygmalion giận lắm. Anh ta rất tự hào về vị nữ thần "đồng hương" của mình, mặc dù anh ta vẫn chưa tìm thấy nửa kia đích thực cho mình. Anh nhất mực tin rằng ngoài kia luôn có một người hoàn hảo cho bất cứ ai.

Trong thời gian rỗi, Pygmalion tạc một bức tượng Aphrodite bằng ngà cõ người thật - vì cô ta là hình mẫu lý tưởng của anh này về phụ nữ.

Anh tạc nên bức tượng thật đẹp đến mức anh ứa lệ. Theo như Pygmalion nghĩ, mọi phụ nữ khác nếu đem so ra thì đều xấu cả.

Ôi, sao ta không thể tìm thấy một phụ nữ như thế này! Anh tự nhủ. Nàng ấy sẽ rất nhân từ hiền hậu đầy tình yêu thương và tuyệt vời, giống hệt Aphrodite vậy!

Tôi đoán là anh này không biết rõ bản tính của Aphrodite cho lắm.

Khi buổi tiệc Lễ hội Aphrodite trong vùng diễn ra, Pygmalion đi đến đền thờ nữ thần và dâng lên lễ vật hậu hĩnh những hoa hồng và ngọc trai (và có lẽ thêm ít rau diếp).

Anh ta rất ngượng không dám thú nhận lời ước thật lòng của mình: anh ta muốn cưới cô gái tượng ngà. Nhưng anh ta biết thế là ngớ ngẩn lắm. Bạn không thể cưới một bức tượng được! Thế là thay vào đấy, anh ta cầu khẩn, "Ôi nữ thần Aphrodite, hãy cho tôi tìm được người phụ nữ tuyệt vời như nữ thần, và xinh đẹp như bức tượng ngà trong xưởng nhà tôi!"

Tít trên ngọn Olympus kia, Aphrodite nghe thấy lời cầu khẩn của anh chàng. Cô ta thở dài sườn sượt. "Ôi, dễ thương quá chừng!"

Khi Pygmalion về đến nhà, anh ta đứng mê mải ngắm nhìn bức tượng ngà. Dần dà, anh bỗng niềm thôi thúc không kiềm chế nổi muốn hôn lên bức tượng.

"Điên rồ quá," anh tự mắng mình. "Đấy chỉ là bức tượng thôi mà."

Nhưng anh chẳng dặng dưng. Anh bảo đảm không có ai đang theo dõi, đoạn anh bước đến cô gái tượng ngà rồi đặt một nụ hôn lên môi cô.

Ngạc nhiên thay, đôi môi cô thật ấm. Anh ta hôn cô lần nữa, rồi khi anh lùi lại, cô gái tượng ngà chẳng còn là ngà. Cô là một người phụ nữ có thật, đang hít thở, đẹp đến mức là tim Pygmalion đau nhói.

"Em yêu chàng!" cô gái nói.

Khi Pygmalion tỉnh dậy sau cơn ngất, anh cầu hôn người phụ nữ hoàn hảo của lòng mình. Họ kết hôn, sinh vài đứa con, và sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc.

Nhưng điều kỳ lạ gì? Các câu chuyện đều không cho chúng ta biết tên cô gái bằng ngà là gì. Chắc Aphrodite sẽ nói rằng, "Ồ, quan trọng gì đâu! Cô ta trông giống ta. Các người chỉ cần biết thế là đủ!"

Vââââng.

Thế nên Aphrodite là một trong những vị thần Olympian có cũng chết, không có cũng chết. Cô ta thường xuyên giúp cho các thần, lẫn con người, nhưng cũng gây ra hàng tấn rắc rối.

Đến một lúc, Zeus phát ngấy việc thò tay phá bình của cô này. Ông đổ lỗi cho cô ta về mọi cuộc lằng nhằng của mình với các phụ nữ phạm trần, làm thế dễ hơn là tự trách mình.

Zeus ngồi trên ngai vàng, lăm bà lăm bằm, "Mụ nữ thần tình yêu ngu xuẩn, lại khiến ta gặp rắc rối với vợ nữa rồi! Aphrodite cứ luôn làm người khác phải lòng khi không phải lúc. Ta phải khiến cô ả phải lòng một tên người phạm hạ tiện để xem cô ta có thích không."

Ý tưởng đó giúp Zeus thấy khuây khoả hơn. Ông ta ế bùa lên Aphrodite. Tôi không biết bằng cách nào. Có lẽ nhỏ gì đẩy vào ly rượu của cô ta, hay là áp dụng liệu pháp gây sốc bằng thanh sét. Dù là gì đi nữa, ông ta khiến Aphrodite say như điệu đờ một anh chàng người phạm tên Anchises.

Anchises đẹp trai, nhưng chỉ là một tay chặn cừ, nên Aphrodite nằm quá xa tầm với của anh ta. Tuy thế, một ngày nọ Aphrodite từ trên ngọn Olympus nhìn xuống, trông thấy chàng trai này nằm ườn trên bãi cỏ, chỉ đang thư giãn và coi ngó đàn cừ, thế mà nữ thần bỗng nhiên va phải tiếng sét ái tình.

"Ôi thánh thần ơi!" cô ta reo lên. "Đám chặn cừ trông hấp dẫn quá! Sao trước đây mình không chú ý đến nhỉ? Ta phải cặp đôi với chàng chặn cừ kia, ngay lập tức thôi."

Cô ta nghĩ đến chuyện dùng con trai Eros của mình làm người chuyên tin. Có thể cậu ta sẽ mang đến cho Anchises mẫu tin nhắn: **BẠN CÓ THÍCH APHRODITE KHÔNG? __CÓ __KHÔNG.**

Nhưng rồi cô quyết định lại thôi. Có thể Anchises sợ không dám hẹn hò với nữ thần tình yêu. Hay tệ hơn, nếu xuất hiện trong bộ dạng thật của mình trước mặt anh ta, biết đâu cô làm anh ta sợ chạy mất, hay vô tình giết chết anh ta cũng nên. Trái tim tội nghiệp của anh ta sẽ ngừng đập, hay anh ta sẽ bùng lên thành ngọn lửa. Như thế sẽ phá hỏng buổi hẹn hò đầu tiên giữa hai người mất.

Cô quyết định cải trang thành một cô thôn nữ người thường.

Aphrodite tắm một trận nước nóng thư thái, mặc chiếc váy lụa, xịt lên mình thứ nước hoa hương hoa. Cô bay xuống trần rồi bước đến chỗ Anchises như là Là lá la, chỉ tình cờ đang dạo qua đồng cỏ chăn cừu trong bộ váy đẹp nhất của mình.

Hai mắt Anchises lồi ra khi nhìn thấy cô. "Chao ôi. Nàng hẳn phải là nữ thần thôi. Nàng là ai - Athena? Artemis? Hay có lẽ thậm chí là Aphrodite?"

Nữ thần đỏ mặt. Cô ta vui lắm vì được nhận diện, nhưng lại không dám thú thật mình là ai. "Không phải đâu, ngốc ạ. Em chỉ là một thôn nữ bình thường đẹp đến khôn lường thôi. Tình cờ em đi dạo ngang qua, và... ồ, ôi chao! Chàng là Anchises phải không? Em nghe đủ chuyện về chàng đấy!"

Anchises chớp chớp mắt. "Nàng có nghe ư?"

"Nhất định rồi! Em hâm mộ lắm. Chúng ta phải lấy nhau thôi!"

Lẽ ra Anchises phải nhận biết có chuyện gì rồi chứ. Thường anh ta có khi nào được mấy cô gái xinh đẹp tìm đến mà cầu hôn đâu. Nhưng anh

chàng đang cô đơn, ông bà già cứ cản nhằn bảo anh ta cưới vợ. Thử tưởng tượng xem ông bà sẽ nghĩ gì nếu anh mang cô gái này về nhà này!

"Okay, được thôi!" anh ta đáp. "Anh sẽ giới thiệu em với bố mẹ. Họ sống ngay đây thôi."

Chuyện này kéo theo chuyện khác. Anchises cưới một cô gái bí ẩn, và họ có tuần trăng mật tuyệt vời.

Thế rồi một sáng nọ Aphrodite thức dậy, và lời bùa chú tình yêu của Zeus đã hết. Cô nhận ra mình đã làm gì và cảm thấy xấu hổ vô cùng. Đáng lẽ cô không được để cuốn vào chuyện kết hôn với người phạm hạ cấp chứ! Đó là trò cô gây ra cho các thần khác kia!

Cô vội vã mặc quần áo, nhưng Anchises thức dậy khi cô đang cột dây giày, Anh ta nhận ra vị hôn thê mới của mình đang toả hào quang.

"Ơ... em này?" anh ta gọi. "Có chắc em không phải nữ thần không thế?"

"Ôi Anchises!" Aphrodite kêu lên. "Ta xin lỗi! Hẳn là ta bị bỏ bùa. Bằng không thì ta chẳng bao giờ đem lòng yêu một người như chàng đâu."

"Trời đất... cảm ơn nhiều."

"Không phải là chàng. Là ta! Ta không thể cưới người phạm. Chắc chắn chàng hiểu mà. Nhưng đừng la. khi con chúng ta được sinh ra - "

"Con chúng ta á?"

"À phải," nữ thần đáp. " Ta miễn đề vô cùng. Chắc chắn ta đang có mang. Dù gì đi nữa, đứa bé sẽ là bé trai. Ta sẽ nuôi nó đến khi lên năm, rồi ta sẽ mang nó đến cho chàng. Nó sẽ trở thành một hoàng tử vĩ đại đối với

người dân của chàng và sẽ khiến chàng rất đỗi tự hào. Chỉ hứa với ta là chàng sẽ không nói cho bất kỳ ai biết danh tính thật sự của mẹ đứa bé!"

Anchises hứa. Anh ta hơi chút mất hứng vì bị đá và phải ly dị, nhưng anh ta vẫn giữ bí mật cho Aphrodite. Năm năm sau, con trai anh ta từ Olympus đến. Tên cậu bé Aeneas, và quả thật cậu bé trở thành vị hoàng tử vĩ đại của thành Troy. Sau này, khi Troy sụp đổ, Aeneas dong buồm đến Ý và trở thành vị lãnh tụ đầu tiên của một giống người mới. Họ gọi mình là người La Mã.

Về phần Anchises, một ngày kia khi anh ta đã già đi và không cẩn thận nữa, anh ta đang chèo chèo với bạn bè thì buột miệng nói ra mẹ của Aeneas thật sự là Aphrodite.

Lời đồn lan nhanh. Vị thần tình yêu sợ mất vía. Cô ta phàn nàn với Zeus, "Cơ bản đây là lỗi của ngài!"

Để sửa sai, Zeus vụt đi một tia sét đánh Anchises tan tành thành tro bụi do không giữ lời hứa.

Lại một kết cục có hậu nữa!

Các bạn nghĩ sau vụ này Aphrodite không đụng đến đàn ông người phàm chứ gì?

Nếu các bạn đang đoán là không phải thế, thì các bạn đang học hỏi tiến bộ đấy.

Đây là một câu chuyện khác về cô ta, cho chúng ta thấy những lời nguyền của Aphrodite quay lại cắn cô ta như thế nào.

Có một nàng công chúa Hy Lạp tên Smyrna không chịu thờ cúng Aphrodite, làm nữ thần tức giận vô cùng, cô ta nguyền rủa Smyrna bằng

cách... bạn biết sao không? Lời nguyện quá kinhkhung3 và ghê gớm. Tôi không thể nói chi tiết.

Ta hãy cứ nói rằng Smyrna có mang đi nhé, và đây là một tình huống xấu, xấu vô cùng. Xấu đến mức khi cha cô ta phát hiện ra, ông ta đuổi đánh cô khắp cánh rừng, cầm theo thanh kiếm ma thét, "Ta giết mi! Ta giết mi!"

Smyrna kêu than với các thần, "Xin rủ lòng thương! Đây không phải lỗi của tôi! Cứu tôi với! Biến tôi thành vô hình đi ạ!"

Các thần không làm thế, nhưng họ quả có biến cô ấy thành cây myrrh. Tôi chắc Smyrna biết ơn lắm lắm.

Chín tháng sau, thân cây chẻ mở, rồi một bé trai lăn cù ra ngoài. Khi Aphrodite nghe thấy tiếng đứa bé rên rỉ trong rừng, cô ta cảm thấy có chút tội lỗi. Cô đi xuống nhặt đứa bé. Cậu bé thật dễ thương, thế là cô ta quyết định giữ cậu lại nuôi nấng cậu trong bí mật.

Sao lại trong bí mật? Aphrodite là dạng người hay ganh tị. Đứa bé lại đáng yêu quá chừng. Nữ thần không muốn chia sẻ tình cảm của cậu bé với ai khác. Nhưng vì nuôi con nít cực nhọc lắm, còn Aphrodite có lịch quan hệ xã hội bận rộn, nên cô ta nhanh chóng nhận ra mình không thể lúc nào cũng giữ bé được.

Cô ta quyết định mình phải tin ai đấy làm người trông trẻ. Nữ thần chọn Persephone, nữ thần dưới âm phủ. Có vẻ như đây là lựa chọn quái đản, nhưng Persephone sống tít dưới Erebos, nên không ai trên Olympus lại có thể hay biết về đứa bé. Persephone thì khá cô quạnh. Cô ta mừng rơn khi có được một bé con xinh xắn làm mình vui. Còn Aphrodite thì nghĩ Persephone không có hại gì - ý tôi là, làm ơn đi! Bạn từng thấy tóc cô ta chưa? Quần áo của cô ta nữa? Aphrodite chẳng có gì để ghen ghét hết.

Persephone đặt tên đứa bé là Adonis và bỏ nó trong một cái hộp, có tác dụng như lồng ấp cho bé. (Lại thêm một câu chuyện về em bé đưng

trong hộp. Tôi không rõ thế là có ý gì, nhưng một lần nữa này, ĐỪNG có mà thử nuôi em bé trong hộp ở nhà nhé. Không có kết quả gì đâu.) Hai nữ thần chung tay coi sóc em bé, chuyển nó qua lại giữa sào huyết bí mật của Aphrodite trên đảo Cyprus và cung điện của Persephone dưới Âm phủ; thế là khi Adonis lớn lên, cậu ta cứ quên luôn mình để bài tập về nhà ở đâu hay giày đá bóng của mình bỏ lại nhà nào.

Dần dà cậu bé lớn lên thành một chàng thiếu niên tuấn tú.

Không, nói thế là nói giảm quá đấy. Adonis lớn lên thành một thanh niên đẹp trai nhất quả đất. Anh chàng trông giống chính xác là gì? Tôi không rõ. Tôi không chú ý đến con trai, xin lỗi nhé. Bạn hãy tưởng tượng một tài tử nổi tiếng hạng A đỉnh nhất, phong cách nhất, hào hoa nhất mà bạn có thể nghĩ ra đi. Adonis còn hấp dẫn hơn thế.

Đến một lúc - nghĩa là cùng một lúc - Persephone và Aphrodite đều nhận ra Adonis không còn là con nít nữa. Anh ta có thể là bạn trai đầy tiềm năng. Đây là khi cuộc tranh giành xảy ra.

"Cậu ta là của ta," Persephone bảo, "Ta đã nuôi cậu ấy hầu hết thời gian."

"Không đời nào!" Aphrodite bảo. "Ta đã tìm thấy cậu ấy trong cái cây kia! Với lại, cậu ta thích ta hơn mà. Phải không cục cưng?"

Adonis ngắc ngứ. "Ồ..."

Không có câu trả lời đúng ở đây. Ý là, bạn sẽ chọn ai chứ? Aphrodite là nữ thần xinh đẹp nhất trần đời, nhưng mà, vâng... cô ta là Aphrodite. Ai ai cũng muốn được ở bên cô ta, và nếu bạn là bạn trai cô ấy, thì mỗi tên đàn ông trên thế giới này sẽ căm ghét bạn. Với lại, Aphrodite có tiếng là không chung thủy.

Persephone xinh đẹp theo cách của mình, nhất là vào mùa xuân, khi cô ta được phép dạo chơi trên trần thế; nhưng bao năm tháng ở dưới Âm phủ đã biến cô ấy thành lạnh lẽo tái nhợt và có chút đáng sợ. Cô hiếm khi yêu người thường. Dứt khoát là cô có yêu Adonis, nhưng cậu ta không chắc mình có muốn làm bạn trai cô ta không nếu như thế là có nghĩa là phải ở trong cung điện tối tăm ở Erebus, toàn người hầu xác chết cùng hồn ma vây quanh. Adonis cũng khá rõ rằng Hades sẽ không thích vụ dàn xếp ấy đâu.

"Tôi - tôi không thể quyết được," Adonis bảo. "Cả hai người đều tuyệt vời."

Thế là hai nữ thần đem Adonis lên ngọn Olympus nhờ Zeus tìm cách phân giải.

Mắt Zeus lấp lánh. "Cậu may mắn lắm nhỉ, Adonis."

Adonis không cảm thấy may mắn gì cả. Cậu thấy mình như miếng bánh cuối cùng trong buổi tiệc sinh nhật với một tá đĩa nhóc đói bụng, nhưng cậu thấy bồn chồn gật đầu. "Vâng thưa ngài."

"Giải pháp rất đơn giản," Zeus nói. "Chia sẻ theo thời gian!"

Aphrodite cau mày. "Ta có thể làm thế với bạn trai được à?"

"Tất nhiên rồi!" Zeus đáp. "Adonis sẽ ở một phần ba thời gian trong năm bên cô, một phần ba bên Persephone, một phần ba còn lại ở một mình, làm việc gì cậu ta thích." Zeus vỗ vỗ vai Adonis. "Một chàng trai cần có chút thời gian thư giãn tránh xa các cô gái của mình. Đúng không đê?"

"Tôi - tôi cho là thế... huynh à."

Vẻ mặt Zeus sa sầm. "Không được gọi chúa tể vũ trụ là huynh. Mà thôi, ta nghĩ chúng ta đã giải quyết xong!"

Kế hoạch ấy có tác dụng được một thời gian, nhưng phần của Persephone lại rơi vào mùa đông, nên cô ta gặp bất lợi nhất; và Adonis thì không thích âm phủ. Cậu phải thường xuyên trốn trong tú quần áo hay nhảy xuống gầm giường của Persephone mỗi khi Hades gõ cửa phòng, vì Hades không biết đến cậu bạn trai bí mật của Persephone.

Dần dà Aphrodite dùng lời lẽ ngon ngọt và vẻ yêu kiều của mình để dụ được Adonis. Cô ta thuyết phục anh chàng dùng thời gian tự do trong năm để ở bên mình luôn, thế là cô ta có được hai phần ba để căng căng nhìn Persephone và biết được ai mới là nữ thần hay ho. Aphrodite và Adonis hạnh phúc bên nhau một thời gian. Họ thậm chí còn có một con gái - tên Beroe.

Mối quan hệ ấy chấm dứt như thế nào? Dĩ nhiên là rất xấu.

Một ngày nọ Adonis đi săn bắn trong rừng, là việc anh chàng thích khi không ở cùng Aphrodite. Đàn chó của anh ta bắt được mùi một con thú thể là lao đi trước. Adonis cầm giáo theo sau. Khi bắt kịp đàn chó, anh ta đã mệt lử và thở hồng hộc.

Không may sao, đàn chó của anh đã dồn một con lợn đực hoang vào một góc, đây là loài thú hiếm ác, độc địa nhất mà bạn có thể gặp. Vài câu chuyện kể rằng con lợn lòi là do thần chiến tranh Ares đặt vào đấy. Cũng có lý chứ, vì lợn lòi là vật thiêng của gã ta mà, với lại Ares lại là bạn trai thần của Aphrodite. Vài phiên bản chuyện khác thì bảo Artemis, nữ thần săn bắn, đã đặt con lợn lòi vào lối của Adonis. Hay có lẽ đấy là Persephone, vì cô ta đang thấy ghen tuông và bị phụ tình. Có thể là bất cứ thần nào, vì như tôi có nói, khi bạn cặp kè với Aphrodite, mọi người khác sẽ căm ghét bạn thôi.

Dù sao đi nữa, con lợn lòi phóng đến Adonis cắm ngập nanh vào nơi đau nhất mà bạn có thể nghĩ ra, có vẻ buồn cười thật, trừ mỗi chuyện là Adonis đổ máu xối xả rồi chết.

Một lúc sau, Aphrodite bay ghé qua trên cỗ xe bay ghé qua trên cỗ xe bồ câu kéo. Cô ta nhìn thấy thi thể cứng đờ của Adonis bèn lao xuống cạnh.

"Không!" cô rên rỉ. "Ôi, chàng trai xinh đẹp đáng thương của ta! Ngay cả khi chết, chàng cũng trông rạng ngời."

Cô ta đặt xác Adonis nằm trong luống rau diếp to bự, đây là lý do vì sao rau diếp trở thành cây thiêng của cô ta. Người Hy Lạp gọi nó là "thức ăn của người chết." Họ cho rằng nếu bạn ăn quá nhiều rau diếp, bạn sẽ trở nên lơ đãng không còn khả năng biết đến tình yêu, giống như anh chàng Adonis đã là đời.

Mà thôi, Aphrodite rắc tiên tử lên xác, anh ta tan vào trong những bông hoa màu đỏ như máu. Chúng được gọi là anemone, theo từ anemoi trong tiếng Hy Lạp, có nghĩa là những cơn gió. Bất cứ khi nào gió thoảng qua chúng, những các hoa đỏ thắm sẽ chập chờn bay đi mang theo mùi hương dịu ngọt nhắc cho Aphrodite nhớ đến mùi của Adonis.

Aphrodite buồn thương cho cái chết của adonis trong gần trọn một ngày. Rồi cô ta quay lại với bạn trai thần Ares của mình - chính kẻ có thể đã là người phải chịu trách nhiệm.

Aphrodite có giận gã không? Không hề. Kiểu Ares là thế thôi.

Nếu các bạn muốn gặp gã này, gã ta sẽ ở chương kế. Nhưng phải mang theo áo chống đạn cùng súng trường tấn công của bạn đấy nhé. Ares không bắt giữ tù binh đâu.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Ares, Tay Đàn Ông Đầy Nam Tính

ARES LÀ KẸ ĐẤY ĐẤY.

Kẻ trăn lột tiền ăn trưa của bạn, chọc phá bạn trên xe buýt, kéo giật quần lót của bạn trong phòng thay đồ. Kẻ làm gãy xương, ấy đưa nhóc khác trong trận đấu bóng liên trường và đạt toàn điểm D trong mọi lớp học, nhưng vẫn rất nổi tiếng vì khi hăn quay đầu nhóc gãy nhằng trong phòng vệ sinh thì buồn cười lắm.

Nếu những kẻ bắt nạt, bọn gangster hay lũ mất dạy có cầu nguyện đến thần linh, thì chúng sẽ cầu đến Ares.

Ngay khi chào đời, bố mẹ ông ta đã biết ông này không hay ho gì rồi. Hera và Zeus cũng muốn yêu quý gã lắm, vì Ares là con đầu lòng của họ mà. Nhưng thay vì dễ thương hay reo lên goo - goo hay thậm chí là khóc gọi mẹ, thì đứa bé chui ra ngoài là đã phẫn nộ ùng ùng và rung rung hai nắm đấm nhỏ xíu.

Hera chật vật lắm mới giữ được đứa bé khi bà ta giơ nó lên cho Zeus xem. "Thưa ngài," bà nói, "con trai mới sinh của ngài đây.:"

Zeus thò tay xuống cọ cọ cầm đứa nhỏ. Ares dùng cả hai tay tóm lấy ngón tay bố mình mà vặn. RẮC! Đứa bé đấm thùm thụp vào cái ngực bé tí của mình và gào lên, "RARR!"

Zeus sẫm soi ngón tay bất tử của mình, lúc này đang lúng lẳng ngược ngạo. "Nàng biết không... có lẽ chúng ta phải tìm một vú em cho thằng bé."

"Ý hay đấy," Hera đồng tình.

"Một vú em to khoẻ. Kiên nhẫn đây mình... cùng chế độ bảo hiểm y tế thật tốt."

Họ mượn một bà tên Thero. Hẳn bà này là tiên nữ của núi hay sao ấy, vì bà vừa kiên trì vừa to khoẻ và chẳng có gì làm bà ta lo lắng. Bà ta mang Ares lên vùng đất Trace, một nơi đất đá cằn cỗi phía Bắc Hy Lạp, đầy tuyết lẫn núi non lởm chởm và các bộ lạc thích chiến chinh - một nơi hoàn toàn phù hợp với vị thần giao tranh thơ bé.

Lúc lớn lên, Ares chẳng bao giờ khóc đòi bình sữa hay thay bím cả. Cậu bé rống lên đòi máu. Thuở ấu thơ, cậu đã học ném đá vào chim chóc hạ gục chúng khỏi bầu trời. Cậu trụi cánh côn trùng để luyện tập kỹ năng thần kinh vận động tinh vi. Cậu cười phá lên khi học bước đi bằng cách dẫm lên hoa và nghiền nát những con thú nhỏ. Trong khi đấy Thero ngồi trên tảng đá gần bên, đọc tạp chí lá cải Olympian và quát tháo, "Be bé cái mồm vào, thằng tôi đồ oắt con!"

Vâng, những ngày tháng hạnh phúc ấy.

Sau này Ares trưởng thành và quay trở về đỉnh Olympus chiếm lấy vị trí xứng đáng của mình trong hội đồng Olympian. Tất nhiên gã ta trở thành thần chiến tranh (cảnh báo thân tình này: nếu bạn hỏi ông ta có phải ông ấy là cái gã trong game God of War không ấy à, ông ta sẽ giật đứt phăng một cánh tay của bạn và đập vào đầu bạn đấy nhé). Gã ta cũng trở thành thần của bạo lực, của khát máu, của vũ khí, của trộm cướp, của san bằng thành phố và những trò đùa truyền thống trong gia đình.

Gã ta cũng là vị thần của sức mạnh và lòng dũng cảm kiên cường, nghe buồn cười thật, vì có vài lần khi gã ta thật sự lâm vào trận đấu tay đôi

với một thần khác, thì gã ta lại bỏ chạy đi như thằng hèn ấy. Tôi cho rằng đây là bản chất điển hình của bọn bắt nạt. Ares là thần đầu tiên tháo chạy khi tên khổng lồ giông tố Typhoues đến gõ cửa. Lần khác, trong cuộc chiến thành Troy, gã ta lại bị đâm ngay bụng vì ngọn giáo của người Hy Lạp. Gã ta rống lên thật lớn, nghe như cả mười ngàn người cùng la lên. Rồi gã bỏ chạy về ngọn Olympus, khóc lóc rên rỉ với Zeus, "Không công bằng! Không công bằng!"

Zeus bảo gã câm mồm.

"Nếu người không phải con trai ta," vị thần bầu trời gầm lên, "thì ta đã tước hết quyền làm thần của người và đá người sang một bên từ bao năm trước rồi. Người toàn mang đến rắc rối thôi!"

Ấm lòng thật, gia đình các thần Olympian hoà thuận thấy ghê.

Mặc cho đôi khi hén nhất, Ares là kẻ xấu tính khi nổi giận. Khi lâm trận, gã mặc áo giáp vàng rực lên ánh sáng chói loá. Hai mắt gã phừng phực lửa, và khi đội mũ giáp vào, gã trông thật đáng sợ nên đám người thường không dám nhìn vào, đừng nói chi là đánh đấm. Thứ vũ khí yêu thích của Ares là thanh giáo bằng đồng. Tấm khiên của gã này luôn nhuộm nhão máu và những thứ bầy nhầy, bởi gã ta là kiểu người thân thiện thế đấy.

Khi không thấy thích đi bộ, Ares cười cồ chiến xa được bốn con ngựa thờ ra lửa kéo. Hai đứa con trai sinh đôi của gã, Phobos và Deimos, là những kẻ đánh xe thường trực của gã ta, tay cầm cương và tự tiêu khiển bằng việc nhìn xem có bao nhiêu người bị chúng xéo lên: Năm mươi điểm nếu mày dẫm nát hàng cung thủ kia! Một trăm điểm nếu mày có thể tông vào lão già nọ!

Bạn có thể hiểu tại sao con vật thiêng của Ares là con lợn lòi hoang dã, là thứ sẽ tấn công bất cứ thứ gì, hầu khi bất khả sát hại, và có thái độ nguy hiểm.

Một trong những loài chim thiêng của gã là kền kền, vì nó rĩa người chết sau trận chiến. Loài bò sát yêu thích của Ares là rắn độc. Trong nhiều tranh vẽ, bạn sẽ thấy Ares tay cầm một con, hoặc sơn sẽ một con lên khiên của mình.

Ares không có loài hoa thiêng nào. Bạn tự nghĩ lý do đi.

Ngoài căn hộ của mình trên ngọn Olympus, nơi gã ta thường vui đùa với bạn gái Aphrodite, thì Ares còn có pháo đài riêng trên dãy Thrace. Đó là chốn riêng của đàn ông đầu tiên và đặc trưng nhất.

Lâu đài được làm toàn bằng sắt - những bức tường kim loại đen, cổng kim loại, chòi tháp tối om, tháp pháo chĩa nhọn, cùng nơi giam giữ trung tâm với các cửa sổ toàn chấn song. Ánh nắng mặt trời hầu như không len vào được, như thể nó sợ phải đi vào trong ấy.

Các sảnh hành lang cùng phòng ốc đều chất đầy của nả vợ vét được từ các cuộc chiến tranh khác nhau - vài chiến lợi phẩm do chính Ares đoạt được, một vài thứ khác do các chiến binh con người dâng tế. Gã ta có chừng mười triệu kiếm và khiên các loại, đủ áo giáp để trang bị cho toàn bộ dân số Ấn Độ, hàng đồng chiến xa gãy nát cùng dụng cụ vây hãm, băng rôn, biểu ngữ cũ, giáo và ống tên. Nếu bạn làm chương trình truyền hình kết hợp giữa những kẻ thích tích trữ đồ đạc đồng thời cũng là người sống sót sau ngày tận thế, thì đoàn quay nhất định sẽ muốn quay pháo đài của Ares.

Trong đấy gã có lắm thứ giá trị. Nội bộ sưu tập súng không thôi cũng đáng giá vài triệu rồi. Nhưng pháo đài được vài tá tiểu thần chiến tranh canh gác, như là thần Tai Ương, Giận Dữ, Đe Doạ, Nổi Nóng Trên Đường và Cử Chỉ Tho Tục. Ares cũng có một trong mấy biển báo ngoài cửa rằng: **QUÊN CHÓ CANH CỬA ĐI! COI CHỪNG CHỦ NHÀ THÌ CÓ!**

Người Hy Lạp không thờ phụng Ares nhiều cho lắm. Họ cảm nhận về gã ta như Zeus cảm nhận thôi. Ares là một phần trong gia đình Olympian. Họ phải chịu đựng gã. Có họ sợ gã. Nhưng gã ta cứ rên rỉ ỉ ôi đến bực cả mình và luôn khiến người ta bị giết.

Chắc chắn là cũng có ngoại lệ. Như thành phố Sparta ấy? Họ yêu quý Ares. Tất nhiên họ là những người đàn ông đàn nam tính của Hy Lạp, họ ăn ốc sên cùng steroid cho bữa điểm tâm, nên tôi nghĩ cũng hợp lý thôi.

Ngay trung tâm thị trấn họ có một bức tượng của Ares được xích xuống đất, giả thuyết là rằng nếu họ xiềng xích Ares thì gã ta sẽ không bao giờ bỏ rơi họ, để người Sparta luôn dũng cảm và chiến thắng.

Ấy thế nhưng mà. Xích thần chiến tranh lại ư? Cuồng quá.

Người Sparta cũng dâng lễ vật là con người để vinh danh thần Ares, nên các bạn có thể hiểu vì sao họ lại hoà hợp với gã đến thế, mặc dù những tế vật ấy quả có làm ngành du lịch của xứ Sparta bị sụt giảm.

Trên ngọn Thrace, vùng đất phương Bắc nơi Ares được nuôi lớn, con người thờ phụng gã dưới dạng một thanh gươm. Có thể họ vẽ hình mặt cười trên lưỡi gươm rồi gọi nó là ông Ares. Tôi không rõ. Nhưng mỗi khi đến kỳ phải tế một con cừu, con bò hay con người, người ta mài sắc thanh gươm thiêng liêng ấy rồi vấy bẩn tùm lum.

Một câu lạc bộ người hâm mộ khác của Ares ư? Vương quốc Amazon. Theo truyền thống của họ, phụ nữ là kẻ nắm quyền, và mấy quý bà quý cô biết cách đánh đấm lắm. Người đầu tiên hết trong bọn họ là những á thần con gái của Ares. Gã trao cho nữ hoàng Amazon đầu tiên một thất lực thần đã ban cho họ những kỹ năng giao chiến siêu đỉnh. Các nữ hoàng Amazon truyền thất lực ấy từ đời này sang đời khác.

Ares luôn quan tâm chăm lo cho người Amazon khi họ đi chinh chiến. Những nữ chiến binh ấy yêu Bồ Già Thần Chiến Tranh hết mực, họ xây

cho gã một ngôi đền trên hòn đảo gần bên, được những con chim thiêng của Ares canh giữ. Tưởng tượng xem một đàn sáu triệu con quạ, mỗi con đều lông như phi tiêu nhọn sắc có khả năng phóng đi với sức mạnh đủ để xuyên thủng mạn thuyền. Vâng... hòn đảo ấy được canh giữ cẩn thận lắm.

Nếu từng đấy vẫn chưa đủ tình yêu thương dành cho thần chiến tranh, Ares có hai cánh rừng thiêng: một ở miền Trung Hy Lạp và một trên vùng đất có tên gọi Colchis, ở miền viễn Đông trên bờ biển Đen. Mỗi cánh rừng là một rừng sồi âm u nơi bạn có thể cầu xin thẳng trận; nhưng bạn phải gan dạ kia, vì mỗi cánh rừng được một con rồng canh giữ.

Hai con quái vật to lớn này đều là con trai Ares. Ai là mẹ? Làm sao thần lại có con trai là rồng? Tôi không biết, nhưng lũ rồng nhất định là có kế thừa tính cách nổi trội của cha chúng. Chúng sẽ tấn công bất cứ thứ gì di chuyển, và chúng thích ăn thịt người. Nếu bạn bằng cách nào đó nhặt được răng rồng - chúng rụng luôn ấy mà, như răng cá mập ấy - bạn có trồng răng đó xuống đất tự mình gây nên vài con spartoi, hay chiến binh bộ xương.

Nhưng mà chúc may mắn trong việc tìm được răng nhé. Bọn rồng chẳng bao giờ ngủ. Chúng nhả ra nọc độc. Chúng có thính giác siêu phàm. Và chúng ghét khi người thường đến gần, tìm kiếm quà lưu niệm hay thậm chí là không bỏ ra đồng nào trong cửa hàng lưu niệm Rừng Thiêng.

Sau này, cả hai con rồng đều bị giết, quả đáng buồn cho... ừm, cho chẳng ai cả ngoại trừ Ares.

Con quái vật ở miền Trung Hy Lạp bị hạ trước. Một anh chàng trên Cadmus đang lang thang gần đó, dẫn đầu một đám người khai hoang đi tìm thành phố mới. Đền thiêng Delphi đã khuyên anh ta đi theo một con bò nào đấy, và khi con bò ngã quỵ vì kiệt sức, thì đấy là nơi tốt nhất để xây nên thành phố cho mình.

Tôi không biết đâu. Là bạn thì bạn có đi theo một gã mà gã ấy lại đang đi theo một con bò không? Rõ ràng thuộc hạ của Cadmus không màng chuyện này rồi. Họ đi theo Cadmus cho đến khi con bò đặc biệt của anh ta quỵ ngã, thế là mọi người reo hò.

"Là nơi này rồi!" Cadmus nói. "Chúng ta bắt tay vào xây dựng thôi! Ồ, mà chúng ta giết con bò tế cho các thần thì sao nhỉ?"

Đến thời điểm này, chắc là con bò đang ước gì nó vẫn tiếp tục bước, nhưng đã quá muộn rồi!

Những người khai hoang bắt tay vào việc. Vài giờ sau, Cadmus và các thợ xây của mình thấy nóng bức và khát nước.

"Tôi cần uống chút gì đấy!" một người nói. "Anh có mang thùng đá hay gì đấy không?"

Cadmus cau mày. Anh ta biết lẽ ra mình phải mang theo thùng đá. Với lại họ không trông thấy cửa hàng tạp hoá nào trong cả bao nhiêu dặm rồi. Cadmus nhìn khắp đường chân trời cho đến khi trong thấy một cánh rừng sồi rậm rạp đằng xa kia.

"Cây thì cần có nước," anh ta bảo. "Đằng kia phải có dòng sông hay con suối gì đấy." Anh ta chỉ vào vài người của mình. "Năm người các anh đi đến cánh rừng kia mang theo cái chậu để đem về cho chúng tôi chút nước. Và nếu mấy anh có thấy cửa hàng KFC hay gì đấy, như thế càng tốt."

Như các bạn có thể đoán ra, cánh rừng kia là rừng thiêng của Ares.

Ừ thì có một con suối đấy. con suối róc rách bên trong hang động ngay chính giữa khu rừng, đổ ra một hồ nước trong vắt mát lạnh vô tình cũng là nguồn nước của con rồng.

Năm người mang xô chậu đi vào rừng.

Họ tìm thấy cái hang.

"Mấy thứ nhọn nhọn dưới đất là gì ấy nhỉ?" một trong bọn hỏi.

"Đầu mũi tên chẳng?" một người khác đoán.

"Chẳng phải, chúng trông như răng rồng ấy," người thứ ba đáp.

Cả bọn cùng lo lắng phá lên cười. Làm gì có rồng chứ, đúng không?

Thế rồi con rồng từ trong hang nhảy ra ăn thịt hết cả bọn.

Chỉ còn một người chạy thoát đi, chắc là vì con rồng no quá không đuổi theo anh ta được.

Anh ta lão đảo chạy về công trường, la hét trong kinh hoàng: "RỒNG!
TO! ĂN NGƯỜI!"

Khi các dân khai hoang tùm tùm lại, Cadmus trấn an kẻ sống sót vừa đủ để anh ta nghe được toàn bộ câu chuyện. Đoạn Cadmus chộp lấy thanh giáo đáng tin cậy của mình. "Không con rồng nào được ăn các nhân công của ta."

Phía cuối đám đông, một thầy tu hắng giọng. "Ừm, thưa ngài? Cánh rừng kia nghe có vẻ rất giống nơi linh thiêng của Ares. Nếu ngài giết con rồng của thần chiến tranh - "

"Ta phải giết nó!" Cadmus bảo. "Con bò bảo ta phải xây một thành phố ở đây, mà ta không thể có một con rồng sống ngay sát bên cạnh được! Người có dám phủ nhận sự thông thái của con bò đã chết không, lão già kia?"

"Ôi... không. Không đâu, thưa ngài." Thầy tu quyết định im miệng.

Cadmus đi thẳng vào rừng mang theo giáo, và vì anh ta quả là sếp lớn, anh ta bước thẳng đến chỗ con rồng (lúc này đang no căng không đánh đấm cho ra trò được) rồi phóng ngọn giáo xuyên thẳng qua đầu nó.

Ngay lập tức, một thứ ánh sáng xanh mở toả xuất hiện cạnh bên Cadmus, và nữ thần Athena lộ dạng.

"Giỏi lắm, Cadmus!" nữ thần nói. "Người đã giết con rồng của Ares!"

Cadmus chớp chớp mắt. "Vậy là... tôi không gặp rắc rối đấy chứ?"

"Ồ, người rắc rối to rồi!" Athena vui vẻ bảo. "Một ngày nào đấy, Ares sẽ báo thù. Nhưng lúc này đây thì người nằm trong sự bảo hộ của ta. Ta cần người thiết lập một thành phố vĩ đại có tên là Thebes."

"Tại cái nơi con con bò ngã xuống đấy à? Vì Đền thiêng nói cụ thể lắm."

"Phải phải, cũng được thôi. Nhưng chuyện cần trước phải làm trước. Người sẽ cần vài chiến binh thành thực để bảo vệ cho thành phố mới của người. Hãy đem những cái răng rồng kia gieo xuống đất như gieo hạt. Tươi chút máu lên chúng nhìn xem chuyện gì xảy ra!"

Athena biến mất.

Cadmus không rõ mình có nên đánh cắp răng cỏ của rồng không, nhất là anh ta đã nằm trong danh sách bị ghét của Ares rồi, nhưng anh ta vẫn làm theo lệnh của Athena. Sau khi anh ta hoàn tất gieo răng rồng, một đám chiến binh xương khô thien chiến từ dưới đất đâm chồi lên, và chúng trở thành những người lính đầu tiên của quân đội thành phố Thebes mới xây dựng.

Cadmus xây thành phố cho mình. Trong một quãng thời gian, mọi chuyện rất mưa thuận gió hoà. Các thần thậm chí còn ban cho anh ta một

tiểu nữ thần làm vợ - Harmonia, con gái của Aphrodite và Ares. Harmonia biến thành người thường để chia sẻ cuộc đời mình cùng Cadmus, đây quả thực là một vinh dự rất lớn.

Ares không được vui. Đầu tiên là, cái gã Cadmus này đã giết rồng của ông ta. Thế rồi các thần khác cứ như hòa vào, Ồ, không, anh không thể giết chàng ta! Cadmus có sứ mạng thành lập nên một thành phố quan trọng! Cứ như Thebes là quan trọng lắm ấy. Cho xin đi! Thebes là cái kiểu tên gì vậy chứ? Nghe chẳng được kêu như Sparta. Với lại, Ai Cập cũng đã có một thành phố tên Thebes rồi kia mà, nên có một thành phố Thebes khác ở Hy Lạp sẽ làm người ta lẫn lộn hết

Lại nữa, hơn hết thảy, các thần khác đồng thuận rằng gã cái gã giết rồng kia phải cưới con gái của Ares. Không vui đâu nhé.

Vì con gái mình, Ares cố gắng giữ bình tĩnh; nhưng gã ta căm ghét con rể mình. Cuối cùng một ngày nọ gã trông thấy Cadmus ở ngoài rừng thiêng, đang ngắm nhìn nơi mình giết con rồng mấy năm trước.

Chẳng hiểu vì sao, cảnh này làm Ares phát cáu.

Vị thần chiến tranh xuất hiện trước mặt Cadmus. "Đang nhìn cái gì vậy hả thằng khốn? Chỗ mi đã giết con rồng của ta đây phỏng? Mi ghét loài bò sát, nhỉ? Hừ biết gì không? Mi là một trong những thứ bò sát ấy đấy!"

BẦM! Ares biến Cadmus thành con rắn.

Không may thay, hoàng hậu Harmonia vừa đi đến xem chồng mình thế nào. Cô ta nhìn thấy những gì vừa xảy ra liền rít lên, "Bố! Bố làm gì thế?"

"Hắn đáng bị như vậy!" Ares quát.

"Con yêu anh ấy! Biến anh ấy trở lại đi!"

"Ồ, con chọn hãn thay vì bố à? Phải vậy không? Có lẽ con thích nhập hội với hãn luôn nhỉ!" BẦM! Gã biến con gái mình thành rắn luôn, thế là đức vua và hoàng hậu Thebes trườn đi.

Ares phục thù như thế đấy. Nhưng khi hai con rắn Cadmus và Harmonia chết đi, Zeus gửi linh hồn của họ xuống Elysium để họ có thể cùng nhau sống trong yên bình và hạnh phúc mãi mãi. (Đừng mách Ares nhé! Chắc chắn ông ta sẽ xuống đây bùm bùm hai người đó lần nữa cho xem.)

Về cánh rừng thiêng còn lại của Ares, cái ở Colchis ấy, nơi này được quản lý hơi khác một tí. Vua là một gã tên Aeetes. (Theo như tôi có thể hình dung gần giống nhất, thì tên này được phát âm là "I Eat Tees.") Điều khiến gã ta nổi tiếng là chiếc Áo Long Cừ Vàng - là tấm thảm da cừu thần kỳ mà tôi có liên quan đến ấy - đến trú trong vương quốc của gã, khiến nơi này miễn nhiễm khỏi bệnh tật, nạn xâm lăng, thị trường chứng khoán phá sản, các chuyến lưu diễn của Justin Bieber, và nói chung là các thảm họa tự nhiên khác.

Aeetes không phải là con thần Ares, nhưng gã ta là kẻ thờ phụng cuồng tín. Gã có thể bất chấp tất cả để khơi mào chiến tranh và giết càng nhiều người càng tốt, chỉ để ghi thêm vài điểm trong Chương trình tính điểm thưởng của thần Ares. Chẳng mấy chốc gã này đã đạt được đủ loại thắng lợi.

Ares phái thằng con rỗng thứ hai của mình xuống canh giữ Áo Long Cừ Vàng, được treo trên cây sồi trong cánh rừng thiêng của Aeetes. Con rỗng là người bạn duy nhất của Aeetes, nên nó cho phép gã vua này thu nhặt răng của nó. Sau đấy Aeetes sẽ đi sang cánh đồng Ares đặc biệt tự mình gieo trồng để có thể thu hoạch được một vụ mùa chiến binh xương khô bất cứ khi nào gã cần. Nhưng gã không phải chỉ có máy gặt John Deere cũ xì ba vợ nào đâu đấy. Ares cho gã vua này một cái cày đặc chủng được những con bò thép thở ra lửa kéo. và để giữ gã vua này được an toàn khỏi

khói lửa, Ares cho gã một bộ giáp chống đạn, chống lửa, chống đủ thứ mà chính thần Ares từng mặc trong cuộc chiến chống lại các thần khổng lồ. (Là một chuyện khác hẳn nữa.)

Như thế mấy con bò thép, các chiến binh xương khô, và con rồng chưa đủ an ninh, Aeetes lại xây thêm một bức tường bao quanh toàn bộ khu vực để không ai có thể đến gần cánh đồng hay khu rừng. Vì vương quốc Colchis của gã nằm ở chót mút thế giới người ta hằng biết đến, nên khả năng có kẻ nào đó đến đánh cắp Áo Long Cừ Vàng của gã là khá mong manh.

Đương nhiên là có kẻ đến đánh cắp Áo Long Cừ Vàng của gã. Tên anh này Jason. Nhưng đây cũng là một câu chuyện dài để cho lúc khác. Còn bây giờ, chúng ta sẽ để Aeetes lại Colchis, cứ để gã kênh kiệu tự tin và cúng bái thần Ares mà nghĩ, Phải rồi, mình ngon lắm.

Nhưng đến cả thần chiến tranh không phải lúc nào cũng phải tay được sau khi giết người. Có lúc Ares phải thanh minh trấn tĩnh với các thần khác. Thật sự ra, gã là bị đơn trong phiên toà xét xử tội cố sát của các thần đầu tiên và duy nhất - tập Law & Order thí điểm: Olympus.

Chuyện xảy ra thế này: Có một thằng con á thần nhãi ranh của Poseidon tên là Halirrhothius. Tôi sẽ không công nhận tên này là anh em đâu. Nội cái tên hần không cũng nói cho bạn biết là hần chẳng tốt lành gì rồi. Nghe cứ như một loại bệnh đau họng nào đấy. Tôi nghĩ mình chỉ gọi hần là Hal thôi.

Rồi nhé, Hal sống ở Athens. Hần đem lòng yêu nàng công chúa xinh đẹp thành Athens tên Alcippe, hoá ra lại là con gái của Ares; nhưng Alcippe không muốn dính líu gì đến Hal cả. Con trai của Poseidon ư? Khiếp!

Hal không đầu hàng. Hắn theo chân Alcippe khắp nơi, rình rập cô ấy trên Facebook, chọc phá mấy bạn hẹn của cô, và cơ bản là hành xử như một thằng quái gở.

Thế rồi một đêm nọ Hal dồn Alcippe vào một con hẻm. Cô ấy cố thoát đi, nhưng hắn đánh cô té xuống đất. Công chúa bắt đầu la hét đánh đấm rồi gào lên, "Cứu với!"

Cuối cùng cô nghĩ đến chuyện kêu lên, "Bố ơi! Ares!"

Thế lại có kết quả.

Ares xuất hiện trong chớp mắt mà giằng thẳng nhãi ra khỏi Alcippe.

"LỘN XỘN VỚI CON GÁI TA HỦ?" Ares gầm lên thật lớn, khiến hai má thằng nhỏ bệt cả ra vì lực hơi gió.

"Xin lỗi ngài ạ!" Hal nói. "Cháu xin đầu hàng! Xin đừng đánh cháu!"

"Ồ, ta sẽ không đánh mi đâu," Ares hứa. "MÀ TA SẼ GIẾT MI!"

Vị thần chiến tranh lôi ra con dao và biến Hal thành á thần phô mai Thụy Sĩ. Rồi gã nện thẳng bé xuống đất và đá vào cái xác không hồn của hắn thêm vài lần cho hả giận.

cảnh này tàn nhẫn đến mức được xuất hiện trên tin thời sự đến mấy tuần. Mọi bình luận viên người thường đều đặt câu hỏi, "Bạo lực của các thần chống lại người phàm - liệu mọi chuyện đã đi quá xa?" và nói chung là bôi xấu mặt Olympus.

Poseidon yêu cầu Ares phải ra toà tội sát nhân, vì Hal là con trai ông ấy.

Ares nổi xung lên. "Là tự vệ cơ mà!"

Poseidon khịt khịt mũi. "Tự vệ ư? Thằng nhỏ đã đầu hàng người. Vậy mà người đâm nó sáu trăm nhát rồi còn giẫm lên mặt nó nữa chứ. Thế là tự vệ thế nào hử?"

"Cháu đang bảo vệ đang bảo vệ con gái cháu đấy, Đồ Râu Mực ạ! Thằng con khốn nạn của chú định cưỡng hiếp con gái cháu!"

Poseidon và Ares xắn tay áo lên chuẩn bị đánh nhau - nếu thế thì tuyệt quá rồi, vì bây giờ sẽ xơi tái tay ngốc kia - nhưng Zeus đã ngăn hai người lại.

"Đủ rồi!" ông ta gắt. "Chúng ta sẽ có phiên tòa, như được yêu cầu. Ta sẽ là quan tòa. Các thần khác sẽ là bồi thẩm đoàn."

Họ lập ra phiên xét xử Ares trên ngọn đồi thành Athens. Zeus làm màu mè gọi nhân chứng rồi nghe lời chứng các kiểu. Tôi không rõ nếu Ares mà bị kết án thì chuyện gì đã có thể xảy ra. Có lẽ Zeus ném gã xuống Tartarus, hay tuyên phạt gã một ngàn năm lao động công ích, nhặt rác ven xa lộ hay sao ấy. Nhưng rốt cuộc, các thần quyết định là Ares vô tội. Rõ là gã có hơi quá tay khi bằm vằm xác Hal như thế, nhưng tên này lúc ấy đang tấn công con gái của Ares cơ mà. Như vậy là không hay. Chỉ có thần mới có thể thoát khỏi kiểu tội ấy!

Ngọn đồi nơi họ tổ chức phiên tòa vẫn còn đấy. Nếu có khi nào bạn đến Athens, thử nhìn qua xem sao. Tên nó là Aeropagus, Đồi của Ares, thời cổ xưa người Athens đã xây dựng tòa án trên đỉnh đồi để xét xử các vụ giết người. Tôi chắc là họ nghĩ nếu nơi ấy thích hợp để xử Ares, thì cũng hợp để xử đám thần kinh phàm trần bọn họ và trăm lũ sát nhân các kiểu.

Còn tôi, đồng ý là Ares có quyền bảo vệ con gái mình, nhưng tôi vẫn cho rằng Poseidon nên đập cho gã một trận ra trò, vì nếu thế thì hẳn có trò xem đã mắt lắm.

Thêm một câu chuyện về thần chiến tranh nữa, vì tôi muốn kết thúc bằng thứ gì đó khiến gã trông như một tên dở hơi hết cỡ. (Mà nói thật, làm

chuyện này chẳng khó.)

Một làm nọ, có hai anh em khổng lồ là Otis và Ephialtes quyết định rằng chúng sẽ tiêu diệt các thần. Lý do? Chắc là Đất Mẹ Gaea xúi thôi, hay có lẽ chúng thấy chán. Hai anh em sinh đôi này được gọi là lũ Alodai, nghĩa là Bọn Nghiền Nát. Tôi không rõ là chúng có trang phục đấu vật giống nhau hay gì đấy không nữa.

Như đa phần những kẻ khổng lồ, chúng... ừm, khổng lồ. Chúng bắt đầu xé toạc mấy quả núi ra rồi chồng lên nhau, tính tạo ra pháo đài tấn công để từ đấy có thể dùng đá tảng mà phá hủy ngọn Olympus - cùng cái cách mà Zeus đã phá huỷ ngọn Othrys hồi trước ấy.

Các thần ngồi trên cung điện nhìn xuống trông thấy hai tên khổng lồ đang chồng núi lên nhau, mỗi lúc một tiến lên gần hơn, thế là Zeus bảo, "Ai đó phải đi ngăn chúng lại thôi."

"Đúng vậy," Hera đồng ý.

Không ai xung phong. Lúc này là chỉ vừa mới sau vụ đại bại với tên khổng lồ giông bão Typhoeus, nên các thần vẫn còn chưa định thần. Ý tưởng phải đánh lại những hai tên khổng lồ to tướng thật không hấp dẫn tí nào.

Rốt cuộc, Hera bảo, "Này Ares, con là thần chiến tranh. Con phải đi đánh chúng thôi."

"Con à?" Giọng Ares the thé. "Ý con là... rõ ràng con có thể tiêu diệt chúng nếu muốn. Nhưng sao lại là con? Athena là nữ thần chiến tranh kia. Bảo cô ta đi đi!"

"À, nhưng ta lại khôn ngoan," Athena bảo. "Đủ khôn ngoan để khiến người phải đi mà đánh đấy."

Ares chửi rủa, nhưng không thể cãi lại cái lý của Athena. Gã mặc giáp vào, nhảy lên chiến xa rồi lao xuống sườn núi Olympus, vừa la hét vừa vung vẩy giáo.

Hai tên khổng lồ chẳng nề sợ gì. Chúng đang đợi bị tấn công mà. Nói đúng ra, chúng đã làm nên vài sợi xích siêu chắc chỉ để giành cho dịp này và dựng lên cái bẫy - trái sợi xích nằm ngay trên đường chiến xa chạy, dùng cành cây đá sỏi các thứ phủ che xích lại.

Khi Ares lao đến, hai tên khổng lồ nhảy sang hai bên, giăng hai đầu sợi xích, tạo nên dây ngang đường mà lũ ngựa không thể tránh được.

BÀM! Lũ ngựa chổng vó. Chiến xa vỡ tung thành triệu mảnh. Ares không cài dây an toàn, nên bay vèo đi vài trăm mét, đâm sầm xuống đất, và lẽ ra đã gãy cổ nếu gã là người thường. Trong lúc Ares vẫn còn choáng váng, hai tên khổng lồ dùng xích to tướng trói gã lại mà dẫn đi.

"Ôi chán quá," Athena chõ mắt nhìn từ ngọn Olympus mà than. "Chúng đang bắt Ares đi."

"Ái chà, quê quá." Poseidon ngáp dài.

"Chúng ta phải giúp nó," Hera bảo, nhưng ngay cả bà ta cũng nghe không sốt sắng cho lắm.

Trước khi các thần kịp định xem nên làm gì, thì hai tên khổng lồ đã biến mất vào trong rặng núi. Chúng đem Ares vào một cái hang xa tít rồi nhét gã vào một cái bình bằng đồng to tướng, gã này phải chịu ngột ngạt khó thở ấy đến mười ba tháng.

Ares ra sức phá xích, nhưng chúng chắc quá không phá được. Gã kêu gào la hét dọa nạt, nhưng khi mỗi lúc càng yếu đi, không có rượu uống hay thức ăn gì, gã ta chỉ rên rỉ trong bình và van nài được thả ra.

Zeus chẳng buồn bận tâm đưa ra chiến dịch giải cứu.

Anh em Alodai liên tục đưa ra yêu cầu tiền chuộc. "Mở cổng ra không thôi bọn ta sẽ tiêu diệt con trai ngươi! Này, thật đấy! Bọn ta nói thật đấy! Okay, thế lượng vàng tương đương một triệu đồng drachmas nhé? Nghiêm chỉnh đấy, bọn ta sẽ đánh hẳn cho xem! Coi nào mấy thần! Bọn ta đang nhét con trai ngươi trong bình kia! Coi nào mấy thần! Ngươi không muốn chuộc hẳn lại sao?"

Hai tên khổng lồ chẳng nhận được lời hồi đáp nào từ ngọn Olympus. Có thể Ares đã chết khô chết héo đi mất rồi, mà với tôi thì như vậy cũng không sao; nhưng hai tên khổng lồ sinh đôi lại có một bà mẹ ghẻ tên Eriboea, bà này rất nhân hậu và thấy tội nghiệp cho Ares. Hay có lẽ là bà ấy phát ngấy lên khi phải nghe gã rên rỉ trong bình.

Một đêm nọ, bà ta lên ra khỏi hang đi tìm thần truyền tin Hermes.

"Này," bà gọi. "Tôi có thể chỉ cho thần biết nơi Ares đang bị giam cầm. Thần có thể lên vào cứu ông ta."

Hermes chun mũi. "Ta có phải làm thế không?"

"À... nếu ông không làm, các con ghẻ của ta sẽ phát nản khi cứ mãi đòi tiền chuộc," Eriboea đáp. "Khi đấy chúng sẽ xây xong tháp núi phòng thủ và tiêu diệt Olympus đấy."

Hermes lẻ vào hang giải cứu Ares. Họ bay trở lại ngọn Olympus, tại đây bộ dạng tái xanh tái xám, héo hắt héo hon của Ares khiến các thần vừa giận dữ vừa xấu hổ. Họ ghét Ares, nhưng không kẻ nào được phép đối xử với một thần Olympian như vậy.

Các thần ồ ạt tấn công và cuối cùng cũng tiêu diệt được anh em sinh đôi Alodai.

Về phần Ares, gã ta lấy lại cân nặng để đánh đấm và vờ như vụ việc kia chưa từng xảy ra; nhưng sau lần ấy gã luôn thấy cảm thương cho các tù nhân chiến tranh. Nếu bạn đối xử không phải với người bạn giam giữ, Ares sẽ tìm đến bạn mà trò chuyện thân tình đấy.

Với lại, Ares còn phát thêm chứng sớ bình nghiêm trọng.

Tôi nghĩ Giáng Sinh này tôi sẽ gửi cho gã một chiếc bình thật xinh đây.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Hephaestus Làm Cho Tôi Một Con Lạc Đà Không Bướu Bằng Vàng

NẾU CÁC BẠN MUỐN XEM ẢNH THỜI EM BÉ CỦA HEPHAESTUS, các bạn không may rồi.

Ông ta lúc sinh ra thật xấu xí đến nỗi người mẹ đáng yêu Hera phải quăng ông ra khỏi ngọn Olympus như một bịch rác. Nếu có ai đó đã chụp hình em bé, thì tấm ảnh sẽ là một Hephaestus bé bỏng xấu hoặc đang rơi xuyên qua đám mây cùng với vẻ ngạc nhiên trên mặt, MẸ ƠI, SAO LẠI THẾ?

Chuyện gì xảy ra tiếp theo? À, Hera hy vọng sẽ không bao giờ phải gặp lại đứa bé nữa.

Nhưng dần dà Hephaestus cũng quay lại, giống như một cái boomerang, đánh bốp vào đầu Hera. Tôi kết tay này quá.

Nhóc tì Hephaestus rơi xuống biển, tại đây bé được nàng tiên cầm đầu của năm mươi linh hồn biển cả Nereid cứu sống - nàng Thetis. Nàng chính là người sau này giải thoát cho Zeus khi ông ta bị trói ấy.

Thế là, Thetis thấy tội nghiệp cho đứa bé nhỏ xíu. Cô quyết định nuôi nấng cậu trong một cái hang bí mật dưới nước.

Thetis không quan tâm về xấu xí. Cô sống cùng sứa cùng lươn và cá vảy chân lừng gù kia mà, nên Hephaestus cũng không đến nỗi. Ừ thì hai chân cậu xộc xệch gầy nhẳng không đỡ nổi sức nặng của cậu khi không có

nạng hay dây chằng đứt. Cậu lại có quá nhiều lông, phải cạo một ngày chừng cả năm lần, ngay cả từ khi con là trẻ sơ sinh. Mặt cậu đỏ ửng gồ ghề, giống như vừa ngủ trong tổ ong sát thủ châu Phi ra. Nhưng bàn tay khéo léo cùng trí óc ham học hỏi. Khi vị thần trẻ tuổi lớn dần lên, cậu phát triển năng khiếu xây dựng và chế tác, như những Cyclopes Lớn. Cứ đưa cho cậu nhỏ một xô Lego - một tiếng sau quay lại, thì cậu đã làm xong một tên lửa đạn đạo tầm xa hoàn chỉnh.

May mà Thetis không muốn thống lĩnh thế giới. Cô chỉ muốn trang sức mà thôi. Cô đưa Hephaestus đi làm tạo nên những vòng cổ vàng tinh tế, những vòng tay san hô lẫn ngọc trai, cùng các vương miện neon bừng sáng chạy những dòng chữ khác nhau như CHÚC MỪNG NĂM MỚI và QUẢNG CÁO CỦA BẠN Ở ĐÂY, để cô luôn có những thứ long lanh lóng lánh mới mẻ mỗi khi đi dự tiệc.

Hephaestus ở lại đại dương chín năm làm thợ rèn cho riêng Thetis. Cậu thích công việc của mình và yêu quý người mẹ nuôi, nhưng sâu trong tâm trí, cậu luôn muốn trả thù Hera.

Thời gian rồi, cậu làm một thứ đồ gỗ đặc biệt - một món quà đặc biệt - một món quà nguy hiểm cho người mẹ nguy hiểm của cậu - và cậu mơ về ngày trở về Olympus.

Cuối cùng cậu cũng hoàn thành dự án của mình và đến chào tạm biệt Thetis.

"Mẹ nuôi yêu dấu." Hephaestus quỳ dưới chân mẹ, không dễ lắm đâu, vì hai chân cậu vạm vỡ teo tóp đóng trong khung đỡ bằng vàng. "Con phải quay về nhà chiếm lấy chỗ của mình giữa các thần."

Thetis vẫn luôn ngờ rằng ngày này sẽ đến, nhưng dù vậy cô cũng khóc. "Họ sẽ không coi trọng con đâu," cô cảnh báo. "Họ chỉ đánh giá con qua vẻ bề ngoài mà thôi."

"Vậy thì họ ngốc lắm," Hephaestus bảo. "Con không quan tâm kẻ khác nghĩ gì. Mẹ con quăng con đi. Bà ấy phải trả giá cho sự sỉ nhục này."

Thetis không thể tranh cãi. Cô chúc Hephaestus may mắn, và vị thần lên đường trở lại Olympus. Cậu cười lừa đ lên núi, vì cậu thích lừa. Lừa vừa xấu vừa lì, vừa trông buồn cười, nhưng chúng khoẻ và vững chãi. Hephaestus có thể liên tưởng đến mình. Và nếu bạn đánh giá thấp hoặc đối xử tệ với một con lừa, khả năng cao là bạn sẽ bị đập dập răng đấy.

Ở đằng sau Hephaestus kéo theo cả một đoàn la, chất đầy những món quà đặc biệt cho các thần.

Hephaestus cười lừa thẳng vào ngự điện trên ngọn Olympus, các thần khác im bật vì sững sốt.

"Thứ kia là ai thế?" Ares hỏi.

Hera phát ra tiếng ghen ghét trong họng. "Không thể nào."

"Mẹ!" Hephaestus cười toe. "Là con nè, Hephaestus đây!"

Zeus sặc cả rượu ra. "Hắn mới gọi nàng là Mẹ đấy à!"

Hephaestus trèo khỏi lừa, khung đỡ chân của cậu kêu cọt két. "Ồ, mẹ không nhắc đến con sao hả bố?"

(Thật ra, Zeus không hẳn là bố của cậu, vì Hera tự thân vận động tạo ra cậu ,à; nhưng Hephaestus quyết định không băn khoăn đến vấn đề kỹ thuật.)

"Chắc chỉ do sơ suất thôi." Hephaestus mỉm cười duyên dáng. "Bố biết đấy, Hera quăng con ra khỏi ngọn Olympus khi con còn là đứa bé. Nhưng đừng lo. Như hai người thấy này, bố mẹ yêu quý, con đã sống sót!"

"Ồ," Hera thốt lên. "Thật... mừng."

Hephaestus kể chuyện lớn lên dưới đáy biển. "Và con có mang quà đến nữa!" Cậu đỡ những món to tướng từ các con la xuống. "Ngai mới cho mọi người!"

"Ngai vàng kìa!" Ares nhảy phắt xuống múa may mừng rỡ.

Các thần khác thì thận trọng hơn, nhưng họ cũng hào hứng cả lên khi trông thấy tác phẩm nghệ thuật của Hephaestus.

Zeus nhận được một ghế ngồi bằng vàng khối hai bên tay vịn có chỗ để ly, có phần đỡ thắt eo, và một rãnh tạc vào để dựng cột phóng sét. Ngai demeter tạc theo hình cây ngô bằng vàng và bạc. Poseidon được ngồi của thuyền trưởng có chỗ để đình ba lần cần câu. Ngai của Ares được lợp da cùng hai bên tay vịn là hăng hà sa số những mũi nhọn ghê người cùng dây kềm gai.

"Ta thích lắm," Ares nói . Đây là loại da thuộc Corinthian đấy phỏng?"

"Thật ra là da người," Hephaestus đáp.

Ares ứa nước mắt. "Đây là món quà ý nghĩa nhất... Ta - ta không thể..."

Ngai mới của tất cả các thần có thể điều chỉnh được với bánh xe, thế là chẳng mấy chốc các thần Olympian đã lăn khắp cung điện xoay tít trên ghế của mình.

"Anh làm ra mấy thứ này đấy ư?" Apollo vuốt tay dọc theo lưng ghế của mình, có hình dạng như một chiếc đàn hạc to tướng. "Đẹp quá!"

"Ừ," Hephaestus đáp. "Ta là thần của thợ rèn và thợ thủ công. Ta có thể làm gần như mọi thứ." Cậu mỉm cười với Hera. "Mẹ, mẹ không thử ghế mới à?"

Hera đứng cạnh ghế mới của mình, được làm bằng adamantine - thứ kim loại cứng chắc mang sắc màu trắng đục lóng lánh, một dạng lai giữa bạc và kim cương. Ngai này là thứ đẹp đẽ nhất bà ta từng trông thấy, nhưng bà sợ ngồi lên. Bà ta không thể tin được là Hephaestus lại thân thiện với mình đến vậy.

Tuy nhiên, các thần khác đều đang xoay xoay ghế khắp phòng, đang vui vẻ hào hứng lắm, nên rốt cuộc Hera cũng mỉm lòng. "Tốt lắm, con trai... của ta. Ngai vàng rất đẹp."

Bà ta ngồi xuống. Ngay lập tức những sợi cáp vô hình quấn quanh bà ta thật chặt đến không thở nổi.

"À," Hera ngáp ngáp.

Bà ta thử biến hình. Không thể được. Bà càng cưỡng lại, các sợi cáp càng quấn lấy chặt hơn. Bà cố thả lỏng người ra. Những sợi cáp vô hình siết lấy cho đến khi mặt bà trắng nhợt, hai mắt lồi ra, ichor ứ lại hai tay hai chân bà.

"Mẹ ơi?" Ares hỏi. "Sao mẹ ngồi im thế? Sao hai tay hai chân mẹ lại phù lên toả ánh vàng thế kia?"

Hera chỉ có thể rên rỉ, "Cứu."

Các thần quay sang Hephaestus .

"Được rồi," Zeus gầm gừ. "Người đã làm gì thế?"

Hephaestus nhướn hàng lông mày rậm rịt. "Sao vậy chứ thưa Cha, con tưởng cha sẽ đồng tình mà. Giờ thì cha sẽ có một bà vợ im lặng hơn rồi đấy. Đúng ra thì bà ta sẽ không bao giờ ra khỏi chiếc ghế ấy nữa đâu."

Hera ré lên hoảng sợ.

"Bà đã quăng tôi đi," Hephaestus nhắc cho Hera nhớ. "Tôi xấu xí què quặt, thế là bà quăng tôi xuống núi. Tôi muốn bà phải trả giá cho chuyện này, thưa mẹ yêu quý. Hãy nghĩ về mọi thứ mà tôi đã có thể làm cho bà nếu bà đã đối xử tốt với tôi. Rồi có lẽ bà sẽ hiểu ra rằng bà đã quăng đi một thứ có giá trị. Bà không bao giờ nên đánh giá một vị thần chỉ qua vẻ bề ngoài."

Dứt lời, Hephaestus khập khiễng bước về phía con lửa của mình và trèo lên yên bỏ đi.

Các thần khác không ai cố sức ngăn anh ta lại. Có lẽ họ đang lo là ghế ngồi của mình sẽ nổ tung ra chằng, hay là đâm chồi mọc lên lưỡi dao máy xay sinh tố.

Hephaestus đi xuống hạ giới rồi dựng lên cửa hàng trong một trong mấy thành phố của Hy Lạp. tại đây anh ta làm móng ngựa, làm đinh, cùng những thứ đơn giản không cần phải động não nhiều. Anh ta từng cuộc báo thù sẽ làm mình cảm thấy vui hơn, nhưng lại không phải. anh ta thậm chí còn giận dữ và vô nghĩa hơn trước.

Trong khi đấy trên ngọn Olympus, các thần bắt đầu thấy mệt mỏi phải nghe lấy Hera rên rỉ. Họ tìm cách gỡ bà ta ra - kèm cắt bù loong, sét, mỡ thịt muối, thuốc chống rỉ WD - 40. Không thứ nào có kết quả.

Cuối cùng Zeus mới bảo, "Thôi đủ rồi đấy. Ares, đi tìm thằng em Hephaestus của con rồi thuyết phục nó thả mẹ con ra đi."

Ares nham hiểm cười mỉm cười. "Ô, con sẽ thuyết phục nó ngay đây ạ."

Ares sửa soạn chiến xa. Gã khoác vào chiến áo giáp vàng rực lửa, mang theo ngọn giáo máu me, cùng chiến khiên nhỏ nhất. Hai con trai Phobos và Deimos thẳng đàn ngựa khè ra lửa, và cả bọn lên đường.

Chúng phi qua thành phố của con người, gây ra hoảng loạn, dẫm đạp lên bất cứ kẻ trên đường đi của chúng. Chúng lao vào sân cửa hàng rèn của Hephaestus, nơi vị thần cà thọt đang sửa một ấm trà.

Mấy con ngựa lồng lên rồi thở ra lửa. Phobos cùng deimos thả ra những luồng sóng kinh hoàng tột độ gây ra sáu mươi lăm vụ nhồi máu cơ tim quanh vùng lặn cận.

Ares giương mũi giáo về phía Hephaestus. "NGƯỜI PHẢI THẢ HERA!"

Hephaestus liếc nhìn lên. "Cút đi Ares." Anh vẫn đều tay nện xuống ấm trà.

Phobos và Deimos hoang mang nhìn nhau.

Ngọn giáo của Ares run run. Gã từng mong đợi một phản ứng khác kia.

Gã thử lại lần nữa. "GIẢI PHÓNG CHO HERA HOẶC PHẢI ĐỔI MẶT VỚI CON THỊNH NỘ CỦA TA!"

Đàn ngựa của gã phà lửa khắp Hephaestus, nhưng ngọn lửa chỉ làm anh ta thấy nhột.

Vị thần rèn thở dài. "Này Ares, trước hết, tôi không phản ứng tốt cho lắm với mấy lời đe dọa đâu. Hai là, anh nghĩ vì anh đánh đấm nhiều nên anh mạnh đấy phỏng? Thử đi làm việc cả ngày trong lò rèn xem sao. Dọa tôi nữa đi, rồi tôi sẽ cho anh thấy khoẻ là gì đấy nhé." Hephaestus vận cơ tay cơ ngực, nơi cuồn cuộn những bắp thịt.

"Ba là," anh ta nói tiếp, "tôi là thần của lửa đấy. Phải thế thôi, vì nghề của tôi là nấu chảy kim loại mà. Tôi từng rèn vũ khí sắt và đồng trong lò rèn

những ngọn núi lửa dưới mặt nước, cho nên đừng có đem mấy con ngựa con bé xinh của anh ra mà dọa tôi nữa."

Hephaestus xua tay về phía Ares như đang đuổi ruồi. Một bức tường lửa từ mặt đất phụt thẳng lên quét qua cỗ xe thần chiến tranh. Khi ngọn lửa tắt đi, bồm mấy con ngựa đã cháy xém. Bánh xe đã xẹp lép thành hình oval. Mũ giáp của Phobos và Deimos đã chảy ra trên đầu chúng như trứng rán, còn da chúng thì phủ lên một lớp muội than mịn.

Áo giáp của Ares toả hơi nghi ngút. Phần chóp đẹp đẽ trên mũ giáp của gã đang âm ỉ cháy.

"Lần cuối này," Hephaestus bảo. "Cút đi."

Ares quay đầu bỏ chạy, cỗ chiến xa cà lộp cà lộp lăn đi trên mấy bánh xe xiêu vẹo, để lại mùi thần chiến tranh bị nướng không lẫn vào đâu được vương trong không khí.

Các thần Olympian thử đủ kiểu chiến thuật để thuyết phục Hephaestus thả mẹ mình ra. Họ phái nhiều đại sứ khác nhau.

Hephaestus chẳng hề bị thuyết phục.

Trên đỉnh Olympus, Zeus dang tay thở dài. "Thôi, ta nghĩ chắc Hera phải ngồi trên cái gai cái gai mắc dịch kia suốt đời rồi."

"Ừm ừm ừm!" Hera lên tiếng, gương mặt bừng bừng sắc inchor vàng.

Thế rồi một anh hùng không ai ngờ tới nhất bước ra - Dionysus, vị thần rượu vang. "Đừng lo," anh ta bảo. "Con có thể xử lý Hephaestus."

Các thần khác nhìn anh ta.

"Người á?" Ares hỏi. "Người thì sẽ làm được gì đây? Đe dọa Hephaestus bằng một chai vang Chedonnay ngon dịu ấy à?"

Dionysus mỉm cười. "Rồi cái người sẽ thấy."

Dionysus bay xuống hạ giới. Anh ta bắt đầu lảng vảng quanh khu vực xưởng rèn. Anh ta chẳng đưa ra yêu cầu gì với Hephaestus cả. Không đe dọa mà cũng chẳng đề cập đến mặc cảm tội lỗi nào. Anh ta chỉ trò chuyện, kể chuyện khôi hài, cư xử thân thiện.

Này, kinh nghiệm của tôi về khứa D. này thật khác hẳn, nhưng rõ ràng anh ta có thể rất duyên dáng khi muốn. Anh này từng là một gã người phạm và chỉ mới thành thần gần đây thôi, nên anh ta không ngại chui rúc xó xỉnh với con người và với những gã thợ rèn xấu xí. Anh ta hợp cạ với Hephaestus vô cùng.

Sau vài tuần qua lại với nhau, Dionysus bảo, "Này ông, ông làm việc vất vả quá đấy. Ông cần phải nghỉ ngơi!"

"Tôi thích làm việc mà," Hephaestus làu bàu.

Sự thật là, làm việc giúp đầu óc anh ta quên đi nỗi đau. Mặc dù đã trả thù Hera thành công, nhưng Hephaestus không thể gột bỏ được nỗi căm giận cùng sự chua chát trong mình. Anh vẫn là một vị thần bị ruồng bỏ, chẳng hạnh phúc hơn gì trước đây.

"Tối nay tôi sẽ dẫn ông đi chơi," Dionysus bảo. "Bọn mình sẽ đến mấy quán rượu rồi tôi sẽ giới thiệu cho ông cái thứ mà tôi mới sáng tạo ra nhé. Gọi là vang đấy."

Hephaestus cau mày. "Là máy móc gì à?"

Hai mắt Dionysus lấp lánh. "À thì... nó cũng có công dụng riêng. Ông sẽ thấy mà."

Này này mấy nhóc... vang là rượu có cồn nhé. Là thứ đồ uống cho người lớn thôi.

Xời, thưa ông Percy Jackson, các bạn sẽ nói, bọn tôi không thể uống chút rượu vang sao?

Không, không được đâu nhóc. Rượu vang nguy hiểm lắm. Tôi không muốn bất cứ ai trong các bạn uống rượu cho đến khi được ít nhất ba mươi lăm tuổi. Mà có đến lúc ấy, các bạn vẫn cần có giấy của bác sĩ lẫn sự cho phép của bố mẹ, phải uống có trách nhiệm (chừng một ngụm một tháng ấy), và không bao giờ được vận hành máy móc hạng nặng khi đang chịu ảnh hưởng của rượu đấy nhé.

Okay... tôi nghĩ chừng này đã bao đủ các liên đới pháp lý của tôi rồi. Tiếp tục câu chuyện thôi.

Đêm hôm ấy, Dionysus đưa Hephaestus đi nhậu. Chẳng mấy chốc, Hephaestus đã khóc tu tu vào trong cốc của mình, trải lòng về câu chuyện đời mình cho Dionysus.

"Tôi - tôi quý lắm đấy ông à," Hephaestus nấc lên. "chẳng ai khác hiểu được tôi cả. Ở... trừ mấy tên này." Hephaestus chỉ vào chén đậu phụng rang muối của mình. "Chúng hiểu được tôi. Nhưng... nhưng chẳng có ai khác."

"Ừm hừm." Dionysus gật gù đồng cảm. "Chắc chắn là vất vả lắm, khi sống dưới đáy biển, bị chính mẹ mình ruồng bỏ."

"Ông không hiểu được đâu. Thật là..." Hephaestus sụt sịt, cố tìm ra từ tích hợp. "Thật vất vả."

"Chính xác," Dionysus nói. "Ông biết thứ gì sẽ làm ông thấy khá hơn không?"

"Thêm nhiều rượu vang hơn chứ gì?" Hephaestus đoán.

"À, cũng có thể. Nhưng hơn nữa, là biết tha thứ."

"Gì nữa đây?"

"Hera có thể là mụ phù thủy đấy," Dionysus bảo. "Tin tôi đi, tôi biết mà. Nhưng chúng ta là một gia đình, các thần chúng ta ấy. Chúng ta phải kề vai sát cánh bên nhau."

Hephaestus lé mắt trừng trừng nhìn cốc của mình. "Bà ta quảng tôi đi như một cái bu - gi bị hỏng."

"Tôi chẳng rõ bu - gi là gì," Dionysus nói. "Ấy nhưng mà, ông không thể cứ ôm lòng hằn học mãi. Nếu ông cứ chôn chặt trong lòng, thì... ngay cả thứ rượu vang ngon nhất rốt cuộc cũng biến thành giấm. Công cuộc báo thù của ông có làm ông thấy vui hơn chút nào không?"

"Không hẳn." Hephaestus cau có. "Tôi cần thêm rượu vang."

"Không được," Dionysus nói dứt khoát, như thế này không hẳn là giống anh ta, khi từ chối không cho người khác uống. "Ông cần phải đi cùng tôi ngay lúc này lên Olympus mà thả Hera ra. Hãy làm một người rộng lượng. Chứng tỏ cho mọi người thấy ông tốt đẹp hơn bà ta."

Hephaestus lăm bà lăm bằm nguyên rửa chén đậu phụng của mình, nhưng anh ta quyết định là Dionysus nói phải.

Anh cười lừa trở lên ngọn Olympus - thế này thật nguy hiểm, vì anh ta đã có thể bị cảnh sát bắt dừng lại vì đang điều khiển lừa trong khi say xỉn.

May sao mà anh ta đến nơi an toàn, Dionysus bước đi bên cạnh. Hephaestus tiến đến chỗ Hera, và các thần khác túm tụm quanh lại.

"Thưa mẹ, con tha thứ cho mẹ," Hephaestus nói. "Con sẽ thả mẹ đi, nhưng mẹ phải hứa: không được quảng con nít đi nữa. Ai ai cũng có tài năng, dù họ có có trông như thế nào. Đồng ý không?"

"Ừm hừm hừm," Hera đáp.

Hephaestus gạt nút gạt ngừng hoạt động ẩn ở phía sau ngai, thế là Hera được giải thoát.

Theo như vài câu chuyện, thì Hephaestus đòi một cái giá để thả Hera đi. Đồn rằng Poseidon (ghét cay ghét đắng Athena) đề nghị Hephaestus xin phép Zeus được cưới nữ thần trí khôn làm vợ, và đây là lý do vì sao Hephaestus đeo đuôi cô nàng trong vụ án chiếc khăn tay tai tiếng kia.

Tôi không thể xác định chuyện này có thật không. Bản thân tôi nghĩ Hephaestus chỉ quá mệt mỏi khi mãi ghim gút mẹ mình. Sau đấy, anh ta và Dionysus là bạn khá thân, còn Hephaestus và Hera dẹp hờn oán nhau sang một bên.

Thật sự thì, lần tiếp theo khi Hephaestus gặp rắc rối, đó là vì giúp đỡ mẹ mình.

Chuyển nhanh sau thời điểm các thần nổi dậy chống lại Zeus. Có thể bạn còn nhớ (hay có lẽ chẳng nhớ đâu), khi Zeus đã thoát ra được, ông ta trừng phạt bọn loạn thần. Poseidon và Apollo bị mất quyền làm thần trong một thời gian. Hera bị trói treo lơ lửng trên miệng vực địa ngục.

Trong suốt quá trình đó, Hephaestus không theo phe nào cả. Anh ta nghĩ nổi loạn là ý tưởng ngu ngốc, nhưng chẳng ai buồn đi hỏi ý kiến của anh làm gì. Kết quả là, Zeus không trừng phạt anh. Tuy vậy, vị thần rèn không tán thành chuyện mẹ mình bị trói treo lơ lửng trên miệng vực như một miếng mồi.

Hephaestus có thể nghe thấy tiếng mẹ mình gào thét cả ngày lẫn đêm. Anh ta thấy bức vì Zeus có thể trói bà ta lại được mà không ai phản đối, nhưng khi Hephaestus trói Hera, thì mọi người lại phản ứng như thể anh ta là một thứ kẻ ác xấu xa. và có lẽ, chỉ là có lẽ thôi, Hephaestus đang bắt đầu

thấy hơi yêu quý mẹ mình đôi chút - ít ra là cũng đủ để không muốn chứng kiến mẹ mình bị treo ngang điều Hổn Mang.

Đến một đêm nọ thì anh ta không chịu được nữa. Hephaestus ra khỏi giường, vợ lấy túi đồ nghề, và đi cứu mẹ. Cùng sự trợ giúp của vài dây quăng móc chấu, đai bảo hộ, mấy mé nhánh cây, vài sợi thừng, và tất nhiên là vài cuộn băng keo, anh ta đã xoay xở cắt đưa mẹ mình xuống kéo vào nơi an toàn.

Hera vô cùng cảm kích. Bà ta khóc nức rồi ôm chầm lấy Hephaestus mà hứa sẽ không bao giờ gọi anh ta là xấu xí hay kinh tởm nữa.

Zeus thì chẳng hài lòng gì. Khi phát hiện chuyện gì đã xảy ra, ông ta xăm xăm đi vào phòng của Hephaestus mà quanh mình tia lửa điện tí tách xẹt lung tung còn mặt mày thì đen ngòm như mây giông.

"KHÔNG CÓ SỰ CHO PHÉP CỦA TA SAO?" Zeus rống lên. "Người sẽ phải học cách tôn trọng quyền hành của ta!"

Đa số mấy ông bố thì sẽ chỉ la lối om sòm, hay phạt cấm túc, hay tịch thu bộ Xbox của bạn mà thôi. Zeus thì tóm lấy cổ chân của Hephaestus, kéo giật anh ta ngã ngửa ra, rồi lôi đến cửa sổ gần nhất.

Ừ, Hephaestus thì khoẻ đấy, nhưng hai chân lại yếu. Một khi bị mất thăng bằng rồi thì anh ta không thể bảo vệ cho mình hiệu quả cho lắm.

Với lại, Zeus to như bò mộng ấy. Ông ta bỏ ra chừng sáu tiếng đồng hồ mỗi tuần để tập cơ thân trên trong phòng tập mà lại.

Zeus quát lên, "Sayonara nhé, tên Đồ Nghề!" rồi quăng Hephaestus ra khỏi núi - một lần nữa.

Hephaestus mất cả ngày để rơi xuống. thế là anh ta có lắm thời gian để nghiền ngẫm vì sao số phận mình lại phải nhận lấy thứ bố mẹ kinh khủng

đến thế kia. Cuối cùng anh ta chạm đất ngay trên hòn đảo Lemnos trong một tiếng bùm! thật lớn. Cú va chạm không giúp ích được gì cho thân thể méo mó hay cho hai chân qué quặt hay cho khuôn mặt xấu xí của anh. Anh gãy hết các xương trong thân mình bất tử của mình và nằm chết dí đấy một thời gian dài, chẳng thể làm được gì ngoài việc ném trái kinh nghiệm bị mù, bị bóng cùng đau đớn thấu ruột gan.

Cuối cùng anh được một bộ lạc gọi là bộ lạc Sintians tìm thấy, chúng là những kẻ không phải người Hy Lạp và kiếm sống bằng nghề cướp biển dọc vùng duyên hải Aegean. Chúng mang tiếng rất xấu với người Hy Lạp, nhưng lại nhân từ với Hephaestus. Họ mang anh ta về làng mình rồi chăm sóc anh ta bằng mọi cách. Nhờ thế, Hephaestus trở thành thần bảo hộ cho họ. Anh ta dựng một xưởng rèn khác trên đảo Lemnos, trở thành đại bản doanh của mình. Hàng bao thế kỷ sau đấy, người Hy Lạp đến thăm đảo Lemnos để chiêm ngưỡng nơi Hephaestus rớt xuống đất lần thứ hai. Họ tin rằng đất đai từ nơi va chạm đấy mang tính chữa lành kỳ diệu, có lẽ là vì bao thứ ichor thần thánh đã ngấm vào đất. Bôi một ít bùn Lemnos lên da bạn, mấy vết bầm của bạn phai ngay. Các vết thương của bạn sẽ lành lại. Đất ở đấy còn được cho là chữa được cả nọc độc rắn.

Vậy nên lần sau nếu có bị rắn hổ cắn thì cũng đừng lo! Bạn chỉ cần đặt vé bay đến Lemnos rồi ăn một đồng đất. Bạn sẽ khoẻ lại thôi.

Hephaestus lành lặn lại. Dần dần sau này anh ta cũng lên lại Olympus. Sau đấy, Zeus và Hephaestus dè chừng nhau, nhưng cả hai đều vờ như vụ Sayonara, tên Đồ Nghề ấy chưa từng xảy ra. Tôi đoán Zeus thấy hối hận vì mình phản ứng thái quá, còn Hephaestus không muốn làm tới. Anh ta thấy quá ngán việc bị ném xuống núi rồi.

Hephaestus dùng thời gian chủ yếu làm việc trong những xưởng rèn khác nhau ở Lemnos, hay dưới đáy đại dương, hay trên những hòn đảo khác rải rác trong vùng Địa Trung Hải. Bất cứ khi nào bạn thấy một ngọn

núi lửa đang nổi lên xì khói phun dung nham, thì có khả năng cao rằng Hephaestus đang ở đấy, nổi lửa mảy lò rền của mình.

Vì anh ta dùng núi lửa cung cấp năng lượng cho mấy xưởng rèn của mình, nên Hephaestus là thần của núi lửa. Đúng ra, từ volcano xuất phát từ tên tiếng La Mã của anh ta, Vulcanus, hay Vulcan. Với lại không nhé, anh ta không phải là một trong mấy gã tai nhọn trong phim Star Wars đâu. Hay là Star Trek nhĩ? Tôi cứ nhầm lẫn luôn.

Con vật thiêng của Hephaestus là con lừa, dĩ nhiên rồi, nhưng anh ta cũng thích cả chó. Loài chim ưa thích của anh là con sếu, chắc là vì nó có đôi chân gầy nhẳng kỳ quặc không hợp với thân mình, giống như anh thợ rèn nào đó ấy.

Chủ yếu Hephaestus được biết tiếng nhờ tài thủ công của mình. Cứ đọc mấy ông nhà văn Hy Lạp xưa đi, họ nói liên tu bất tận từ trang này sang trang khác về mỗi chiếc khiên hay bộ giáp do Hephaestus tạo ra, mô tả từng sắc màu lẫn hoa văn trang trí, anh ta dùng vòng dây cỡ nào, dùng bao nhiêu đinh và khò khò khò.

Xin lỗi nhé. Chỉ nghĩ đến đây thôi là tôi đã ngủ gật mất rồi.

Tôi sẽ kể cho bạn những sản phẩm chính thôi, nhưng Hephaestus quả là có làm ra những thứ đẹp đẽ. Anh ta làm ngai vàng cho các thần này, và đa số chúng thậm chí không phải là thứ bấy nào hết! Anh ta tạo ra một quân đoàn những bàn ba chân phép thuật - là những chiếc bàn ba chân có bánh xe dưới chân và chạy quanh ngọn Olympus, mang đến cho người ta thức uống hay đồ khai vị hay gì đấy. Nếu bạn đang ở lại ngọn Olympus và nói, "À, mình cất iPhone ở đâu ấy nhĩ?" thì nhỏng cái một trong mấy chiếc bàn ba chân ấy sẽ xuất hiện lẳng xẳng bên bạn, mở ngăn bàn ra, trong ấy sẽ là điện thoại của bạn. Cũng tiện lắm, mấy anh chàng tí hon ấy.

Hephaestus làm ra áo giáp và vũ khí tốt nhất. Dĩ nhiên, các Cyclope Lớn và thủy quái telkhine là những thợ thủ công lành nghề, nhưng không ai qua mặt được vụ thần rên. Heracles, Achilles, mọi anh hùng vĩ đại nhất Hy Lạp ư? Họ chỉ sử dụng công cụ hiệu Hephaestus. Tôi thậm chí không cho là Hephaestus có trả phí bảo chứng cho họ đâu.

Anh ta làm ra chiến xa cho các thần Olympian với hệ thống giảm sóc tốt hơn, truyền động bốn bánh, bánh mâm quay ngược, và đủ loại gói nâng cấp tự chọn. Anh ta thiết kế mọi thứ từ nữ trang đến cung điện. Anh ta xây cho gã kia, vua của Chios ấy, nguyên một dinh thự dưới lòng đất như một boong - ke ngầm.

Nhưng chuyên môn của Hephaestus là thiết bị tự động - là những sinh vật bằng máy cơ bản như là những con rô bốt đầu tiên nhất. Trong xưởng của mình, Hephaestus tạo ra một mớ nữ phụ tá bằng máy làm từ vàng. Anh ta cũng làm ra bốn cô như thế cho đền thờ Apollo, để họ có thể hát vang lời ca ngợi Apollo theo bốn bè. Đối với vua Alcinous, Hephaestus làm ra một cặp chén có cạnh bằng kim loại - một con bằng vàng một con bằng bạc - chúng còn thông minh và hung ác hơn chớ thật nhiều. Cho vua Laomedon, anh ta làm ra một cây nho vàng mà lại có thể mọc lên được. Còn vua Monis, anh làm ra một chiến binh khổng lồ bằng kim loại tên Talos, đi tuần tra dọc ranh giới cung điện cả ngày lẫn đêm. Ngựa kim loại, bò mộng kim loại, người kim loại. Thứ nào cũng có. Nếu như tôi có thành vua, nhất định tôi sẽ nhờ Hephaestus làm cho mình một đội quân lạc đà không bước bằng vàng khổng lồ biết khạc ra a xít.

Okay xin lỗi nhé. Tôi lại lạc đi đâu rồi.

Tiếp theo đây chắc tôi nên kể cho bạn nghe Hephaestus đã phản ứng như thế nào khi phát hiện vợ mình, nữ thần Aphrodite, lại cắm sừng mình. Câu chuyện khá buồn, không liên quan đến con lạc đà không bước nào cả, nhưng Aphrodite và Ares thì quả là bị mất mặt vô cùng, điều này khi nào cũng hay ho.

Aphrodite chẳng bao giờ muốn cưới Hephaestus. Nữ thần tình yêu chỉ toàn quan tâm đến vẻ bề ngoài, trong khi Hephaestus lại chẳng có chút bề ngoài nào coi được.

Hephaestus đã cố làm một người chồng tốt. Chẳng ăn thua. Ngay sau khi họ cưới nhau, Aphrodite bắt đầu dan díu với thần chiến tranh Ares, và hình như chỉ có Hephaestus là người không biết gì về chuyện này.

Sao anh ta lại ngờ nghếch vậy? Tôi không rõ. Có lẽ anh muốn tin rằng Aphrodite có thể yêu mình chẳng. Có lẽ anh nghĩ rằng nếu mình làm chuyện đúng đắn, thì cô ta cũng thế. Dĩ nhiên, anh có để ý thấy các thần khác đang xì xào khúc khích sau lưng mình, nhưng Hephaestus đã quá quen với chuyện này.

Anh ta bắt đầu thấy nghi ngờ có điều không ổn khi Aphrodite sinh đứa con đầu lòng của họ. Bấy lâu Hephaestus cứ mong đứa bé phải quặt quẹo giống mình, hay ít ra phải mang vài nét của mình - cái đầu méo, mặt nổi cục, biết đâu là có cả râu.

Nhưng đứa bé trai Eros ấy, lại hoàn hảo - đẹp trai khoẻ mạnh. Cậu bé thậm chí còn mang nét giống Ares đến ngạc nhiên.

Hừ, Hephaestus thầm nghĩ. Chuyện này quái thật.

Đứa con thứ hai của Aphrodite là một bé gái tên Harmonia, lại nữa con bé tuyệt đối không giống gì Hephaestus. Anh thợ rèn bắt đầu thấy khó chịu. Cứ mỗi lần anh nói đến Harmonia như là "con gái của tôi", thì các thần khác trông như thể họ đang cố nín cười. Với lại Aphrodite và Ares cứ liên tục liếc mắt nhìn nhau thế nhỉ?

Cuối cùng vị thần mặt trời Titan Helios thấy tội cho Hephaestus. Helios nhìn thấy mọi chuyện từ cỗ xe mặt trời nam châm hút gái của mình trên trời - cả những chuyện mà anh ta chẳng muốn nhìn thấy - nên dĩ

nhiên anh ta đã chứng kiến việc Aphrodite và Ares đối xử với nhau vượt quá mức "bạn bè".

Một đêm nọ anh ta kéo Hephaestus ra riêng mà bảo, "Này ông, không có cách nào dễ dàng để nói cho ông biết chuyện này. Vợ ông đang phản bội ông đấy."

Hephaestus thấy như mình vừa bị một quả búa tạ hai ký nện vào mặt - một trong những cái búa rất chắc có tay cầm bằng sợi thủy tinh và đầu búa hai đầu bản thép dập.

"Phản bội tôi ư?" anh hỏi. "Không thể nào!"

"Có thể đấy," Helios buồn bã bảo. "Chính tôi nhìn thấy họ mà. Mà không phải tôi rình mò gì đâu! Nhưng, e hèm, hai người đó quả là không thể không nhìn thấy được."

Thần mặt trời Titan giải thích rằng Aphrodite và Ares thường lén vào căn hộ của Hephaestus khi vị thần rèn đang làm việc trong lò rèn. Ngay trong chính căn phòng ngủ của anh ta, bọn họ làm đủ trò vô cùng hư đốn.

Con tim Hephaestus có cảm giác như tự nó tái luyện lại. Tan chảy vì đau khổ. Nóng hực lên vì tức giận. Rồi nó nguội đi và rắn đanh lại thành một thứ gì đó mạnh mẽ nhưng sắc sảo hơn.

"Cảm ơn đã bỏ nhỏ nhé," anh bảo với Helios.

"Tôi có giúp được gì không? Anh muốn tôi làm họ cháy nắng nghiêm trọng chứ?"

"Không, không," Hephaestus đáp. "Tôi có chiêu này."

Hephaestus quay lại lò rèn làm ra một tấm lưới đặc biệt. Anh ta tạo ra những sợi gân vàng mảnh như mạng nhện nhưng lại chắc như cáp cầu. Anh

ta bỏ phép vào chúng để chúng có thể dính chặt vào bất cứ thứ gì chúng bắt được, rồi cứng lại nhanh còn hơn xi măng, giữ cho con mồi chúng bất động.

Anh khập khiễng đi vào phòng ngủ rồi quăng tấm lưới lên trên bốn cột giường cao cao của mình để chúng rũ xuống như một tấm trướng vô hình. Đoạn anh chằng một sợi dây bẫy được kích hoạt do sức ép ngang qua tấm lưới.

Anh cà nhắc đi ra phòng khách, nơi Aphrodite đang nằm đọc cuốn tiểu thuyết diễm tình mới ra nhất.

"Em yêu, anh sẽ đi Lemnos!" Hephaestus thông báo. "Chắc phải ở đây vài ngày."

"Ồ thế à?" Aphrodite ngược nhìn lên khỏi sách. "Anh bảo vài ngày sao."

"Ừ. Nhớ em nhiều. Chào nhé!"

Aphrodite cười tươi rói. "Okay. Vui vẻ nha!"

Hephaestus gói ghém túi đồ nghề, thảng yên cho lửa, rồi lên đường. Trong khi đấy, Ares đang từ ban công gần bên quan sát. Một khi thần chiến tranh đã chắc mẫm là Hephaestus đang lên đường đi Lemnos, gã ta phóng ngay đến căn hộ của Hephaestus, nơi có Aphrodite đang chờ.

"Ê cưng," Ares gọi. "Nhớ anh không?"

Họ rút vào phòng ngủ, nhưng chẳng có thời gian mà hư đốn được gì. Vừa khi họ cởi hết quần áo chỉ còn lại đồ lót rồi nhảy lên giường, thì bầy sụp xuống.

Tấm lưới vàng chụp lên họ rồi bám dính như giấy bẫy ruồi. Hai vị thần vùng vẫy la hét. Nói thật chứ, Ares có giọng hét con the thé hơn cả Aphrodite. Nhưng họ đã bị dán cứng xuống giường, không thể nhúc nhích hay thay hình đổi dạng gì được.

Hephaestus, lúc này đã đánh vòng lại, xông vào phòng ngủ, tay cầm rìu.

"Bố về rồi đây," anh ta gầm lên.

Anh suy nghĩ có nên giở chiêu Kronos với bọn họ rồi biến phòng ngủ thành cảnh trong phim kinh dị hay không, nhưng rồi lại quyết định thôi. Theo cách nghĩ của Hephaestus, không có gì gây chấn động và bẽ bàng bằng việc để cho cặp tình nhân nguyên trạng như thế - bị mắc kẹt ngay giữa lúc đan díu với nhau, Aphrodite thì phấn son nhoe nhoét tóc tai rũ rượi, tay chân ép chặt xuống giường một cách ngược ngạo như thể cô ta tông vào tấm kính chắn gió của xe hơi. Đang la hét rên rĩ bên cạnh cô ta, Ares chỉ mặc độc một đôi vớ đỏ cùng chiếc quần lót in hoa hoét.

Hephaestus đồng bước vào ngự điện Olympian, nơi các thần đang tề tựu dùng bữa trưa.

"Khoan ăn đã," anh bảo mọi người. "Tôi có thứ này muốn cho mọi người xem, mà chắc chắn sẽ khiến mọi người té ngửa."

Tính tò mò trời dậy, các thần di theo anh ta về phòng ngủ, trở mắt nhìn vào tác phẩm nghệ thuật mới mẻ mà Hephaestus vừa tạo ra.

"Mọi người thấy không?" Hephaestus dõn dập. "Đây là điều tôi có được vì đã cố làm một người chồng tốt. Ngay khi tôi vừa đi, hai kẻ này đã giở trò mè o mả gà đồng. Vợ của tôi ghét tôi vì tôi tật nguyền xấu xí, thế là cô ta lén lút sau lưng tôi với - với thằng ngốc kia. Chuyện này làm tôi buồn nôn. Làm tôi muốn ói. Chẳng phải là chuyện đáng tởm nhất mà các người từng chứng kiến hay sao?"

Các thần khác im thin thít. Hermes bắt đầu rung lên bần bật, cố giữ nghiêm.

Zeus tự lầm bầm, Mình sẽ không phá ra cười. Mình sẽ không phá ra cười.

Nhưng rồi ông ta bắt gặp ánh mắt của Demeter, thế là đi toi.

"BA HA HA HA HA!" Ông ta gập người tới trước, cười như nắc nẻ, tưởng chừng xương sườn mình vỡ tung ra hết. Các thần khác cũng nhập hội.

"Quần lót in hoa kìa!" Apollo la lớn. "Ô - ôi trời, tôi thậm chí không thể... HAHAAHAHA!"

"Aphrodite," Athena khúc khích. "Cô trông cứ là yêu vô cùng."

Các thần khác không thể ngưng được cười. chẳng mấy chốc họ đã lăn cả ra sàn, lau nước mắt, dùng điện thoại chụp hình để tải lên Tumblr.

Thoạt tiên, Hephaestus phẫn nộ lắm. Anh những nuốn quát bọn họ phải xem chuyện này cho nghiêm túc. anh đang đau khổ. Anh đang bị làm nhục cơ mà!"

Nhưng rồi anh hít một hơi sâu và nhận ra: không, Aphrodite và Ares mới đang bị sỉ nhục. Các thần kia sẽ kể chuyện này trong bao thế kỷ nữa. Bất cứ khi nào cặp tình nhân này bước vào ngự điện, các thần Olympian sẽ cười mím chi cố không phá ra thành tiếng, nhớ đến mái tóc rũ rượi và cái quần lót in hoa ngu ngốc cùng đôi vớ đỏ của Ares. Bất cứ khi nào người ta kể đến mấy chuyện mắc cỡ trong các buổi họp gia đình, thì đây là chuyện Mặc Cỡ Số Một.

Sau một hồi thật lâu, các thần mới gượng trấn tĩnh lại được.

"Được rồi," Poseidon vừa nói vừa chùi nước mắt. "Cảnh này khô hài đấy. Nhưng cậu nên thả họ ra đi, Hephaestus."

"Không," Hephaestus càu nhàu. "Sao không để chúng trưng bày ở đây vĩnh viễn đi?"

Zeus hăng giọng. "Hephaestus này, ta nghĩ chúng ta đã quyết định sẽ không trói ai nữa mà. Con đã trả thù được rồi. Giờ thì thả họ đi."

Hephaestus quắc mắt nhìn cha mình. "Được thôi. Aphrodite có thể đi được... ngay sau khi bố hoàn trả lại mọi món quà mà con đã tạo ra làm sính lễ cho cô ta. Con không muốn cô ta ở trong nhà con nữa. Không muốn cô ta trong cuộc đời con. Cô ta không xứng đáng làm vợ con."

Zeus tái mét. Thời đấy, nếu bạn muốn cưới một phụ nữ, bạn phải đưa cho gia đình cô ta một đống quà gọi là sính lễ. Vì Aphrodite cơ bản không có bố, nên zeus đã gả cô ta đi, có nghĩa là ông ta có được bao thứ hay ho do Hephaestus làm. Nếu Hephaestus đòi sính lễ lại, nghĩa là cuộc hôn nhân ấy đã chấm dứt. Đồng thời có nghĩa là Zeus phải trả lại cái máy nướng bánh mì bằng đồng, bộ gậy đánh golf, chiếc TV màn hình plasma, cùng một mớ mấy thứ đồ chơi hay ho mới lạ.

"Ừm... à thì," Zeus nói, "ta nghĩ là aphrodite ở trong lưới ấy thì hay chắc cũng được."

"Zeus!" Hera quở. Bà ta không thích Aphrodite, nhưng cũng không tán thành cho chuyện nữ thần bị cầm tù.

"Được rồi, được rồi," Zeus nói. "Hephaestus có thể lấy lại sính lễ. Aphrodite chính thức bị đá ra khỏi cuộc đời của Hephaestus."

"Cứ như cô ta từng có khi nào nằm trong cuộc đời ấy," Hephaestus lầu bầu.

Poseidon trông bần khổ. Mặc dù có bất đồng với Ares, hai người này thường cũng hợp cạ nhau lắm. Ông ta cảm thấy như mình phải lên tiếng cho vị thần chiến tranh, vì sẽ không ai lên tiếng đâu.

"Cậu cũng thả Ares luôn," Poseidon nói. "Thế mới phải."

"Phải ư?" Hephaestus gầm lên. "Hắn biến tôi thành thằng hề ngay trong chính phòng ngủ của tôi, thế mà ông lại muốn nói đến phải trái à?"

"Nghe này," Poseidon bảo, "ta hiểu mà. Nhưng cậu cứ yêu cầu bất cứ giá nào để dàn xếp thôi. Tấm lưới vàng kia quả là đang làm rộp làn da mỏng manh của cậu ấy đấy."

"Thôi được," Hephaestus nói. "Nếu Poseidon bảo đảm cho chi trả, thì tôi đồng ý thôi. Tôi muốn có một trăm toa xe kéo chất đầy áo giáp, vũ khí, cùng chiến lợi phẩm từ pháo đài của Ares, mà tôi phải được chọn kia."

Quả là một giá trừng phạt nặng nề, vì Ares rất quý các chiến lợi phẩm của mình, nhưng gã cũng gật đầu chấp thuận.

Hephaestus thả cặp tình nhân đi. Như anh đã nghĩ, câu chuyện ấy được kể đi kể lại quanh bàn ăn trên đỉnh Olympus đến hàng thế kỷ, nên Aphrodite và Ares là trò cười của thiên hạ. Aphrodite và Hephaestus không bao giờ chung sống trở lại. Họ có chính thức ly hôn không? Tôi không rõ. Nhưng có phải là họ từng bao giờ kết hôn với nhau ngoài danh nghĩa đâu.

Sau đấy, Hephaestus tự do quan hệ với các phụ nữ khác. Anh ta có con với lắm cô. Với lại, từ đây trở đi anh ta căm ghét những đứa con mà Aphrodite và Ares có với nhau, thậm chí chúng chẳng đáng bị như thế...

Trường hợp điển hình: Harmonia. Tôi từng đề cập cô này trước đây. Cô là tiểu nữ thần sau biến thành người thường và cưới vua Cadmus, rồi sau đấy cả hai bị biến thành rắn.

Nếu từng ấy vẫn chưa đủ xui xẻo cho một kiếp người, thì Harmonia còn nhận được quà cưới bị nguyền rủa từ Hephaestus. Ông ta căm ghét cô này, vì cô là niềm gợi nhớ không ngừng nghĩ về cuộc tình vụng trộm của Aphrodite và Ares. Chẳng phải là lỗi gì của Harmonia, nhưng này, ngay cả những vị thần đáng yêu hơn như là Hephaestus kia cũng có thể là thằng đểu lắm chứ.

Khi Harmonia cưới Cadmus, Hephaestus làm cho cô gái một sợi dây chuyền vàng làm quà cưới. Đây là một món trang sức xinh đẹp nhất bạn có thể tưởng tượng được, nào là đá quý rủ xuống từ viền ren bằng vàng trắng tinh vi, nhưng nó cũng được ám vào những ma thuật chết người. Nó đem vận rủi đến cho Harmonia (cũng rõ mồn một thôi, vì cô gái bị biến thành rắn mà), nhưng đồng thời con truyền qua cho con cháu cô ấy. Bất cứ kẻ nào mang sợi dây chuyền ấy thì trong bao thế hệ đều có những thảm kịch tang thương xảy đến với họ. Chúng ta sẽ không đề cập chi tiết, nhưng chuyện này cho thấy Hephaestus cũng có phần tâm địa xấu xa. Nếu có khi nào bạn tìm thấy một trong những sợi dây chuyền của ông ta, hãy nhớ kiểm tra phần chữ khắc. Nếu là Chúc mừng Harmonia! thì bạn quăng nó đi.

Sau Aphrodite, mối quan hệ tái xuất đầu tiên của Hephaestus là với vị nữ thần tên Aglaia. Cô này là một trong ba thần Phước Lành. Mà nói Phước Lành, tôi không có ý nói đến hội Thiện Nguyện hay Đội Cứu Tế đâu nhé. Ba nữ thần Phước Lành này là nữ tì của Aphrodite, nên hẳn Aphrodite phải cau mày khi Hephaestus bắt đầu hẹn hò với một cô trong số đó.

Giống như là, Phải, tôi đá cô, rồi tôi hẹn hò với nữ tì của cô. Ráng mà chịu đi.

Mà thôi, Hephaestus và Algaia có nhiều con gái nữ thần.

Rồi Hephaestus hẹn hò với một mớ công chúa phàm trần và có lô lốc con á thần sau này thành vua của thành phố Hy Lạp này thành phố Hy Lạp nọ.

Ông ta thậm chí còn say nắng với một tiên nữ tên Etna, là nữ thần của ngọn Etna ở đảo Sicily. Nếu bạn có theo dõi, thì đây là ngọn núi mà Zeus đã dùng để đập tan tên khổng lồ giông bão Typhoeus. Tôi không rõ vì sao Hephaestus lại muốn hẹn hò với một tiên nữ núi hơi sứt mẻ đôi chút, nhưng họ có vài con với nhau gọi là những palikoi, là linh hồn của suối nước nóng và mạch nước. Nếu có khi nào bạn đi công viên Đá Vàng để xem dòng Old Faithful làm trò, thì hãy nhớ la lên, "Hephaestus gửi lời chào! Gọi cho bố anh thường xuyên hơn nhé , đồ lười!"

Những người con thú vị nhất của Hephaestus là cặp trai song sinh ông ta có cùng một tiên nữ biển tên Kabeiro. Cặp song sinh được gọi là anh em Kabeiroi theo tên mẹ, nhưng tên thật của họ là Alkon và Eurymedon (Và không đâu, bạn không phải ghi nhớ điều này để làm bài kiểm tra gì cả. Nếu thấy các bạn có nói khác, thì thầy bạn SAI RỒI.)

Anh em Kabeiroi rất giống Hephaestus, nghĩa là họ giỏi chế tác đồ kim loại và xấu xí vô cùng. Đôi khi họ được mô tả là những thằng lùn, mặc dù có lẽ họ chỉ trông nhỏ thó khi đứng cạnh bố mà thôi. Họ giúp cho Hephaestus nơi các lò rèn ở Lemnos và thậm chí tham chiến dưới danh nghĩa ông ta. Có lần họ phi về hướng Đông với Dionysus trong khi Hephaestus tiến sang Ấn Độ. Rồi khi họ gặp rắc rối, Hephaestus phải đi giải cứu.

Các bạn không biết vị thần rượu vang đã tuyên chiến ở Ấn Độ chứ gì? Chúng ta sẽ nói đến chuyện này trong chốc nữa. Nhưng ngay lúc này đây, tôi đang thấy thích chút thơ.

Các bạn có thấy thơ thần không? Không á?

Thế thì, MẶC CÁC BẠN. Apollo đang mất hết kiên nhẫn rồi đây này. Ông ta muốn tôi viết đến chương về ông ta, và vì ông ta là thần Olympian anh tài nhất (thậm chí nếu ông ta có tự nói thế), nên các bạn không thể lần lữa với Cậu Bé vàng thêm được nữa.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Apollo Ca Hát Nhảy Múa Và Bắn Người Ta

CÁC BẠN PHẢI THẤY THƯƠNG CHO MẸ CỦA APOLLO.

Có bầu đã vất vả rồi. (Chẳng phải do tôi biết đâu, mà là mẹ tôi đã nói với tôi cả triệu lần ấy.) Mẹ của Apollo, thần Titan Leto, lại mang song thai, mà không thể đến bệnh viện khi lâm bồn. Thay vào đấy bà ta phải bỏ chạy giữ mạng, lui từ hòn đảo này sang hòn đảo khác, bị nữ thần hăn học cùng một con rắn khổng lồ truy sát.

Bạn có ngạc nhiên không khi biết rằng toàn bộ vụ này là lỗi của Zeus?

Lão Sấm Quần đem lòng yêu Leto và thuyết phục bà ta sẽ ổn và thôi nếu hai người có con.

"Hera sẽ không bao giờ phát hiện ra đâu!" ông ta hứa hẹn.

Zeus đã nói lời dối trá kia với quá nhiều phụ nữ rồi, chắc đến bản thân ông ta cũng tin vào điều đó nốt.

Dĩ nhiên là Hera phát hiện được. Bà ta từ trên ngọn Olympus trừng mắt nhìn xuống một Leto xinh đẹp đang mang thai, đang ngồi ngời ngời sức khỏe, ngồi ngoài đồng cỏ mà vuốt ve cái bụng bầu to tướng, khẽ hát cho những đứa con chưa chào đời của mình.

Hera làu bàu. "Sao ả dám hạnh phúc thế chứ? Để xem khi bị đau đớn đến vĩnh cửu thì ả sẽ hạnh phúc thế nào nào!" Nữ hoàng của thiên đàng

dang rộng hai tay ra chỉ thị cho toàn bộ mặt đất bên dưới mình. "Hãy nghe ta đây, cả thế giới! Hãy nghe ta đây, Đất Mẹ Gaea! Ta ngăn cấm không cho bất cứ vùng đất nào có nguồn rễ từ trái đất được phép nhận Leto vào khi ả đến kỳ sinh nở. Bất cứ vùng đất nào dám trái lời, ta sẽ nguyện rửa nơi đó đến muôn đời! Leto sẽ không được có giường nằm, không có nơi để nghỉ! ả sẽ buộc phải lang thang không có chốn sinh con, ả sẽ mãi mãi mang thai và muôn đời chuyển dạ, chịu đau đớn vì tội đã chiếm đoạt chõng của ta! HAHHAHA!"

Phải rồi, nhất định Hera hôm đấy đã tung ra phần nội tâm Phù Thủy Xấu Xa Phương Tây của mình. Mặt đất rung chuyển. Tất cả những thiêng linh trên mọi vùng đất có xuất nguồn từ đất đều hứa sẽ không cho Leto. Nào, các bạn đang thắc mắc, sao Leto không chịu mua một con thuyền rồi ra biển mà đẻ đi? Sao bà ta không đi xuống nước, hay tận Erebos, hoặc mượn một chiếc trục thẳng rồi sinh đẻ trên không trung cao ở độ cao cả nghìn dặm ấy?

Theo như tôi đoán được, thì Hera bao gồm mọi khu vực ấy trong lời nguyện của mình. Bà ta tạo nên một tình huống bất khả thi, trong khi Leto chỉ có thể sinh con trên nền đất cứng, nhưng mọi nền đất cứng đều đã bị cấm không được dung nạp bà ta rồi. Hera hiểm thế đấy.

Khi Leto có mang được bảy tháng, bà ta bắt đầu chuyển dạ.

"Ôi hay ghê," bà ta rên rỉ. "Mấy đứa nhỏ này sẽ không chịu chờ đâu!"

Bà cố nằm xuống, nhưng mặt đất rung rinh. Cây cối bùng lên thành ngọn lửa. Các khe nứt mở ra trên mặt đất, thế là Leto phải bỏ chạy tìm nơi an toàn. Dù có di chuyển đến đâu, bà vẫn không thể tìm được một chỗ an toàn để nghỉ ngơi. Bà bơi thuyền sang một hòn đảo khác, nhưng tình huống tương tự vẫn xảy ra. Bà thử tìm trong cả tá chỗ khác nhau trong và ngoài Hy Lạp. Ở mỗi nơi, các tiên nữ đều từ chối giúp bà.

"Xin lỗi vậy," họ bảo. "Hera sẽ nguyên rủa chúng tôi đời đời nếu bạn tôi cho cô lên bờ. Cô không thể sinh con trên bất cứ vùng đất nào bắt nguồn từ trái đất cả."

"Nhưng như thế là có nghĩa là tất cả các vùng đất mất rồi!" Leto phản đối.

"Vâng, ý đồ là thế đấy," các tiên nữ đáp.

Leto trôi dạt từ nơi này sang nơi khác, người ngợm đau nhức, mẩy đừa bé chưa ra đời mỗi lúc một thêm nóng nẩy. Leto có cảm giác như mình vừa nuốt chửng nguyên một quả bóng chơi ngoài biển bị bơm quá căng cùng vài con mèo hoang vậy.

Tuyệt vọng khốn cùng, bà ta đi đến Đền thiêng Delphi, nơi từng một thời là chốn thiêng liêng của Phoebe, mẹ của bà. Leto nghĩ rằng Đền thiêng sẽ cho mình chỗ nương náu.

Không may thay, hang động trong Đền thiêng đã bị một con rắn khổng lồ tên Python chiếm cứ. Nó ở đâu ra vậy? Các bạn sẽ chi tiết này cho xem. Từ python trong từ tiếng Hy Lạp pytho, nghĩa là thối rữa. Quái vật Python được sinh ra từ chất nhờn thối rữa còn sót lại từ trận đại hồng thủy khi Zeus nhấn chìm thế giới ấy. Ngon chưa!

Mà thôi, Python đã di dời vào trong khu vực ấy và tự nhủ, Ê, cái hang này dễ thương đây. Có nhiều con người béo tốt để ăn quá! Python bắt đầu nuốt sạch mấy thầy tế rồi đến các nhà tiên tri rồi những người hành hương đến tìm sự trợ giúp. Đoạn nó cuộn mình chợp mắt trong chốc lát.

Khi Leto ghé đến, bà ta sửng sốt khi thấy một con rắn dài cả ba chục mét to như chiếc xe buýt chở học sinh đang ở trong nơi linh thiêng được mẹ mình yêu thích.

"Mi là ai?" Leto tra hỏi.

"Ta là Python," Python đáp. "Còn mi chắc phải là bữa điểm tâm rồi!"

Con rắn phóng đến Leto. Bà ta bỏ chạy, nhưng bà trông ngon miệng quá, vừa no tròn vừa bầu bì lại chậm chạp, nên Python đuổi theo bà hàng dặm dài. Đôi lần nó suýt tóm được bà ta. Leto chật vật lắm mới chạy thoát đến thuyền mình.

Zeus đang ở đâu trong suốt thời gian ấy? Đang trốn. Hera đang trong cơn nhăm nhắng, nên Zeus không muốn mình là tâm điểm cơn thịnh nộ của bà ta, thế là ông ta để Leto hứng hết. Gã đáng yêu chưa.

Leto chèo thuyền đi mãi cho đến khi nảy ra một ý tưởng điên rồ. Bà ta yêu cầu thuyền trưởng cho thuyền đi đến đảo Delos.

"Nhưng thưa bà," thuyền trưởng đáp, "Delos là hòn đảo nổi cơ mà! Không ai biết nó nằm đâu từ ngày này sang ngày khác cả."

"CỨ ĐI TÌM ĐI!" Leto hét lên. Cơn đau chuyển dạ khiến hai mắt bà ta đỏ vằn lên vì đau đớn.

Viên thuyền trưởng ngạc ngữ. "Đảo Delos, đến ngay đây ạ!"

Sau nhiều ngày căng thẳng, họ cũng tìm ra hòn đảo. Nó trông như một hòn đảo bình thường - cũng bờ biển, cũng đồi, cũng cây cối vân vân - nhưng Delos không gắn liền vào trái đất. Nó nổi trôi trên đầu sóng như một chiếc phao cứu hộ khổng lồ, dạt quanh vùng Địa Trung Hải, thỉnh thoảng va vào những hòn đảo khác rồi bật ra, hay cán qua mấy con cá voi ngờ nghệch.

Khi con thuyền tiến đến gần hơn, Leto gắng gượng đứng trên mũi tàu. Bà ta đang đau vô cùng đến nỗi nghĩ không được; nhưng bà vẫn gọi lớn đến thiêng linh chính của hòn đảo: "Ôi Delos vĩ đại, chỉ có người mới giúp được ta! Xin hãy cho ta lên bờ mà hạ sinh trên đảo của người!"

Hòn đảo rùng rùng rung chuyển. Một giọng nói từ những ngọn đồi dội lại: "Hera sẽ rất tức tối vô bờ nếu ta làm thế."

"Bà ta không thể hại được người!" Leto la lên. "Lời nguyện của bà ta nói cụ thể là những vùng đất bắt nguồn từ trái đất. Người đâu có nguồn! Với lại, khi con ta được sinh ra, chúng sẽ bảo vệ người. Những hai thần Olympian về phe người đấy. Hãy nghĩ đến điều ấy. Delos sẽ trở thành nơi thiêng liêng của chúng. Người sẽ có những đền đài vĩ đại cho riêng mình. Người cuối cùng cũng được yên vị tại một chỗ. Nội ngành du lịch không thôi cũng sẽ mang đến cho người hàng triệu đồng!"

Delos ngẫm nghĩ đến điều này. Hòn đảo này quá ngán phải trôi dạt lung tung. Các tiên nữ của rừng đang bị say sóng vì cứ mãi nhồi lên nhồi xuống trên các con sóng.

"Được rồi," giọng nói đáp. "Lên bờ đi."

Ngay khi Leto tìm được một chỗ để nằm xuống, cả thế giới run rẩy ngóng chờ. Đâu phải ngay nào cũng có hai thần Olympian mới được sinh ra đời đâu. Mọi nữ thần - tất nhiên trừ Hera - đều lao đến bên Leto giúp bà ta sinh nở.

Leto sinh hai đứa bé xinh đẹp - bé trai tên Apollo, bé gái tên Artemis. Hai đứa bé được sinh ra ngày thứ bảy của tháng thứ bảy, khi Leto mang thai bảy tháng, nên con số thiêng của chúng là số 13. (Đùa thôi. Là số 7 đấy.)

Chốc nữa chúng ta sẽ bàn đến Artemis, nhưng Apollo thì không phí chút thời gian nào để giành làm tâm điểm. Ngay khi uống tiên tử từ bình sữa mình xong, cậu bé nhảy ra khỏi vòng tay mẹ, đứng trên hai chân mình mà cười tươi rói.

"Sừng chưa mấy cô?" cậu bé hỏi. "Tên tôi là Apollo, và tôi cần cung và tên, nhanh lên ! Với lại, một thứ nhạc cụ cũng hay đấy. Có ai phát minh

ra đàn lia chưa vậy?"

Các nữ thần bối rối nhìn nhau. Ngay cả các thần Olympian cũng không quen cảnh trẻ sơ sinh cười toe nói chuyện nguyên câu và yêu cầu vũ khí đâu.

"E hèm, ta chưa từng nghe nói đến đàn lia," Demeter thừa nhận.

Thật ra, sau này, đàn lia mới được phát minh ra, nhưng đấy lại là chuyện khác.

Apollo nhún vai. "Không sao. Đàn ghi ta cũng được. Hay một cái ukulele. Chỉ làm ơn không phải banjo. Tôi không chơi banjo đâu."

Các nữ thần tất tả đi tìm thứ mà cậu nhỏ cần. Hephaestus làm cho cậu một chiếc cung bằng vàng tuyệt đẹp cùng một ống tên. Thứ nhạc cụ hay ho mà họ tìm ra là kera, giống như chiếc kèn trumpet.

Khi các nữ thần quay lại Delos, Apollo đã lớn thật nhanh trông như cậu bé năm tuổi, dù mới chưa tới một ngày tuổi. Cậu bé có mái tóc dài vàng óng, nước da bánh mật, đôi mắt sáng ngời như mặt trời. Cậu đã tự tìm cho mình một chiếc váy Hy Lạp dệt từ vàng, nên nhìn cậu cứ chói loá hết cả mắt.

Cậu quàng cung cùng ống tên lên trên vai vợ lấy kera. Cậu thổi một bản nhạc du dương bằng kèn trumpet, rồi bắt đầu hát không nhạc đệm.

"Ô, ta là Apollo, ta bảnh tổng quá chừng! La la la, gì gì đó vắn vớ từ bảnh!"

Thật ra tôi chẳng hiểu cậu ta hát gì, nhưng cậu thông báo rằng mình sẽ là thần của thuật bắn cung và của thơ ca nhạc hoạ. Cậu cũng thông báo rằng mình sẽ trở thành thần tiên tri, sẽ thông dịch ý nguyện của Zeus cùng lời lẽ từ Đền thiêng cho mọi kẻ truyền tin người phàm bé nhỏ đáng thương.

Khi bài hát của cậu chấm dứt, các nữ thần lịch sự vỗ tay, mặc dù họ vẫn nghĩ toàn bộ chuyện này có chút kỳ quái. Đảo Delos hân hoan khi nó có được thần bảo hộ mới. Delos đặt gốc xuống neo mình giữa biển khơi để khỏi phải dịch chuyển đi đâu nữa. Hòn đảo bao phủ lên mình loài hoa vàng rực rỡ để vinh danh vị thần vàng óng Apollo. Ngày nay nếu bạn đến thăm Delos, bạn vẫn có thể nhìn thấy những cánh đồng hoa dại ấy trải dài giữa các tàn tích, mặc dù mừng thay là Apollo không thường xuyên ở đó thổi kèn trumpet nữa.

Apollo lớn nhanh như thổi. Qua chừng một tuần, cậu đã trở thành một thần trưởng thành như mọi người, nghĩa là cậu ta hoàn toàn bỏ qua trường học, nhận bằng danh dự, và thôi không già đi nữa khi cậu ta trông như hai mươi một tuổi. Rồi cứ hai mươi một tuổi mãi đến muôn đời. Không tồ lằm, nếu bạn có hỏi tôi.

Hành động đầu tiên của Apollo là báo thù cho mẹ mình vì bà phải chịu đau đớn khổ sở khi đang tìm chỗ sinh nở. Buồn thay là cậu không thể tiêu diệt Hera, vì bà này là nữ hoàng của thiên đàng các kiểu, nên khi cậu nghe đến con rắn khổng lồ Python từng đuổi mẹ mình ra khỏi Delphi, Apollo nộ khí xung thiên.

"Con quay lại ngay," cậu bảo leto.

Apollo bay đến Delphi (vâng cậu có thể bay) mà gọi lớn tên Python.

"Thằng rắn kia!"

Python mở mắt ra. "Muốn gì đây?"

"Hát cho mi nghe một bài về sự tuyệt vời của ta!"

"Ôi thôi. Giết ta đi cho rồi."

"Okay!" Apollo rút cung ra bắn con rắn ngay giữa hai mắt. Rồi cậu ta hát một bài về sự tuyệt vời của mình. Cậu lôi xác con rắn vào một khe nứt bên dưới hang động, để nó thối rữa ra trong ấy đến muôn đời và toả ra đủ thứ mùi hương hay ho.

Apollo chiếm lĩnh đền thiêng delphi. Cậu chào đón các thầy tư tế cùng người hành hương trở lại. Vì Oracle trước kia từng thuộc về bà ngoại của cậu là Phoebe, nên đôi khi cậu được gọi là Phoebus Apollo. Nữ tư tế chính yếu, người tiên đoán tương lai, được biết đến như là Pythia, đặt theo tên con rắn Python. Hay có lẽ cô ta được gọi như thế vì cô ta nói ra những điều thối hoắc. Mà thôi, cô ta luôn nhận lời tiên tri trực tiếp từ thần Apollo, và lời thoại luôn là những câu đố khó hiểu hay những bài thơ dở tệ, hay cả hai.

Cô ta sống trong cái hang nơi con rắn bỏ mạng. Thường cô ta hay ngồi trên chiếc ghế đầu ba chân cạnh một trong mấy khe nứt lớn phả ra khí núi lửa ngọt ngọt, có mùi như mùi rắn chết. Nếu bạn dâng đồ tế lễ, Pythia sẽ nói cho bạn biết tương lai hoặc câu trả lời bất cứ câu hỏi nào. Như thế không có nghĩa là bạn sẽ hiểu được câu trả lời đâu nhé. Mà nếu có hiểu thật, chắc các bạn cũng sẽ không thích đâu.

Apollo đòi được vị trí của mình giữa các thần Olympian, mà ngay cả Hera cũng không dám phản đối. Anh ta trông thật... thần thánh mà.

Anh ta cao lớn vạm vỡ người màu đồng hun như một anh chàng cứu hộ trong phim Baywatch. Anh để tóc vàng dài, nhưng cột lại thành búi tó để tóc không cản trở tài bắn cung của mình. Anh thong thả đi quanh ngọn Olympus trong bộ váy vàng óng ánh cùng cung tên, nháy mắt với các chị và vỗ tay thân mật với các anh, hay thỉnh thoảng đá lông nheo với mấy anh và vỗ tay thân mật với mấy chị. Apollo không quan tâm. Anh ta biết mọi người thích mình.

Anh ta giỏi làm thơ làm nhạc... hay ít ra là có vài người thích thứ ấy. Tôi ấy à, tôi thì thuộc kiểu rock 'n' roll trăm phần trăm, nhưng sao cũng

được. Apollo trong các bữa tiệc bao giờ cũng được yêu thích, vì anh ta có thể mua vui cho bạn với đàn ca, nói cho bạn biết tương lai, hay thậm chí có thể bắn cung vài chiêu hay ho, như là bắn xuyên táo một tá banh bóng bàn một lúc hay bắn rơi cốc rượu khỏi đầu Dionysus.

Apollo cũng trở thành thần của dân chăn cừu và lừa bò. Vì sao ư? Tôi nào biết chứ. Rõ ràng Apollo thích phần thịt hạng thượng hạng. Anh ta nuôi được đàn gia súc ngon lành nhất thế giới mà. Ai ai cũng muốn trộm chúng, nhưng Apollo cho canh gác chúng luôn. Nếu kẻ nào đến gần đàn gia súc thiêng liêng của anh ta, rất có thể họ sẽ khơi mào cho Thế Chiến B (viết tắt của bò).

Khi Apollo nổi giận, anh ta không lảng nhãng gì. Anh ta có thể trừng phạt bất cứ người thường nào ở bất cứ đâu chỉ bằng việc giương cung lên mà bắn. Mũi tên sẽ vồng lên xuyên qua trời xanh mà tìm đích đến, không cần biết là bao xa. Nếu như Apollo ở đâu đó tại Hy Lạp và một gã nào đấy mãi tận Tây Ban Nha lăm lăm, "Apollo ngu ngốc!"... BÀM! Một gã Tây Ban Nha chết ngắc. Mũi tên cũng sẽ là vô hình - nên những người thường khác sẽ không bao giờ biết thứ gì đã đánh trúng gã.

Vào thời Hy Lạp Cổ Đại, bất cứ khi nào ai đó lặn ra chết bất đắc kỳ tử, người ta sẽ cho rằng Apollo đã bắn gục người này - có lẽ là hình phạt, hay là phần thưởng cho kẻ thù của người ấy.

Các bạn nghĩ mà xem này, chuyện này nghe sẽ rất lạ đây: Apollo là vị thần chữa lành. Nếu bạn muốn có băng cá nhân hay thuốc giảm đau, Apollo có thể giúp cho đấy. Nhưng anh ta cũng có quyền năng về dịch bệnh truyền nhiễm nữa. Anh ta có thể chữa cho hoặc hại chết cả một đội quân hay một quốc gia. Nếu nổi khùng lên, anh ta sẽ bắn một mũi tên nổ tung thành hơi độc làm lây lan bệnh đậu mùa, dịch hạch, hay bệnh than. Nếu như một ngày tận thế chết chóc có khi nào xuất hiện, thì bạn sẽ trách ai rồi đấy.

Apollo là thần của rất nhiều thứ, đến cả người Hy Lạp cũng lẫn lộn. Họ cứ như là, "Hừm, mình quên mất ai là thần đàn giỏ rồi. Chắc là Apollo thôi!"

Có lẽ đây là nguyên do, về sau này, người Hy Lạp và người La Mã bắt đầu gọi Apollo là thần mặt trời. Thực chất đây là việc của Helios, nhưng con người dường như quên đi Helios và quyết định thay vào đó trao cho Apollo cỗ xe mặt trời vậy. Vì Apollo khi nào cũng sáng loá ánh vàng như mặt trời vậy. Vì Apollo khi nào cũng hợp lý thôi.

Nhưng trong quyển sách này, chúng ta hãy không nghĩ đến anh ta như là thần mặt trời nhé. Anh chàng này đã có quá nhiều trách nhiệm rồi. Với lại, ý tưởng Apollo cưỡi cỗ xe mặt trời làm tôi phát hoảng, vì các bạn biết anh ta đa phần sẽ nói chuyện điện thoại luôn còn radio vì vắn hết cỡ, phần loa thùng khiến cả cỗ xe xập xình. Anh ta sẽ đeo kính đen vào và ngắm nghĩa mấy cô nàng, như là, Em sao rồi?

Mà thôi, biểu tượng của Apollo là cung và tên - có gì ngạc nhiên đâu. Sau này, khi đàn lia (giống một chiếc đàn hạc nhỏ) được phát minh ra, nó cũng trở thành biểu tượng của anh ta luôn.

Điều chủ yếu cần biết về Apollo: đừng bao giờ đánh giá thấp anh này. Hôm nay anh ta có thể là thần của các bài thơ ngũ ngôn hay mấy bài nhạc nhúc tai ngu xuẩn và những lớp học sơ cứu đấy. Nhưng hôm sau anh ta sẽ là thần của vũ khí hoá học cùng các dịch bệnh tàn phá thế giới. Vậy mà bạn lại cho Poseidon là kẻ thái nhân cách cơ đấy.

Apollo sẽ không giết bạn mà không có lý do. Chỉ là anh ta không cần lý do cao siêu cho lắm.

Ví dụ nhé: Một lần nọ mẹ anh ta, bà Leto, đến thăm anh chàng tại Delphi. Dọc đường bà ta bị gã khổng lồ tên Tityos chọc phá. Tôi biết. Cái tên nghe thấy ghê, Tityos. Tôi chẳng thể làm gì được với cái tên này rồi.

Vâng, Tityos là thứ cặn bã. Gã là một trong mấy đứa con kinh dị nhất của Zeus. Mẹ gã là công chúa điển hình người thường, Elera; nhưng khi cô ta có mang, Zeus có ý tưởng vô cùng thông minh để giấu cô ta khỏi Hera bằng cách nhét cô này vào hang ngầm dưới lòng đất. Thứ gì đó trong hơi ẩm bốc lên trong hang khiến cho đứa con chưa chào đời của Elera trở thành xấu xí và to hơn khả năng chứa đựng của cơ thể mẹ nó. Cũng hơi gớm ghiếc chút, nhưng mà... à thì, KA BÀM! Elera chết tươi. Tuy nhiên đứa bé cứ tiếp tục lớn lên cho đến khi nguyên một cái hang trở thành phòng ấp cho nó. Thế rồi Gaea, chính nữ thần Mặt Bụi già nua ấy, quyết định làm mẹ mang thai hộ cho Tityos. Bà ta hoàn tất huấn luyện thằng bé trong Nơi Hắc Ám. Khi cuối cùng Tityos cũng đi ra khỏi lòng đất, gã trông ít giống con trai của Zeus mà giống con của quái vật Frankenstein thì đúng hơn.

Mà thôi, Hera tóm được gã này và nghĩ mình có thể dùng gã khổng lồ này để trả lại mối thù Leto đã chờ đợi bao lâu nay.

"Này Tityos," một ngày nọ Hera bảo gã.

"Máu!" Tityos thét lên. "Thịt và máu!"

"Phải rồi," Hera nói. "Mấy thứ đó ngon lắm. Nhưng một cô vợ xinh đẹp cho mi thì thế nào nhỉ?"

"Thịt!"

"Được rồi. Để sau nhé. Một phụ nữ chút nữa đây sẽ đi ngang lối này, đền Delphi. Cô ta rất thích được mấy tên khổng lồ to khoẻ bắt cóc lôi xuống sào huyệt dưới đất của chúng đấy. Có hứng thú không?"

Tityos gãi gãi cái đầu to cộ. "Máu?"

"Há, dĩ nhiên rồi." Hera mỉm cười. "Nếu cô ta kháng cự, cứ đổ bao nhiêu máu tùy mi thích!"

Tityos đồng ý, thế là Hera cho gã một chiếc bánh bích quy vì đã ngoan ngoãn và để gã nằm trên đường đến Delphi đấy mà chờ. Chẳng mấy chốc Leto xuất hiện, và Tityos nhảy ra tóm lấy bà.

Nhờ kinh nghiệm với Python. Leto có kha khá thời gian tập luyện bỏ chạy khỏi quái vật, và lần này bà không có bầu. Bà thụp người né khỏi gã khổng lồ rồi chạy thục mạng đến Delphi.

"Con này con?" bà la lên. "Ra ngoài này nhờ chút với?"

Apollo nghe thấy tiếng mẹ gọi. Anh ta chụp lấy cây cung và bắn. THỊCH. Tityos ngã sấp xuống đất với một mũi tên vàng cắm thẳng vào tim.

Nhưng trả thù như thế với Apollo là quá chóng vánh. Anh ta đi xuống tìm Hades dưới Âm phủ và nói, "Cái tên Tityos này... tôi nghĩ hẳn vẫn được xem là á thần người thường. Không rõ nữa. Mà thôi, nếu hồn hắc có xuất hiện, thì tra tấn giùm tôi cái. Trò gì hay hay vào... như Zeus đã làm với Prometheus ấy. Ngoại trừ là đừng sử dụng đại bàng. Có lẽ là kèn kèn hay gì đấy."

"Kèn kèn hay gì đấy hả?" Hades hỏi lại.

Hẳn là Hades không muốn sáng tạo cho lắm, vì ông ta làm chính xác theo gợi ý của Apollo. Khi linh hồn của Tityos xuất hiện, gã khổng lồ bị kết tội sàm sỡ Leto. Gã bị đày đến Cánh đồng trừng phạt, tại đây gã bị xích lại, được ban cho một lá gan biết tự tái tạo, rồi bị mổ toang hoang để lũ kèn kèn có thể suốt đời rĩa ăn từ đấy. (Tôi nghĩ sau này Prometheus có đâm đơn kiện tội vi phạm bản quyền.)

Một lần khác, Apollo trả đũa cho một lần bị sỉ nhục bằng một trận thảm sát hàng loạt. Nghe có vẻ công bằng nhỉ? Hoàng hậu của Thebes, tên Niobe, có mười bốn đứa con - bảy trai bảy gái. Lũ trẻ khoẻ mạnh đẹp đẽ và đạt điểm tốt trong trường, nên Niobe luôn miệng khoe khoang về chúng. Chắc các bạn đã từng thấy bà mẹ như thế rồi. Bạn nói, "Vâng, cháu ghi

được một bàn trong trận đá bóng tối qua đây ạ." Thế là bà ta nói, "Ô, giỏi nhỉ. Tất cả mười bốn đứa con của ta đều là đội trưởng trong đội của chúng đây, và chúng toàn đạt điểm A không thôi và còn biết chơi violin nữa cơ." Và bạn chỉ muốn vả vào mặt bà ta.

Vâng, Niobe là một bà như thế đấy. Ngày nọ thành phố Thebes có lễ hội vinh danh Leto. Các thầy tu đang ngợi ca thần Titan thật đẹp thật can trường và đã hạ sinh ra không chỉ một mà đến hai vị thần tuyệt vời, là Apollo và Artemis. Lời cầu khẩn cứ kéo dài mãi không thôi, khiến hoàng hậu Niobe không chịu được nữa.

"Ôi dào, thế có gì đặc biệt!" bà ta nói toàn thể người nghe. "Ta nghĩ Leto cũng chẳng đẹp hay can trường hơn gì ta. Với lại bà ta chỉ có hai đứa con. Ta có đến mười bốn đứa tuyệt vời kia!"

Ô - ố - ồ - okay. Nói không hay rồi.

Cách nửa kia thế giới, Apollo và Artemis nghe thấy lời sỉ nhục đầy bèn bay thẳng đến cung giương sẵn sàng.

Họ đáp xuống Thebes và một làn sóng kinh hoàng quét qua thành phố. Mọi người chết lặng hoá đá chỉ trừ hoàng hậu cùng gia đình bà ta.

"Hãnh diện với lũ con của người lảm phỏng?" Apollo gầm lên. "Có lẽ bọn ta cần phải chỉ cho người thấy trời cao đất rộng thôi."

Anh ta bắn đi bảy mũi tên vàng giết chết đám con trai của Niobe ngay tại chỗ. Artemis bắn hạ hết bảy cô con gái. Chồng của Niobe, ông vua ấy, khóc rống lên vì phẫn nộ, rút gươm ra, lao đến Apollo, thế là vị thần này cũng hạ luôn ông ta.

Tim Niobe tan nát. Bà ta bỏ chạy lên một ngọn núi vùng Tiểu Á - là quốc gia chúng gọi là Thổ Nhĩ Kỳ ấy - rồi khóc than năm này qua tháng nọ, cho đến khi cuối cùng hoá thành đá. Người Hy Lạp từng hay đến thăm một

điểm trên ngọn Sipylus nơi có một hình thù người đàn bà đang đứng bằng sa thạch dài dầu sương gió, nước rỉ ra từ mắt tượng. Có lẽ bà ta vẫn còn đấy.

Còn về gia đình đã chết hết của bà ta, họ không được chôn cất đến chín ngày. Xác của họ nằm phơi trên đường phố thành Thebes, thu hút ruồi nhặng và một thêm gớm ghiếc và, ừm, python, trong khi toàn bộ mọi người dân trong trấn đều chết đứng như tượng.

Rốt cuộc, Zeus thấy xót thương cho thành Thebes. Ông ta giải bùa cho người dân cho phép họ chôn cất gia đình hoàng tộc. Không ai trong thành Thebes dám sỉ nhục Leto lần nào nữa, nhưng tôi đảm bảo Apollo và Artemis cũng chẳng được ưa thích gì ở đó lắm đâu. Vậy mà Apollo vẫn có thể tìm ra những cách mới mẻ khủng khiếp khác để trừng phạt người ta.

Điều kinh khủng nhất mà anh ta từng gây ra là với thần rừng Marsyas.

Anh chàng chăn dê này sống ở Phrygia, trên vùng Tiểu Á, cũng gần gần cái nơi Niobe hoá đá thôi. Một ngày nọ Marsyas đang lúp xúp đi dọc bờ sông, lo chuyện của mình, thì anh ta nhìn thấy một thứ nhạc cụ là lạ nằm trên cỏ. Hoá ra đó là ống sáo do Athena tạo ra - ống sáo đầu tiên trên thế giới. Có lẽ các bạn còn nhớ những nữ thần khác đã trêu Athena trông như thế nào khi cô ta thổi sáo, thế là cô ta quăng sáo khỏi ngọn Olympus và thề là kẻ nào chơi thứ nhạc cụ này sẽ phải chịu một số phận khủng khiếp.

Thế đấy, Marsyas đáng thương không biết chuyện này. Có phả Athena dán nhãn cảnh cáo gì đấy lên ấy đâu. Anh chàng thần rừng nhặt ống sáo lên bắt đầu thổi. Vì ông sáo đã được chứa đựng hơi thở của nữ thần, nên nó nghe mới kỳ diệu làm sao. Chẳng mấy chốc, Marsyas đã thành thực ngón bấm sáo và đang thổi thật du dương, những tiên nữ thiên nhiên quanh đấy cả dậm đều đến nghe anh ta thổi.

Loáng cái Marsyas đã ngồi ký tặng rồi. Anh ta giữ đến sáu ca khúc hạng nhất trên Billboard. Kênh Youtube của anh chàng thu hút bảy triệu lượt xem, và album đầu tiên của anh ta đoạt hạng bạch kim trong vùng Tiểu Á.

Thôi được, có lẽ tôi nói hơi quá. Nhưng Marsyas nổi tiếng nhờ âm nhạc của mình. Tên tuổi anh ta lan rộng.

Apollo không thích thế. Anh ta chỉ có năm ca khúc hạng nhất Billboard thôi. Anh ta không muốn một gã thần rừng vớ vẩn nào đó được lên bìa tờ Rolling Stone trong khi người đó lẽ ra phải là anh ta.

Apollo đi xuống Phrygia trôi lênh bênh vô hình trên đám đông đang tụ tập nghe Marsyas chơi nhạc. Gã này chơi hay đấy, khỏi phải hỏi. Điều này càng khiến Apollo giận điên.

Anh ta lắng nghe và chờ đợi, biết rằng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi...

Ngay sau đấy, một tiên nữ mắt long lanh lánh ngời trên hàng đầu gào lên, "Marsyas, chàng là Apollo mới!"

Lời khen ấy chui thẳng vào đầu Marsyas. Anh chàng nháy mắt với cô tiên. "Cảm ơn cưng. Nhưng nói thật này, cưng thích nhạc của ai hơn - của Apollo, hay của ta?"

Đám đông hò reo vang dội - cho đến khi Apollo xuất hiện trên sân khấu sau một tia ánh sáng vàng óng xẹt qua. Mọi người im phăng phắc.

"Một câu hỏi thật hay đấy Marsyas!!" Apollo nói lớn. "Thế là thách đấu phải không? Vì nghe giống lời thách đấu lắm."

"Ơ... thưa thần Apollo... tôi đâu có - tôi không phải - "

"Một cuộc tranh tài âm nhạc ư?" Apollo cười toe toét. "Ta đồng ý liền! Chúng ta sẽ để đám đông chọn xem ai tài hơn, và để cho thêm phần thú vị, người thắng cuộc có thể làm bất cứ trò gì hăn muốn với kẻ thua - đòi hỏi bất cứ giá nào, áp dụng bất cứ hình phạt nào! Thấy sao hử?"

Marsyas tái mét, nhưng đám đông thì hò reo cổ vũ đồng tình. Buồn cười thay một buổi biểu diễn sáo có thể biến thành một cuộc hành quyết công khai nhanh đến thế nào.

Marsyas không có nhiều lựa chọn, nên anh ta phải thổi thật hay hết cỡ. Tiếng sáo của anh làm các tiên nữ rưng rưng. Những thần rừng khán giả khóc la, giơ đuốc lên không trung, kêu be be như mấy chú dê con.

Apollo biểu diễn tiếp theo với đàn lia (lúc ấy đã được phát minh ra - để lát kể sau). Anh ta bập bả bập bùng rồi cất tiếng ca và chơi thêm một đoạn solo bốc lửa. Đám con gái ngồi ở hàng đầu xiu hết. Khán giả rống lên hào hứng.

Thật không thể xác định được ai thắng trong cuộc so tài này. Cả hai nhạc sĩ đều tài năng như nhau.

"À...." Apollo gãi đầu. "Thế thi đấu quyết định vậy. Hãy xem xem ai có thể trình diễn chiêu hay nhất."

Marsyas chớp chớp mắt. "Trình diễn chiêu hả?"

"Ừ, anh biết mà. Mấy động tác đẹp mắt ấy! Tung hứng ấy! Anh có thể làm thế này không?"

Apollo đặt đàn lia ra sau đầu rồi gảy lên một điệu nhạc mà không cần cả nhìn vào dây đàn. Đám đông vỡ òa. Apollo xoay vòng hai tay. Anh trượt gối băng ngang sân khấu trong khi luyến nốt thoăn thoắt chơi một đoạn nhạc biến hoá, đoạn anh ta bấm nút phát vang trên đàn lia rồi quang mình

nhảy vào đám đông, vẫn biểu diễn một đơn khúc khi đám đông chuyển đẩy anh ta trở lại sân khấu.

Những tràng cổ vũ phải sau chừng gần một tiếng đồng hồ mới ngơi bớt. Apollo mỉm cười với Marsyas. "Người có làm được không?"

"Với ống sáo ư?" Marsyas la lên. "Tất nhiên là không rồi! Không công bằng gì cả!"

"Vậy thì ta thắng!" Apollo nói. "Ta có hình phạt thích đáng này dành cho người. Người thấy đấy, Marsyas ạ, người nghĩ mình đặc biệt chứ gì, nhưng người chỉ là thứ mới nổi nhất thời thôi. Ta nổi tiếng mãi mãi. Ta bất tử. Còn người? Hoa hoè hoa sói, không chút giá trị. Cạo bỏ đi lớp bề mặt, thì người chỉ là một tên thần rừng phàm trần mà thôi - bằng xương bằng thịt. Ta sẽ chứng minh điều này cho đám đông biết."

Marsyas bước thụt lùi. Miệng mồm anh ta có vị như nhót răn. "Thưa ngài Apollo, cho phép tôi được xin lỗi vì - "

"Ta sẽ lột da sống người!" Apollo vui vẻ nói. "Ta sẽ gỡ lớp da của người đi, để tất cả chúng ta cùng thấy bên dưới đấy là gì!"

Thấy gớm chưa?

Phải rồi. Khá kinh hoàng.

Marsyas chịu một cái chết rùng rợn chỉ bởi vì anh ta dám tạo ra thứ âm nhạc hay bằng âm nhạc của Apollo. Xác của anh thần rừng được chôn trong hang gần nơi so tài âm nhạc, máu của anh biến thành dòng sông đổ xuôi xuống sườn đồi.

Apollo lên trang bìa Rolling Stone. Nhìn nụ cười trên gương mặt anh ta, bạn không bao giờ nghĩ được gã này lấy da thần rừng may màn cửa đâu.

Điều chót về Apollo: anh ta được xác định là người độc thân và là tay hấp dẫn phụ nữ. Ê, một kẻ tâm thần giết người hàng loạt biết chơi đàn lia cơ mà? Không có gì duyên dáng hấp dẫn hơn thế đâu!

Theo vài câu chuyện, Apollo hẹn hò với chín nàng Thơ - những nữ thần coi sóc cho các loại hình nghệ thuật khác nhau, như bi kịch, hài kịch, kịch tả chân, hay gì đấy. Apollo không thể quyết định được phải chọn ai. Chín nàng đều đáng yêu; thế nên anh ta thề không bao giờ lấy vợ, chỉ hẹn hò lung tung thôi.

Duy chỉ có một lần anh ta muốn phá bỏ lời thề. Anh ta phải lòng rồi tan nát con tim - toàn do lỗi của mình.

Một chiều nọ tình cờ Apollo đang thả bộ qua cung điện trên ngọn Olympus thì chạm mặt Eros, con trai của Aphrodite. Tay giết thuê tình yêu này đang ngồi bên bậu cửa sổ so lại dây cung. Thằng nhỏ nhìn thật non, cung thì bé tí, làm Apollo phá ra cười.

"Ôi mấy thần ơi!" Apollo chùi nước mắt. "Cậu gọi đó là cung đấy hả? Mấy mũi tên kia nhìn giống phi tiêu quá đi. Cậu có thể bắn trúng gì không thế?"

Eros trong lòng nguyên rủa, nhưng vẫn ráng gượng cười. "Cũng tạm tạm thôi."

"Đây mới là cung này, nhóc!" Apollo lôi dây cung bằng vàng của mình, do Hephaestus sản xuất. "Những kẻ thù của ta run bắn lên khi thấy ta xuất hiện. Ta có thể diệt bất cứ kẻ nào chỉ với một mũi tên ở bất cứ cự ly nào! Cậu thì... hừm, ta nghĩ cậu là một tay săn chuột nháy đáng sợ đấy!"

Apollo bỏ đi, vẫn cười hô hố.

Eros nghiêng răng. Cậu ta lầm bầm, "Để rồi chúng ta xem nhé, ông To Mồm. Có thể ông hạ được kẻ thù, nhưng tôi có thể hạ được ông."

Sáng hôm sau Apollo đang đi bộ dọc bờ sông ở Thessaly, vừa gảy đàn lia vừa tận hưởng ánh mặt trời, thì Eros bắn một mũi tên thẳng vào tim Apollo.

Tình cờ, gần đấy có một thủy tiên nữ đang tắm - là một trong những cô con gái của linh hồn sông trong vùng. Tên nàng là Daphne. Nói đúng ra thì Daphne xinh đẹp. Đa phần các thủy tiên nữ đều thế. Nhưng lúc Apollo nhìn trông thấy nàng, anh ta nghĩ Daphne còn hấp dẫn hơn cả Aphrodite kia. Những cô gái trước nay anh ta hẹn hò dường như biến thành tâm thường hết cả lũ. Apollo nhất định mình phải cưới Daphne.

Buồn cái là, như nhiều tiên nữ sáng suốt khác, từ lâu Daphne đã thế không hẹn hò với thần, vì toàn những chuyện rủi xảy ra cho bạn gái của họ. Có lẽ không phải lúc nào cũng vậy. Chỉ chừng 99.9% thôi.

"Này!" Apollo gọi với. "Tên nàng là gì?"

Daphne phóng ra khỏi sông và quẩn váy quanh mình. "Tôi - tôi là Daphne. Làm ơn đi đi cho."

"Ồ, Daphne Làm Ơn Đi Đi Cho," Apollo bảo, "Ta yêu nàng! Hãy cưới ta đi, rồi ta sẽ khiến nàng là thủy tiên nữ hạnh phúc nhất vũ trụ này."

"Không."

"Ta van nàng! Hãy lại đây; để ta hôn nàng nào. Ta sẽ chứng minh tình cảm của mình và... Ê, nàng đi đâu đấy?"

Daphne bỏ chạy.

Apollo nhanh lắm, nhưng Daphne còn nhanh hơn. Apollo vướng víu những cung và đàn kia và lại còn đang ngơ ngẩn vì tình, nên anh ta liên tục dừng lại để sáng tác ra mấy bài haiku mới ngợi ca Daphne.

Nhưng rồi dần dà, Daphne bắt đầu thối mệ. Nàng chạy đến mỏm đá nhìn xuống một hẻm núi. Apollo đang leo lên sườn dốc sau lưng nàng. Daphne không còn cách nào chạy ngược lại.

Thế là nàng chỉ còn hai lựa chọn: nhảy đi bỏ mạng, hoặc đồng ý lấy Apollo. Nghe thấy anh ta lái nhải bài thơ tình, nàng nghĩ việc nhảy khỏi mỏm đá cũng khá hợp lý.

Trong cơn tuyệt vọng, nàng cầu đến điều cuối cùng: "Ôi Gaea, thần bảo hộ cho mọi thiên linh, xin hãy lắng nghe tôi! Hãy cứu tôi khỏi phải làm bạn gái cho tên thần này!"

Gaea thấy tội cho Daphne. Ngay khi Apollo đi đến mỏm đá quàng tay quanh người thủy tiên nữ, Daphne biến thành cây nguyệt quế. Apollo thấy mình đang ôm một thân cây, đang vuốt ve hai cánh tay đã biến thành cành cây, đang lùa tay qua mái tóc nay đã biến thành lá.

Apollo tuyệt vọng nức nở. "Ôi nàng thủy tiên nữ xinh đẹp! Ta sẽ không bao giờ quên nàng. Nàng là tình yêu đích thực duy nhất của ta. Lẽ ra nàng nên làm vợ ta! Ta đã không giành được tình yêu của nàng, nhưng từ rày cho đến khi tận diệt, nàng sẽ là biểu tượng của khái hoàn. Là cây của nàng sẽ trang hoàng cho đầu ta, và ta sẽ khởi đầu cho hẳn một trào lưu thời trang mới!"

Đây là lý do vì sao các thường thấy tranh của người Hy Lạp và La Mã đội vòng hoa nguyệt quế trên đầu. Apollo biến đây thành phong cách thời trang. Cây nguyệt quế trở thành biểu tượng vinh dự. Nếu bạn thắng một cuộc thi hay một sự kiện thể thao, bạn phải đội vòng nguyệt quế. Nếu bạn chinh phạt một quốc gia thù địch, thêm nhiều vòng nguyệt quế nữa! Nếu bạn quá mệt mỏi phải làm những chuyện hay ho và bạn đã có đủ lượng nguyệt quế để nhồi thành nệm rồi, thì bạn có thể rửa tay gác kiếm và nghỉ ngơi trên vòng nguyệt quế.

Tất cả chỉ vì Apollo vênh vang về cây cung bằng vàng diệu vợ to lớn của mình.

Eros hả hê lắm, nhưng nói chung ra thì, Apollo vênh vang cũng phải thôi. Anh ta là tay cung thủ giỏi nhất thế giới mà. Chỉ có một người giỏi ngang anh ta thôi, thậm chí chắc còn giỏi hơn nữa.

Đấy phải là Artemis, em của Apollo. Nếu các bạn muốn đọc về cô này, được thôi. Nhưng mọi người ạ - phải thật nghiêm túc đúng đắn vào đấy. Tôi cảnh cáo này: Artemis không có trí khôi hài đâu nhé.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Artemis Thả Ra Lợn Tử Thần

KHÔNG PHẢI LÀ ARTEMIS CĂM GHÉT TẤT CẢ ĐÀN ÔNG ĐẤU, chỉ là gần hết thôi. Ngay từ lúc mới ra đời, cô ta đã thấu hiểu một sự thực chính yếu: Bọn đàn ông nói chung là tởm.

Lẽ tất nhiên, cô ấy đã phải trải qua bảy tháng trong lòng mẹ cùng em trai sinh đôi Apollo của mình, chờ được sinh ra đời. Từng ấy thời gian ở một mình cùng Apollo cũng đủ khiến bất cứ ai có ấn tượng xấu về nam giới.

Artemis được sinh ra trước, chắc vì cô nôn nóng chỉ muốn thoát ra. Cô ngay lập tức lớn phổng lên cỡ bé gái sáu tuổi rồi nhìn sang các nữ thần khác đang lằng xằng giúp cho Leto.

"Được rồi," Artemis nói. "Tôi sẽ giúp em trai ra đời. Nó sẽ là thằng đáng ghét. Đun chút nước sôi nào! Lấy thêm vài tấm trải nữa! Tôi rửa tay đây."

Y như rằng, Artemis giúp cho em trai song sinh của mình chào đời. Từ đấy trở đi, cô trở thành nữ thần của sinh nở, thần bảo hộ cho em bé mới sinh và trẻ con. (Cùng với nữ thần sinh nở khác, Eileithyia; họ san sẻ cùng nhiệm vụ). Một khi Apollo đã được sinh ra và bắt đầu nhảy nhót ca hát về việc mình vĩ đại thế nào, Artemis chỉ bước lùi ra đảo mắt chán chường.

"Thằng này khi nào cũng vậ hết," cô thổ lộ với Hestia. "Bảy tháng trong bụng mẹ, nó chẳng chịu cảm mồm cho."

Hestia nhún từ mím cười. "Còn con thì sao? Con ca hát nhảy múa không?"

"Ừ, không. Nhưng tôi có kế hoạch hết. Bà có thể mang tôi đi gặp bố tôi không?"

Hestia ãm Artemis nhỏ tuổi bay vút lên ngọn Olympus, nơi cha của cô, thần Zeus, đang ngồi trên ngai, lắng nghe các thần gió đọc báo cáo hàng tuần về sự tụ mây. Chán khiếp đi được, nên Zeus mừng rơn khi có việc khác để tâm đến.

"Ê nhìn kìa!" Zeus thốt lên, cắt ngang phần báo cáo bằng PowerPoint của thần Gió Phía Nam về những vùng áp thấp. "Là Hestia... với đứa nhỏ nào đấy. Vào đi!"

Hestia bước vào ngự điện, dắt tay Artemis theo. "Thưa chúa tể Zeus, đây là cô con gái mới của ngài, Artemis. Chúng tôi có thể quay lại sau nếu ngài đang bận."

"Bận á?" Zeus hăng giọng. "Không, không đâu! Đúng là những thứ quan trọng, mấy cái báo cáo thời tiết ấy, nhưng thầy kệ, chúng phải chờ thôi!"

Ông ta xua mấy thần gió đi chìa hai tay cho Artemis. "Đến với Bố nào, bé con! Để ta nhìn con cái coi!"

Artemis mặc chiếc chiton giản dị dài ngang gối - một kiểu như áo phong cột dây ngang eo. Cô có mái tóc đen tuyền chấm vai cùng đôi mắt xám bạc đẹp mắt hồn. Tôi dùng từ mắt hồn vì bạn có cảm giác đôi mắt ấy sẽ đoạt lấy hồn bạn nếu Artemis nổi giận.

Artemis mới chỉ chưa một ngày tuổi, nhưng đã trông như thể một học sinh cấp một rồi. thậm chí so với bé chín mười tuổi thì cô cũng thuộc dạng cao. Cô hẳn có thể nổi bật trong đội bóng rổ lớp bốn rồi ấy chứ. Khi tiến

đến ngai vàng, Artemis mỉm cười nụ cười rạng rỡ với Zeus khiên tim ông ta tan chảy.

"Bố!" cô quăng mình vào vòng tay bố. "Con yêu bố, con yêu bố! Bố là bố tốt nhất trên đời!"

Có lẽ cô không thích ông này đến thế đâu, nhưng cô ta hiểu chính xác cách quay bố như thế.

Zeus khúc khích. "Ha, bé con đáng yêu. Con là nữ thần bé xinh dễ thương nhất mà ta từng thấy. Nói cho bố Zeus biết con muốn quà sinh nhật gì nào, cục cưng, món đấy sẽ là của con ngay."

Artemis chớp chớp hàng mi. "Bất cứ thứ gì chứ ạ?"

"Bất cứ thứ gì! Ta thề trên dòng sông Styx!"

Bùm. Những lời lẽ thần thánh. Các bạn hẳn nghĩ mấy ông thần hẳn phải khôn ngoan hơn không được hứa càn trên dòng sông Styx chứ nhỉ, nhưng dường như Zeus chẳng bao giờ rút được kinh nghiệm. Giờ thì ông ta phải trao cho Artemis bất cứ thứ gì cô ta muốn rồi.

Vài cô bé có lẽ sẽ xin ngựa con hay điện thoại mới hay được mua sắm thoải thích với bạn bè trong khu mua sắm. Một số khác chắc sẽ đòi vé ngồi hàng đầu trong một buổi hoà nhạc của nhóm boyband nổi tiếng nhất nào đấy, hay được hẹn hò với cậu nào đấy bánh tồng vô cùng - như là, Percy Jackson hay ai đấy. (Sao chứ - Có thể xảy ra lắm mà.)

Artemis chẳng màng đến mấy thứ như vậy. Cô ta biết chính xác thứ mình muốn. Có lẽ là vì mẹ cô, bà Leto, đã di chuyển quá nhiều khi cố sinh nở, lang thang từ đảo này sang đảo khác. Có lẽ vì con rắn Python đã xém chút ăn thịt Leto trước khi hai bé song sinh kịp chào đời. Dù là lý do gì, Artemis mang một tinh thần hiếu động. Cô muốn ngao du quanh thế giới để săn bắt những sinh vật nguy hiểm, và nhất định là cô không bao giờ muốn

có bầu. Cô đã chứng kiến việc thai nghén đã mang đến cơ man nào là rắc rối cho mẹ mình rồi. Artemis vui vẻ giúp đỡ cho các ca sinh nở, nhưng cô không bao giờ muốn bản thân mình phải kinh qua chuyện đấy.

"Hãy cho con làm trinh nữ đến muôn đời, thưa bố," Artemis vừa nói vừa xoắn ngón tay vào râu Zeus. "Con không bao giờ muốn kết hôn. Con muốn có một cánh cung cùng mũi tên - Chờ đã. Bố biết sao không? Quên mấy thứ đó đi. Nếu bố cho con cung tên, chúng có thể không phải loại hảo hạng. Con sẽ đi tìm anh em Cyclopes nhờ họ làm riêng con vũ khí. Nhưng bố có thể ban cho con một mớ môn đồ: tiên nữ đại dương, tiên nữ sông, tiên rừng - khi quá, thế thêm cả đám con gái người thường nữa được không ạ? Bất cứ cô gái nào muốn nhập bọn với con có thể trở thành môn đồ của con, chừng nào họ vẫn là trinh nữ như con vậy. Họ phải đưa ra quyết định vào khoảng chín tuổi, trước khi họ thấy thích đám con trai, bởi vì sau đấy, họ sẽ bị sao nhãng chẳng có ích gì cho con cả. Con nghĩ chúng ta có thể bắt đầu với tám môn đồ, nhé bố? Rồi xem mọi chuyện thế nào. Họ có thể đi săn cùng với con, dọn dẹp máy vụ giết chóc cho con, và chăm sóc cho đám chó săn của con. Ồ, thế mới nhớ ra! Con muốn có chó săn."

Artemis hít một hơi. "Con cũng muốn có quyền được săn bất cứ con thú nguy hiểm nào ở bất cứ đâu trên thế giới. Con muốn núi rừng là nơi linh thiêng của con, vì đấy là nơi con trải qua phần lớn thời gian, ngoài vùng hoang dã. Còn về thành phố ư... con không biết. Bố cứ chọn đại một thành phố cổ nào đó làm nơi đặc biệt cho con cũng được. Con sẽ chỉ ghé vào phố thị khi phụ nữ cần con giúp trong chuyện sinh nở, hay khi một đứa trẻ cần bao bọc." Cô ngược nhìn mỉm cười với Zeus bằng đôi mắt ánh bạc to tròn. "Ơ... thôi ạ, con nghĩ chỉ từng đó thôi."

Zeus chớp chớp mắt, nhất thời sững sờ.

Đoạn ông ta phá ra cười. "Con đúng là con gái của ta! Con suy nghĩ cao xa lắm!" Ông ta hôn lên trán Artemis rồi đặt cô bé đứng xuống. "Con biết không, khi ta có những đứa con như con, thì việc đương đầu với cơn

thịnh nộ của Hera là hoàn toàn xứng đáng. Ta sẽ ban cho tất cả những thứ con xin, cưng ạ. Mà không chỉ có thế, ta sẽ cho con thật nhiều thành phố. Ta có cảm giác con sẽ được nổi tiếng lắm đây!"

Zeus đã đúng. Artemis có được đủ loại người thờ phụng: phụ nữ có thai, em bé, phụ huynh, các trinh nữ muốn được che chở khỏi những tên đàn ông gớm ghiếc, và dĩ nhiên là bất cứ kẻ nào săn bắt, mà thời đấy thì nhiều vô cùng. Dù trai hay gái, nếu bạn đi săn, Artemis sẽ phù hộ cho bạn - miễn là bạn đừng xả rác làm ô uế thiên nhiên, và bạn thật sự dùng những thứ mình đã giết. Nhưng Artemis còn là nữ thần của thú hoang, nên nếu bạn phát rồ lên giết tùm lum thú vật không vì lý do chính đáng nào, thì Artemis sẽ có đôi lời muốn nói với bạn đấy.

Sau khi nói chuyện với Zeus, Artemis đi gặp anh em Cyclopes, đang làm việc trong lò rèn của Hephaestus trên đảo Lipara. Cô nhờ họ làm cho mình cánh cung đi săn bằng bạc đặc biệt cùng ống tên đầy những mũi tên vàng tên bạc được ếm phép.

Đoạn cô đi thăm thần Pan, thần rừng của những vùng hoang dã. Cô nhận những con chó hoang tốt nhất của anh ta vào đoàn đi săn của mình. Một số con màu trắng - đen, một số hung đỏ, một số có đốm như chó đốm; nhưng chúng đều rất hung dữ. Chúng chạy nhanh hơn gió, mỗi con đều khoẻ đến mức có thể kéo rịt đầu một con sư tử trưởng thành. Bạn hãy tưởng tượng cùng chung một đàn thì chúng sẽ có thể làm được những gì nữa.

Sau đấy, Artemis gom góp tạo thành một nhóm các môn đệ của mình. Chẳng có gì khó khăn. Rất nhiều tiên nữ cùng các cô gái người thường thích ý tưởng được sống tự do tự tại với thiên nhiên, không bao giờ lo đến việc kết hôn. Có lẽ các bạn đang nghĩ: Ồ, nhưng một ngày nào đó tôi lại muốn kết hôn chứ! Vâng, nhưng ở thời đấy, đa phần các cô không được chọn mình kết hôn với ai. Bô chỉ việc bảo, Này, đi cưới thằng kia đi. Nó đưa bố của hồi môn to lắm. Gã đấy có béo, có xấu, có bốc mùi như phô mai

cũ cả tháng cũng không thành vấn đề. Bạn chẳng lựa chọn nào khác ngoài việc phải cưới hẳn.

Các môn đồ của Artemis không bao giờ phải đối mặt với chuyện ấy. Họ cũng không khi nào cần phải dè chừng, lo lắng không biết có vị thần thất tình nào sẽ đánh úp mình chẳng. Những thợ săn của Artemis là không được đụng đến. Kẻ nào cố tình bắt cóc họ, hay thậm chí ve vãn họ, thì sẽ thấy mình đứng đối diện với mũi tên bạc của Artemis ngay.

Thường thì Artemis mang theo chừng hai mươi thuộc hạ đi săn với mình. Bạn không hẳn có thể rình mồi với tám mươi cô gái được. Những môn đệ còn lại của Artemis thì sẽ hoặc đi săn theo các nhóm khác nhau hoặc ở lại trại mà giết mổ thú săn, hay thuộc da, hay nhóm lửa trại... hay bất cứ việc gì mà những người sống với thiên nhiên thường làm khi họ đi cắm trại ấy. Tôi là dân Manhattan. Tôi không biết mấy trò này.

Ngay từ đầu, Artemis đã nhận ra mình sẽ phải di chuyển đường dài và đi rất nhanh - đôi khi còn nhanh hơn cả một nữ thần có thể đi bộ được. Cô quyết định có một cỗ xe sẽ là ý tưởng hay. Cô chỉ không chắc loại thú vật nào nên kéo chiếc xe ấy. Ngựa là trò của Poseidon. Với lại chúng được thuần hoá rồi. Artemis muốn thứ gì đó vừa hoang dã vừa nhanh cơ.

Một ngày kia cô ta thoáng trông thấy đàn nai.

Các bạn sẽ nghĩ chứ, Cha, nai cơ đấy. Mình phấn khởi quá đi thôi.

Nhưng đàn nai này gồm năm con nai cái - to như bò mộng, vó cùng gạc là bằng vàng khối. Làm sao Artemis biết được đấy là vàng thật chứ không phải sơn xít nào? Cô ta là nữ thần của thú hoang mà. Cô ta nhận biết được ngay.

Cô quay sang các môn đồ mà thì thào, "Mấy con nai cao quý kia kéo xe cho ta thì sẽ đã lắm. Đây sẽ là lần săn bắt rầm rộ đầu tiên nhất của chúng ta đấy các cô!"

À, Artemis không thích phải giết những con thú vô hại như là nai đây. Chủ yếu cô ta giết những loài thú sát hại người, như gấu hay sư tử hay con lửng bị rồ. Nhưng cô ta có lắm cách thông minh để bắt thú mà không phải làm đau chúng. Trong số các môn đồ của cô có một tiên nữ Britomartis, cô này khéo đan lưới đến nỗi sau này Artemis biến cô thành một tiểu nữ thần - Quý cô Lưới. (Cô ta có chơi bóng rổ không à? Tôi không biết.)

Britomartis giăng bẫy rồi giấu lưới đi. Rồi các môn đồ của Artemis bắt đầu tạo tiếng động. Đúng như họ hy vọng, đa số những con nai cỡ trung đều bỏ chạy đi hết, nhưng những con nai cái khổng lồ có sừng vàng thì chỉ quay lại đối mặt với kẻ thù mà bảo vệ đàn của mình.

Bốn con lao thẳng đến lưới và mắc kẹt trong đấy, nhưng con nai khôn nhất trong năm con đến giây cuối cùng thì quay ngoắt đi phóng bỏ chạy.

"Thưa nữ thần," Britomartis nói, "chúng ta có nên đuổi theo con đấy không?"

Artemis mỉm cười. "Không. Bốn con đủ để kéo xe cho ta rồi. Con thứ năm kia xứng đáng có được tự do. Nó là con nai cái khôn ngoan! Từ giờ trở đi, nó sẽ được ban phúc. Ta cấm bất cứ thợ săn nào làm hại đến nó."

Con nai may mắn ấy sống thật lâu. Nó trở nên nổi tiếng vì xuất hiện trong vùng Hy Lạp có tên là Ceryneia, nên người ta biết đến nó như là con Nai Ceryneia. Sau này, Hercules sẽ được lệnh phải bắt lấy nó, nhưng đó là chuyện khác.

Giờ đây Artemis đã có mọi thứ mình cần: vũ khí, môn hạ, chó săn, cỗ xe được kéo bởi các con nai cái phép thuật bằng vàng 14 carat. Nữ thần bỏ thời gian rong ruổi qua núi rừng, săn đuổi quái vật, trừng phạt bất cứ kẻ tàn nhẫn một không cần thiết với thú vật hay không tôn trong thiên nhiên. Thỉnh thoảng cô ghé vào thành phố coi qua trẻ con, giúp các mẹ sinh nở, hay có lẽ là tuyển mộ đôi chút những cô gái trẻ muốn tham gia vào hội Săn.

Xét theo phương diện, cô và em trai Apollo khá giống nhau. Cả hai đều là những cung thủ thượng thừa. Nếu Artemis bảo hộ cho các trinh nữ, thì Apollo che chở cho các nam thiếu niên. Cả hai đều có phép thuật chữa lành. Cả hai có thể trừng phạt những con người vô lễ bằng cái chết bất ngờ hoặc bằng dịch bệnh kinh hoàng. Sau này, Artemis được biết đến như là nữ thần của mặt trăng, tiếp quản được từ thần Titan Selene, như cách Apollo tiếp quản từ Helios, thần Titan mặt trời. Thịnh thoảng các bạn sẽ thấy Artemis với hình trăng lưỡi liềm bạc trên mũ miện, mang nghĩa hoặc là cô ta là nữ thần mặt trăng hoặc là cô ta có một chiếc boomerang được dán bằng keo vào trán. Ta chọn theo tùy chọn thứ nhất đi nhé.

Mặt khác, Artemis hoàn toàn khác em trai. Apollo hẹn hò với mọi người. Artemis không có thời gian cho trò nhảm nhí ấy. Cô ta hoàn toàn miễn nhiễm với điều kỳ diệu của tình yêu.

Ông em trai Apollo thì thích sáng tác âm nhạc. Artemis thích tiếng dế buổi đêm, tiếng lửa trại tí tách, tiếng cú rúc, tiếng nước sông róc rách hơn. Apollo tích lồi kéo sự chú ý vào mình. Artemis thích chuồn vào thiên nhiên và được để yên một mình cùng các môn hạ.

Những biểu tượng của cô ta là gì? Chẳng có gì ngạc nhiên: cung, nai, đôi khi là trăng lưỡi liềm.

Chắc các bạn nghĩ chỉ có phụ nữ mới tôn thờ Artemis, nhưng cả đàn ông cũng kính trọng cô ấy nữa. Dân Sparta thường cầu khẩn Artemis để được đi săn bội thu và bắn tên thành công hay gì gì đấy nữa. Cảnh báo chuyện gớm ghiếc này: để vinh danh Artemis, họ trói một gã trai trẻ vào bàn thờ Artemis và quất roi vào anh ta cho đến khi anh ta đổ máu bê bết khắp nơi. Vì sao họ nghĩ việc này sẽ khiến Artemis vui thì tôi không chắc. Tôi có nói dân Sparta quái gở toàn tập chưa nhỉ?

Những người dân Hy Lạp khác thì tế dê cho Artemis, đôi khi tế cả chó.

Biết. Chó hả? Artemis yêu chó mà. Sao lại có kẻ tể chó cho cô ta, tôi chẳng biết. Hy vọng Artemis bày tỏ sự không hài lòng của mình bằng cách gửi một trận dịch xuống lũ ngu ngốc kia.

Cô ta nổi tiếng khắp Hy Lạp, nhưng đền thờ lớn nhất của cô là tại thành phố Ephesus ở vùng Tiểu Á. Người Amazon thành lập ra nơi này, cũng hợp lý thôi. Một quốc gia toàn nữ chiến binh ư? Họ hoàn toàn hiểu được Artemis nghĩa là gì.

Dĩ nhiên, Artemis chủ yếu thích đi săn, nhưng cô là một chiến binh xuất sắc khi cần phải thế. Ví dụ như, khi cặp sinh đôi khổng lồ Alodai tấn công Olympus, chông núi lên thành pháo đài vây hãm đấy? Chính Artemis là người hạ gục chúng.

Chuyện xảy ra thế này. Sau khi thần chiến tranh Ares thoát ra khỏi cái vại bằng đồng, anh em song sinh khổng lồ bắt đầu rêu rao chúng sẽ đánh bại Olympus thế nào và biến các thần thành nô lệ hết. Ephialtes muốn lấy Hera làm vợ. Otis muốn ép Artemis cưới mình.

Khi tin đầy được chuyển đến tai Artemis, cô nói, "Được rồi. Hai tên đó cần phải chết ngay."

Có lẽ Artemis đã có thể bắn hạ chúng từ xa với cung, nhưng cô muốn giáp mặt đánh tay đôi để mình có thể nhìn thấy nỗi đau trên mặt chúng.

Cô vừa lao xuống núi vừa liên tục bắn tên đi quấy nhiễu chúng, bắn chúng vào chân, vào tay, vào những nơi rất nhạy cảm. Hai gã khổng lồ sinh đôi ra sức dùng giáo to tướng của mình mà đâm lại cô, nhưng Artemis quá nhanh.

Cuối cùng cô chạy vào giữa hai tên khổng lồ. Cả hai đều dùng giáo đâm vào cô, nhưng đến giây cuối cùng cô thụp người xuống né, thế là hai tên khổng lồ xiên nhau. Khổng lồ chết. rắc rối được giải quyết. Trận này

cũng làm thành một đoạn phim lỗi ngớ ngẩn trong loạt phim Những trận chiến khô hài nhất trên đỉnh Olympus.

Nhưng đa phần, Artemis để cho các loài thú hoang thay mình làm công việc giết chóc.

Có một lần tại thành phố Kalydon của Hy Lạp, tay nhà vua Oineus quên không dân tế lễ cho Artemis. Lúc đấy là mùa gặt. Người dân thành Kalydon đáng ra phải dâng những thành quả đầu mùa của mình cho các thần. Họ rót dầu ô liu ra cho thần Athena. Đốt lúc mạch cho Demeter. dân chả cá que chấm sốt tartar cho Poseidon.

Nhưng họ lại quên mất Artemis. Cô chỉ muốn vài trái táo từ vườn cây ăn quả mà thôi. thậm chí vài quả chanh cũng được. Nhưng bàn thờ của cô vẫn trống không.

"Được rồi nhé," Artemis làu bàu. "Ta có thể không được tôn kính đấy, nhưng ta không miễn báo thù đâu!"

Cô ta triệu gọi đến một con lợn hung tợn nhất trong lịch sử các loài lợn.

Con lợn lòi hoang này to cỡ con hà mã. Hai mắt đỏ như máu và rừng rực lửa. Lớp da dày như thép của nó tua tủa lông cứng như mũi giáo, nên dù cho nó chỉ sượt qua bạn thôi thì nó cũng sẽ xé bạn ra như thịt sườn. Miệng nó nhả ra tia sét và những đám mây a xít chua loét, làm quắt queo và thiêu rụi bất cứ thứ gì ngang đường nó, còn hai răng nanh to tướng sắc như dao cạo của nó thì... thôi, nếu bạn đến đủ gần để nhìn thấy hai răng nanh ấy, thì bạn cũng đã bị thiêu chín mất rồi.

Nói ngắn gọn, nó là con Lợn Tử Thần.

Artemis thả nó vào mấy cánh đồng của thành phố Kalydonia, nó lao vào xới tung những vườn cây ăn trái, dẫm nát đồng lúa, giết sạch thú vật,

nông dân, hay người lính nào ngu đến mức dám chống lại nó.

Đến lúc này thì vua Oineus mới thật lòng ước mong sao mình đã tế cho Artemis vài trái táo. Ông ta quay sang con trai Meleager và bảo, "Con là thợ săn tài giỏi nhất trong vương quốc này, con tai ta! Chúng ta phải làm gì đây?"

"Săn con lợn lòi đấy!" Meleager đáp. "Artemis là nữ thần săn bắt, đúng không nào? Cách duy nhất bà ta tha thứ cho chúng ta là chúng ta phải tổ chức một cuộc săn lớn nhất và nguy hiểm nhất trong lịch sử. Nếu chúng ta hạ được con lợn lòi bằng lòng gan dạ và kỹ năng, chắc chắn nữ thần sẽ tha thứ cho chúng ta."

Vua Oineus cau mày. "Hay bà ta có thể còn giận dữ thêm nữa. Với lại, con đâu thể nào chính tay giết chết con quái vật ấy được!"

"Làm một mình thì không ạ," Meleager đồng tình. "Con sẽ triệu tập mọi thợ săn tài giỏi nhất Hy Lạp!"

Nhà vua loan truyền tin này và đưa ra giải thưởng. Chẳng mấy chốc thợ săn từ khắp nơi trên thế giới đổ xô đến Kalydon. Họ tổ chức nên Cuộc săn lợn lòi xứ Kalydonia thường niên lần thứ nhất và hy vọng là lần thường niên cuối cùng.

Artemis gây ra cho họ bao khó khăn. Một gã tên Mopsos, là người phóng lao mạnh nhất của Hy Lạp, phóng giáo vào con lợn với lực mạnh đến mức có thể làm nứt khiên đồng. Artemis khiến cho đầu mũi giáo khi đang bay đến bỗng rụng đi. Thanh cán giáo chỉ vô hại va vào con quái vật rồi bật ra.

Một tên thợ săn khác tên Ankaïos phá ra cười. "Đây không phải cách đánh lại con Lợn Tử Thần đâu! Nhìn mà học hỏi này!" Anh ta nhắc chiếc rìu hai lưỡi của mình lên. "Tôi sẽ cho anh thấy một người đàn ông thực thụ

chiến đấu như thế nào nhé! Con lợn lòi của cô nữ thần ẻo lả kia không phải là đối thủ của tôi đâu."

Anh ta lao đến, giường rìu cao quá đầu, thế là con lợn lòi thọc hai nanh thẳng vào hạ bộ của Ankaios. Ankaios chết tươi, và sau này anh ta được mãi mãi nhớ đến như là một Kỳ Quan Phi Hạ Bộ.

Cuối cùng hoàng tử Meleager đích thân hạ sát con lợn cùng với nhiều sự trợ giúp từ bạn bè. Đúng là gan dạ quả cảm thật, nhưng Artemis vẫn không hài lòng. Cô ta nhen nhóm lòng đố kỵ trào dân trong những thợ săn khác. Meleager lột da con lợn rồi treo trong cung điện như chiến lợi phẩm từ cuộc săn, nhưng rồi tranh cãi nổ ra về việc ai mới thật sự xứng đáng nhận công trạng.

Cuộc tranh cãi biến thành cuộc nội chiến toàn diện. Hàng trăm người chết, tất cả chỉ vì nhà vua quên không cho Artemis vài thứ trái cây. Nói thật chứ, có mười hai thần chứ mấy. lần sau nhớ lên danh sách dâng hoàng đi nhé Oineus. Thế, đúng vậy. Nếu bạn quên dâng tế vật, Artemis có thể giết bạn. Nhưng nếu bạn thật sự muốn đảm bảo cho mình một cái chết đau đớn, thì hãy di mà xâm chiếm khoảng riêng tư của cô ấy đi.

Một tên thợ săn Actaeon phạm phải sai lầm ấy. Điều kỳ lạ là, anh ta thật sự kính trọng Artemis. Luôn dâng lễ vật đúng giờ cho cô ta. Cố gắng những ngón nghề điêu luyện nhất của mình cho nữ thần và ra sức làm một thợ săn tốt. Anh ta được chính Chiron nuôi nấng đào tạo, thần nhân mã từng dạy dỗ cho nhiều anh hùng vĩ đại nhất Hy Lạp. (Khúc, là tôi, khúc khúc.) Actaeon nuôi một đàn năm mươi con chó. Khi không ở trong hang của Chiron học hỏi những trò anh hùng, thì Actaeon ra ngoài cùng đàn chó, truy đuổi những sinh vật nguy hiểm rồi đem thịt muối lợn lòi hoang về nhà.

Một đêm nọ anh ta đang ở trên núi, mệt mỏi sau một ngày dài săn bắt vất vả. Anh ta nằm xuống ngủ quên trên một tảng đá nhìn xuống hồ nước có thác chảy. Đàn chó của anh cuộn mình nằm trên đồng cỏ sau lưng

anh. Anh kéo chăn qua đầu ngủ thiếp đi, đến sáng hôm sau mới thức dậy khi nghe tiếng nói lao xao.

Actaeon dụi mắt cho tỉnh. Anh nhìn xuống hồ mà cứ tưởng mình nằm mơ. Một nhóm các cô gái xinh đẹp đang tắm dưới dòng thác, mà là tắm không quần áo. Cô xinh đẹp nhất trông giống hệt các bức tượng Artemis mà Actaeon thường thấy trong đền thờ. Cô gái cao ráo có mái tóc đen và đôi mắt bạc thông minh. Cảnh cô gái đang tắm làm máu nóng rần rần trong hai tai Actaeon.

Ấy, nếu ngay lúc ấy anh ta bò lên đi, thì hẳn đã chẳng có chuyện gì Artemis không biết anh ta đang ở đây. Actaeon hẳn đã có thể lên đi và sống đến già bạc đầu với bí mật của mình và nghĩ mình đã may mắn đi. Ý tôi là... anh ta vẫn chưa là kẻ rình trộm gì mà. Anh ấy đâu có định rình rập gì đâu.

Nhưng không. Tất nhiên là không. Actaeon phải tham lam hơn.

Anh ta tiếp tục nhìn ngắm. Anh ta phải lòng Artemis. Và quyết định phải cưới cô này.

Đương nhiên anh ta biết Artemis muôn đời là trinh nữ. Nhưng đó là cô ấy chưa gặp anh đó thôi!

Actaeon tôn thờ cô. Anh đã luôn cúng tế cho cô. Anh yêu thích săn bắt và muông thú... Họ có quá nhiều điểm chung. Sao trước đây anh không nghĩ đến điều này nhỉ?

Anh đứng bật dậy khỏi nơi nằm ngủ mà la lớn, "Thứ lỗi cho ta nhé, thưa cô nương!"

Đám môn đệ của Artemis rú lên lồm ngồm bò lên bờ để lấy lại quần áo cùng cung tên. Artemis nheo mắt. Cô chẳng ra sức che thân lại làm gì. Cô bước đi trên mặt nước tiến đến chỗ Actaeon.

"Người là ai?" cô hỏi.

"Actaeon, thưa nữ thần. ôi là một thợ săn đại tài, và trước nay tôi luôn thờ phụng nữ thần."

"Thật sao?" Artemis nghe không có vẻ gì là có ẩn tượng. "Vậy mà người rình trộm ta trong khi ta đang tắm à?"

"Đấy - đấy chỉ là tình cờ thôi ạ." Cổ Actaeon bắt đầu thấy ngứa ngáy, như bị phủ toàn chấy. Lúc này anh ta không thấy tự tin gì nữa, nhưng đã quá muộn để thối lui rồi. "Vẻ đẹp của nàng... đã thôi thúc tôi lên tiếng. Tôi phải có được nàng. Cưới tôi nhé!"

Artemis nghiêng đầu. Một quầng hào quang bạc toả ra quanh toàn bộ cơ thể cô.

"Người phải có ta," cô nói. "Người nghĩ ta là con mồi của người sao?"

"Khô - không ạ, thưa nữ thần."

"Người nghĩ người là kẻ đi săn, còn ta là một thứ chiến lợi phẩm nào đó để đàn chó người săn hạ đấy à?"

"À không. Nhưng mà - "

"Để ta khai sáng cho người này, Actaeon," nữ thần nói. "Ta là kẻ đi săn. Ta luôn là thế. Người là con mồi. Không một tên đàn ông nào từng thấy ta khoả thân mà lại được sống cả."

Toàn thân Actaeon quặn quại đau đớn. Ngay bên trên mắt anh, trán anh nứt mở mọc ra cặp gạc. Mấy ngón tay anh ta dính chum lại thành móng guốc. Lưng anh ta gập lại và duỗi dài. Hai chân teo hẹp lại. Đôi ủng co rút cứng lại thành móng.

Actaeon biến thành con hươu - một con hươu đực gạc 16 nhánh xinh đẹp.

Artem huýt một tiếng sáo chói tai. Đàn chó năm mươi con của Actaeon chợt mình thức giấc. Chúng không ngửi thấy mùi chủ mình ở đâu cả, nhưng mà ái chà, con hươu to tướng kia mới thơm làm sao! Actaeon cố sức ra lệnh cho đàn chó của mình đứng yên đấy, nhưng anh ta đâu có tiếng nói. Chúng không nhận ra anh. Anh ta phóng đi, như hươu thường hay làm nhưng đàn chó quá nhanh.

Chúng xé xác cậu chủ cũ của chúng thành mảnh vụn.

Khi xong chuyện, đàn chó nhìn quanh tìm Actaeon. Chúng chẳng thể tìm thấy đâu. Chúng sửa sáng rồi tru dài và trở nên buồn thiu, nhưng rốt cuộc chúng cũng tìm được về nhà chúng trong hang của Chiron. Thần nhân mã nhìn thấy những mảnh quần áo của Actaeon dính trong răng của chúng và máu trên lông chúng, ông ta đoán được chuyện hãn đã xảy ra. Ông đã cảnh cáo cậu nhóc ngu ngốc kia đừng có lộn xộn với Artemis. Để đàn chó đỡ buồn, ông làm một bức tượng giả Actaeon từ quần áo cũ của chàng thợ săn, như một con bù nhìn, để đám chó tưởng là chủ chúng vẫn còn quanh đấy.

Tôi nghĩ Chiron làm thế thật nhân từ, vì đàn chó, nhưng việc này khiến tôi thắc mắc không biết ông ta có làm một con bù nhìn Percy Jackson nhét đâu đó trong tủ quần áo đâu đó trong phòng cho trường hợp cần kíp không nữa. Tôi không chắc là mình muốn biết đâu.

Đấy không phải là lần duy nhất có kẻ nhìn thấy Artemis đang tắm. Lần tiếp theo là một cậu bé tên Sipriotes, đang lang thang thơ thẩn rồi chui vào không đúng chỗ cũng chẳng đúng lúc.

Nhưng trông thấy nữ thần khoả thân, cậu bé thốt lên kinh ngạc; nhưng cậu chỉ là một thằng nhóc. Cậu không hỏi cưới nữ thần. Cậu chỉ quỳ thụp

xuống van xin được tha thứ.

"Ôi thưa nữ thần," cậu thút thít. "Cháu không cố ý đâu ạ. Xin đừng biến cháu thành hươu rồi chó xé xác cháu ra!"

Artemis thấy khó quá. Dù gì thì cô cũng là nữ thần bảo hộ cho trẻ con mà.

"Được rồi, Sipriotes," cô nói, "vấn đề là thế này này. Không một người đàn ông nào được nhìn thấy ta khoả thân mà sống sót cả."

"Vì cậu là nam giới, ta phải giết cậu thôi. Trừ phi, dĩ nhiên là, cậu không phải là nam giới..."

Sipriotes chớp chớp mắt. "Ý người là... chờ chút. Gì ạ?"

"Chết hay là chuyển giới. Cậu chọn đi."

Có gì mà chọn đâu. Sipriotes không muốn chết. thế là shazam! Artemis biến cậu thành cô, và cô bé Sipriotes sống hạnh phúc muôn đời với các thợ săn của Artemis.

Các bạn thấy quái lạ chưa? Ồ, chuyện còn quái gỡ hơn nữa!

Lần khác một trong những người thờ phụng Artemis, một cô gái tên Kallisto, được Zeus để mắt tới. Môn hạ của Artemis đáng ra phải nằm ngoài tầm ngắm, nhưng chúng ta đang nói đến Zeus đấy. Với lại, Kallisto hấp dẫn vô cùng.

Vào thời điểm đó Kallisto là môn đệ được Artemis yêu quý. Họ thật giống nhau - cả hai đều nhanh nhẹn khoẻ mạnh, hoàn toàn không hứng thú gì với đàn ông. Họ trở thành bạn thân ngay khi Kallisto gia nhập hội Săn. Giống như những môn đồ của Artemis, Kallisto đã thề sẽ suốt đời làm trinh nữ, nhưng Zeus thì nghĩ khác.

Một hôm ông ta từ trên ngọn Olympus nhìn xuống trông thấy Kallisto đang ở một mình trên bãi đất trống, đang thư giãn tận hưởng ánh nắng mặt trời.

"Cơ hội cho ta đây!" ông ta tự nhủ. "Ta chỉ phải nghĩ ra cách đến gần cô ta mà cô ta không bỏ chạy đi. Cô này nhanh ghê lắm. Hừm..."

Zeus thay hình đổi dạng để trông giống hệt Artemis.

Tôi biết - một hành động ghê muốn chết, đúng không? Nhưng như tôi đã nói, ông này không biết xấu hổ khi đi tán tỉnh phụ nữ mà. Ông ta thậm chí còn giả vờ mình như chính con gái mình nữa kia.

Artemis Giả Mạo thả bước ra ngoài bãi đất trống. "Ê này Kallisto. Cậu đang làm gì đấy?"

"Thưa nữ thần!" Kallisto vội nhảy dựng lên. "Tôi chỉ đang nghỉ ngơi thôi ạ."

"Ta nghỉ cùng được không?" Artemis Giả hỏi.

Kallisto nhận thấy có gì đó khác trong ánh nhìn của vị nữ thần, nhưng cô vẫn nói, "Ừm, được chứ ạ."

Artemis Giả tiến đến gần hơn. Cô ta cầm lấy tay của Kallisto. "Cậu đẹp lắm, cậu biết đấy."

Artemis Giả hôn Kallisto, mà tôi không phải nói đến cái hôn phớt nhẹ lên má giữa bạn bè đâu. Kallisto vùng vẫy có thu người lại, nhưng Zeus ôm chặt cứng, và ông ta khoẻ hơn.

"Nữ thần!" Kallisto ré lên. "Người đang làm gì thế ạ?"

Zeus đổi lại thành hình dạng của mình, thế là Kallisto ré lên còn lớn hơn.

"Nào nào," vị thần bầu trời bảo. "Artemis không cần thiết phải biết đâu, nàng yêu dấu. Sẽ là bí mật con con giữa hai ta thôi mà!"

Thế là một lần nữa, Zeus chứng tỏ mình là một tên đểu giả thần thánh. Vâng, đúng vậy, ông ta có thể nghe thấy tôi và nổi giận. Đây không phải lần đầu tôi so gan với ngài Sấm Sét đâu. Nhưng mà này, tôi thấy sao thì nói vậy thôi.

Nếu Artemis Thật có ở quanh đây, hẳn cô ta sẽ chạy đến giúp cho Kallisto. Không may thay, Kallisto chỉ có một mình. Zeus đạt được thứ mình muốn.

Sau đấy, Kallisto quá hổ thẹn không dám nói ra. Cô sợ không biết đây có phải là lỗi do mình không. Mách nhỏ này: nếu bạn bị tên biến thái nào đó tấn công thì không bao giờ là lỗi của bạn cả. Hãy nói cho ai đó biết.

Nhưng Kallisto giữ kín bí mật đến hết cỡ. Cô cố vờ như đã chẳng có gì xảy ra. Buồn thay, cô lại mang thai. Cô không thể giấu mãi được. Vài tháng sau, trong một ngày nắng nóng rượt đuổi quái vật, Artemis và bầu đoàn muốn đi bơi. Mọi người đều nhảy xuống hồ trừ Kallisto.

"Sao thế?" Artemis gọi. "Nhảy xuống nào!"

Kallisto đỏ bừng mặt. Cô đặt tay lên bụng mình, lúc này đã bắt đầu phình lên. Cô không dám cởi quần áo ra, bằng không Artemis sẽ để ý thấy.

Dù vậy, Artemis vẫn cảm nhận được vấn đề. Đột nhiên cô nhận ra lý do vì sao bấy lâu Kallisto cứ xa cách và buồn rầu đến thế.

Tim nữ thần chùng xuống.

"Người ư, Kallisto?" nữ thần hỏi. "Trong số các đồ đệ của ta, người lại là kẻ phá vỡ lời thề sao?"

"Tôi - tôi không có ý đó!" Kallisto đáp. Một giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

"Kẻ nào?" Artemis gặng hỏi. "Một chiến binh điển trai ư? Một anh hùng dẻo miệng à? Apollo, em trai của ta sao? Ôi không... làm ơn nói với ta là không phải nó đi."

"Là - là người đấy ạ!" Kallisto than van.

Artemis trở mắt nhìn. "Nói lại cho ta nghe xem nào."

Kallisto kể lại chuyện Zeus đã xuất hiện gặp mình trong bộ dạng của Artemis ra sao.

Vị nữ thần bừng lên phẫn nộ. Cô chỉ muốn bóp cổ bố Zeus chết cho rồi, nhưng khi cha bạn là vua vũ trụ thì chẳng có thể làm được gì nhiều cả. Cô nhìn Kallisto mà lắc đầu thương hại.

"Người là người mà ta yêu quý," Artemis nói. "Nếu người đến tìm ta ngay sau đây, thì ta hẳn đã có thể giúp người đến tìm được cho người một tấm chồng bánh trai, giàu có và để người ổn định cuộc đời tại thành phố người chọn. Hẳn ta sẽ cho phép người rút lui khỏi hội Săn trong danh dự. Lẽ ra người đã có thể ra đi trong thanh thản. Vụ tấn công của Zeus không phải là lỗi của người."

Kallisto nấc lên. "Nhưng tôi không muốn mất đi nữ thần ! Tôi muốn ở lại!"

Artemis có cảm giác như tim mình tan vỡ, nhưng cô không thể để lộ ra ngoài. Cô có phép tắc dành cho các môn đệ của mình. Cô không thể để cho các quy tắc ấy bị phá vỡ, dù cho đấy là do bạn thân của mình. "Kallisto, tội ác của người là đã giữ bí mật không nói với ta, và của chị em người trong hội Săn, với việc không trung thực. Người làm ô uế nhóm trinh nữ chúng ta

khi bản thân người không còn là trinh nữ. Chuyện này ta không thể tha thứ được."

"Nhưng... nhưng, Artemis - "

"Đừng nói nữa!" Artemis chỉ tay vào Kallisto và cô gái trẻ bắt đầu biến hình. Cô lớn dần lên. Tay chân thì ngắn đi nhưng dài ra. Quần áo của cô, bấy lâu giúp cô giấu đi tình hình của mình, trở thành một chiếc áo khoác lông nâu bó thít đến nghẹt thở. Kallisto biến thành một con gấu nâu. Khi cố thốt nên lời, cô chỉ có thể rống lên.

"Giờ thì đi đi," Artemis bảo nhưng cố gắng không bật khóc. "Hình dạng mới của người sẽ nhắc cho người nhớ rằng không bao giờ được lọt vào tầm mắt của ta. Nếu ta lại thấy người, ta phải giết người đấy. ĐI ĐI!"

Kallisto phóng chòm đi xuyên qua khu rừng. Cô hạ sinh một người con trai tên Arkas, sau này trở lại thế giới loài người và thành vua. Nhưng gần như ngay sau đấy, Kallisto đáng thương bị thợ săn giết chết.

Zeus thấy có chút hối hận. Ông ta biến Kallisto thành một chòm sao, chòm Đại Hùng, hay Gấu Lớn - như thế làm vậy có thể bù đắp cho việc đã phá hoại đời cô ấy.

Cũng thật lạ: sau chuyện Kallisto, hai người bạn thân tiếp theo của Artemis đều là đàn ông. Tôi không rõ vì sao. Có lẽ cô ta nghĩ đàn ông sẽ không làm tổn thương mình sâu sắc hơn là Kallisto đã từng, hoặc nếu có tổn thương cô, ít ra cô cũng không phải ngạc nhiên, vì đàn ông trời sinh là bọn đểu rồi mà. Hay có lẽ cô đang cố chứng tỏ cho bản thân rằng mình sẽ không bao giờ xem xét lại lời thề đồng trinh của mình, thậm chí là với một người đàn ông thú vị nhất cô có thể tìm thấy.

Người bạn phái nam đầu tiên của cô là Orion, mang một quá khứ mờ ám. Vì một nhẽ, anh ta là dân khổng lồ. Nhưng lại hơi lùn so với người khổng lồ, có lẽ chỉ ba mét rưỡi, và trông giống con người đến nỗi gần như

nhìn ra người. Anh ta làm thợ săn hoàng gia cho vua Chios trong một thời gian dài. Rồi Orion có chút rắc rối với con gái của vua. Khi nhà vua phát hiện ra, ông ta cho dùng thanh sắt nóng hổi chọc mù mắt anh ta. Rồi anh ta đá anh ta ra khỏi vương quốc.

Orion lang thang khắp Hy Lạp cho đến khi tình cờ chạm mặt vị thần rèn Hephaestus. Orion kể cho ông ta nghe câu chuyện bi thảm của mình. Gã khổng lồ nghe ra hối hận chân thành, nên Hephaestus - người hiểu biết khá rõ thảm kịch lần cơ hội làm lại - thiết kế cặp mắt bằng máy cho phép Orion nhìn thấy trở lại.

Orion lui về Delos, tại đây anh ta gặp Artemis. Cô nghĩ anh này cũng khá dễ thương. Anh ta không cố sức che giấu đi những tội ác trong quá khứ của mình. Anh ta lại còn có tài săn bắt tài tình nữa. Mấy năm trời mù loà đã giúp anh ta mài sắc các giác quan, và cặp mắt máy của anh ta cho anh ta tầm nhìn buổi đêm cùng khả năng nhắm đích tuyệt vời. Anh ta trở thành nam nhân đầu tiên gia nhập hội Thợ săn của Artemis.

Tôi không rõ môn đệ khác thấy thế nào. Những thợ săn trước nay chưa hề sống chung với nam giới bao giờ. Nhưng Orion không giở trò gì buồn cười ra cả. Anh ta giữ khoảng cách với các cô gái khi họ đang tắm. Anh ta giúp việc vặt hàng ngày như bao người khác. Chẳng bao lâu anh trở thành bạn thân với Artemis.

Duy chỉ có một vấn đề: Orion săn hơi quá giỏi. Một ngày kia anh ta một mình đi săn, và mãi mê cao hứng. Anh ta bắn chết mười sáu con gấu, mười hai sư tử, rồi nhiều thứ quái vật mà anh ta thậm chí còn không biết tên gì. Rồi anh ta bắt đầu bắn những loài vô hại: nai, thỏ, sóc, wombat. Có lẽ chắc chắn anh ta chỉ tức nước vỡ bờ thôi. Có lẽ Apollo khiến anh ta phát điên, vì Apollo không thích cái gã này ở bên chị gái mình lắm thế.

Mà thôi, Orion nhanh chóng có một đồng xác wombat chết chất quanh mình. Anh ta dùng máu sóc sơn mặt mình rồi cắm lá lên tóc và bắt đầu la

hét, "Ta sẽ giết hết thú vật trên thế giới này! tất cả bọn chúng! Chết đi, lũ yêu quái lông lá ngu xuẩn!"

Điều này quả không phù hợp với tuyên ngôn sứ mệnh thân thiện với thiên nhiên của hội Thợ Săn. Và cũng không làm cho Gaea Đất Mẹ hài lòng. Orion la hét thật lớn đến mức lôi kéo sự chú ý của bà ta, và ngay cả khi trong khi đang ngủ. Gaea cũng làu bàu, "Người muốn giết thứ gì đó sao, thằng điên? Thử cái này này."

Ngay sau lưng Orion, một con bò cạp cạp to tướng từ khe nứt dưới lòng đất nhô lên. Gã khổng lồ quay lại thì dừng ngay mũi chích đầy nọc độc thẳng vào ngực.

Thế là hết với Orion. Artemis đi tìm anh ta, rồi khi tìm thấy cái xác không hồn lạnh ngắt của gã, tim cô lại tan nát. Lần này Artemis là người tạo ra chòm sao. Cô đưa Orion lên trời, gần bên là con bò cạp, để câu chuyện của anh ta được sống mãi.

Tôi đoán bài học từ câu chuyện này là: đừng có cả gan thăm sát thỏ con, sóc hay wombat mà gì. Chúng không gây hại gì cho bạn, và biết đâu bạn lại phát hiện ra chúng có một con bạn bò cạp rất to đấy.

Người bạn thân cuối cùng của Artemis là một hoàng tử tên Hippolytos. Anh này vừa đẹp trai vừa quyến rũ và không có hứng thú tình cảm gì cả. Anh ta chỉ muốn bỏ hết thời gian đi săn mà thôi. Nói cách khác, anh ta là người đàn ông hoàn hảo cho Artemis. Cô nhận anh ta vào hội Săn, điều này hẳn là một thách thức với vài nữ môn đệ của cô lắm. Anh chàng này hơi quá hấp dẫn.

Tuy vậy, Hippolytos là một môn đệ mẫu mực. Anh ta giữ lời thề và không bao giờ liếc ngang liếc dọc mấy cô.

Ấy nhưng không phải ai cũng thích thế. Trên ngọn Olympus, Aphrodite nữ thần của tình yêu nổi cơn thịnh nộ.

"Đùa ta đấy ư?" bà ta kêu lên the thé. "Một anh chàng hấp dẫn là thế, ở cùng tám mươi con gái xinh đẹp, thế mà anh ta chẳng hứng thú gì sao? Thật là một sự sỉ nhục! Thế thì không ổn rồi!"

Lần sau đây khi Hippolytos về nhà thăm bố, là vua Theseus (ông này là một câu chuyện khác nữa), hai bố con cãi nhau ra trò. Bố muốn Hippolytus kết hôn để có con và nối dõi tông đường khi anh ta thành vua, blah blah blah.

Hippolytos bảo, "Không! Con muốn ở cùng Artemis và đi săn thôi!"

Theseus gầm lên tức tối. "Nếu mày yêu cô ta đến thế, sao không cưới luôn cô ta luôn đi?"

"Bố, Artemis là nữ thần đồng trinh cơ mà! Bố chẳng khi nào chịu nghe cả!"

Cuộc cãi lộn một lúc một thêm căng thẳng, bởi vì trên ngọn Olympus kia, Aphrodite đang thổi bùng lên nhiệt huyết của họ. Vâng, bà ta là nữ thần tình yêu, nhưng tình yêu và thù hận cũng không có gì khác lắm. Cả hai đều có thể dễ dàng vượt khỏi tầm kiểm soát, và tình này biến thành tình kia. Tin tôi đi. Tôi biết mà.

Rốt cuộc, Theseus rút kiếm ra giết chết con trai mình.

Úi chết.

Dĩ nhiên nhà vua xấu hổ vô cùng. Ông ta đặt xác hoàng tử trong hầm mộ hoàng gia và bỏ trốn đi để khóc thương một mình. Trong khi đấy, Artemis nghe thấy tin liền vội vã chạy đến bên hầm mộ.

Khóc thương vì phần nộ, cô ôm xác Hippolytos lên, "Không! Không, không, không! ta sẽ không mất đi thêm một người bạn thân khác nữa. Sẽ không đâu!"

Cô bay khỏi thành phố, mang theo xác Hippolytos. Cô lòng sục khắp Hy Lạp cho đến khi tìm thấy thầy thuốc giỏi nhất thế giới - một ông tên Asklepios. Ông này là con trai thần Apollo, thần của chữa lành, nhưng Asklepios thậm chí còn giỏi chữa lành hơn bố mình. Chắc là vì Asklepios dành cả ngày để chữa bệnh thật sự, trong khi Apollo chỉ đi tán tỉnh và tổ chức hoà nhạc ngoài công viên mà thôi.

"Cô Artemis!" Asklepios kêu lên. "Gặp cô mừng quá!"

Artemis đặt xác Hippolytos dưới chân ông ta. "Asklepios này, ta cần cháu chữa cho Hippolytos. Làm ơn nhé! Chuyện này nằm ngoài quyền hạn của ta."

"Hừm," Asklepios trầm ngâm. "Anh ta bị gì thế?"

"Chết rồi," Artemis đáp.

"Tình trạng nguy ngập đây. Hầu như luôn là mất mạng. Nhưng để cháu xem cháu làm được gì nào."

Asklepios trộn vài thứ thảo dược, nấu lên một thứ thuốc, nhét vào mồm hoàng tử đã chết, anh này ngay lập tức tỉnh dậy.

"Xin đa tạ các vị thần Mệnh!" Artemis thốt lên. "Asklepios, cháu là giỏi nhất rồi!"

"Ôi, có gì đâu ạ."

Thật ra thì, có gì thật đấy. Aphrodite phàn nàn với Zeus. Bà này quả là thứ thua cuộc hay cay cú. Rồi Hades than phiền. Asklepios không thể đi lung tung mang người chết trở lại cõi sống được. Như thế có thể gây ra hỗn loạn trên dương gian và cả Âm phủ. Zeus đồng ý. Ông ta phóng sét xuống Asklepios mà giết chết anh này, đây là lý do vì sao ngày nay bạn không thể

đi đến bác sĩ yêu cầu ông ta tái sinh những người thân đã mất của bạn được. Zeus tuyên bố cấp độ y khoa đó là ngoài tầm với.

Về phần Hippolytos, Artemis bảo đảm cho anh ta được an toàn. Cô đưa anh ta đến Ý, tại đây anh trở thành thầy cúng tại một trong những miếu thiêng của cô rồi sống tại đây đến mãi kiếp.

Sau đấy, Artemis quyết định không nên quá thân thiết với bất cứ môn đệ nào. Làm vậy quá nguy hiểm cho họ. Cô cũng trở nên thận trọng với việc mời thêm nam giới vào hội Săn.

Với tôi vậy cũng được. Tôi thích Artemis, nhưng lại không thích hợp với thiên nhiên. Vả lại, tôi không thích đi săn. Tôi đúng là thích con gái đấy, nhưng bạn gái tôi sẽ không bằng lòng để tôi giao du với tám mươi cô gái xinh đẹp ngoài vùng hoang sơ đâu.

Bạn gái tôi mang tính chiếm hữu cao vậy đấy.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Hermes Vào Trại Cải Tạo Thiếu Niên

LIỆT KÊ RA NHỮNG THỨ MÀ HERMES không phải là thần thì sẽ nhanh hơn nhiều, vì anh chàng này là thần của lăm thứ. Anh ta là thần du hành, nên là thần bảo hộ cho bất cứ ai dùng đường xá. Nghĩa là những người lái buôn, người đưa tin, đại sứ, những kẻ du mục, và dân chăn đàn gia súc vào chợ. Cũng có nghĩa bọn trộm cắp, cùng mấy đoàn người về hưu trong những chiếc xe lưu động đáng ghét đổ về miền Nam tránh đông.

Hermes chịu trách nhiệm hướng dẫn cho những linh hồn người chết dưới Âm phủ. Anh ta là dịch vụ chuyển phát nhanh của riêng Zeus, mang lời nhắn của sếp mình quanh thế giới và đảm bảo chuyển lại qua đêm. Anh ta cũng là thần của (hít sâu vào này) thương mại, ngôn ngữ, trộm cắp, bánh mì phô mai, thủ đoạn lừa đảo, hùng biện, hội hè, thể dục thể thao, lòng hiếu khách, chó canh, chim báo điềm, thể dục thể thao, thi đấu điền kinh, bánh mì phô mai, bánh mì phô mai, và gieo xúc xắc đoán vận mệnh.

Thôi, tôi chêm bánh mì phô mai vào để xem các bạn có chú ý hay không ấy mà. Với lại tôi cũng đang đói.

Cơ bản thì, Hermes chịu trách nhiệm về mọi thứ và mọi người bạn có thể chạm trán phải khi đi du hành - cả xấu lẫn tốt. Vậy nên nếu bạn đi đâu, bạn nên hy vọng là Hermes đang lúc tâm tình thư thả. Bằng không thì bạn sẽ có kết cục là phải ngủ qua đêm trong sân bay, hay là kẹt lại bên vệ đường với bánh xe xếp lổp. Vì mọi người thời Hy Lạp cổ đại một lúc nào

đó cũng phải du hành, nên Hermes là một gã quan trọng và rất được kính trọng.

Thật khó mà tin được rằng anh chàng này chào đời trong hang và bị bắt khi được mười hai giờ tuổi.

Mẹ của anh ta là Maia, cố gắng giữ cho anh ta tránh khỏi rắc rối. Maia là dân Titan; khi mang thai con của Zeus (như thế là biến bà này thành, gì nhỉ, bạn gái thứ 458 chẳng? Có ai đếm không?), bà ta ra sức tự bảo vệ để mình không có kết cục như đa số bạn gái của Zeus - bị Hera quấy rối và nguyên rủa.

Maia trốn trong hang trên núi Cyllene ở miền Trung Hy Lạp, tại đây bà sinh hạ nhóc tì Hermes đáng yêu. Bà ta nhận ra con mình là một nhóc thần thánh, thế nên bà quyết định mình phải thận trọng. Bạn không thể biết khi nào thì một em bé thần sẽ bắt đầu nhảy múa ca hát và bắn người ta đâu. (Maia đã nghe chuyện từ Leto.) Maia cho bé Hermes bú rồi quấn chặt bé trong chăn để cậu bé không phải nhúc nhích hay vướng vào rắc rối. Bà đặt cậu trong chiếc giỏ lát làm nôi và bắt đầu hát bài hát ru về những vị thần khác nhau cùng các con thú ưa thích của họ bởi vì thời đấy, bài hát cho em bé toàn là về gia súc trong nông trại gì gì không thôi. Bà hát về Artemis cùng đàn chó của mình, về Poseidon và đàn ngựa, về Apollo và đàn quạ thiêng - toàn là những loài gia súc ngon lành nhất thế giới. Chẳng mấy chốc bé Hermes đã thanh bình thiếp ngủ. Maia loạng choạng đi về giường mình lăn quay ra ngủ, vì sinh nở vất vả vô cùng.

Ngay khi nghe thấy mẹ mình bắt đầu ngáy, bé Hermes mở mắt ra.

vị thần trẻ tuổi vùng vẫy trong mớ chăn quấn. "Có thiệt không đây?" cậu càu nhàu. "Mới ra đời được ba mươi phút, vậy mà mình đã mắc đờ bệnh nhân tâm thần rồi sao? Mẹ thật tình không tin tưởng mình rồi. Bà này khôn đây."

Cậu bé uốn éo vùng ra được rồi nhảy ra khỏi nôi. Hermes vẫn trông như trẻ sơ sinh, nhưng chỉ là vì cậu chưa sẵn sàng bắt đầu lớn lên đấy thôi. Cậu cho rằng một đứa bé có thể thoát khỏi những tội mà trẻ con lớn tuổi hơn không thể. Cậu duỗi tay, nhảy nhẩy khởi động, rồi kéo tã lên.

"Hát hò này giờ về bò khiến mình đói rồi đây," cậu nói. "Mình có thể làm miếng bít tết!"

cậu đi ra khỏi hang, nghĩ rằng tìm thấy đàn gia súc của Apollo sẽ chẳng khó gì. Mới đi được vài bước thì cậu vấp phải thứ gì đó cứng cứng.

"Oái!" Hermes quỳ xuống thấy mình vừa giẫm lên một con rùa.

"Ây, chào anh bạn nhỏ," Hermes nói. "Cậu là loài thú đầu tiên mà ta gặp phải đấy! ta đoán cậu sẽ là một trong những sinh vật thiêng của ta đây. Thế có thích không nào?"

Con rùa chỉ trở mắt nhìn cậu.

"Cậu có cái mai đẹp đấy." Hermes nhấn nhấn đốt ngón tay lên lưng rùa. "Lốm đốm lốm đốm đến xinh. Để ta đem cậu vào trong hang ngắm cho kỹ hơn thì thế nào nhỉ? Ta sẽ không làm cậu đau đâu."

Hermes thật khoẻ so với một đứa bé. Thật ra thì cậu khoẻ hơn so với bất cứ ai. Cậu nhặt con rùa lên mang vào trong hang. Ngắm nghía cái mai rùa, cậu chợt nảy ra một ý tưởng. Cậu nhớ lại cái cách giọng mẹ mình dội lại trong hang khi bà hát ru, khiến cho giọng bà lớn hơn và dày hơn. Lúc này Hermes thích lắm. cái mai rùa này có thể gia cố cho âm thanh theo cùng một cách ấy, như là một phiên bản thu nhỏ của cái hang - nếu trong đó không có con rùa nào.

"Biết gì không anh bạn nhỏ?" Hermes nói. "Ta đã đổi ý. e là ta phải làm đau cậu đấy."

Cảnh báo là sẽ gồm này. Hermes chặt phăng đầu lẫn chân rùa. Cậu moi phần còn lại ra bằng cái muôi nấu súp của mẹ. (Ê, tôi xin lỗi. Thời đó, người ta giết thú vật luôn để lấy thịt hay da hay bất cứ gì. Đây là lý do vì sao cô bạn Piper của tôi thành người ăn chay.)

Rồi, Hermes đã làm rỗng mai rùa, cậu thổi vào trong ấy. Âm thanh vang dội sâu xa, nhưng không hẳn giống như cậu muốn. Bên ngoài hang, cậu có thể nghe thấy tiếng cú, tiếng dế, ếch nhái, cùng cả đám yêu quái tạo ra âm thanh nhiều cung bậc khác nhau, tất cả trong cùng một lúc. Hermes muốn có một thứ gì giống như thế - một mớ âm thanh cùng một lúc. Nhìn qua lò sưởi, Hermes trông thấy mấy sợi gân cừu vừa dài vừa dai, được Maia phơi khô để may hay gì đấy.

Hermes nghĩ, Hừm.

Cậu kéo giãn sợi gân giữa tay và chân. cậu dùng tay còn lại gảy sợi gân, thế là sợi dây chằng rung lên. cậu càng kéo căng sợi dây bao nhiêu, âm thanh phát ra âm vực cao bấy nhiêu.

"Ô đúng rồi," cậu bảo. "Cái này có tác dụng đây."

cậu liếc sang mẹ để chắc chắn là bà vẫn còn ngủ. Đoạn Hermes bắt tay vào việc. Từ khung cửa của mẹ, cậu lấy ra vài thanh chốt nhét chúng qua mai rùa để chúng thò ra khỏi lỗ hổng phần cổ rùa như mấy cái sừng. Rồi cậu cột thanh chốt thứ ba ngang trên đầu, giữa hai trụ nói, thế là chúng như khung thành bóng đá. Cậu bắt bẫy sợi dây từ trên đỉnh phần cổ đến đáy của mai rùa. Khi cậu gảy qua, âm thanh phát ra thật kỳ diệu, Hermes đã phát minh ra thứ nhạc cụ dây đầu tiên, và cậu quyết định gọi nó là đàn lia. (Tại sao vậy? Có lẽ vì cậu là một kẻ dối trá chẳng, tôi không biết nữa.)

Nếu bỏ thêm vài giờ làm việc nữa, chắc Hermes sẽ phát minh ra đàn ghi ta thùng, đại hồ cầm, hay cả ghi ta điện luôn ấy chứ; nhưng đến lúc này

cậu ta đói lắm rồi. Cậu giấu đàn lia mới làm vào dưới lớp chăn trong nôi đoạn đi ra ngoài tìm mấy con bò thần ngon lành kia.

Hermes leo lên đỉnh ngọn Cyllene - ê, trò trẻ con đối với một em bé vạm vỡ thôi mà - rồi đưa mắt nhìn khắp Hy Lạp, vừa lắng nghe vừa quan sát. Apollo giấu đàn bò mình rất kỹ vào ban đêm, trong đồng cỏ bí mật ở Pieria, cách Cyllene về phía Bắc chừng bốn trăm km, nhưng Hermes có các giác quan rất nhạy. Chưa gì cậu ta đã nghe ra từ xa xa tiếng: "Bòòòò."

Một con bò khác đáp lại, "Suýt. Chúng ta đang trốn đấy!"

Con bò thứ nhất bảo, "Xin lỗi."

Trên đỉnh núi cao kia, Hermes cười toe. "Ha! Ta tóm được bọn mi rồi nhé, lũ bò."

Bốn trăm km chứ gì? Chuyện nhỏ! Hermes chạy bộ đến đấy chừng một tiếng - cảnh này trông kỳ lạ lắm đây, một vị thần mới sinh còn quần tã chạy như bay băng qua Hy Lạp, hai tay vẫn còn dính đầy máu rùa. Cũng may khi đó là ban đêm nên chẳng ai trông thấy cậu.

Khi đến được đồng cỏ bí mật, Hermes thềm rỏ dãi khi nhìn thấy cơ man nào là bò to béo khoẻ ngon lành, cả trăm con đang nhẩn nha gặm cỏ trên trảng cỏ xanh rì giữa chân núi và bờ cát ven Địa Trung Hải.

"Mình chẳng muốn tham làm gì," Hermes tự nhủ. "Có lẽ mình chỉ bắt đầu chừng năm mươi con thôi. Nhưng làm cách nào để che dấu dấu vết đi nhỉ?"

Cậu không thể chỉ nhét năm mươi con bò vào túi rồi lên đi được. Còn nếu lừa chúng đi, thì Apollo sẽ có thể dễ dàng lần theo dấu móng bò của một đồng con thú như thế.

Hermes nhìn đăm đăm ra bờ biển. Rồi cậu sẫm soi mấy cây bách nhật hồng gần đấy. Không rõ chính xác là mình đang làm gì, cậu vặt vài cành khô cùng nhánh cây này. Cậu nhớ ở trong hang của Maia, nôi của cậu là một giỏ lát, thế là cậu bắt đầu đan những cành khô cùng nhánh cây lại thành một chân chèo lớn. Cậu xỏ vào hai chân tạo ra đôi giày đi tuyết đầu tiên - kỳ diệu thật, vì ở Hy Lạp chẳng khi nào có tuyết cả.

Hermes đi vài bước trên cỏ, rồi trên cát. Đôi giày chân chèo để lại những dấu chân mờ mờ, to bề ngang, hoàn toàn giấu hẳn đi kích cỡ chân thật của cậu.

Hoàn hảo, cậu thầm nghĩ. Như thế đã che được dấu vết của ta. Giờ đến mấy con bò...

Cậu mang đôi giày mới mà đi lạch bạch qua đồng cỏ. Cậu thành công chia rẽ được đàn bò, xua năm mươi con bò béo nhất, ngậy nhất tách khỏi đám còn lại. Năm mươi con này cậu lừa đi xiên xiên về phía bờ biển.

Đến được bãi cát, Hermes búng tay rồi huýt sáo thu hút sự chú ý của đàn bò. Khi cả năm mươi con bò cùng nhìn cậu, đuôi quay về phía đại dương, thì cậu bảo, "Được rồi các cậu. Giờ thì đi thật lùì. Lùì lại nào!"

Bạn có từng thử bắt năm mươi con bò đi thật lùì dần vào chưa? Không dễ đâu nhé. Hermes khiến chúng chỉ chăm chú vào mình, vừa huýt sáo vừa tạo ra âm thanh ra hiệu đi lùì lại, "BÍP, BÍP, BÍP!" trong khi đó cậu xua tay vừa tiến về phía mép nước. Đàn gia súc lích xích thật lùì, thẳng xuống con sóng. Đoạn Hermes quay chúng ra đằng sau và lừa chúng đi vài trăm mét xuyên qua sóng nước cho đến khi dẫn chúng lại lên cạn.

Khi quay lại nhìn, Hermes phải lấy làm thán phục chiêu lừa phỉnh của mình. Trông như thể là năm mươi con bò từ dưới biển bước lên bờ để nhập vào đàn chính vậy. Không ai có thể phân biệt đâu là nơi những con bò mất

tích đã đi đến. Hermes cũng không để lại dấu chân nào khả dĩ truy ngược lại cậu được.

Cậu dẫn đàn bò về hướng nam băng qua các cánh đồng của Hy Lạp.

Lúc này đã là sau giữa khuya, nên Hermes nghĩ mình sẽ không bị trông thấy. Rủi thay, một lão nông tên Battus đang ở ngoài đồng chăm lo cho vườn nho của mình. Có thể Battus không ngủ được chẳng, hay là ông ta luôn xén cành nho vào ban đêm; nhưng ông trông thấy một em bé tí xíu đang dẫn đầu năm mười con bò đi trên đường, hai mắt ông lão như muốn lồi ra khỏi hốc.

"Hả?" ông lão lắp bắp. "Sao được chứ?"

Hermes gượng cười. "Ngạc nhiên chưa?" Cậu nghĩ xem có nên giết ông lão kia không. cậu không muốn có nhân chứng nào hết. Nhưng Hermes là thằng ăn trộm chứ không phải quân giết người. Và lại, tay cậu đã vấy máu con rùa vô tội. "Cháu chỉ đang đem bò đi dạo thôi ạ. Tên lão là gì vậy, thưa lão?"

"Battus." Battus chẳng thể tin được là mình đang trò chuyện với một đứa bé mới sinh. Có lẽ ông ta vẫn còn đang nằm trên giường mà mơ chẳng.

"À. lão Battus này," Hermes bảo, "tốt nhất là lão quen việc từng trông thấy cháu nhé. Nếu có ai hỏi, thì cháu chưa bao giờ ở đây. Lão cứ làm thế đi, rồi cháu sẽ đảm bảo lão được ban phúc hậu hĩ khi cháu lên ngôi ở Olympus, nhé?"

"Ừm... ừ."

"Tốt quá. Mà này, thắt lưng lão có dao à? Cháu mượn được không ạ?"

Battus đưa dao cho vị thần sơ sinh con dao xén cành của mình, rồi Hermes lùa đàn bò đi tiếp.

Cuối cùng Hermes tìm ra một cái hang vừa vặn để cậu giấu đàn bò ăn trộm được vào . Cậu nhốt bốn mươi tám con vào trong ấy để đấy ăn dần, hoặc tuần bán ra chợ đen. Cậu chưa quyết định nữa. Rồi cậu dùng dao của ông lão để thịt hai con cuối.

Nửa này, một hình ảnh khá là kinh dị - vị thần sơ sinh còn quần tã cầm dao trong tay, xả thịt hai con bò - nhưng Hermes không hề nao núng. Cậu nhóm lửa tế những phần thịt ngon nhất cho các thần Olympian (dĩ nhiên là bao gồm cả cậu). Rồi cậu xiên thêm nhiều thịt nữa, quay nướng lên, rồi ăn đầy bụng món bít tết ngon lành.

"Oa, ngon quá chừng!" Hermes ợ lên tán thưởng. "Trời đất, khuya rồi nhỉ. Hay là sớm rồi nhỉ. Ta nên về nhà thôi."

Cậu rửa ráy nơi con suối gần đấy, vì cậu nghĩ mẹ mình không muốn trông thấy đứa con mới sinh của bà người đầy máu me. Rồi, để cho vui thôi, cậu lấy vài ống xương bò, khoét rỗng chúng làm ống tiêu, rồi cột chúng lại một đầu tạo thành chữ V để cậu có thể thổi hai ống cùng lúc (vì chỉ một ống tiêu thôi thì chán òm). Cậu lạch bạch đi về nhà với cái bụng no căng, vừa đi vừa thổi nhạc êm dịu từ ống tiêu kếp để giúp mình tỉnh táo. Cậu về đến hang của Maia ngay trước khi trời rạng, bò vào nôi, rồi nhét ống tiêu hình chữ V xuống dưới chân cùng với đàn lia. Rồi cậu lăn ra ngủ. Thậm chí đối với một thần sơ sinh thì đêm qua quả là một đêm đầu tiên vất vả.

Sáng hôm sau, Apollo bay đến Pieria để đếm bò. Anh ta luôn khởi đầu ngày mới với việc chiêm ngưỡng đàn gia súc của mình.

Khi nhận ra đàn bò hụt mất năm mươi con, Apollo tá hoả. Anh ta chạy vòng quanh mà la lớn, "Bò ơi! Bò ơi!" Anh ta tìm thấy dấu móng bò từ dưới biển đi lên, như thể đàn gia súc của mình đã đi bơi rồi quay về, nhưng như thế thì chẳng có lý nào. Anh ta thấy dấu ấn to bè, nông nông, trên bãi

cát, giống như có một gã trông siêu ốm mà mang giày số hai lăm đi loanh quanh trên ấy - nhưng lại nữa, thế cũng chẳng có lý gì.

Apollo tìm kiếm gần hết buổi sáng, cho đến khi cuối cùng đi ngang qua lão nông Battus, đang xén tĩa cành nho. Sau vụ "em bé nói chuyện", Battus đã chẳng thể ngủ nghề gì được.

"Này lão già!" Apollo gọi lớn. "Ông có thấy năm mươi con bò đi ngang qua đây không? Có khả năng được dẫn đầu bởi một tên khổng lồ nhẹ cân mang giày cỡ hai lăm ấy?"

Battus nheo nheo mắt. Ông lão không giỏi nói dối. Apollo có thể nhận biết ngay lập tức rằng lão nông đang cố giấu gì đó.

"Để, ta nói thêm này," Apollo bảo, "ta là thần đây. Tốt nhất là nên nói cho ta biết sự thật."

Battus thở dài sườn sượt. "Là một đứa bé ạ."

Apollo cau mày. "Gì nữa đây?"

Battus kể cho anh ta nghe chuyện, chuyện kỳ quặc đến nỗi Apollo quyết định đây phải là sự thật. Apollo chỉ biết có một thần mới ra đời thôi. Anh ta có nghe đồn rằng Maia người Titan vừa hạ sinh tối qua trên ngọn Cyllene (Apollo luôn ra sức cập nhật thông tin đồn đại mới nhất mà.) Thật không có khả năng mà một đứa trẻ mới sinh lại chịu trách nhiệm cho một vụ ăn trộm bò cách đây bốn trăm cây số, nhưng chính Apollo cũng đã bắt đầu ca hát nhảy múa ngay khi vừa ra khỏi bụng mẹ đấy thôi, nên không phải là không thể.

Anh ta bay xuống hang của Maia mà đánh thức bà mẹ dân Titan dậy. "Con bà ăn trộm bò của ta!" Apollo bảo.

Maia dụi dụi mắt. Bà nhìn bé Hermes, vẫn còn nằm trong nôi, quần chặt trong chăn... mặc dù bụng thẳng bé trông to hơn nhiều, với lại một giọt sốt bít tết vương trên cằm thẳng bé ư?

"Ừm, chắc ngài nhầm rồi," Maia đáp. "Thẳng bé ở đây cả đêm cơ mà."

Apollo khụt khịt. "Phải là nó thôi. Nhìn sốt bò bít tể trên cằm nó kìa! Chắc chắn đàn bò của ta đang được giấu đâu đó quanh đây thôi."

Maia nhún vai. "Ngài cứ tự nhiên mà tìm."

Apollo lục tung cả hang, tìm trong nôi niêu, sau khung cửa, dưới gầm giường. Ngạc nhiên thay, năm mươi con bò không được giấu vào bất cứ nơi nào như thế cả."

Cuối cùng Apollo đi đến nôi em bé. "Được rồi thẳng nhãi. Khai ra đi. Bò của ta đâu?"

Hermes mở mắt ra sức trông dễ thương hết mực. "Goo goo?"

"Giỏi đấy," Apollo làu bàu. "Ta có thể ngửi thấy mùi thịt bò từ hơi thở của mi kìa."

Hermes nghiêng răng nén lại lời văng tục. Cậu biết lẽ ra mình phải nhai vài miếng kẹo bạc hà.

"Này người anh em họ Apollo," cậu vui vẻ nói, "chào buổi sáng! Anh nghĩ tôi trộm bò nào đấy à? Anh không thấy tôi chỉ là một đứa bé sao?"

Apollo nắm tay thành năm đấm. "Chúng ở đâu, thẳng nhãi ranh?"

"Tôi không biết," Hermes đáp. "Một đứa bé xiu như tôi làm sao giấu được năm mươi con bò nhỉ?"

"Ha!" Apollo la lên. "Ta chưa từng bảo là năm mươi con đâu nhé!"

"Hừ, bẽ mặt," Hermes lẩm bẩm.

"Mi bị bắt vì tội ăn trộm!" Apollo bảo. "Ta sẽ đem mi lên ngọn Olympus cho Zeus phán xử!"

Apollo quơ nguyên cái nôi bay thẳng lên Olympus. Khi anh ta đặt nôi xuống trước mặt Zeus rồi giải thích đứa bé mới sinh kia là kẻ trộm bò, các thần bắt đầu khúc khích cười; nhưng Zeus bảo mọi người im lặng.

"Đứa trẻ này là con trai ta," Zeus nói. "Ta chắc chắn nó có khả năng làm bất cứ gì. Này Hermes, con có ăn trộm bò của Apollo không?"

Hermes đứng dậy trong nôi. "Không ạ, thưa bố."

Zeus nhướn mày. Ông ta bình thần cầm thanh sét lên và sờ sờ vào mũi nhọn. "Ta cho con một lúc để suy nghĩ lại câu trả lời đấy. Con có ăn trộm bò của Apollo không?"

"Có ạ, thưa bố. Nhưng mà nói cho ngay, con chỉ giết có hai con thôi. Số còn lại vẫn còn khoẻ mạnh an toàn. Và khi giết thịt mấy con bò, con đã làm lễ tế miếng đầu tiên cho các thần rồi đấy ạ."

"Và mi ăn sạch hết chứ gì?" Apollo gầm lên.

"Ồ, tôi cũng là một trong các thần mà!" Hermes đáp. "Nhưng tất cả mọi người đều có phần, dĩ nhiên rồi! Tôi không bao giờ quên dâng cúng cho bà con của tôi đâu nhé."

Các thần thì thảo gặt gù với nhau. Đứa bé kia có thể là một tên trộm đấy, nhưng ít ra nó là một tên trộm có trước có sau.

"Nực cười quá đi!" Apollo la lên. "Bố Zeus ơi, nó ăn trộm của con. Giam nó vào trại cải tạo trẻ vị thành niên đi ạ! Xích nó lại đi!"

Zeus cố nén cười. Ông ta biết mình phải công minh, nhưng cũng không thể không ngưỡng mộ độ trơ tráo của Hermes được. "Hermes, con phải chỉ cho Apollo nơi giấu mấy con bò ngay. Rồi con phải trả cho Apollo bất cứ giá nào mà anh ấy đòi hai con bò mà con đã giết ấy!"

"Con sẽ quẳng nó xuống Tartarus!" Apollo hét. "Giá của con là vạ đấy!"

Zeus nhún vai. "Hai đứa phải thoả thuận với nhau thôi. Nào, cả hai đi đi."

Hermes thở dài. "Tuỳ bố thôi, thưa bố. Apollo, anh lái đi. Tôi sẽ định vị."

Apollo nhặt nô lên bay đi cùng Hermes. Vị thần sơ sinh hướng dẫn anh ta đi đến cái hang bí mật nơi mình giấu đàn bò, nhưng cậu bé chỉ đường lòng vòng. Cậu đang sùng sục suy tính cách làm sao để tránh hình phạt.

Khi Apollo nhìn thấy mấy con bò bị mất tích củ mình, anh ta có bình tĩnh đi một chút, nhưng vẫn còn tức tối với Hermes lắm.

"Đến lúc xuống Tartarus rồi," Apollo gầm gừ. "Ta sẽ quẳng mi thật sâu xuống địa ngục - "

Hermes lôi đàn lia ra khỏi chỗ trong nô mà bắt đầu gảy.

Apollo lắng nghe, sững sờ đờ đẫn. Anh ta không dám cả gan cắt ngang cho đến khi Hermes đàn xong.

"Cái gì - ở đâu - làm sao - "

"Ồ, cái này ấy à?" Hermes lơ đãng hỏi. "Tôi gọi nó là đàn lia. Mới chế ra tối qua đấy."

Những ngón tay cậu bé lại lướt qua lần dây, tạo nên một thác âm thanh du dương êm dịu.

"Ta phải có nó." Apollo bảo. "Ta là thần của âm nhạc mà. Làm ơn nhé! Ta - ta phải có được nó!"

"Ô, nhưng anh sẽ chẳng tôi xống Tartarus mất rồi," Hermes buồn bã nói. "Tôi cần đàn lia của tôi để khuây khoả dưới vùng tối tăm kia chứ."

"Quên Tartarus đi," Apollo nói. "Đưa cho ta đàn lia, rồi bọn mình coi như huề."

"Hừm," Hermes bảo. "Và tôi được giữ phần bò còn lại chứ?"

"Cái gì?!" Apollo quát.

Hermes lại dạo thêm một khúc nhạc, rạng rỡ tươi tắn như ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá.

"Được, được!" Apollo nói. "Được thôi, giữ lại bò. Cứ đưa đàn lia cho ta."

"Tuyệt quá!" Hermes quảng đàn lia cho Apollo. Thế rồi vị thần sơ sinh lôi ống tiêu kếp ra, cậu quyết gọi nó là syrinx. Cậu bắt đầu thổi lên, làm miệng mồm Apollo há hốc.

"Đừng bảo là mi cũng chế ra nó đấy nhé!"

"Hừm?" Hermes ngưng thổi. "Ờ, đúng rồi. Chỉ là thứ tôi nghĩ ra sau bữa tối thôi mà. để bán đấy... với giá thích hợp."

Hermes chơi một chút nhạc Mozart rồi một ít One Direction, thế là Apollo la lên, "Ta phải có nó! Mấy cô sẽ phát rồ lên vì cái này cho xem! Ta sẽ trả cho mi... này, ta có vài món đồ phép thuật hay ho ở nhà đấy: một

thanh quyền trượng sứ giả mà ta không xài, mấy đôi giày bay, với cả một thanh kiếm nhé. Mi có thể có cả ba món ấy luôn!"

Hermes suy xét. "Thêm vào phép tiên tri nữa, vậy là xong."

Apollo cau mày. "Ta không thể làm thế. Tiên tri là tài lẻ của ta mà. Thôi bảo này: ta sẽ cho mi quyền nói trước tương lai qua việc đồ xúc xắc. Không long lanh lắm, nhưng là một trò hay trong mấy bữa tiệc, với lại mi có thể dùng nó kiếm được khối tiền đấy."

"Đồng ý."

"Đồng ý!"

Thế là rốt cuộc Apollo và hermes thành bạn thân. Apollo quên đi vụ trộm bò. Anh ta thậm chí không màng đến việc mình bị trấn lột trắng trợn về giá của đàn lia và ống tiêu syrinx. Hermes thì có đàn gia súc cho riêng mình, vì thế anh ta trở thành thần của người chăn bò. Anh ta có một đôi sandal có cánh giúp mình nhanh chân hơn bất kỳ vị thần nào. Anh ta có thanh kiếm làm từ vàng và đá adamantine, lưỡi kiếm vô cùng sắc ngọt, có thể chém qua hầu như mọi thứ. Anh ta có thanh quyền trượng sứ giả, như các sứ giả con người hay mang theo khi họ rời thành phố này sang thành phố khác để phô ra rằng mình có quyền miễn trừ ngoại giao ấy mà, chỉ có điều quyền trượng của Hermes là có phép thuật thôi. Thông thường thanh quyền trượng có hai sợi ruy băng trắng quấn quanh thân. Trượng của Hermes thì thay vào đấy lại có hai con rắn thật. Thanh trượng này cũng có khả năng biến người ta ngủ thiếp đi, hoặc đánh thức họ dậy, quả là hữu ích cho một vị thần ăn trộm. Thanh trượng ấy được biết đến như là một caduceus - chỉ vì tôi biết các bạn cần phải nhớ thêm một từ phức tạp thôi chứ chẳng gì.

Ồ, còn ông lão Battus, kẻ đã mách lẻo về Hermes ấy? Hermes bay lại trang trại đấy mà biến ông ta thành cột đá. Battus vẫn còn đứng ở đấy nhìn

ra đường, ước mong mình đã không bao giờ trông thấy thằng bé sơ sinh ăn trộm bò ngu ngốc kia.

Hermes lớn lên thành người lớn (trong vài ngày thôi, vì là thần mà). Thường thì anh ta sẽ xuất hiện như một gã thiếu niên điển trai có mái tóc đen loăn xoăn và râu mép mới chớm mọc. Tất nhiên, vì là thần, anh ta có thể xuất hiện bất cứ kiểu nào mình muốn.

Hermes trở thần thành truyền tin cho Zeus, và đôi khi anh ta còn làm vài chuyện xấu xa bí mật cho sếp của mình.

Ví dụ minh họa: một lần Zeus phải lòng một tiên nữ sông có tên là Io. (Vâng, đấy là tên cô ta. Chỉ I và O thôi. Tôi đoán cô này xuất thân từ một gia đình nghèo đến mức không kham nổi cả phụ âm). Cô này đẹp vô cùng, nhưng Zeus lại gặp rắc rối khi thuyết phục cô ấy đi chơi với mình. Cô luôn đi cùng đám bạn tiên nữ, nên ông ta không thể rình tấn công bất ngờ được. Cô còn lờ tịt những tin nhắn của ông ta. Zeus gửi cho cô hoa và kẹo. Ông ta còn tạo ra những cơn giông đẹp để để tạo ấn tượng với cô. Zeus bỏ công đến hàng tuần và trở nên ám ảnh hết cỡ.

Cuối cùng cô đồng ý một mình gặp ông ta trong rừng, thế là Zeus reo lên, "THẾ CHỨ!"

Thật không may là Hera nghe phong phanh về chuyện đang diễn ra. Có lẽ một trong những tiên nữ khác nói cho bà ta biết.

Vâng, Zeus xuất hiện nơi bãi đất trống và Io đứng chờ, ông nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trong rừng vọng đến. "Zeus!" Hera hét vang. "Ông ở đâu, đồ phản bội bần tiện?"

Zeus ăng lên một tiếng rồi biến Io thành thứ đầu tiên mình nghĩ đến: một con bò.

Chẳng hay ho gì nhỉ, biến bạn gái mình thành bò cái ấy. Giống như sự liên hệ giữa các từ vậy: sô cô la - ngon lành. Ánh mặt trời - ấm áp. Io - bò! Hay có lẽ giọng nói của Hera khiến ông ta nghĩ đến bò, vì bò là con vật thiêng của bà ấy mà.

Mà thôi, khi Hera đến được bãi đất trống, bà ta thấy Zeus đang lơ đãng tựa mình vào một con bò cái to bự.

Hera nhíu mày. "Ông đang làm gì đấy?"

"Hả? Ồ chào cưng! Đâu có gì. Đâu có gì đâu."

"Con bò là thế nào?"

"Bò hả?" Zeus ra vẻ như lần đầu tiên mới để ý đến Io. "Ờ, bò này à? Ừm, không có gì. Sao thế?"

Hera siết chặt nắm tay cho đến khi đốt xương trắng bệch. "Con bò này không phải tình cờ là một trong mấy cô bồ của ông, biến hình một cách thông minh đấy phỏng?"

"Ha Ha! Ôi coi nào em yêu. Nàng biết ta sẽ không làm... ừm... Không, dĩ nhiên là không rồi."

"Vậy sao lại có con bò ở đây?"

Một giọt mồ hôi lăn dọc xuống mặt Zeus. Ông ta hoảng lên nên buột miệng, "Là món quà thôi! Tặng nàng đấy!"

"Quà nhỉ."

"Ừ, quà." Zeus gượng mím cười. "Vì... bò thiêng liêng với nàng lắm mà, đúng không? Ta muốn đây là một ngạc nhiên. Nhưng mà, ừm, nếu mà nàng không thích, ta có thể trả nó lại cửa hàng bò cũng được."

Hera biết tay Zeus này còn lão toét hơn cả con bò cái kia. Nhưng bà ta quyết định diễn theo.

"Ôi, cảm ơn chồng yêu quý," Hera nói. "Thật tuyệt làm sao. Ta sẽ mang con bò theo cùng ngay đây."

"Nàng - nàng mang đi ư?"

"Vâng." Hera lạnh lùng mỉm cười. Bà triệu lấy một sợi dây thừng thần mà quàng cổ nàng Io tội nghiệp. "Ta nghĩ ta sẽ bỏ con này vào khu rừng thiêng của ta ở Mycenae, ở đây nó sẽ được an toàn và canh gác cẩn mật. Tên nó là gì ấy nhỉ?"

"Ờ... Io."

"Nào, đi nào, Io." Hera dẫn con bò đi, vừa đi vừa hát khe khẽ. "Io, Io, chúng ta sẽ đi vào rừng."

Ngay khi Her đi khỏi, Zeus chửi rửa vận rủi của mình. Ông ta đá lung tung vài tảng đá rồi triệu sét đến đốn gãy vài cái cây.

"Mình đã sém gần đến thế này rồi cơ mà!" ông ta quát lên. "Ta phải lấy con bò ấy lại. Ta có biết kẻ nào có thể ăn trộm được bò...?"

Tất nhiên, ông ta gọi cho Hermes.

Khi Zeus giải thích vấn đề, Hermes cười to. "Sếp đừng lo. Con sẽ lên vào khu rừng ấy và - "

"Không đơn giản thế đâu," Zeus cảnh báo. "Hera bảo con bò sẽ được canh giữ cẩn mật. Bố e bố hiểu ý bà ta là gì rồi. Bà ta sẽ cho gọi cái gã khổng lồ mới vào làm việc cho mình, gã tên Argus ấy."

Hermes cau mày. "Thì đã sao? Con sẽ lên qua mặt hăn hoặc là giết hăn. Con có kiếm mà."

Zeus lắc đầu. "gã này vừa to vừa khoẻ lại vừa nhanh. Con không thể đánh lại hắn nếu đấu công bằng đâu, dù con có kiếm đi nữa. Còn về phần lên vào thì... không đời nào. Gã này có mắt đằng sau gáy, với lại - "

Hermes phá ra cười. "Con từng nghe thấy chuyện này rồi."

"Không. Ý ta là hắn có mắt thật đằng sau đầu đấy. Và trên hai tay hai chân lẫn toàn thân hắn nữa. Một trăm con mắt nhé."

"Thế thì kinh quá!"

"Bố biết mà. Nhưng hắn thì không bao giờ ngủ, và hắn luôn nhìn đi khắp mọi hướng. Nếu mà hắn canh gác Io thì..."

Hermes gãi gãi đầu. "Đừng lo sếp ạ. Con sẽ nghĩ ra chiêu nào đó."

Rồi anh ta bay đi. khi đến được rừng thiêng của Hera, Hermes trông thấy con bò trắng Io được cột vào cây ô liu. Đứng cạnh nó là gã khổng lồ Argus.

Như Zeus đã nói, Argus khắp người là mắt, hấp ha hấp háy nhìn quanh đến hoa cả đầu chóng cả mặt khiến Hermes thấy buồn nôn. Argus cao chừng ba mét, và gã này rõ ràng là có tập thể hình. Gã đang cầm một cái dùi cui bằng gỗ to tướng có mũi nhọn bằng sắt ở đầu. Hermes thắc mắc không biết Argus có mắt trong lòng bàn tay không, và nếu có, liệu mắt gã có bị bầm đen vì phải cầm dùi cui cả ngày không.

Hermes thay đổi hình dạng để trông như một kẻ chăn bò đơn giản. Thanh y hiệu của anh ta biến một cây gậy gỗ bình thường. Anh ta lang thang vào rừng, vừa đi vừa điềm nhiên huýt sáo, và tỏ ra ngạc nhiên khi trông thấy Argus.

"Ồ, chào nhé!" Hermes mỉm cười. "Ôi trời ôi, anh cao ghê!"

Argus chớp chớp mắt vài trăm lần. Gã quen với việc bị người ta chọc ghẹo vì mấy con mắt của mình, nhưng gã chặn bò này dường như không hoảng sợ hay thấy gớm gì cả. Gã không lẽ không rõ phải nghĩ sao nữa.

Hermes chùi trán. "Hôm nay nóng nhỉ? Anh không phiền cho tôi ngồi nghỉ chút chứ?"

Chẳng chờ được cho phép, Hermes thoải mái ngồi xuống trảng cỏ. Anh ta đặt gậy cạnh mình rồi âm thầm vận ý chí khiến nó bắt đầu phát huy pháp thuật lên gã khổng lồ. Thanh y hiệu phát ra những làn sóng gậy buồn ngủ - khiến Argus cảm thấy như bạn cảm thấy trong tiết học thứ sáu sau bữa trưa trong một ngày nóng bức.

NGỦ ĐI, thanh y hiệu chừng như đang nói.

Nhưng Argus là một gã hộ pháp có nhiều mắt. Gã được nuôi dạy chỉ chuyên để không phải ngủ gục mà. Hermes biết việc này sẽ mất thời gian. Anh ta phải câu giờ thôi.

"Chu cha, hôm nay mới thật là!" anh ta kể lể với gã khổng lồ. Anh lôi ra một vại nước. "Uống với tôi nào, anh bạn, rồi tôi sẽ kể cho anh nghe! Sẵn sàng chia sẻ ly nước mát lạnh với anh này!"

Argus đang khát lắm. Gã đã đứng dưới ánh mặt trời chói chang cả ngày rồi, canh chừng con bò ngu xuẩn kia, theo lệnh của Hera. Nhưng con bò này chán ngắt.

Tuy nhiên gã vẫn đang làm nhiệm vụ. Gã lắc đầu, chỉ làm được có thể thôi. Gã không thích nói chuyện, bởi nói thì sẽ để lộ ra mấy con mắt trong mồm lẫn trên lưỡi gã.

Hermes bắt đầu luyện thuyên. Anh ta là thần của du hành mà, nên biết được cả đống chuyện hay ho. Anh ta nghe được chuyện khôi hài từ khắp nơi trên thế giới. Với lại kể truyền tin thì phải giỏi ăn nói, nên Hermes biết

cách mua vui cho người khác. Anh ta thuật lại cho Argus nghe những chuyện đàm tiếu mới nhất về các thần.

"Tôi nghe có tay thần Hermes kia ăn trộm bò của Apollo!" Hermes nói mà cười toe toét. rồi anh kể nốt câu chuyện như thế chuyện này xảy ra với ai đó khác.

Trong khi đấy, thanh y hiệu tiếp tục phát ra phép thuật, chất đầy không khí từng lớp sóng ngày ngật, như một tấm chắn êm ấm áp.

Nửa tiếng sau, Argus đánh rơi dù cui. Gã ngồi xuống cạnh Hermes và chịu uống chút nước.

Hermes vẫn luôn mồm nói giỡn với gã ta, kể chuyện cho gã, cho đến khi Argus thấy họ như là bạn bè lâu năm.

NGỦ ĐI, thanh y hiệu ra kệnh.

Thêm một tiếng nữa, Argus bắt đầu thấy nặng đầu. Gã biết đúng ra là mình đang thi hành nhiệm vụ, nhưng gã lại không nhớ lý do là gì. Óc tưởng tượng của gã đang trôi dạt qua những câu chuyện thú vị mà Hermes đang kể.

Cuối cùng Hermes bắt đầu hát ru. "Đây là bài mà mẹ tôi hát ru tôi khi còn bé này." Anh ta hát lại bài hát mình nghe được khi còn nằm nôi vào đêm mình chào đời, về đàn chó của Artemis, ngựa của Poseidon rồi bò của Apollo.

Đầu của Argus gục xuống một lần, hai lần - bùm. Mọi con mắt của gã nhắm lại, gã bắt đầu ngáy.

Hermes vẫn cứ hát. Anh ta chậm rãi đứng dậy kiểm tra. Anh lên ra sau lưng Argus rồi chặng phăng đầu gã không lờ.

"Ngủ ngon này!" Hermes hồ hởi nói. (Tôi rút lại lời đã nói lúc trước nhé. Hermes là quân giết người.)

Hermes cởi dây trói Io ra dẫn cô ta về cho Zeus.

Hera giận lắm, nhưng bà ta không thể chứng minh chuyện gì đã xảy ra. Zeus thì hân hoan. Hermes nhận được phần thưởng hậu hĩ trong kỳ lương sau đấy. Còn Io đáng thương... khi Zeus đã chán hện hò với cô, Hera biến cô lại thành bò vĩnh viễn rồi pháí một con mòng biển di theo chích vào cô cho đến hết đời, khiến Io phải liên tục di chuyển, chạy vòng vòng từ miền quê này sang miền quê khác.

Nhưng mà, c'est la cow! Ít nhất thì Hermes được mãn nguyện hả hê vì làm việc xuất sắc.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Dionysus Chinh Phục Thế Giới Bằng Thức Uống Giải Khát

TÔI CHỮA ANH CHÀNG NÀY ĐẾN CUỐI CÙNG, vì anh ta có khả năng biến tôi thành cá heo nếu tôi nói gì không hay về anh ta. Mà nói thật, tôi không rõ mình có nói được gì hay ho không nữa.

Đây là chẳng có gì này...

Đạo trước tôi kể cho các bạn nghe về công chúa Semele bốc hơi biến mất khi đang mang thai con của Zeus đấy? Và Zeus phải cứu cho đứa bé thiếu tháng bằng cách may nó vào ngay trong đùi mình để giữ cho nó còn sống.

(Vâng, tôi biết mà. Lại thêm một ngày nhàm chán trong cuộc đời một vị thần thôi.)

Vài tháng sau, đứa bé ngày một lớn thêm và trở nên khó chịu trong đùi của Zeus, nên Zeus nghĩ đứa nhỏ đã sẵn sàng được chào đời. Zeus tháo chỉ khâu ra. Ngạc nhiên thật, thằng bé chui ra ngoài còn sống và khoẻ mạnh.

Zeus quấn đứa bé vào chăn, nhưng ông ta chẳng hiểu biết về việc nuôi dạy trẻ, thế là ông ta cho gọi Hermes.

"Này," Zeus bảo, "đem thằng nhỏ này xuống hạ giới đi. Bố nghĩ Semele có chị gái hay sao ấy. Tìm cô ta rồi bảo cô ta nuôi thằng nhỏ đến khi nó lớn hơn."

"Được ngay thưa sếp." Hermes nhận lấy đứa bé rồi nhìn một lượt. "Nhóc này là thần hay á thần hay là gì đây ạ?"

"Chưa biết nữa," Zeus đáp. "Chúng ta phải chờ xem sao. Nhưng bố không muốn trong khi chờ đợi phải thay tã cho nó đâu."

"Nghe rõ rồi sếp. Tên nó là gì ạ?"

Đứa bé bắt đầu la hét gào thét.

"Bây giờ thì chúng ta gọi nó là Bacchus," Zeus bảo.

Hermes cười toe. "Nghĩa là thằng to mồm á? hay lắm ạ."

"Chuyện nữa này: Hera sẽ tìm thằng nhỏ đấy. Bà ta không có dịp gây khó dễ cho thằng bé khi nó còn kẹt trong đùi ta, nhưng bà ấy sẽ để ý thấy khối u to tướng giờ đã biến mất rồi."

"Đúng rồi đấy ạ, cái cục u rõ sờ sờ ra kia."

"Có lẽ tốt nhất nên để dì của Bacchus nuôi nó như thể nó là con gái, chỉ trong một thời gian thôi. Biết đâu như thế sẽ khiến Hera bị đánh lạc hướng."

Hermes cau mày. Anh ta không hiểu việc nuôi đứa bé như là bé gái thì sẽ có ích thế nào. Hera không để gì lừa, nhưng Hermes biết tốt nhất là không nên tranh cãi gì với sếp làm gì.

"Hiểu rồi ạ. Con đi ngay!"

Hermes không gặp khó khăn gì để tìm thấy dì Ino và chú Athamas của đứa bé. Họ đồng ý nuôi Bacchus như con mình, cậu bé lớn lên theo tốc độ sinh trưởng của người thường - không siêu tốc như một vị thần. Mọi người quyết định cậu hẳn phải là á thần, nhưng như thế cũng khiến Zeus thêm lo rằng Hera sẽ cố tiêu diệt thằng bé.

Thế theo yêu cầu, Ino và Athamas mặc cho Bacchus quần áo con gái để giữ bí mật danh tính của cậu. Trong vài năm đầu đời, Bacchus rất hoang mang. Cậu không rõ sao bố mẹ nuôi lại gọi mình là "thằng nhỏ" trong nhà còn ra đường lại là "con bé". Thoạt đầu cậu cứ tưởng mọi đứa trẻ đều được đối xử như vậy.

Thế rồi, khi cậu lên ba, Hera xuất hiện. Chẳng biết cách nào mà bà ta phát hiện ra nơi đứa bé đang sinh sống, và bà ta từ trên ngọn Olympus bay xuống, dự là để trả thù. Đến khi Zeus phát hiện được chuyện gì đang xảy ra, ông ta chỉ còn vài giây để phản ứng. Ông ta ra sức xẹt một tia sét biến Bacchus thành con dê để Hera không chú ý đến cậu, nhưng bố mẹ nuôi của cậu thì không được may mắn đến vậy. Hera nhìn thấy liền khiến họ phát rồ đến cuồng dại.

Chú Athamas nghĩ người con cả của mình, Learchos, là một con nai nên đã dùng cung tên giết chết anh ta. Dì Ino nghĩ người con trai kế, Melikertes, cần được tắm nước nóng - nóng vô cùng ấy, thế là dì nhấn chết anh ấy trong thùng nước sôi. Rồi Ino và Athamas ý thức được chuyện mình đã làm. Trong cơn tuyệt vọng, họ nhảy khỏi mỏm núi rơi xuống chết tươi.

Hera là thế đấy... luôn quan tâm đến những giá trị gia đình lành mạnh.

Zeus xoay sở biến được Bacchus thành đứa nhỏ, nhưng kinh nghiệm vừa qua ám ảnh cậu mãi. Cậu học hỏi được rằng sự điên cuồng có thể được dùng làm vũ khí. Cậu học hỏi được rằng dê là loài có ích. (Thực tế là dê biến thành một trong những con vật thiêng của cậu.) Và cậu học hỏi được rằng người ta không thể che giấu được họ là ai chỉ bằng việc mặc quần áo khác. Sau này, cậu trở thành thần của bất cứ ai bối rối hoang mang về giới tính thật của mình, vì Dionysus có thể liên tưởng đến bản thân.

Mà thôi, Zeus nhìn quanh tìm kiếm cặp cha mẹ nuôi khác. Choáng chưa: không có được nhiều người tình nguyện sau khi nghe được chuyện Hera đã gây ra cho Ino và Athamas. Cuối cùng Zeus bay đến núi Nysa trên

phần đất liền Hy Lạp và thuyết phục các tiên nữ trên ấy nuôi nấng Bacchus. Zeus hứa sẽ biến họ thành bất tử nếu họ chỉ làm chút ân huệ này cho ông ta, quả là một thoả thuận ngon ăn khó mà từ chối. Nhóc Bacchus trở thành được biết đến như là "đứa con trai thần thánh của Zeus sinh sống tại Nysa," được rút gọn lại thành Dios (thần thánh) của Nysa, sau này dần dà trở thành nên tên mới của cậu: Dionysus, dù cậu vẫn được gọi là Bacchus, kẻ to mồm, nhất là sau khi cậu ăn đậu và bắp cải. Thế là quá nhiều hơn những gì bạn muốn biết rồi.

Dionysus lớn lên trên núi Nysa với các tiên nữ làm mẹ nuôi và thần rừng làm bố nuôi. Các thần rừng tương đối là hoang dã và lộn xộn (không có ý xúc phạm mấy bạn thần rừng của mình đâu nhé), nên chẳng có gì ngạc nhiên khi Dionysus trở nên hơi khác với chuẩn mực một tí.

Thi thoảng cậu chơi đùa với mấy đứa trẻ người thường nơi nông trại gần đấy, và Dionysus nổi tiếng với mấy trò phép thuật với cây cỏ. Cậu sớm phát hiện ra mình có thể làm được những món rượu uống được qua việc nghiền nát bất cứ phần cây cỏ nào - cành khô, lá cây, rễ, gốc cây, bất kể là gì. Xi rô cây bách ư? Chuyện nhỏ. Nước ép thì là à? Ngon lành!

Mấy đứa nhỏ kia sẽ thách cậu, như là, "Tao thách mày làm được thức uống từ bụi gai kia đấy!" Dionysus sẽ nhặt hòn đá lên, đập nát vài nhánh cây, thế là nhựa vàng óng sẽ chảy ra từ thân cây dập gãy. Dionysus sẽ hứng chúng vào cốc, trộn vào ít nước, bỏ thêm vào đấy cây dù bé tẹo, voilà, nước uống cây gai đá lạnh cho mọi người.

Một chiêu thú vị - nhưng chẳng có thứ công thức thuở ban đầu mà của Dionysus được biết đến nhiều cả. Nước ép thì là rất cuộc cũng không được ưa chuộng cho lắm.

thế rồi một ngày nọ Dionysus đang đi chơi trong rừng với cậu bạn thân nhất, cậu bé thần rừng tên Ampelos. Hai cậu trông thấy một dây leo

dây cuộn quanh cành một cây du cách đầu các cậ chừng sáu mét. Dionysus đang đi bỗng đứng chết lặng.

"Gì thế?" Ampelos hỏi.

"Cái cây leo trên kia kìa," Dionysus đáp. "Là loài cây gì thế?"

Ampelos cau mày. Cành dây leo kia trông chẳng có gì đặc biệt với cậ cả. Nó vừa dày và sần sùi, lá xanh to bản và chẳng có trái lẩn hoa gì mà cậ có thể nhìn thấy. "À, không phải dây leo trường sinh rồi. Cũng không phải kim ngân. Chả biết. Chưa từng thấy trước giờ. Đi thôi nào!"

Nhưng Dionysus vẫn đứng chết trân đó. Loài cây kia có gì đấy quan trọng - thứ gì đấy có thể thay đổi thế giới.

"Tớ phải nhìn kỹ hơn." Dionysus cố trèo lên thân cây du, nhưng cậ ta là một tay leo trèo rất tồi. Cậ ngã ngồi xuống đám lá.

Ampelos bật cười. "Nếu nó quan trọng thế với cậ thì để tớ lấy cho. Leo trèo phải để cho thần rừng làm."

"Cẩn thận nhé," cậ bảo.

Ampelos đảo tròn mắt. "Tớ từng leo cả những cây còn cao hơn cây này đấy!"

Cậ bé thần rừng trèo lên thân cây và chẳng mấy chốc đã chườn qua các cành cây. "Dễ như bỡn!" Cậ bắt đầu nạy dây leo ra khỏi cành cây, thông một đầu xuống cho Dionysus như sợi thừng. "Bắt được chưa?"

Dionysus với lên chụp dây leo.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo thì không được rõ. Có lẽ là Dionysus đã kéo sợi dây leo quá mạnh. Hoặc là Ampelos đã rườn xuống quá thấp. Dù là

gì thì Ampelos cũng đã mất thăng bằng và ngã xuống, vướng vào sợi dây leo.

Sáu mét không phải là cao lắm, nhưng cũng đủ nguy hiểm rồi. Ampelos đập đầu vào tảng đá trong tiếng rắc ghê người.

Dionysus thét lên kinh hoàng. Cậu ôm lấy bạn, nhưng hai mắt cậu bé thần rừng đã đứng tròng vô hồn. Cậu không còn thở nữa. Máu dính dính bết đầy tóc cậu và vấy lên đám lá của dây leo.

Ampelos đã chết.

Dionysus nức nở. Nếu cậu không muốn có thứ dây leo ngu ngốc kia, bạn của cậu hẳn vẫn sẽ còn sống. Nỗi buồn trong cậu lẫn với tức giận. Cậu trừng mắt nhìn vào máu thần rừng trên lá cây xanh lục. Cậu gầm ghè, "Mi sẽ phải trả giá cho chuyện này, dây leo ạ. Mi sẽ phải mọc ra thứ quả ngọt ngào nhất để đền bù cho sự mất mát cay đắng này. MỌC QUẢ RA!"

Dây leo run rẩy. thân thể Ampelos tan biến thành bụi nước. Máu của thần rừng ngấm vào dây leo, và từng chùm quả trái be bé nhú ra, chỉ mọng ngay lập tức thành màu đỏ thẫm.

Dionysus tạo ra cây nho đầu tiên.

Cậu chùi nước mắt. Cậu phải biến cái chết của bạn thân mình mang ý nghĩa gì đây. Cậu sẽ học cách sử dụng thứ cây mới này.

Trái nho trông mọng nước quá, nên Dionysus hái xuống nhiều chùm. Cậu mang chúng đến con lạch gần đấy và tìm thấy hai phiến đá to đẹt. Cậu nghiền nát nho giữa hai tảng đá, phát minh ra máy ép rượu nho đầu tiên.

Dionysus hứng nước quả vào cốc uống nước, thứ cậu luôn giắt theo thắt lưng. Cậu giơ chất lỏng ra ánh nắng mặt trời rồi phù phép, lắc lắc nước

quả nho quay vòng cho đến khi nó lên men thành... thành thứ gì đó khác. Một thứ mới mẻ.

Cậu nhấp một ngụm và các vị nụ giác gần như nổ tung. "Thứ này," cậu nói, "là thứ rất ngon."

Dionysus gọi nó là rượu vang. Cậu làm đủ để đổ đầy vò của mình, đoạn buồn bã nhìn lại lần cuối nơi Ampelos đã qua đời. Bấy giờ cây nho đang mọc điên cuồng, lan ra khắp rừng, nở bùng lên trong sự hăn học và rộ thêm nhiều trái nho nữa.

Dionysus gật gù thoả mãn. Nếu cậu được mặc sức, thì toàn thế giới này sẽ mọc đầy cây nho tưởng nhớ đến Ampelos.

Cậu quay về hang nơi mình sinh sống trên núi Nysa. cậu đưa phát minh của mình cho một trong mấy bà mẹ nuôi xem, một tiên nữ tên Ambrosia (Vâng, cô này được đặt tên theo loại thức ăn của thần. Tôi không rõ vì sao. Ít ra nghe hay hơn tên Bánh Quy và Bánh Quy Bơ.)

Ambrosia nhấp một ngụm rượu vang. Hai mắt cô mở lớn. "Ngon quá! Ampelos đâu?"

"Ồ..." Dionysus cúi gằm. "Cậu ấy chết rồi, ngã khỏi cây ạ."

"Kinh khủng thật!" Ambrosia nhấp thêm ngụm nữa. "Nhưng thứ này thật ngon!"

Chẳng mấy chốc cô ta đã chia cho các bạn tiên của mình. Mấy thần rừng ghé qua để xem vụ cười khúc kha khúc khích kia là thế nào. Không lâu sau đó, nguyên ngọn núi là một bữa tiệc khổng lồ, với nào là nhảy múa hát hò đuốc đêm sáng rực và thật nhiều rượu vang. Dionysus liên tục làm ra rượu rồi chuyển quanh. Cậu không thể đáp ứng hết được. Cuối cùng cậu dạy cho thần rừng lẫn tiên nữ cách tự làm, và đến hết đêm, mọi người trên núi đều là những tay chuyên gia sản xuất rượu vang.

Các thần rừng nhanh chóng phát hiện ra rằng nếu họ uống quá nhiều vang, họ sẽ say. Họ không thể suy nghĩ đàng hoàng, không thể nhìn rõ, hay thậm chí là đi đứng cho vững. Chẳng biết sao mà họ thấy điều này mới khôi hài làm sao. Thế là họ uống tiếp.

Một thần rừng có tuổi hơn, tên Silenos, quàng tay qua vai Dionysus. "Cậu đấy, thưa ngài Dionysus, cậu là thần rồi! Không, tôi nói thật mà. Thần của... cái thứ ấy gọi là gì ấy nhỉ?"

"Rượu vang," Dionysus đáp.

"Thần của rượu vang!" Silenos nắc cục. "Còn nữa không thế?"

Nào, các bạn nhỏ, đây lại là lúc thích hợp để nhắc cho các bạn nhớ rằng rượu vang dành cho người lớn thôi nhé! Vị nó kinh lắm và có thể phá hỏng cuộc đời các bạn đấy. Đừng có mà uống thử cho đến khi ít nhất được bốn mươi tuổi nhé!

Oài, nhưng Percy ơi, cậu lại lái nhái nữa rồi, nghe như đám thần rừng uống rượu xong thì vui lắm mà!

Nghe thì có vẻ thế thật, mấy nhóc à. Nhưng đám thần rừng có thể rất là ngốc. (Một lần nữa, không có ý xúc phạm anh bạn Grover của mình đâu nhé.) Với lại các bạn không được thấy đám thần rừng đó vào sáng hôm sau đấy thôi, khi họ đầu thì đau như búa bổ và phải lảo đảo đi vào rừng mà nôn thốc nôn tháo ra ấy.

Tuy vậy, các tiên nữ lẫn thần rừng đều ấn tượng với Dionysus đến nỗi họ quyết định cậu thật sự là thần. Phát minh của cậu diệu vợi đến vậy.

Có lẽ các bạn đang nghĩ... Okay, rượu vang thôi mà. To tát gì đâu chứ. Làm sao thứ ấy xứng đáng khiến cho Dionysus thành thần được? Nếu tôi phát minh ra salad cá ngừ, thì tôi cũng được làm thần à?

Nhưng rượu vang là phát minh vĩ đại trong công nghệ sản xuất thức uống.

Tất nhiên rồi, người ta uống nước nhưng nước có thể giết chết bạn. Nhất là trong thành phố, nước đầy rẫy vi khuẩn lẫn rác rến của người ta và... à, tôi thật sự không muốn nói cụ thể vào vấn đề này đâu. Chúng ta hãy cứ nói rằng nước dơ dáy lắm thôi. Chưa có ai phát minh ra nước ngọt đóng lon hay thậm chí là trà hay cà phê gì cả, nên các bạn chủ yếu chỉ có nước và sữa thôi. Mà ngay cả sữa, bạn phải uống thật nhanh trước khi nó ôi, vì đâu có tủ lạnh gì đâu.

Thế rồi Dionysus xuất hiện và phát minh ra rượu vang. Rượu vang chẳng ôi thiu là miễn là cứ đóng kín chai. Đôi khi nó còn ngon hơn nếu bạn để đến vàng năm. Bạn có thể pha nước vào làm nó loãng đi, nhưng chất cồn vẫn giết chết vi khuẩn các thứ, nên uống rượu vang vẫn an toàn hơn là uống nước thường. Các bạn thậm chí còn có thể điều chỉnh vị của nó để nó ngọt hơn bằng mật ong, hay thay đổi nhiều vị khác nhau bằng các loại nho khác nhau.

Nói chung là, rượu vang là thức uống siêu đẳng của người Hy Lạp Cổ Đại.

Không chỉ có thế, nhưng nếu bạn chỉ uống một ít, rượu sẽ làm bạn lâng lâng. Nếu uống nhiều, rượu sẽ làm bạn ngất ngư choáng váng. Vài người thậm chí còn cho rằng họ nhìn được các thần khi nốc đủ nhiều rượu vang. (Lần nữa này: đừng thử trò này ở nhà nhé. Các bạn có thể được nhìn cận cảnh cái bồn cầu nhà bạn khi bạn nôn mửa thôi, nhưng bạn sẽ không thấy thần đâu nhé.)

Lời đồn lan nhanh về thứ thức uống mới mẻ. Tiên nữ và thần rừng từ ngọn Nysa đi đến những vùng quê, kể cho bất cứ ai muốn lắng nghe về sự tuyệt vời của rượu vang cùng vị thần đã tạo ra nó, Dionysus. Họ dựng lên quây uống thử bên vệ đường. Họ chào tặng bộ uống thử khởi đầu gồm cây

nho trồng trong chậu cùng bản chỉ dẫn cách làm đồ ép nho, cùng quyền được ọi đường dây nóng dịch vụ chăm sóc khách hàng miễn phí.

Dionysus trở nên nổi tiếng. Cả con người cũng bắt đầu tụ tập lên núi Nysa hàng đêm để tiệc tùng say sưa. Dĩ nhiên, họ uống rất nhiều rồi say xỉn, nhưng không phải chỉ để tìm vui. Những người đi theo Dionysus tự coi mình là tín đồ tôn giáo. Họ gọi mình là bacchae - nhóm thần tượng Bacchus - và tiệc tùng chè chén là cách họ đi lễ nhà thờ. Họ tin rằng làm thế đưa họ đến gần các vị thần hơn, vì số phận Dionysus là làm thần Olympian thứ mười hai mà.

Còn Dionysus thì cảm thấy thế nào về chuyện này?

Hơi lo lắng một chút. Cậu vẫn còn quá trẻ và không tự tin mà. Cậu không chắc mình thật sự có phải là thần hay không. Nhưng mặt khác, cậu vui khi thấy người ta thích thú món thức uống mới của mình. Với việc lan truyền kiến thức về rượu vang, cậu nghĩ mình đang làm chuyện tốt cho thế giới, giúp cậu thấy nhẹ lòng hơn về những nỗi đau mình phải kinh qua - mẹ chết trước khi cậu kịp chào đời, Hera làm bố mẹ nuôi cậu phát điên, và tất nhiên, người bạn thân Ampelos của cậu mất mạng trong rừng.

Rồi một ngày các tín đồ của cậu tụ lại quanh cậu và nảy ra ý kiến.

"Chúng ta phải trở thành chính thống thôi!" một trong mấy thần rừng giải thích. "Chúng ta phải đi đến thành phố chính gần đây nhất rồi chiêu dụ nhà vua về phe mình. cậu có thể chào mời làm thần bảo hộ cho họ. Họ sẽ xây cho cậu đền thờ, thế là tên tuổi cậu sẽ lan truyền còn nhanh hơn nữa!"

Vị vua gần nhất là một gã tên Lycurgus cai quản một thị trấn ven biển dưới chân núi Nysa. Các thần rừng hiến kế bắt đầu từ đây, để ủng hộ kinh tế trong vùng này nọ.

Dionysus không rõ mình đã sẵn sàng cho thời kỳ sung độ chưa, nhưng các tín đồ của cậu háng hái lắm. Họ không chịu cho cậu từ chối đâu.

"Ý kiến này tuyệt lắm đấy!" bọn họ hứa hẹn với cậu.

Chẳng bao lâu sau như Dionysus nhận ra, ý kiến ấy rất tồi.

Lycurgus độc ác hết cỡ.

Gã thích quất roi vào những con vật không có khả năng chống đỡ như là chó, ngựa, chuột hamster, và bất cứ thứ gì ngang đường mình. Nói đúng ra, gã có một sợi roi đặc biệt làm ra chỉ dành cho mục đích đó - ba mét roi da màu đen bện những đầu gai nhọn bằng sắt cùng những mảnh thủy tinh lờm chờm.

Nếu như vô tình không có con chuột hamster nào lảng vảng quanh, thì gã sẽ quất roi vào người hầu. Có đôi khi, chỉ cho vui thôi, gã sẽ vụt roi vào kẻ đến ngự điện của mình để cầu xin gì đấy.

"Tâu đức vua, OÁI! tên hàng xóm nhà tôi giết chết ngựa của tôi và - OÁI! Tôi muốn phải đền bù thiệt hại. OÁI! OÁI!"

Như thế khiến đám khán giả của gã bỏ đi nhanh hơn.

Dionysus cùng tín đồ của mình không biết chuyện này. Họ suốt ngày đêm tiệc tùng ở trên ngọn Nysa thôi mà. Họ đi vào trong trấn một đoàn diễu hành vui nhộn, phát không nho, trái nho, mấy ly rượu vang, vừa đi vừa đập chũm chọe, vừa ca hát, rồi va vấp vào những khách bộ hành. Dionysus để ý thấy gương mặt lo âu của dân trong trấn. Nhiều người còn mang sẹo do bị roi quất. Dionysus không thích điều này, nhưng các tín đồ của cậu đang loan báo cậu là thần, đang hát lời ngợi ca cậu, đang nhảy nhót xung quanh cậu. Họ ăn vận cho cậu chiếc áo dài màu mận tía đắt tiền và đội vương miện dây leo trên đầu cậu. Cậu đáng lẽ phải là vị thần Olympian mới nhất, sự phụ của rượu vang và là chúa tể của tiệc tùng. Nếu cậu mà bỏ chạy đi, như thế sẽ phá hỏng hiệu ứng mất.

Họ đi đến cung điện hoàng gia.

Lycurgus thường không có được cả trăm thần rừng cùng tiên nữ đổ xô vào nhà mình trong tâm trạng tiệt tùng như thế. Trong giây lát, gã sững cả người không biết làm gì.

Dionysus tiến đến ngai vàng, trong đầu đang ôn lại lời thoại.

"Hỡi vua Lycurgus," cậu nói. "Ta là Dionysus, thần của rượu vang, và đây là những tín đồ của ta."

Gã vua nhìn trừng trừng lại cậu. Thằng nhãi trông không quá mười bốn mười lăm tuổi, tóc đen dài cùng gương mặt khả ái - gần giống như con gái, Lycurgus thầm nghĩ.

"Người là thần," gã vua thờ ơ nói. "Ta hiểu rồi. Còn rượu vang chính xác là gì thế?"

Các tín đồ của Dionysus nâng ly lên chúc mừng. Một vài người còn đặt nho trồng trong chậu cùng vài chai vang xuống dưới chân bục ngai.

"Rượu vang là một thức uống mới," Dionysus giảng giải. "Nhưng không chỉ là thức uống không thôi. Nó là một trải nghiệm tôn giáo!"

Dionysus bắt đầu giảng giải về những đức tính khác của rượu vang, nhưng Lycurgus giơ bàn tay lên bảo im lặng.

"Sao người lại ở đây?" gã chất vấn. "Người muốn gì ở ta?"

"Chúng tôi đơn giản chỉ muốn chia sẻ kiến thức về rượu vang," Dionysus đáp. "Nếu ngài cho phép thần dân của ngài học hỏi về nghệ thuật về nghệ thuật thu hoạch nho làm rượu, vương quốc của ngài sẽ thịnh vượng. Vói lại, ta sẽ là thần bảo hộ cho thành phố của ngài. Ta chỉ yêu cầu ngài xây cho ta một ngôi đền mà thôi."

Môi Lycurgus giần giật. Đã lâu rồi từ thời gã muốn phá ra cười. "Đền à? Thế thôi sao?"

Dionysus chuyển chân này sang chân kia. "E hèm. Phải."

"Này, tên thần trẻ con kia, ta cũng phát minh ra thứ này này. Người có muốn nhìn không? Ta gọi nó là sợi roi mới được cải tiến. Ta dùng nó để đuổi NHỮNG KẸ LÂM PHÍ THỜI GIAN CỦA TA!"

Vua Lycurgus bắt đầu vung roi quất mọi người. Thấy ai là gã quất. Gã quất rất chính xác.

Các tín đồ của Dionysus bỏ chạy tán loạn. Họ đâu có ngờ đến một cuộc chiến, với lại họ không thể tự vệ với nho và ly rượu được. Nhiều người chỉ mặc áo suông thiếu vải, nên roi vọt vào rất đau. Mẹ nuôi Ambrosia của Dionysus bị quất trúng mặt ngã lăn ra chết ngay dưới chân Dionysus.

"KHÔÔÔÔÔÔNG!" Dionysus rên rỉ.

Lính canh trong cung điện từ tứ phía đổ vào, quây đám thần rừng tiên nữ lại rồi tóm gọn.

Dionysus chạy thoát, bị lính canh đuổi theo. Cậu suýt chút nữa bị bắt lại nhưng cậu nhảy ra khỏi ban công rơi xuống đại dương, tiện thay có nereid Thetis đi đến giải cứu cho cậu. Cô Đế cho Dionysus thở được dưới nước và băng bó các vết thương cho cậu trong lúc cậu chờ đợi cho bọn lính của tên vua thôi không lùng sục nữa.

Dionysus uất nghẹn khóc khi vị thủy tiên nữ đang ôm mình. "Thetis ôi, tôi không thể làm được gì đúng đắn cả! Bất cứ ai gần bó với tôi thì hoặc chết hoặc bị trừng phạt vì đã tin tưởng ở tôi."

Thetis nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu. "Đừng bỏ cuộc chứ, Dionysus. Cậu sẽ là một vị thần, nhưng cậu không thể để cho đám người phàm ganh ghét ngáng đường cậu được. Hãy quay trở lại chỗ Lycurgus mà dạy cho hắn không được xúc phạm cậu như thế này."

"Hắn có roi đấy!"

"Cậu cũng có vũ khí mà."

Dionysus suy nghĩ về điều này. Một ngọn lửa bắt đầu bùng lên trong bụng cậu, cũng giống như khi cậu nhấp ngụm rượu vang đầu tiên. "Cô nói đúng. Cảm ơn nhé Thetis."

"Đi hạ chúng đi huynh."

Dionysus bước ra khỏi biển đi thẳng đến cung điện của Lycurgus.

Đấy có phải khoảnh khắc Dionysus biến đổi từ một á thần thành thần nguyên thuỷ không? Không ai thật sự biết cả. Công cuộc tiến hoá của cậu xảy ra từ từ, nhưng nhất định là cậu ngày càng thêm hùng mạnh khi lượng tín đồ của cậu gia tăng, và khi cậu quyết đối mặt với Lycurgus, tôi nghĩ đấy là lần đầu tiên cậu tin vào bản thân cũng như các bacchae tin vào cậu vậy.

Vua Lycurgus đang ngồi trên ngai, trò chuyện với con trai cả, hoàng tử Dryas, anh này vừa mới về tới và đang thắc mắc tại sao lại có một đồng tiên nữ cùng thần rừng nằm chết dưới sàn nhà.

Dionysus xông xộc đi vào, người ướt sũng cùng ánh mắt sắc lạnh.

Lycurgus thậm chí còn ngạc nhiên hơn lần đầu. "Lại mi nữa ư?" gã vua hỏi. "Đám thuộc hạ của mi hoặc đã chết hoặc đang ngồi tù. Mi muốn nhập hội với bọn chúng hử?"

"Người phải thả các tín đồ của ta ra ngay lập tức," Dionysus bảo.

Lycurgus phá ra cười. "Còn không thì sao?"

"Còn không thì vương quốc của người sẽ trở nên cằn cỗi. Không cây nho nào mọc lên. Không hoa quả nào chín tới. Không một loài cỏ cây nào sẽ đâm chồi nảy lộc."

"Ha! Có vậy thôi sao?"

"Không," Dionysus lạnh lùng đáp. "Thêm vào đó, người sẽ bị hoá điên. Người có từ chối không?"

"Ta từ chối đấy!" Lycurgus cười nhả nhỏ. "Thế thì cái cơn điên ấy đang ở đâu - ẶC!"

Lycurgus gặp người lại vì đau. Rồi gã bắt thẳng người dậy mà ré lên the thé.

Anh con trai Dryas chụp lấy tay gã lo lắng. "Bố! Bố ổn không đấy?"

Lycurgus nhìn hoảng tử, nhưng gã chỉ trông thấy một cột cây nho ngoằn ngoèo. Gã vua loạng choạng lùi lại kinh hãi. "Nho! Chúng khắp nơi! Nho đang xâm lược!"

Lycurgus vợ lấy cây rìu hai lưỡi từ tên lính gác gần nhất mà bằm vào cột cây nho.

"Bố!" cây nho rên lên.

"Chết đi, đồ nho!" Lycurgus bằm chặt cho đến khi tiếng rên than ngừng hẳn. cây nho nằm vương vãi nhiều mẩu dưới chân gã.

Tâm nhìn của gã vua sắc nét lại, và gã trông thấy điều mình vừa gây ra. Lycurgus khóc nức lên vì thống khổ rồi quỳ sụp gối, máu từ người con đã chết của gã lóng lánh trên lưỡi rìu.

nếu Dionysus có hối hận gì không thì cậu cũng chẳng để lộ ra. Ngà nào thì Hera cũng đã dạy cho cậu dùng sự điên rồ để trừng phạt kẻ thù của mình mà. Dionysus đã học hỏi được từ người xuất sắc nhất.

"Này Lycurgus, đây là cái giá cho sự láo xược của người," vị thần rượu nho lên tiếng. "Cho đến khi người phóng thích cho các tín đồ và thừa nhận ta như một vị thần, toàn ộ vương quốc của người sẽ phải chịu đau khổ."

"Giết hẳn!" gã vua gào lên.

Đám lính nhào tới, nhưng Dionysus chỉ nhìn lại chúng là chúng lùi lại ngay. Chúng có thể trông thấy quyền lực cùng sự giận dữ siêu phàm trong mắt cậu.

"Vua của các người sẽ không bao giờ cúi đầu dưới chân ta," Dionysus bảo chúng. "Đất đai của các người sẽ chịu đau khổ cho đến khi hẳn... bị truất phế. Hãy nghĩ đi."

Dionysus đồng bước ra khỏi cung điện.

Những ngày sau đấy, toàn vùng quê héo úa cả đi. Trong thành đô lẫn ngoài cánh đồng, mọi cây cỏ đều queo quắt. Hoa quả mục rữa. bánh mì biến thành meo mốc. Nước trong các giếng hoá ấm và nổi váng. Nông dân chẳng thể trồng được gì. Người trong thành không thể kiếm được thức ăn cho gia đình.

Cuối cùng, sau hai tuần, các tên lính hoàng gia đi sầm sập vào cung điện mà bắt lấy vua Lycurgus. Không ai phản đối gì. Dù sao cũng chẳng có ai yêu thích gì gã. Đám lính lôi cổ gã vừa đấm đá la hét đến quảng trường thành phố. Họ trói tay chân gã vào bốn con ngựa , đoạn quật vào mông ngựa khiến chúng phóng chạy theo bốn hướng khác nhau.

Vâng. Cái chết của tên vua bừa bãi lắm.

Người dân trong trấn phóng thích cho các tín đồ của Dionysus. Ngay lập tức cây cỏ bắt đầu mọc trở lại. Hoa nở bung. Dây nho mọc tràn các bức thành cung điện và trở ra những chùm quả chín mọng.

Người dân trong trấn học cách làm rượu nho. Họ bắt tay vào xây ngôi đền đầu tiên cho Dionysus. Và đây là cách Dionysus có được chiến thắng đầu tiên của mình.

Sau đấy, cậu quyết định lên đường cùng màn trình diễn của mình. Cậu tụ tập tín đồ lại và bắt đầu chuyến Tour Vòng Quanh Thế Giới Của Sự Điên Rồ và Thử Rượu Của Dionysus. (Ngài D. sẽ không thừa nhận đâu, nhưng anh ta vẫn còn giữ vài cái áo phông từ sự kiện này chưa bán được cất trong hộp trong tủ chùi của mình đấy - tất cả đều là cỡ nhỏ của người lớn.)

Vài thành phố chấp nhận Dionysus cùng quân đoàn bacchae say xỉn của cậu mà không đánh đấm gì. Khi chuyện ấy xảy ra, mọi thứ đều là rạng rỡ tươi cười. Thành phố nhận được rượu vang miễn phí và kiến thức làm rượu. Đoàn bacchae tổ chức tiệc linh đình. Mọi người vinh danh Dionysus, rồi sáng hôm sau quân đoàn đi tiếp, để lại một đồng ly vỡ, nón dự tiệc bẹp nát, và người ta bị váng vất.

Nhưng không phải ai cũng thích vị thần mới cùng các tín đồ của cậu. Vua Pentheus của thành Thebes không tin tưởng Dionysus. Quân đoàn say xỉn của thần này có vẻ nguy hiểm và dường như không thể quản được. Nhưng Pentheus đã nghe đến chuyện xảy ra cho Lycurgus, nên ông ta tỏ ra bình thản khi Dionysus đến thăm.

"Cho ta chút thời gian suy nghĩ về lời chào mời của thần," nhà vua bảo.

Dionysus cúi đầu chào. "Không sao cả. Bọn ta sẽ ở ngoài cánh rừng phía Đông, tổ chức cuộc hoan lạc hàng đêm của bọn ta. Đáng lẽ ta sẽ mời ngài tham dự, nhưng mà..." Vị thần mỉm cười bí hiểm. "Tiệc này không mở

cửa cho những kẻ không có đức tin. Nhưng hãy cứ tin ta đi. Ngài bỏ lỡ một buổi tiệc ra trò đấy! Bọn ta sẽ quay lại vào ngày mai cho câu trả lời của ngài."

Đoàn quân rời đi trong hoà bình và đóng trại trong rừng.

Vua Pentheus tò mò đến cháy lòng. Vị thần mới này là sao ấy nhỉ? cậu ta có vũ khí bí mật chẳng? Sao các cuộc chè chén của cậu ta lại cấm người ngoài thế?

Những quân đoàn do thám của nhà vua báo cáo rằng nhiều thần dân của ông ta chấp nhận Dionysus là thần mà không chờ nhà vua cho phép. Hàng trăm người đang lên kế hoạch lên ra khỏi thành phố mà nhập hội với mấy cuộc hoan lạc tối nay.

"Ta cần phải hiểu biết thêm về mối đe dọa mới này," Pentheus lầm bầm. "Và ta không thể tin vào mấy báo cáo lại. Có quá nhiều dân của ta tin vào vị thần mới này rồi! ta phải đích thân đi do thám trại của Dionysus thôi."

Lính canh của nhà vua cảnh báo đầy là ý tồi, nhưng ông ta không chịu nghe. Ông ta mặc vào bộ đồ ninja đen, lấy tro và mỡ bôi lên mặt, rồi lén ra khỏi thị trấn. Khi đến được rìa trại của Dionysus, Pentheus trèo lên cây quan sát cuộc hoan lạc vừa hào hứng vừa khiếp sợ.

Bữa tiệc của bachae đã đến lúc quá tay khi quân đoàn di chuyển quanh Hy Lạp. Vài con người, tiên nữ lẫn thần rừng uống rượu no say và lắng nghe âm nhạc. Những kẻ khác diễn mấy vở hài kịch ầm ĩ, vì Dionysus đã trở thành thần bảo trợ cho nghệ thuật sân khấu.

Nhưng nhiều tín đồ của anh ta còn điên khùng hơn nhiều. Họ đốt những đồng lửa trại thật lớn nhảy xuyên qua chúng cho vui. Mấy kẻ khác nữa... à, tôi phải để các bạn tự tưởng tượng thôi. Cá nhân tôi, tôi chưa bao

giờ đến mấy cuộc hoan lạc cả ngài D. cả. Nếu tôi mà đi thì mẹ tôi sẽ phạt cấm túc tôi suốt đời mất. Nhưng có những trò điên rồ diễn ra đấy.

Những tín đồ cuồng tín nhất của Dionysus là một nhóm các tiên nữ gọi là những maenad. trong những cuộc hoan lạc ấy chúng rồ cả lên đến mức không biết đâu là gì và hoàn toàn mất tự chủ. Chúng chỉ làm bất cứ điều gì chúng chợt nghĩ ra. Bạn phải cẩn thận khi các maenad ở trong vùng, vì chúng có thể biến từ đang vui vẻ tột độ sang giận dữ tột độ cũng chỉ trong nháy mắt. Chúng vừa khoẻ vừa tàn nhẫn... Cứ tưởng tượng ba mươi Mụ - khổng - lồ say khướt có móng tay sắc nhọn như dao cạo, thế là bạn có được ý tưởng đại để rồi đấy. Chúng hoạt động như là vệ sĩ của Dionysus và như đội quân xung kích, để không kẻ nào dám quất roi vào vị thần một lần nào nữa.

Đêm ấy, chúng nhảy múa quanh Dionysus khi anh ta đang ngồi trên ngai gỗ dã chiến, đang uống rượu và nâng ly chúc tín đồ của mình. Anh ta thường mặc cùng một kiểu quần áo - áo dài màu mận tím và vòng hoa lá sồi. Anh ta cầm một quyền trượng gọi là thyrsus như là biểu tượng cho quyền lực của mình, một đầu trượng là quả thông có một dây nho đeo quanh. Nếu thứ đấy không nghe giống như là vũ khí, thì chắc là bạn chưa bao giờ bị một quả thông cắm trên gậy quất vào ngược vào đầu rồi.

Nhưng tôi, Pentheus ngồi trên cây quan sát buổi chè chén. Ông ta bắt đầu nhận ra vị thần Dionysus mới này nhiều quyền lực hơn ông ta tưởng. Hàng trăm thần dân của chính Pentheus đang nhảy múa trong đám đông. Rồi ông trông thấy một bà lão ngồi trò chuyện với vài thần rừng quang đồng lửa trại, thế là tìm ông nặng trĩu.

"Mẹ ư?" ông rên rỉ.

Ông nói không lớn tiếng lắm, nhưng chẳng hiểu sao vị thần cảm nhận được sự có mặt của ông ta. Nơi đầu kia bãi đất quang, Dionysus bình thản đứng dậy. anh ta uống sạch cốc rượu rồi đi đến cái cây. Pentheus chẳng

dám động đậy. Ông ta biết nếu mình định bỏ chạy, ông sẽ không thể nào chạy thoát.

Dionysus nhảy lên chụp lấy một cành to. Cành cây nặng hơn bất cứ người thường nào có thể bẻ được, nhưng anh ta thì dễ dàng kéo xuống. Vua Pentheus bị lộ hoàn toàn.

Âm nhạc ngưng bật. Hàng trăm bacchae nhìn chăm chăm vào tên do thám trên cành cây.

"Nhìn đây này," Dionysus nói. "Nhà vua đang xâm phạm lãnh thổ, biến nghi lễ thiêng liêng của chúng ta thành trò cười." Anh ta quay sang các maenad và những kẻ tham gia chè chén còn lại. "Chúng ta làm gì với những kẻ xâm phạm lãnh thổ vậy các bạn? Cho hẳn thấy đi!"

Đám đông tràn lên cây. Chúng kéo Pentheus xuống và xé xác ông ta thành trăm mảnh. Cả mẹ của Pentheus, bị tinh thần buổi tiệc làm cho phấn khích, cũng dự vào cuộc vui.

Vậy nên, vâng... rượu vang, âm nhạc, nhảy nhót, cùng thi thoảng đôi trò sát nhân man rợ. Dionysus nhất định biết cách làm trò trình diễn lắm.

sau vụ đấy, không có nhiều thành phố nào dám ngáng đường anh ta nữa. Dionysus gặp chút trở ngại ở Athens, nhưng một khi anh ta giải thích tình huống rồi (bằng cách khiến cho thật nhiều phụ nữ ở Athens hoá rồ), thì thành phố ấy chào đón anh ta và tổ chức lễ hội hàng năm vinh danh Dionysus. Anh ta thậm chí còn đến Ai Cập và Syria, loan truyền lời hay ý đẹp về rượu vang. Đương nhiên, anh ta gặp rắc rối chỗ này chỗ kia, nhưng nếu tôi mà kể hết từng lần Dionysus khiến cho vị vua nào đó hoá rồ hay giết sống ông ta thì chúng ta ngồi đây cả ngày mất. Dionysus là chuỗi ngày vui không dứt.

Hera lần cuối ra sức tiêu diệt anh chàng này và suýt chút thành công. Bà ta chia rẽ Dionysus khỏi quân đoàn của mình khiến anh ta hoá rồ, nhưng

Dionysus đã thoát được. Anh ta cười con lừa biết nói đến đền thiêng ở Dodona, tại đây anh được Zeus cứu chữa cho. (Chuyện dài lắm, mà cũng đừng hỏi anh ta lấy lừa biết nói ở đâu ra nhé.)

Thế rồi một ngày, Dionysus kết hôn. Chuyện chỉ xảy ra vì anh ta bị hải tặc bắt đi.

Đêm trước khi xảy ra chuyện, đám bacchae tổ chức một bữa tiệc hoành tráng vô cùng trên bờ biển nước Ý. Sáng hôm sau, Dionysus thức dậy với cơn đau đầu thậm tệ. Trong khi toàn trại đang ngủ say, Dionysus loạng choạng đi ra bờ biển để đi vệ sinh.

(Vâng, tất nhiên thần thánh cũng có đi vệ sinh. Ừm... ít nhất thì tôi nghĩ... Các bạn biết sao không? Thôi ta cứ kể tiếp đi thôi."

Vâng, anh ta thật sự phải giải quyết lắm rồi. Anh ta đứng đó thật lâu vừa làm chuyện của mình vừa ngắm đại dương. Từ từ một chiếc thuyền hiện ra phía chân trời. Con thuyền tiến đến mỗi lúc một gần hơn, mấy tấm buồm đen căng lộng gió và một cờ đuôi nheo phấp phới bay trên cột buồm. Trong khi Dionysus đang nhìn ngó, con thuyền thả neo. Một chiếc thuyền chèo tay tiến vào bờ. Chừng nửa tá mấy gã xấu xí nháy ra khỏi thuyền đi về phía anh ta.

"Arrr!" một tên vừa nói vừa rút gươm ra.

Dionysus cười tươi. "Ô, không thể nào! Mấy anh là cướp biển đó hả?"

Dionysus từng nghe đến cướp biển, nhưng chưa gặp được tên nào. Anh chàng phấn khởi vô cùng.

"Đúng thế, thằng quý nhỏ," gã cầm gươm đáp. "Ta là thuyền trưởng của những con chó biển mặng chát này. Còn mày rõ là thằng hoàng tử nhãi ranh giàu có, cho nên bọn ta bắt mày làm con tin đây!"

(Tự chú này: nhờ ai đó kiểm tra lại cách nói năng của cướp biển trước khi chúng ta cho phát hành truyện này. Từ hồi tôi coi phim Cướp biển vùng Caribbean tới giờ đã lâu lắm rồi.)

Dionysus hăm hở vỗ tay. "Ôi, thế thì tuyệt quá!" Anh ta liếc lại phía đụn cát. "Đội quân của tôi vẫn còn đang ngủ. Tôi chắc chắn có thể bỏ vài tiếng trước khi họ thức dậy."

Viên thuyền trưởng nhíu mày khi nghe đến đội quân, nhưng gã không thể trông thấy kẻ nào trên đầu mấy đụn cát kia, nên gã quyết định rằng hẳn tên hoàng tử nói xạo. Dionysus nhất định là trông giàu có rồi. Người nghèo thì đâu có mặc áo choàng màu mận tím hay đội vương miện lá sồi làm gì chứ. Họ cũng không có bàn tay móng cắt tía đẹp đẽ, không có tóc đen dài bóng bênh, cùng răng cở đều tăm tắp. Nói thật ra thì tên thuyền trưởng chưa từng thấy ai trông xinh đẹp đến vậy.

"Vậy thì đi nào!" thuyền trưởng ra lệnh. "Lên thuyền!"

"Yay!" Dionysus vội vàng đi về phía thuyền chèo. "Tôi được tham qua một vòng trên thuyền anh chứ? Tôi có được bước lên ván tàu không?"

Đám cướp biển đưa Dionysus lên thuyền rồi dong thuyền đi. Chúng cố trói anh ta lại, nhưng mấy sợi thừng cứ rời ra dù chúng có cố đến đâu.

Thuyền trưởng hỏi Dionysus xem bố anh ta là ai, để chúng có thể đòi món tiền chuộc thật hậu.

"Hửm?" Dionysus sẫm soi hệ thống dây chằng vừa đáp. "Ô, bố tôi là Zeus."

Điều này khiến đám cướp biển bần chồn.

Cuối cùng tên hoa tiêu không nhịn nổi. "Bọn mày không thấy anh ta là thần sao? Ý tao là người thường thì không ai lại... đẹp như thế cả."

"Cảm ơn nhé!" Dionysus rạng rỡ hẳn lên. "Bí quyết của tôi là uống rượu mỗi ngày và tiệc tùng thật lắm vào."

Tên hoa tiêu cau mày. "ta nên đưa hẳn vào bờ mà thả đi. Chuyện này rồi sẽ kết thúc không hay đâu."

"Khỉ mốc!" thuyền trưởng quát. "Hẳn là tù nhân của chúng ta và chúng ta sẽ giữ hẳn!"

"Tôi quý các anh quá!" Dionysus nói. "Nhưng cái trò hứng khởi này làm tôi mệt lắm rồi đây. Tôi chớp mắt tí nhé? Rồi có lẽ chúng ta sẽ lau sàn tàu hay gia đấy."

Dionysus cuộn mình trong đồng dây chèo rồi bắt đầu ngáy.

Vì đám cướp biển không thể trói anh ta lại được nên chúng để anh ngủ. Cuối cùng khi anh ta thức dậy, mặt trời đã leo lên cao.

"Ồ, ừm, mấy anh này?" Dionysus đứng dậy dụi dụi mắt khỏi cơn buồn ngủ. "Muộn rồi đấy. Đội quân của tôi sẽ lo lắng mấy mất. Chúng ta quay lại được không?"

"Quay lại hả?" Tay thuyền trưởng phá ra cười. "Mày là tù nhân của bọn tao mà. Vì mày không nói cho bọn tao biết cha mày là ai, bọn ta sẽ mang mày đến Crete bán làm nô lệ!"

Dionysus thấy chán trò chơi cướp biển rồi. Với lại, chớp mắt dậy là anh ta hay cáu. "Tôi bảo bố tôi là Zeus rồi mà. Nào, quay thuyền lại đi."

"Không thì sao?" thuyền trưởng hỏi lại. "Mày sẽ khiến tao đẹp đến chết hả?"

Con thuyền bắt đầu tròn trành. Cây nho mọc lên từ boong tàu và bò lên cột buồm. Bọn cướp biển la hét báo động khi dây nho che phủ hết buồm

và bắt đầu len lỏi xuống đám dây chèo. Thủy thủ đoàn chạy quanh hoảng loạn, trượt chân trên mấy đám nho.

"Bình tĩnh lại đi bọn mày!" thuyền trưởng quát. "Chỉ là cây cỏ thôi mà!" Đoàn gã gầm lên với Dionysus. "Mày rắc rối quá không đáng với giá mày chút nào, thằng oắt hoang tử ạ. Đến lúc chết rồi đấy!"

Thuyền trưởng vung gươm sẵn tới.

Trước đây Dionysus chưa từng thử biến hình, nhưng giờ thì anh ta phấn khởi lắm khi phát hiện ra mình có khả năng đó. Đột nhiên gã thuyền trưởng thấy mình đối mặt với một con gấu nặng hai trăm rưỡi ký.

Gấu Dionysus rống vào mặt thuyền trưởng, gã đánh rơi gươm mà bỏ chạy, nhưng lại trượt phải đám nho. Toàn bộ thủy thủ đoàn còn lại tháo chạy, lao về phía mũi thuyền, nhưng một bóng ma cộp to tướng xuất hiện trên boong trước, gầm gừ sẵn sàng vồ tới. Chỉ là ảo ảnh thôi, nhưng đám hải tặc phát khiếp. Chúng quay về nơi nào, thì Dionysus tạo ra bóng ma một con thú săn mồi khác nhau nơi đấy - sư tử, báo, thỏ gạc nai, thứ gì cũng có.

Cuối cùng đám cướp biển dạt về một bên. Dionysus quyết định đại dương là nơi thích hợp cho chúng ở lại, nên anh ta biến chúng thành cá heo, thế là chúng bơi tháo đi. Nếu có khi nào bạn trông thấy một con cá heo đeo băng mắt, mồm liến thoắng "Arrr anh bạn!", giờ thì bạn biết là vì sao rồi đấy.

Tên cướp biển duy nhất còn sót lại là tay hoa tiêu, đang đứng bên bánh lái, hoảng quá không di chuyển được.

Dionysus mỉm cười với gã. "Người là kẻ duy nhất nhận ra ta là thần. Ta thích người đấy!"

"Người có thể mang ta quay lại không, làm ơn nhé?" Dionysus hỏi.

"Th - thu - thừa ngài," tay hoa tiêu ráng thốt nên lời. "Tôi làm được nhưng mà không có thủy thủ đoàn, thì tôi không thể cho thuyền đi xa được. Với lại đồng cây nho trên dây chèo kia..."

"Ô phải nhĩ." Dionysus gãi gãi đầu. "Xin lỗi nhé."

Vị thần nhìn qua mặt nước. Cách về hướng Đông chừng một dặm, anh ta thấy một hòn đảo nhỏ. "Đến kia thì sao?"

"E hèm, đấy là đảo Naxos, thưa ngài. Tôi nghĩ là..."

"Tuyệt rồi. Anh cứ thả ta xuống đấy được không?" Ta sẽ tự tìm đường về với đội quân của mình."

Thế là Dionysus lên đảo Naxos, nơi đây không có ai trừ một thiếu nữ xinh đẹp, Dionysus trông thấy cô tí tê khóc bên rìa một con suối trong rừng.

Cô gái nghe thật thê lương đến nỗi Dionysus phải đến ngồi cạnh cầm tay cô lên. "Nàng yêu dấu, có chuyện gì thế?"

Cô gái dường như chẳng giật mình, như thể cô không màng đến bất cứ chuyện gì nữa.

"Tên - tên bạn trai em vừa đá em," cô đáp.

Tim Dionysus xoắn lại thành bánh vòng. Dù là hai mắt cô bụm còn mái tóc rối bù, cô gái vẫn trông xinh đẹp tuyệt trần.

"Kẻ nào trên thế gian này ngu ngốc đến nỗi lại đá nàng chứ?" Dionysus hỏi.

"Tên... tên hã là Theseus," cô gái đáp. "Mà này, em là công chúa Ariadne."

Cô kể cho Dionysus nghe câu chuyện buồn của mình - cô đã giúp gã đẹp trai Theseus này thoát khỏi mê cung của cha mình thế nào, nơi được gọi là Mê Hồn Trận. Theseus đã giết Minotaur, blah blah blah. Đây lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Cuối cùng lại. Theseus đã hứa sẽ mang Ariadne về nhà mình ở Athens. Trên đường đi, anh ta dừng lại Naxos lấy nước ngọt, bỏ cô lại trên bờ biển, rồi dong buồm đi mất.

Vậy mà bạn nghĩ chia tay qua tin nhắn là hèn hạ cơ đấy.

Dionysus nổi giận đùng đùng. Nếu Theseus mà có mặt ở quanh đấy, vị thần này hẳn đã biến anh ta thành một đám nho để dẫm lên rồi.

Vị thần An ủi Ariadne. Anh ta triệu đến ít rượu vang cùng thức ăn, và họ bắt đầu trò chuyện. Dionysus là bầu bạn thú vị lắm. Một chốc sau, Ariadne đã bắt đầu cười. Cô thậm chí còn cười to khi Dionysus kể cô nghe chuyện đám cướp biển. (Tôi nghĩ cô này có cảm nhận kỳ lạ về khôi hài.)

Cũng chóng vánh như thế, hai người họ phải lòng nhau.

"Ta sẽ đem nàng theo cùng, nàng yêu dấu," Dionysus hứa. "Ta sẽ không bao giờ rời bỏ nàng. Khi ta lên ngai mình trên ngọn Olympus, nàng sẽ là hoàng hậu của ta đến vĩnh hằng."

Dionysus giữ lời hứa của mình. Anh ta cưới Ariadne, và khi cuối cùng được thừa nhận là thần và trở thành vị thần thứ mười hai của Olympus, anh ta biến Ariadne thành người vợ bất tử của mình. Ồ chắc chắn rồi, anh ta thỉnh thoảng vẫn có đầu mày cuối mắt với vài cô. Anh dù sao cũng là thần mà lại. Nhưng trong mấy câu chuyện Hy Lạp, hai người này sống với nhau hạnh phúc đến bạc đầu.

Cuộc phiêu lưu vĩ đại cuối cùng củ Dionysus trên mặt đất, trước khi thành thần chính quy: anh ta quyết định xâm lược Ấn Độ.

Tại sao?

Sao lại không chứ?

Anh ta đã đi qua an toàn vùng Địa Trung Hải rồi đến Ai Cập lẫn Syria, nhưng bất cứ khi nào định loan truyền tin tốt lành về rượu vang đến vùng viễn đông, anh ta luôn bị dân địa phương giận dữ cản đường. Đây có lẽ là vì Mesopotamia là nơi họ phát minh ra bia. Có lẽ họ không muốn có cuộc cạnh tranh thức uống nào.

Thế là, anh ta quyết định thử ép lần nữa mở rộng thị phần xem sao. Theo như người Hy Lạp nghĩ thì Ấn Độ coi như tận cùng thế giới rồi đấy, nên Dionysus quyết định đi đến nơi này, chiếm lĩnh lấy, dạy cho họ về rượu vang, rồi quay về nhà, có thể vừa kịp cho bữa tối thì còn gì bằng.

Đám tin đồn say xỉn của anh ta tề tựu lại đến hàng ngàn. Vài câu chuyện kể rằng Hercules cũng tham gia cùng Dionysus trong cuộc viễn chinh này, và dọc đường hai người đã có vài lần tỉ thí uống ẩm căng thẳng. Một câu chuyện khác kể rằng hai người con sinh đôi của Hephaestus, anh em Kabeiroi ấy, lao vào trận chiến trên cỗ xe bằng máy và chiến đấu rất anh dũng. Đôi lần, hai anh em này anh dũng quá độ nên bị kẻ thù bao vây, lúc đó đích thân Hephaestus phải bay xuống, xả súng phun lửa thần thánh vào kẻ thù, đem mấy đứa con về nơi an toàn.

Dionysus dẫn đầu đoàn quân trên cỗ chiến xa bằng vàng do hai con nhân mã kéo. Tại Syria rất nhiều thành thị đầu hàng anh ta. Đội quân say xỉn tiến đến tận sông Euphrates rồi xây nên cây cầu đưa họ băng qua sông - là lần đầu tiên người Hy Lạp đi được xa từng ấy.

Cây cầu không còn ở đấy nữa. Bạn nghĩ sao chứ? Cầu được một đám say rượu xây nên mà. Chắc là nó đã gãy tan sau đấy một tuần thôi.

Mọi chuyện đang tiến triển tốt đẹp - cho đến khi đội quân đi đến Ấn Độ. Đám người Ấn ấy biết cách đánh đấm lắm. Họ có phép thuật riêng, có thần riêng, cùng một mớ mấy thứ vũ khí bí mật lợi hại. Những người siêu

linh của họ, các Brahmans, thường ngồi trên chiến trường, trông thật an nhiên tự tại, và quân đoàn của Dionysus tràn tới, nghĩ là kẻ thù đang đầu hàng. Ngay khi đoàn người Hy Lạp đến gần, người Ấn Độ sẽ bắn tên lửa vào giữa họ - những vòi lửa cùng ánh sáng chói loá, những tiếng nổ đinh tai khiến đội quân hoảng loạn.

Sau một mớ trận chiến cam go, Dionysus cuối cùng cũng tiến đến được sông Ganges, là dòng sông thiêng liêng ở Ấn Độ. Anh ta tấn công vào pháo đài cuối cùng - một toà lâu đài lớn to lớn trên đồi, cao như vệ thành Acropolis ở Athens. Các nhân mã cùng thần rừng thử tấn công trực diện, leo lên núi, nhưng người Ấn Độ cài những vụ nổ Pháp thuật mạnh mẽ đến mức hàng tiền tuyến của Hy Lạp bốc hơi đi mất. Đồn rằng bạn vẫn có thể thấy được dư ảnh của thần rừng và nhân mã cháy in trên móm đá nơi trận chiến xảy ra.

Đến lúc này, Dionysus quyết định thế là quá đủ. Họ đã đến được Ấn Độ. Họ đã quảng bá rượu vang. Dionysus đã thu thập được một bộ lông nhiều loài mèo săn độc đáo, như là hổ và báo. Anh ta thậm chí còn nhận báo làm con vật thiêng mới cho mình và khởi đầu một trào lưu thời trang bằng việc khoác tấm da báo làm áo choàng không tay. Đội quân đã thu được thật nhiều của cải. Họ đã gặp những con người mới thú vị, đã giết gần hết số đó, và nói chung là đã có thời gian hạnh phúc vui vẻ.

Dionysus xây dựng hai cây cột trên bờ sông Hằng để chứng tỏ rằng mình từng đến đây. Anh ta chào tạm biệt người Ấn trong nước mắt rồi hành quân ngược về Hy Lạp. Anh ta bỏ lại một đồng của cải tại đền thiêng Delphi để vinh danh các vị thần, và trong một thời gian dài, trong phòng châu báu đền Delphi từng có một cái bát bằng bạc thật to khắc dòng chữ: ĐƯỢC LẤY TỪ TAY NGƯỜI ẤN BỞI DIONYSUS, CON TRAI THẦN ZEUS VÀ SEMELE. (Một trong mấy nhà văn Hy Lạp cổ xưa từng trông thấy nó đấy nhé. Không phải tôi bị ra đâu.)

Mà thôi, Dionysus cuối cùng cũng lên ngọn Olympus và trở thành vị thần chính yếu cuối cùng. Nổi nhạc chủ đề lên nào! Chạy chữ đoàn làm phim cuối phim nào! Ống kính của chúng ta lia khỏi ngự điện Olympia, nơi mười hai vị thần đang xoay vòng quanh trên các ghế ngai có bánh xe. Và CẮT!

Phù. Chúng ta đã làm được rồi anh em.

Mười hai vị thần Olympia - chúng ta đã thu thập toàn bộ, cùng vài thần thưởng thêm là Persephone và Hades!

Nào, giờ nếu bạn cho phép, tôi đi ngủ đây. Tôi cảm giác như mình vừa từ các cuộc hoan lạc của Dionysus về vậy, và đầu thì nhức như búa bổ.

CÁC VỊ THẦN HY LẠP CỦA PERCY JACKSON

Rick Riordan

dtv-ebook.com

Lời Bạt

Vậy đây là những điều cơ bản.

Tôi biết một số bạn sẽ phàn nàn, kiểu như là, A, cậu quên đề cập đến Cheez Whis, thần của chuột! Cậu quên nhắc đến Bumbritches, thần của những kiểu ăn tượng thời trang thấy ghê! Hay gì gì đấy.

Cho xin đi. Ngoài kia có chừng vài trăm ngàn thần Hy Lạp đấy. Tôi hơi có chút chứng rối loạn tăng động giảm chú ý nếu phải bao gồm hết mỗi một thần trong vào trong một quyển sách mà thôi.

Tất nhiên rồi, tôi có thể kể cho bạn nghe cách nào mà Gaea gây dựng một đoàn quân khổng lồ để tiêu diệt Olympus. Tôi có thể kể làm sao thần Cupid tìm được bạn gái cho mình, hay thế nào mà Hecate tóm được con chồn hôi đánh răng. Nhưng như thế sẽ cần đến nguyên một cuốn sách khác. (Và làm ơn đừng cho nhà xuất bản thêm ý tưởng nào nữa nhé. Trò viết lách này KHÓ quá đi!)

Chúng ta đã bàn xong thành phần chủ đạo rồi. Chắc chắn là các bạn đã hiểu biết đủ để tránh bị xẹt một phát thành đồng tro nếu có khi nào bạn chạm trán một trong mười hai vị thần Olympian đó.

Chắc là thế.

Còn tôi, tôi muôn giờ đi gặp bạn gái rồi đây này. Annabeth sẽ giết tôi mất thôi.

Hy vọng các bạn thích thú đọc truyện của tôi. Bảo trọng ngoài kia nhé,
các á thần.

Lời chào hoà bình từ Manhattan,

PERCY JACKSON

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Thời Khởi Thủy Này Nọ](#)

[Giới Thiệu](#)

[Thời Đại Hoàng Kim Của Việc Ăn Thịt Người](#)

[Các Thần Olympian Đập Vài Cái Đầu](#)

[Zeus](#)

[Hestia Chọn Chàng Độc Thân Số Không](#)

[Demeter Biến Thành Đười Ươi Ngũ Cốc](#)

[Persephone Cười Kẻ Rình Lén Mình](#)

[Hera Bắt Được Con Chim Cu](#)

[Hades Tân Trang Nhà Cửa](#)

[Poseidon Trở Nên Sâu Sắc](#)

[Zeus Giết Sạch Sành Sanh](#)

[Athena Nhận Nuôi Một Chiếc Khăn Tay](#)

[Các Người Phải Yêu Aphrodite](#)

[Ares, Tay Đàn Ông Đầy Nam Tính](#)

[Hephaestus Làm Cho Tôi Một Con Lạc Đà Không Bướu Bằng Vàng](#)

[Apollo Ca Hát Nhảy Múa Và Bắn Người Ta](#)

[Artemis Thả Ra Lợn Tử Thần](#)

[Hermes Vào Trại Cải Tạo Thiếu Niên](#)

[Dionysus Chinh Phục Thế Giới Bằng Thức Uống Giải Khát](#)

[Lời Bạt](#)